

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\M\May Karel\May Karel - Supové Mexika 3.pdb

PDB Name: Supové Mexika 3
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 2.1.2036
Modification Date: 2.1.2036
Last Backup Date: 2.1.2036
Modification Number: 0

Název: Supové Mexika 3 Autor: Karel May Nakladatelství: Laser, 1992 Stav: scanováno, Mirek Tato kniha pochází z Knihovny digitálních dokumentů. Slouží pouze pro potřeby těžce zrakově postižených. Doplňující informace naleznete v přiloženém souboru. * * *

Supové Mexika III

svazek 4. Dobrodružné romány Karla Maye Kapitola první OPĚT NA ZÁPADĚ Od Vinetůvy návštěvy v Africe uplynuly čtyři měsíce a v této smutné době zápasil můj drahý přítel těžce o svůj život plných dvanáct týdnů s příšerou smrti. Můj přítel Vinetů, skálopevný, životní silou kypící muž, byl upoután na lůžko a jeho nemoc měla pro mne strašný průběh. Jeho zdraví přes všechnu houževnatost, jíž se vyznačovalo, zle utrpělo po- bytem v Africe, třebaže byl krátký. Nezvyklé podnebí a podmínky na něho účinkovaly více, než chtěl přiznat. Po odjezdu z Tunisu jsme zastihli v Marseille expresní parník, plující do Southamptonu. Sotva loď zvedla kotvy, Vinetů byl přepaden obtížemi a musel ulehnout. Zpočátku jsme považovali jeho nevolnost za následek mořské nemoci, když však byl jeho stav stále vážnější, zavolali jsme k jeho loži mladého lodního lékaře, který rozpoznal prudký zánět jater a poruchu žlučníku, tedy dvě svrchované nebezpečné choroby. Naštěstí parník plul hbitě Atlantikem, takže jsme se rychle blížili bílým skalám Albionu, ale v Southamptonu byl Vinetů již tak zesláblý, že jsme ho museli odnést z parníku na nosítkách. Na dalším plavbu do Ameriky nebylo ani pomýšlení. Emery, který měl všude na světě známosti, natož pak v Anglii, najal pro nás poblíž přístavu mimo město mezi samými zahradami krásný letohrádek, do něhož jsme se rychle s pacientem nastěhovali. Dva známí městští lékaři povzbuzení Emerym, který peníze oběma rukama přímo vyhazoval, se náležitě Apače ujali, a opravdu oba ti učené pánové vynaložili všechno své vědění, aby rudochovi vrátili ztracené zdraví. Vinetů, který se již stokrát díval v tvář smrti, byl tentokrát nucen zápasit s potměšilým, skrytým nepřítelem, kterého nemohl sevít v pěstích. Střídavě nemoci podléhal a zase se pozdravoval, občas svítala naděje na zlepšení jeho stavu, nikdy však nadlouho. Neopouštěli jsme ho ani na chvíli a téměř na nic jiného jsme nemysleli, než na jeho ošetřování. Bratrsky jsme se střídali, seděli u něho ve dne i v noci a přičiňovali jsme se všemožně, abychom ho uzdravili co nejrychleji. Ale teprve po třinácti týdnech prohlásili oba lékaři, že nebezpečí minulo a že náš nemocný přítel potřebuje už jen se šetřit a zotavit. Šetřit a zotavit! Apač se usmíval, když vyslechl toto prohlášení, ale jeho úsměv byl smutný. Vyhublý téměř na kostru, s očima vpadlými, spíš stahoval svou měděnou tvář k pláči než k smíchu. "Šetřit se!" hovořil. "Na to není vhodná doba. A zotavení? Může se Vinetů zotavit v této zemi a na tomto lůžku? Dejte mu jeho prérii, jeho prales a uvidíte, jak se mu budou síly rychle vracet. Pojedeme odtud co nejdříve. Moji bratři vědí, jak nutná záležitost je volá přes velikou vodu." Věděli jsme to, a ta záležitost kvapila; avšak člověk, který sotva vyvázl z těžké a nebezpečné nemoci, nemohl, ba nesměl spěchat. Neopomenuli jsme ovšem nic, co jsme v této situaci mohli podniknout, aby- chom zmařili záměr obou Meltonů: zmocnit se miliónového dědictví. Vinili jsme je z vraždy mladého Huntera v Africe; nyní nám uprchli do Ameriky, aby pomocí podoby mladého Meltona se zavražděným a pomocí papírů zavraždě- nému ukradených se prohlásili za dědice po starém Hunterovi. Jakmile jsme dorazili do Southamptonu a přesvědčili se, že se zde nějakou dobu nevyhnutelně zdržíme, zaslal jsem advokátovi Fredovi Murphymu do Nového Orleansu telegram, a hned potom jsem odeslal obšírný dopis, v němž jsem mu podrobně vylíčil africké události a žádal ho, aby Meltony, jakmile by se v Novém Orleansu objevili, dal ihned zatknout, zadržet a ponechat ve vy- šetřování až do našeho příchodu. Poněvadž mi telegram nebyl vrácen, měl jsem za to, že byl správně přijat a že také dopis bude správně doručen. Asi za tři neděle jsem dostal odpověď. Advokát děkoval za mé sdělení a stručně oznamoval, že má zpráva měla již očekávaný výsledek. Jako přítel nebožtíka Smála Huntera staral se prý o jeho vypátrání i o celou záležitost jeho dědictví tak důkladně, že ho orleánský soud ustanovil správcem veškeré pozůstalosti. On pak nyní předložil soudu mou depeši a můj dopis - ale předtím si je opsal - načež byly oba tyto svědecké dokumenty přiloženy k soudním spisům, aby mohly být odevzdány trestnímu soudu. O něco později se prý vskutku přihlásil nepravý Smál Hunter a byl i se svým otcem dán pod zámek a závoru. Byl prý Smalu Hunterovi podobný a zároveň tak zasvěcený do jeho zvyků, pohybů a záležitostí, že by ho byli všichni bez mého dopisu považovali za pravého dědice a byli by mu bez rozmyslu přiklali a vydali dědictví. Podrobným vyšetřováním bylo však zjištěno, že má pravidelně rostlé nohy; nejdůvěrnější přátelé ovšem věděli o Hunterově šestiprsté zručnosti. To asi psal advokát a žádal mne zároveň o poslání dokladů, aby byl pro- vinilec úplně usvědčen. Mínil, že my tři svědkové se můžeme přespříliš zdržet a že je v zájmu pravých dědiců nutné, aby byla záležitost co možno nejdříve vyřízená. Připouštěl jsem, že má pravdu, ale přesto jsem nechtěl nenahraditelné do- kumenty vydat riziku poštovní dopravy. Přitom mne také jedna věc zarazila. V tak velkém městě, jakým je Southampton, lze obdržet všechny rozšířenější zahraniční časopisy. V několika veřejných místnostech byly vyloženy tři nejznámější

neworleánské deníky, ale ani v jediném z nich nebylo zmínky o Hunterově záležitosti. Nad tím jsem se ovšem pozastavil. "Úřady bezpochyby tají průběh vyšetřování," odbyl mne Emery, jemuž jsem se o věci zmínil. "Proč?" tázal jsem se. "Hm! Chtějí patrně předejít nebezpečí, že by byl varován nějaký další účastník podvodu." "Který účastník? Nevím o žádném. Já naprosto nevidím důvod pro takové tajnostkárství, které je tím podivnější, poněvadž se v Americe jinak vše hned vybuchuje. Yankee není ani jako právník ani jako policista žádným diplomatem, a v našem případě by bylo uveřejnění záležitosti tím prospěšnější, poněvadž by se proti Meltonům sešlo více usvědčujících důkazů; jsem o tom přesvědčen." "Well - já též." „Nemohu si tedy vysvětlit toto záhadné mlčení novin, ba zdá se mi to dokonce povážlivé." "Jednoduše tedy naše doklady neposílejte." "Ano - a napiší to advokátovi. Povím mu, že naše doklady jsou příliš důležité, než abych je svěřil nejistým náhodám a nehodám zámořského poštovníctví, a je-li vskutku důkladným znalcem zákonů, jako že nemám do této chvíle příčinu o tom pochybovat, jistě uzná a schválí mou opatrnost." Psal jsem tedy znovu, a po dalších třech týdnech mi byla doručena odpověď. Fred Murphy uznával mou opatrnost, zároveň však žádal, abych mu listiny a vůbec celou tobolku mladého Meltona zaslal po spolehlivém poslu. Nevyhověl jsem však ani tehdy, poněvadž neworleánské časopisy ustavičně mlčely. Neodpověděl jsem vůbec, a Fred Murphy mlčel také. Měl jsem tedy zato, že se sice na mne mrzí pro mou opatrnost, že však vyčkává mého příjezdu. Mimoto jsem napsal také paní Wernerové a jejímu bratrovi, houslistovi. Vyličil jsem jim rovněž dopodrobna celý sběh událostí týkajících se Huntera s ubezpečením, že jim bude dědictví zcela jistě přiruknuté, poněvadž oba Meltonové jsou již za mřížemi. Těšilo mne, že jsem jim mohl zaslat zprávu tak radostnou, ale jejich odpovědi jsem se nedočkal, což mne ostatně neznepokojovalo. Do Saň Francisca je dále než do New Orleansu a rodina Voglova mohla také změnit byt nebo se dokonce z Friska odstěhovat. Pochyboval jsem, že by dopis neobdrželi, neboť František Vogel mi udal přesnou adresu a zajisté se postaral, aby byly dopisy za ním dále odesílány.

Zatím se Vinetů pozdravil tak, že již mohl chodit po zahradě, ale byl stále ještě slabý. Navrhli jsme mu tedy, aby v Southamptonu čekal s Emerym do úplného uzdravení, kdežto já bych se zatím přelavil do New Orleansu sám. Apač se na mne udiveně zahleděl a tázal se: "Mluvil můj bratr vážně? Zapomněl, že Old Shatterhand a Vinetů jednájí vždy spolu?" "Nyní je nutná výjimka. Záležitost kvapí a ty jsi dosud nemocen." "Vinetů se uzdraví rychleji na velké vodě, než v tomto velkém vigvamu, kde je všude okolo železný plot. Půjdu s tebou. Kdy chceš odplout?" "Nu - podle všeho ne hned. Ty bys mne, jak vidím, samotného nepustil, a já tě nechci vystavit nebezpečí, aby se tvá choroba znovu zhoršila; bylo by to nebezpečnější než dosavadní nemoc." "Ah - pojedeme přece; chci to! Necht' si můj bratr opatří zprávu, kdy nejdříve odpluje loď do New Orleansu. Použijeme nejbližšího spojení. Howgh!" Howgh! Co dělat? Rekl-li "Howgh", byly všechny výmluvy a vytáčky marné; zde neplatila příčina ani následek. Nezbylo mi než Vinetůvu "howgh" vyhovět. Za čtyři dny jsme byli na palubě zámořského parníku, když jsme se postarali o veškerá zdravotní opatření, aby se snad za plavby Apačův stav nezhoršil. Emery opět vyhazoval peníze. Ostatně byly naše starosti a obavy zbytečné. Vinetů byl jasnovidcem, pokud se jeho zdraví týkalo; neboť čím více jsme se blížili k Novému světu, jeho vlasti, tím pevnější zdraví získával. A když jsme konečně přistáli v New Orleansu, cítil se tak silný a zdravý jako před vypuknutím nemoci. Emery si ovšem nedal ujít příležitost honit se s námi za novými dobrodružstvími. Jeho svědecké přítomnosti nebylo sice nutně třeba, ale Brit sám byl zvědav na "tu komedii" a peníze, kterými na cestě mrhal, neznamenaly pro něho pranic. Byl milionářem v librách šterlinků, a to již něco znamená! Opustili jsme v Novém Orleansu parník a ubytovali jsme se v předním hotelu, a já jsem se vypravil k advokátovi sám, protože jsme si řekli, že by ho celá naše trojice zbytečně obtěžovala. Jeho byt i kancelář jsem záhy vypátral. Z rozsáhlosti kanceláře a zvláště z pozoruhodné okolnosti, že v čekárně sedělo množství klientů, bylo možné usoudit, že jsem u právního zástupce hodně známého a hledaného, tedy dobrého a spolehlivého. Odevzdal jsem sluhovi navštívenku s podotknutím, aby ji ihned odevzdal přednostovi kanceláře. Chlapík zamrkal na srozuměnou, vrazil směle do kabinetu a když se vrátil, ukázal mi na - poslední prázdné křeslo, čemuž jsme se ovšem trochu divili. "Přečetl Mr Murphy mou navštívenku?" tázal jsem se. "Yes," kývl chlapík hlavou. "A co řekl?" "Nothing." "Nic? - Přece mne zná?" "Well," prohodil chladně jako losos. "Poslyšte, vy jednoslabičný! Má záležitost nestrpí odkladu a je velmi důležitá nikoliv pro ne, nýbrž pro Mr Murphyho. Vejděte znovu a řekněte mu, že prosím o rozhovor." "Well!" Obrátil se ztuha a zmizel znovu v kabinetu. Vrátil se, nepoctil mne již ani pohledem, přistoupil k oknu, založil si ruce a pozoroval kosy v zahradě. "Nuže, co řekl master Murphy?" tázal jsem se a přistoupil k němu. "Nothing." "Že nic? Nepochopitelné! Vyřídil jste mu vskutku můj vzkaz?" Chlapík se otočil na podpatku, změřil si mne od paty k hlavě a procedil skrze zuby: "Nemluvte zbytečně, sir! Mám více jiné práce než abych zbytečně lichotil vaší zvědavosti jako staré kočce. Master Murphy četl vaši navštívenku dvakrát a dvakrát mlčel - to u nás znamená, že jsme zaměstnaní, že pracujeme, a že je na vás, abyste čekal, až na vás dojde řada. Chcete-li, sedněte si; nechte-li, stůjte! Mne však nechtě na pokoji." Co to znamenalo? Drzost toho muže mne nerozčilovala, neboť v Americe je podobné jednání obvyklé, ale že mne advokát nechal čekat, ačkoli četl mou navštívenku, to mi nešlo na rozum. Posadil jsem se tedy klidně a čekal jsem. Smál jsem se v duchu, ale trochu jsem také uvažoval. Mé jméno není přece tak obyčejné, zvláště ve Spojených státech, a v jak důležité záležitosti jsem přišel, mohlo přece napadnout i nejhlupejšího advokáta, jakmile jen zavadil zrakem o mou navštívenku. Podle mého soudu byl advokát buď neobyčejně zaměstnaný nebo to byl strašně roztržitý a zapomnětlivý patron. Nuže - vysvětlení jsem se dočkal - a jakého! Byl jsem poslední z dvaceti klientů. Hodina mýjela za hodinou, uplynula již třetí než na mne došlo. Sluha pokynul a směl jsem vstoupit. Spatřil jsem slušného, asi třicetiletého muže jemně duchaplné tváře a bystrých očí. Díval se na mne zdvořile - a tázavě. "Mr Murphy?" pronesl jsem s lehkou úklonou, "Tak jest. Přejete si?" odpovídal chladně. "Mé přání je vám snad známo. Připlul jsem dnes přímo ze Southamptonu." "Southampton! - Anglie!" prohodil a vrtěl hlavou. "Nepamatuji se na žádnou záležitost z toho koutu světa." "Nevzpomněl jste si ani tehdy, když jste četl mou navštívenku?" "Ani v tom případě." "Zvláštní! Prosím, abyste vzpomínal lépe. Nemohl jsem přijít dříve, protože

Vinetů byl velmi vážně nemocen. Ležel v Southamptonu téměř tři měsíce." "Vinetů? Myslíte snad pověstného náčelníka Apačů?" "Zajisté." "Nuže, ten se jistě proháněl se svým nerozlučným Old Shatterhandem někde po prérii nebo v Rocky Mountains. Jak jste dospěl k názoru, že leží nemocen za mořem v Southamptonu?" "Neřekl jsem, že tam leží. Ležel však a to těžce nemocen. Jsem ve Státech znám jako Old Shatterhand. Ošetřoval jsem ho a nyní přicházíme, abychom vám osobně odevzdali doklady a listiny, jejichž zaslání jste vyžadoval." Advokát vyskočil z křesla, zadíval se na mne udiveně a zvolal: "Old Shatterhand! Ale - sir, tím jste vyhověl mému dávnému, velmi dávnému přání. Často, přechásto jsem slyšel o vás i o jiných lidech našeho Západu a třebaže jsem neznal osoby, znám aspoň jména: Vinetů, Old Firehand, Dlouhý Davy, Tlustý Jemmy, Old Shatterhand a jiní. Buďte proto vítáni, sir, srdečně vítáni! Toužil jsem vskutku poznat někoho z vás a teď vás vidím tak náhle z nebe spadlého. Pojďte, posaďte se, hned se posaďte! Mám času dost!" "Dříve se mi tak nezdálo." "Dříve? Proč?" "Protože jste mne nepřijal. Čekal jsem tři hodiny." "Lituji - nekonečně lituji, sir, vaše westmanské jméno je mi známé, ale vaše pravé rodové jméno jsem neznal." "Patrně se mýlíte. Psal jsem vám dvakrát a vy jste mi dvakrát odpověděl." "Jak to? Pokud vím, nepsal jsem nikdy a nikomu do Southamptonu. V jaké

záležitosti jste mi vlastně psal?" "V záležitosti pozůstalosti Smál Hunter - " "Ah - ! Smál Hunter? To byla pěkná, báječně pěkná pozůstalost! Několik mizerných miliónků! Byl jsem správcem. Pěkné a výnosné zastoupení, ale musel jsem se ho brzy vzdát. Byl bych si přál, aby se bylo ještě trochu vleklo, aby se to tak brzy neskončilo." "Jak? Chcete tím snad říci, že tato pozůstalost je již vyřízená?" "Co jiného? To se rozumí! Úplně vyřízená." "Vyřízená?" zvolal jsem udiveně. "Dostavil se tedy pravý dědic?" "To udělal, jak by ne!" "A obdržel dědictví!" "Do posledního centu." "Tedy některý člen rodiny Voglů ze Saň Francisca?" "Vogel? Nejednal jsem co živ s žádným Voglem ani s nikým jiným ze Saň Francisca." "Ne? A jak se tedy jmenoval dědic, který shrábl tuto pozůstalost?" "Smál Hunter." "U čerta!" vyskočil jsem skoro úžasem. "Tak tedy opravdu přicházím pozdě! - Vždyť - ale vždyť jsem vám dal výstrahu. Právě před Sinalém Hunterem jsem vás varoval!" "Co - cože? Eh! Před ním že jste mne varoval? Sir, všechna čest vašemu věhlasu; jste proslulý a podle všeho, co se o vás říká, i výtečný westman, ale mimo prerii máte nepochopitelné vlastnosti a líbujete si povážlivě v hádankách a záhadách. Proč byste mne byl varoval před Sinalém Hunterem? Dovoluji si vás upozornit, že tento mladý gentleman je mým osobním přítelem." "Vím, vím, totiž správněji: byl jím. Nebo snad může být mrtvola vaším přítelem?" "Mrtvola? - Co to žvaníte, sir? Smál Hunter nejen žije, on je dokonce zdrav a čilý jako mladý sumec." "Smím se ptát, kde žije?" "Na cestách - v Orientu. Doprovodil jsem ho až na loď, která ho především měla dopravit do Anglie." "Do Anglie! Hm! A cestoval sám?" "Zcela sám. Jen v průvodu sluhy, jak se sluší a patří na pravého světoběžníka. Pokladní hotovost strčil do kapes, vše ostatní rychle prodal a již kormidloval - tuším, že do Indie." "A své jmění tedy odvezl?" "Ano." "A nebylo vám to nápadné? Což nějaký světoběžník vleče v bednách nebo kapsách jmění, obnášející několik miliónů?" "Obyčejně nevěleče, ale Smál Hunter nezasluhuje vlastně zvučného názvu "turista". Má v úmyslu zahnížit se někde v Egyptě, Indii, Číně nebo bůhví kde. To byl důvod, proč proměnil celé své nemovité jmění v pohyblivou a přenosnou hotovost." "Aha! Dokáží vám brzy, že zde rozhodoval důvod zcela jiný. Především mi povězte, je-li na Hunterově těle pozorovatelná nějaká nápadná vlastnost, vlastně zrůdnost?" "Zrůdnost? Jak to? Proč to chcete vědět?" "Dovíte se hned, ale odpovězte mi!" "Přejete si to mermomocí, budiž. Ano, je zde jakás takáš zrůdnost, ale nepozorovatelná. Smál Hunter má totiž na nohách po šesti prstech." "Víte to jistě?" "Tak jistě, že to mohu odpršáhnout." "A člověk, jemuž jste vydal Hunterovy milióny, měl dvanáct prstů?"

"K čemu tento podivuhodný dotaz, sir?" zvolal advokát užasle. "Zákon nenařizuje, abychom prohlíželi prsty toho, komu je vypláceno dědictví." "Škoda, že to zákon nenařizuje. Aspoň byste nebyl vyplatil pozůstalost po starém Hunterovi člověku, který má na nohách jen deset prstů." "Promiňte, ale řekl bych rád 'nesmysl', kdyby - - " "Oh, nijak se neomezujte ve svých projevech, nebudu vám to mít za zlé. A zvolte si třeba třikrát: 'nesmysl', až vám povím, že pravý Smál Hunter, pravý dědic svého otce, rozumějte, ten s dvanácti prsty na nohou, leží pohřben v Tunisu, na území Uledů Ayarských." "Pohřben!" Vykřiknul, uskočil dva kroky a vytřeštil na mne oči. "Mrtev a pohřben," pokračoval jsem. "Smál Hunter byl úkladně zavražděn a vy jste vyplatil jeho dědictví podvodníkovi, vrahovi!" "Podvod - vražda! Ztratil jste soudnost, sir? Slyšel jste přece, že Smál Hunter je mým přítelem. Já že bych byl považoval cizího podvodníka za něho?" "Bohužel!" "Mýlíte se, šeredně se mýlíte. Smála Huntera jsem tak znal, byl jsem s ním tak důvěrně spřátelený a dosud se navzájem známe tak dokonale, že podvodník, třeba byl sebe více komu z nás dvou podobný, uvedl by se v nebezpečí, že by byl poznán již v první minutě." "Ano, připouštím, že to bylo pro něho nebezpečné, ale nebezpečí pro něho šťastně minulo." "Prosím, rozvažte dobře, co mluvíte! Jste, jak pravíte, Old Shatterhand. Mám tedy zato, že jste přišel, abyste nejen mluvil, nýbrž abyste také dokazoval, jednal - " "To je mým úmyslem. Ostatně jsem již dokázal a jednal. Připomínám znovu své dopisy ze Southamptonu." "Nevím o nich." "Dovolte, abych vám ukázal vaše odpovědi na tyto dopisy." Vyňal jsem dopisy a položil je na stůl. Mr Murphy je hbitě popadl a četl jeden po druhém. Pozoroval jsem ho. Jaké změny v jeho tváři! Když četl druhý dopis, sahal znovu po prvním a zase po druhém; četl dvakrát, třikrát. Červen mu zmizela z tváře, zbledl a přejížděl si kapesníkem čelo, na němž se objevil pot. "Nuže?" tázal jsem se, když dočetl a spustil ruce, v nichž dopisy držel. "Znáte ty dopisy?" "Neznám," pravil zhluboka, s dechem zatajeným a pohlížel na mne jako ze sna. Jeho tváře, dosud zbledlé, znovu zrudly, hlavně pod očima. To je neklamná známka leknutí, rozčilení. "Zde jsou obálky. Dopisy vyšly z vaší kanceláře, jak dokazuje zde vaše jméno." "Ano." "A jsou vámi podepsány." "Nejsou!" "Aj - aj! Rukopis je dvojí. Některý váš zřízenec patrně dopisy psal a vy jste

je podepsal." "První vaše domněnka je správná, druhá ne." "Ale váš písař je psal." "Ano, je to rukopis Hudsonův. Je zcela jisté, že je psal Hudson." "A váš podpis - " "Padělal jej. tak dobře padělal, že bych sám nebyl padělek rozeznal od praveho podpisu. Můj Bože! Považoval jsem vaše dotazy a výpovědi za bezpředmětné; zde však vidím na vlastní oči

tyto falzifikáty; zajisté se něco přihodilo, co vás opravňuje vyprávět mi věci tak nepochopitelné." "Ano - tak to skutečně je. a stručný výňatek toho, co vám musím oznámit, zní: Smál Hunter je zavražděn a vy jste vydal dědictví jeho vrahovi." "Vrahovi!" rozkřikl se. "Ano, třebaže se nedá toto označení přesně přistříhnout na jeho kabát. Podvodník, jenž peníze shrábl, neviožil na Huntera ruku, ale byl spiklencem proti němu, a co do povahy činu má stejný podíl na vraždě, jako ten, který namířil na Huntera smrtící zbraň." "Sir, připadá mi, že sním, ale je to zlý, strašlivý sen! Co vlastně uslyším?" "Máte čas vyslechnout slušně dlouhou historku?" "Čas - čas! Proč se ptáte? Mám v ruce podvržené dopisy, které dokazují, že byl v mé kanceláři spáchán podvod. Musím mít dost času, i kdybyste vypravoval celý týden. Posadte se a dovoluji vám říci sluhovi, že pro dnešek již nikoho nepřijmu." V rozčilení jsme oba povstali; nyní jsem znovu usedl. Byl jsem rozčilen. Přesvědčen do hloubi duše, že mé dopisy byly správně doručeny, dověděl jsem se nyní pravý opak. Meltonové provedli svůj záměr a celá naše práce, nebezpečí,

odvaha, oběti byly snad nadarmo. Advokát zařídil, co bylo třeba, vrátil se a posadil se proti mně. Již nepro- mluvil; tvář měl zsinatou a rty se mu třásl; teprve po delší době se přinutil ke klidu. Tento muž, jehož existence byla na váškách, vzbuzoval můj soucit. Jeho čest nemohla tím utrpět, ale v jeho kanceláři byl spáchán podvod; dal se ošálit

podvodníkem a šlo přitom o milióny. Kdyby tato věc přišla na veřejnost, byl by existenčně zničen. Hned v první chvíli dospěl jsem k názoru, že zde nepracovali jen Tomáš a Jonatán, nýbrž i někdo jiný, a tímto jiným asi byl Harry Melton, smutný rytíř z Almaden Alto. Proto jsem se advokátovi zmínil také o něm. Vypravoval jsem dost dlouho. Murphys mne ani jednou nepřerušil. A když jsem již skončil, seděl mlčky a díval se upřeně na strop. Pak vstal, prošel několikrát kabinetem, zastavil se konečně přede mnou a tázal se: "Sir, vše, co jsem slyšel, je pouhá a čistá pravda?" "Ano." "Promiňte, že se táži; nahlížím, že můj dotaz je snad zbytečný, ale celé to zní tak nemožné a jedná se mi přitom o více než si můžete pomyslet." "Mohu se snadno domyslet, oč vám jde. O maličkosti ne, jde o vaši pověst, vaši budoucnost a snad i o jmění." "Správně. Dokáže-li se, že nejste na omylu, musím, třeba mne i nikdo nenutil, ručit svým jménem dědicům za ztrátu, kterou utrpěli, a mé jmění není tak velké. A přitom jsem již přesvědčen, že vše, co jsem podvodníkovi odevzdal, je ztraceno." "Nu, to bych se neodvážil jen tak zhola tvrdit. Je dosud možné, že bude dopaden." „Ztěžka. Přepřel jsem se přes oceán a zalezl do skrýše, o níž ví, že mu poskytuje naprosté bezpečí." "Jeho otec měl také dobrou skrýš a přece jsme ho z doupěte vykouřili jako lišku. Nevypátrali jsme ho v Tunisu? Myslím, že syn nebude vynikat důvtipem nad tatíka. Horší a obtížnější bude zmocnit se celého lupu, který je již asi

rozdělen na tři díly. Lapneme-li jednoho z lotrů, druzí dva nám utečou." "Myslíte skutečně, že Harry Melton má rovněž ruce v této komedii?" "Jsem o tom přesvědčen." "Jakým způsobem se mohl zúčastnit - ?" "Hm! Jak se jmenoval písař, který psal tyto dva dopisy a padělal váš pod- pis?" "Hudson." "Byl u vás zaměstnán dlouho?" "Půl druhého roku." "Myslím, že již není ve vaší kanceláři." "Očekávám jeho návrat pozítří. Byl vyrozuměn telegraficky o smrti svého bratra a vyprosil si čtrnáctidenní dovolenou, aby obstaral pohřeb a zaopatřil sirotky po bratrovi." "Kde žil a zemřel ten domnělý bratr?" "V St. Louis." "Pak aspoň víme, kterým směrem Hudson neprávem došel. Jak jste se s ním seznámil?" "Písemnými doporučeními, jimiž se vykazoval. Přidělil jsem ho k obyčejnému opisování, ačkoliv byl mnohem starší než lidé, jimž se tato málo duchaplná práce svěřuje, ale zakrátko projevoval takové schopnosti a tak se uměl udělat potřebným, že jsem mu důvěřoval stále více. Žil skromně, odměřeně a v ústraní, projevoval horlivost, přesnost a dovednost, patrně studoval soukromě, neboť jeho vědomosti v právnickém oboru úžasně přibývaly. V některých věcech jsem své klienty odkazoval úplně na něho, protože jsem byl přesvědčen, že jim vyhoví tak, jako já sám." "A jak se choval k ostatním vašim úředníkům?" "Nebyl s nikým v důvěrných stycích; jeho chování bylo takového rázu, že se k němu nikdo bliž neodvážil, ačkoliv nikoho od sebe zřejmě neodpuzoval. Později, když jsem mu zlepšil postavení a konečně ho jmenoval správcem kanceláře, rozumělo se samo sebou, že se s podřízenými stýkal jen úředně." "Kdo přijímal poštu a vůbec došlé spisy?" "On. Co mohl vyřídit beze mne, vyřizoval sám; ostatní mi předkládal." "Přijal tedy poštou také moje dopisy, otevřel je, četl a zodpověděl, aniž se vám o tom zmínil slůvkem. A jak byl ten muž starý?" "Přes padesát." "Postavou?" "Štíhlý, kostnatý, černé vlasy."

"Zuby?" "Zdravé, čisté, velké." "A tvář?" "Věru - ta byla zvláštního rázu. Hudson byl vskutku krasavcem; neviděl jsem dosud nikdy muže tak pravidelných rysů jako byly jeho. Kdo však se na něho zadíval bystřeji a déle, bezděky pociťoval, že jeho krása něčím trpí - řekl bych nesouladem. Nejsem malíř ani sochař a nedovedu se správně vyjádřit, ale

tolik vím, že se mně jeho tvář líbila spíše zdálky než zblízka a že jsem se v duši trápil, když jsem se na něho díval déle." "Dobrá, sir. Víím dost. Harry Melton byl správcem vaší kanceláře." "Bylo by to možné?" "Bylo a to určitě. Kdybych vám řekl, že vyhlížel jako sličný démon, jako Mefisto, věděli byste, co se vám v jeho tváři nelíbilo. Žil v ústraní, odměřeně a skromně. Komu policie šlape na paty nebo hodlá šlapat, neblýská se příliš na veřejnosti. Ostatně policie málokdy hledá zločince v kancelářích slavných advokátů." "To je svatá pravda. Byl by se již zabýval tím podvodným záměrem, když vstupoval do mých služeb?"

"Nevím, ale není to vyloučeno." "Tehdy nemohl nikdo tušit, že budu ustanoven správcem pozůstalosti." "Nebylo to třeba. Tatík Hunter již pořádně zestárl a jeho smrt se dala očekávat nebo také uspíšit. O jednu vraždu více nebo méně, to je pro Meltony pouhá datle. Mladý Melton byl podobný dědicovi. Advokát Murphy byl jeho přítel, z toho se dá vyvodit, že mladý Hunter po smrti otcově bude právnicky zastupován vámi - zde máte kostru, na kterou již Meltonové uměli navěsit zdánlivě živou škrabošku." "Přesto je mi zatěžko uvěřit, že jsem se stal obětí dlouho a obezřetně připravovaného podvodu a také vlastního klamu. Vy mne však přesvědčujete. Bohužel asi máte pravdu." "Jsem

přesvědčen, že tento výtečný správce vaší kanceláře velice čile dopisoval nejen svému bratru v Tunisu, nýbrž i svému synovci, který se v průvodu své oběti potloukal po Východě. "Jakou propast špatnosti, vypočítavosti a ďábelské zlovůle přede mnou otvíráte? Jaké štěstí, že jste žádané listiny a doklady nezaslal! Byly by nyní zničené a těžko by se daly shánět důkazy -" "Oh - pokud jde o to, buďte ujištěn, že bych si byl zjednal nové písemné důkazy z Tunisu, ale s jakou ztrátou času! Lepší je ovšem, že jsem lotrům na vějičku nesedl. Co zamýšlíte podniknout v této věci, master Murphy?" "Především svou povinnost. Udám podvod soudu, ale k tomu potřebuji vaše doklady. Svěříte mi je?" "Ovšem. K tomu účelu jsem je přinesl. Dám vám také druhé listiny, týkající se styků Harryho s Jonatánem. Zde je celý balíček pěkně pohromadě." "Děkuji vám. Budete ovšem několikrát obtěžován, budete patrně volán se svými druhy k výslechu. Prosím vás, abyste kladl důraz na podobnost, kterou jsem se dal ošálit." "Buďte ujištěn, že nic neopominu, co by vám mohlo prospět. Podle všeho bude zahájeno hned stíhání všech tří podvodníků?" "Zajisté. Naštěstí zde máme obratné a bystré policisty, kteří se mohou směle měřit se svými kolegy z New Yorku, Philadelphie, Buffala, Chicaga i odjinud. Jsou věhlasní po celých Spojených státech a přičiní se všemožně, aby sáhli padouchům na límec." "Ano - to je jejich povinnost. Ostatně pustím se po stopách Meltonů také sám, a jakmile je vypátrám, nepustím se jich." "Nechtěl byste to raději přenechat policii? Snadno byste se mohl dopustit chyby, která by policii škodila." "Myslíte?" "Ano. Jste znamenitým lovcem, všechna čest! - Ale vypátrat zvěř anebo tři drbané podvodníky, to je dvojitá věc - nadmíru rozdílná." "Hm, vaše poučení účinkuje ovšem na mne drtivě. A kdy vlastně odplul domnělý Smál Hunter?" "Před čtrnácti dny." "Ah - tedy asi ve stejném čase, kdy správce vaší kanceláře nastoupil dovozenou. A ve kterém hotelu bydlel?" "V žádném. Měl pěkně zařízený soukromý byt zde nablízku u jedné vdovy. Nevycházel skoro nikdy, leda že mne podle potřeby tu a tam navštívil." "Čím odůvodňoval tuto zdrženlivost ve společenských stycích?"

"Studováním sanskrtu a moderního lundu, které mu zabíralo všechnen volný čas." "Jinak se tedy nestýkal s nikým." "S nikým. Vdova, mistress Eliášová obývá přízemek o pět domů výše odtud. Byl jsem tam několikrát, ale Hunter byl vždy pohřížen v knihách, takže jsem návštěvu všemožně zkracoval a hovor omezoval na nejnütnější věci." "A tvrdil jste před chvílí, že byste byl podvodníka za hodinu poznal?" "Hm. Máte pravdu! Nyní, když jste mi otevřel oči, objasňuje se mi jeho zdrženlivost v hovoru a dospívám k přesvědčení, že se měl velice na pozoru, aby nezahájil hovor o důvěrných předmětech." "A kde bydlel váš výtečný správce kanceláře?" "V přízemí vedlejšího domu." "U koho?" "U nějakého obchodníka, nevím však u kterého. Bydlel v podnájmu. Chcete

vědět ještě více? Chcete teď opravdu pod rukou pracovat proti policii? Prosím vás: nechtě toho; mohl byste mnoho, velmi mnoho pokazit." Přiznávám upřímně, že mne jeho opětné napominání zlobilo. Byl jsem kdysi také detektivem a vykonával jsem svou službu se zdarem. Vyprávěl jsem mu obšírně případ s Harrym i Tomášem Meltonem a z toho mohl poznat, že nemám prázdnou hlavu, i když jsem se o sobě zmiňoval co nejskromněji. Pokazil mi úplně náladu, která beztak nebyla nejružovější. Skončil jsem tedy rozhovor, jmenoval mu hotel, v němž jsem se ubytoval s Apačem a Emerym a poroučel jsem se, ponechav ho v klamně domněnce, že ho považuji za to, zač se vydával sám, totiž za obratného právníka, který se však dal oběma Meltony napálit. Nemusím vypisovat, jak se divili Angličan a Vinetů, když jsem jim řekl, co jsem se u Murphyho dověděl. Vinetů ovšem potlačil své pohnutí a vyjádřil se jen netrpělivým posunkem, zato Emery udeřil pěstí do stolu, rozkročil se proti mně, jako bych byl já advokátem Murphym, a spustil: "Jestli je vůbec něco podobného možné! Ted' můžeme začít znovu, běhat za oběma podvodníky, budou-li aspoň mít tolik uznání pro nás, že zanechají po sobě stopu. A přitom ovšem není vyloučeno, že přes všechny nesnáze a strážně, přes všechny oběti budou peníze tvých chráněnců ztracené. A ten člověk studoval a praktikuje nyní právní vědu! A ještě mluví o tom, že se zvěř chytá snáze než člověk. Abych mu tak poručil, aby mi chytil šedého medvěda! Mouchy, to ano - ale medvěda? Cizího podvodníka považuje za svého přítele a postaví si do čela své kanceláře devateronásobného vraha a lupiče a pak chce nás - tebe - poučovat! Ať raději nebi děkuje, že jsem nebyl v jeho kabinetě! Aby ho, chlapa..." Pohrůzku ani kletbu sice nedořekl, zato však zasadil ubohému dřevěnému stolu tak děsnou ránu, že se jeho deska rozštípla. Vinetů nepromluvil, i když se zlobil, ale jeho indiánská hrdost mu zapovídala dát najevo hněv. Nemínuly ani dvě hodiny, a již začalo "obtěžování", jak se advokát vyjádřil. Objevil se soudní úředník s příkazem, abychom šli k výslechu. Šli jsme, vypověděli, co jsme věděli a stvrdili výpověď přísahou. Vinetůvi, poněvadž byl "pohanem", přísahu prominuli. Pak nám ještě připomenuli, abychom byli pro úřední potřebu vždy pohotoví, ale nikomu z pánů nenapadlo tázat se nás, můžeme-li čekat či ne a máme-li vůbec z čeho žít. Naštěstí měli jsme o vezdejší blahobyt postaráno, ale byrokratické "lidumilnosti" jsme se velice podivili. Slíbili jsme, že budeme dbát pokynů slavných úřadů, ale v duchu jsme byli již rozhodnutí, že New Orleansu ukážeme paty, jakmile tento výkon uznáme za vhodný. Sotva jsme se vrátili od výslechu, přivedl číšník do našeho pokoje muže, který s námi chtěl mluvit za každou cenu. Byl to master pečlivě oděný, chytrácky vyhlížející, asi čtyřicátník. Poklonil se nedbale, usedl bez okolků na nejbližší židli, pozoroval a prohlížel si nás po řadě, přehodil obratně sežmolený doutník z koutku do koutku a tázal se Emeryho: Vinetů II, Old Death

"Osměluji se domnívat, že před sebou vidím velice "honoráble" mastera Bothwella?" "Jmenuji se Bothwell," přisvědčil Emery. "A tento muž je slavný lovec z prerie, kterému tam všeobecně říkají Old Shatterhand?" "Ano!" "A vy jste volný lovec, "redsmán" Yinnet'u?" tázal se Apače. Vinetů opominul poněkud urážlivé označení a pokývl hlavou. "Well! Dostal jsem se k pravým lidem," pokračoval cizinec. "Doufám tedy, že se dovím, co potřebuji." "Neměl byste chuť dříve nám říci, kdo nebo co vlastně jste a chcete?" řekl Emery. "Jsem všechno a mám všechna jména," odušil elegantní master s úsměvem. "Jak se nazývám, může vám ostatně být naprosto lhostejné. Stačí, řeknu-li, že hledám pověstnou trojici Meltonů. Musím dát podrobné instrukce svým podřízeným detektivům a především vás, pánové, prosím, abyste ponechali veškerou starost o dopadení stíhaných policií a nerušili pátrání vlastními zásahy." "Oh, to milerádi

učiníme," prohlásil Emery, "jen si také rače sám vždy připamatovat moudré poučení, které nám právě udělíte." "Nuže, a nyní prosím! Znáte Meltony dokonale?" Odpovídali jsme dost skoupě, přesto se chlapík dověděl, co potřeboval. Pak se poroučel. Jakmile odešel, prohodil Emery: "Nezbývá, než abychom Meltony hledali sami - ale jak začít? Věříš snad, že Jonatán odpul parníkem?" "Ani ve snu! Postavil se patrně na palubu, zamával advokátovi šátkem na rozloučenou, a jakmile pan Murphy zmizel, vylezl Jonatán z Noemovy archy na suchý vrchol Araratu." "A jeho strýček Harry?" "Ten necestoval do St. Louis, nýbrž někam jinam anebo nikam." "Do Evropy se neuchýlil, neboť ví, že telegrafy spustí koncert do všech koutů. Do Afriky se neodváží, neboť tam jim také už místo datlí vyrostl pepř. Jako zkušební a zchytralí lidé se usadí v pohodlné skrýši na domácí půdě, kde bude podle chvalitebného policejního zvyku po nich pátráno nejméně, budou odpočívat pokojně na dobytých vavřínech a nechají růst trávu nad dnešní dobou. Pak se zase odváží vyjít na slunce. A kde se mohou nejpohodlněji usadit? V západních státech. Vsadil bych se, že vězí někde pod Skalistými horami. Peněz zatím příliš užívat nemohou, proto tam budou pohodlně vězet rok i déle." "Skoro bych tvrdil totéž. Doufáme, že po sobě zanechali stopu." "Žádná událost a žádný čin nezůstává beze stop. Musíme se jen bystře rozhlédnout. Především se vypravím na zvědy do obou příbytků, strýcova a synovcova. Snad tam objevím začátek nitky, kterou pak budeme navíjet, až se dopátráme konce klubka." Hledat tyto nitky jsem se vypravil hned. Doptal jsem se na příbytek MRS Eliášové, ale nevešel jsem k ní přímo, nýbrž vstoupil jsem dříve do nálevny právě naproti jejímu příbytku a doufal jsem, že se zde něco dovím. Obsluhoval mne tam starý ospalý negr, který byl v této službě teprve několik dní, proto jsem se ho na nic neptal. Přesto mne těšilo, že jsem zapadl do této díry, neboť jsem tam neseseděl dlouho, když jsem spatřil vycházet z domu známého gentlemana - totiž policistu. Jistě byl na návštěvě u MRS Eliášové, aby se poptal po některých podrobnostech, týkajících se Jonatána Meltona. Čekal jsem ještě čtvrt hodiny, pak jsem se vypravil na výzkum sám. Malá bílá tabulka na dveřích mi hlásala, že lze byt opět či ještě pronajmout. Když jsem zazvonil, otevřela mi stará tlustá mulatka. Vsunula svou neprůhlednou postavičku mezi dveře a zkoumavě si mne změřila. Věděl jsem jak se chovat vůči podobným služebným duchům. Smekl jsem zdvořile klobouk, uklonil se lehce a zašveholil velmi sladce: "Prosím, mylady, zajisté se mi dostalo cti vidět MRS Eliášovou." Mulatku ukrutně těšilo, že je považována za velitelku domácnosti a slastně se zasmála, takže její tvář se rozšířila dvojnásob. "Ne," odpovídala, "jsem její kuchařkou. MRS Eliášová je v salónu. Vstupte, sir!" "Rače přijmout mou navštívenku, mylady! Nelze přece bez ohlášení vstoupit k dámě." Zazubila se ještě slastněji, vzala navštívenku graciálně do zástěry, chvála napřed, vrazila do dveří a volala, takže jsem slyšel každou slabiku: "Zde je, madame, navštívenka nějakého velice, velice jemného pána. Won-derful fine! Mnohem vzdělanější než byl předešlý." Pak vyšla, pustila mne do salónu a zavřela za mnou dveře. Stanul jsem proti starší dámě přívětivého zevnějšku. "Promiňte, madame. Četl jsem právě, že lze u vás najmout byt." "Ano," přisvědčila a dívala se střídavě na mne a na mou navštívenku, "jak se zdá, přicházíte z ciziny, z Evropy?" "Ano." "Těší mne. Posadte se, prosím. Byt, který pronajímám, obsahuje čtyři místnosti. Není vám to mnoho?" Mluvila tak přívětivě, usměvavě a důvěrně, že jsem nedokázal lhát. Nechtěl jsem, aby si o mně učinila špatnou představu, a proto jsem odpověděl: "Až příliš mnoho, madame. I jediná místnost by byla pro mně příliš drahá. Nepřicházím k vám, abych najímal byt." "Nikoliv?" tázala se udiveně. "A přece jste se dotazoval -" "Pouhá záminka, abych mohl vejít. Poněvadž jste však tak milá, nemohu se odvážit lhát vaší tak velice přívětivé tváři. Chci se dotazovat na Smál Huntera, který u vás bydlí." "Ah - po Hunterovi? Jste snad také tajným policistou, detektivem?" Přitom se zamračila. „Bůh uchovej, madame! Jsem soukromník, ale mám živý a velmi odůvodněný zájem o Huntera, takže vám budu nesmírně vděčen, budete-li tak dobrotivá a povíte mi o něm, co je vám známo." Dáma se usmála. "Vlastně bych to neměla udělat, protože jste nebyl upřímný, ale poněvadž toho litujete, vyhovím vaši žádosti. Znáte Huntera?" "Lépe než mi je příjemné." "Lépe - než je vám - příjemné? Je tedy pravda, co tu brebentil ten

policista?" "Nevím, o čem brebentil." "Ze Hunter je podvodník - a dokonce vrah?" "Policista mluvil pravdu." "Nebesa! A já měla na bytě takového nebezpečného člověka! Kdybych to byla tušila, nebyla bych ani na minutu zamhouřila oka, až by byl zase pryč. To je hrozné, strašné!" "Detektiv vám tedy řekl, o čem vlastně běží?" "Ano. Hunter se vlastně jmenuje Melton, zavraždil pravého Huntera a vydával se za něho, aby se mohl zmocnit jmění po otci své oběti. Je tomu tak?" • "Přibližně. Nevím vskutku, jednal-li detektiv úplně správně, když vám sdělil tyto podrobnosti; ale poněvadž je vám tato věc již známa, mohu s vámi o ní hovořit. Byl jsem to já sám, který jsem přinesl zprávu o spáchaném zločinu. Melton byl ničemou odjakživa; trpí dědičným zatížením. Dědictví, kterého se zmocnil vraždou a podvodem, náleží vlastně ctihodné rodině, pocházející z mé vlasti a bydlící nyní v Saň Franciscu v poměrech velmi zlých. Snad byste jim mohla prospět, aby opět získali, co jim po právu náleží." "Učinila bych to ráda, kdybych mohla. Co si tedy ode mne přejete?" "Povězte mi vše, co by mi usnadnilo pátrání po nynějším Meltonově bydlišti." "Totéž žádal policista." "A dala jste mu zprávu?" "Oh, ten hrubián! Ano, dala jsem mu zprávu, ale přece se dověděl jen malou část toho, co vím. Nepověděla jsem mu téměř nic, ale co si přál vědět, nebyla bych mu mohla stejně povědět, poněvadž se v tom nevyznám." "Patrně se neuměl vyptávat. Nuže, povězte mi laskavě, s kým se váš pod-

nájemník stýkal?" "Advokát Murphy ho zde několikrát navštívil a Hunter, vlastně Melton, vyšel snad třikrát z bytu, nevím však kam; nejspíše k advokátovi." "Jinak zde nebyl na návštěvě nikdo jiný?" "Jen jednou. Docela cizí muž, patrně advokátův písař. Podobal se poněkud Hunterovu sluhovi." "Ach - Hunter měl sluhu?" "Ano, ale jen po dobu svého pobytu v New Orleansu. Přijal ho do služby, když již byl u mne ubytován a propustil ho ještě než se vystěhoval." "Hm! Jaký to byl člověk? Mohla byste mi popsat jeho zevnějšek?" Žena měla patrně dobrý zrak a uměla si všimnout cizího člověka. Dík této vlastnosti jsem si domyslel, že sluhou mladého Meltona

nájemník stýkal?" "Advokát Murphy ho zde několikrát navštívil a Hunter, vlastně Melton, vyšel snad třikrát z bytu, nevím však kam; nejspíše k advokátovi." "Jinak zde nebyl na návštěvě nikdo jiný?"

"Jen jednou. Docela cizí muž, patrně advokátův písař. Podobal se poněkud Hunterovu sluhovi." "Ach - Hunter měl sluhu?" "Ano, ale jen po dobu svého pobytu v New Orleansu. Přijal ho do služby, když již byl u mne ubytován a propustil ho ještě než se vystěhoval." "Hm! Jaký to byl člověk? Mohla byste mi popsat jeho zevnějšek?" Žena měla patrně dobrý zrak a uměla si všimnout cizího člověka. Dík této vlastnosti jsem si domyslel, že sluhou mladého Meltona

nebyl nikdo jiný než jeho otec. "Zaslechla jste někdy hovor mezi sluhou a pánem?" tával jsem se dále. "Zaslechla, avšak týkal se všedních věcí. Občas si ovšem spolu šeptali, a to jazykem mně neznámým. Myslela jsem, že mají spolu tajnosti, o nichž nepotřeboval nikdo vědět." "Čím se zaměstnával Smál Hunter? Když nikdy z bytu nevycházel, měl nazbyt času. Nemohl přece lenořit celé dny. On nic nedělal?" "Pokud vím, ne. Seděl ustavičně u okna." "Bylo mi řečeno, že byl stále zahloubán do knih." "To nemohu říci. Ano, jednou, když k němu přišel advokát, rozevřel na stůl různé papíry a jiné učební pomůcky, jinak si jich však nikdy nevšímal." "Ach - myslel jsem si to. Jaký úsudek jste si vlastně utvořila o svém nájemníkovi? Přece vám muselo být nápadné, že nic nedělá." "Považovala jsem ho za člověka podivinského a zádušného. Ten náhled jsem však změnila, když jsem upozorovala, že navštěvuje dámu, která bydlí nad námi v prvním patře." "Bydlí sama?" "Ne. Má dvě služky, které pokládám za Indiánky." "Mladá?" "Mladá a hezká." "A jmenuje se?" "Silverhillová." "To je anglické jméno." "Ano. Ale nevěřím, že by její rodiče byli ze Spojených království nebo Spojených států. Slýchávám ji občas hovořit se služkami, ale vždy jen španělsky." "Hm! A s tou dámou se stýkal váš podnájemník?" "Zpočátku nikoliv. Až za týden. Protože seděl stále u okna, padla mu do oka při svých vycházkách a návratech. Vypytával se mne na ni; pak se k ní rozběhl na návštěvu a od té doby ji často navštěvoval." "Věděl o tom advokát Murphy?" "Nevím, myslím však, že nevěděl." "Nemohla byste mi pomoci ještě nějakou poznámkou, náhledem nebo dojmem?" "Pochybuji. Aspoň se nemohu na nic rozpomenout, co by pro vás mělo cenu. Navštívíte-li mne však podruhé, ráda vám povím, co mi zatím přišlo na mysl." "Vašeho přívětivého pozvání nejspíše použiji, nebudu-li se obávat, že vás obtěžuji přesměřím." "Oh - nikterak. Neobtěžujete mne, budete mi naopak vítán. Velmi mne těšilo, že z nepoctivce, který mi chtěl malovat straku na vrbě, se vyklubal tak milý člověk." "Pod účinkem vašich přívětivých pohledů, madame," odpovídal jsem zdvořile. "Poměry dámy, bydlící nad vámi, vám nejsou blíže známy?" "Pramálo. Víím, že je bohatá. Má mulatka se poněkud seznámila s Indiánkami a mluvila s nimi. Dáma prý vášnivě ráda hraje a má přitom štěstí. Zve k sobě pány, právě tak vášnivě hráče jako je sama. To je vše, co vím. Ostatně myslím, že je vdova. Mladší Indiánka se toho předmětu dotkla. A její muž, jak se zdá, nebyl jen tak obyčejný Yankee." "Činpak neobyčejným mohl být?" Řekl jsem tu větu žertem a neočekával jsem na ni odpověď; ale v témž okamžiku se mi kmitla hlavou podivná myšlenka, takže jsem od toho předmětu již neustoupil. "Viděla jste již někdy a někde indiánské služebné děvče?" "Neviděla." "Svobodná Indiánka by se nikdy tak nesnížila, aby vykonávala bělošce poroučené domácí práce. Zde asi předcházely neobyčejné události. Je mi znám jeden případ, že se běloška provdala za indiánského náčelníka a pak byla ovšem obsluhována rudoškami. Dáma z prvního patra je plavovláška?" "Ale kdež! Má hlavu jako havran. Domnívám se, že je židovka." "Ach! - Rodové jméno jste mi již řekla. Nevíte snad také její příjmení?" "Ano. Posel nám doručil omylem její lístek. Mulatka mi jej přinesla a já četla adresu: MRS Judit Silverhillová. Lístek jsem ovšem poslala do prvního patra." "Ach! - Silverhill - to je Silberberg nebo také Silberstein. A Silberberg byl ctihodným tatíkem úhledné slečny, která se provdala za indiánského náčelníka Lstivého Hada, domnívající se bezpochyby, že ji všichni rudoši uznají hned za svou královnu. - Jsem rozhodnut se na ni podívat." "Jakže? Že byste ji znal?" "Ano, totiž nemýlím-li se, ale pochybuji, že bych se mýlil. Je to vskutku zajímavá náhoda, která mi znamenitě prospěje. Madame, byla jste vůči mně tak dobrá, přívětivá a ochotná; prosím vás, abyste mi prokázala ještě jednu velkou přízeň." "Nebude-li to nad mé síly, proč bych tak neučinila?" "Dosud jste nikdy nenavazovala známost s dámou z prvního patra?" "Ani mě to nenapadlo." "Náhoda by mohla způsobit, že se tak stane. Prosím vás, nezmiňujte se jí ani slovem, proč jsem u vás byl. Nemluvte vůbec o mně a zakažte i své mulatce vypravovat Indiánkám, že domnělý Smál Hunter se ve skutečnosti nazývá jinak." "Má mulatka o tom dosud nic neví a nebudu s ní také o té věci hovořit. Chcete však vážně tu dámu navštívit?" "Zcela jistě." Poděkoval jsem srdečně za prokázanou ochotu, slíbil ještě další návštěvu, poroučel jsem se a stoupal jsem rychle do prvního patra. Byl tam jen jeden byt a to s jediným vchodem. Zazvonil jsem, čekal chvíli, pak mi otevřelo děvče, v němž jsem hned poznal rudošku. Ustoupila, aby mne vpustila do předsíně, aniž se po něčem dotazovala. Z předsíně se vcházelo několikaletými dveřmi do různých místností. Otevřela mi druhé dveře, ústící do velice pěkně upravené komnaty. Vzápětí se ozval ve vedlejší komnatě jakýsi neurčitý hluk; těžká dvojí portiera se rozhrnula, a přede mnou stála v plné své kráse a nádheře - královna Judit, rozená Silberbergová, seňorita, kterou jsem posledně viděl jako snoubenku Lstivého Hada, náčelníka Yumů. Zpozoroval jsem letmo, že se od těch dob vyvinula ke svému prospěchu; z útlé, svižné panenky se stala půvabná žena, poněkud vyšší, silnější a - smělejší. Jak by ne! Na první pohled bylo jasné, že své schopnosti znamenitě cvičila, aby se z ní stala dokonalá - koketa. I nyní, doma, kdy sotva čekala nějakou návštěvu, třpytily se jí na hrdle a obnažených ramenech diamanty. Poznala mne hned. Vykřikla napůl radostně, napůl starostlivě, chvála ke mně a volala jako na divadle: "Vy zde, seňore - seňore - -! Oh! Jaké radostné překvapení. Jak jsem po vás toužila, jak jsem vás hledala! Pojdte, prosím, pojdte do mého budoiru, do mé svatyně, kam nikdo jiný nesmí! Již vás nepustím! Musím vám mnoho, velmi mnoho vyprávět!" Držela pevně mou ruku, táhla mne do vedlejší místnosti, nacpala mne na pohovku a posadila se vedle mne. Ba vskutku, byla velmi krásnou ženou, ale zdálo se mi, že její dýmky zdobené hrdlo nebylo toho dne dostatečně umyté; za nehty, umělecky pěstěnými, se třpytily pověstné "sametky" jako školačky, která právě stavěla domečky v písku. Za hovorů se stále dotýkala mých rukou nebo hrudi, jezdila mi vlasy po tváři a mžourala očima. Jaký démon ji v tu chvíli posedl? Co vlastně chtěla? "S hanbou se přiznávám," šveholila, "že jsem již pozapomněla vaše jméno. Můžete mi to odpustit?" "Nemohu, zvláště když jste mne právě ubezpečovala, že jste po mně toužila." "Oh - smíte mi odpustit. Dovolím vám to. Víte, seňore, ženě, jako jsem já, která vidí, slyší a prožije mnoho, se snadno podrobnosti vytratí z paměti. Měl jste, nemýlím-li se, dvě jména, jedno skutečné, rodové, a druhé přivlastněné, totiž jméno, které vám dali pro vaše vynikající vlastnosti Indiáni. A toto

poslední jméno znělo - znělo - božinku - jak jen? Byla v tom ruka nebo noha?" "Old Firefoot," přerušil jsem ji rychle právě vymyšleným jménem. Bylo mi velmi příjemné, že se nemohla na mé lovecké jméno upamatovat. Stýkala se nyní jistě s Jonatánem Meltonem a bylo tedy pro mne výhodné, že nevěděla mé

pravé jméno. "Ano, ano; vždyť jsem věděla, že je v tom "foot", " zasmála se čtveračivě jako siréna, "ale vaše rodové jméno? Již vím! Vy se jmenujete právě tak jako jeden z dvanácti měsíců." "March," pravil jsem. "Ano, March, pan March, señor Martio! Nuže, señore Martio, můžete se ještě upamatovat, jak jsme se naposled rozešli?" "Ano. Příliš srdečný náš rozchod nebyl, což?" "Nebyl, opravdu nebyl. Víte ještě, jak hrozně jste mně vyhrožoval?" "Trochu." "Měl byste tolik odvahy opakovat dnes svou vyhružku?" "Jak to tehdy bylo? Pravil jsem, tuším, že vás dám zbičovat, přijdete-li mně ještě na oči!" "Strašné! Hrozné! Což neslyšíte, jak to zní? Bičovat mladou a prý velmi hezkou lady - jak jiní tvrdili a tvrdí dosud! - Dámu s pokožkou tak hebkou! Podívejte se přece! Doufám, že vaše pohružka byla planá." "Oh - tehdy jste jistě byla přesvědčena o pravém opaku, neboť za dalšího pochodu nedala jste se již vidět před stanem svého snoubence." "Byl byste tedy svou hrozbu skutečně vykonal?" "Bojím se, že ano. Ubezpečuji vás, že jsem měl tehdy opravdu mrzutou náladu." "Hrůza! Oh - vy nejste člověk, nýbrž tyran! Ale - dnes byste mne jistě nebičoval?" "Pochybují. Není k tomu příčina. Mám měkké a citlivé srdce a nerad zameňuji vosk a měd'. Obojí má své právo, ale vždy jen včas a vhod. Jde-li o svobodu a zdraví tolika lidí jako tehdy, jde-li o zamezení krveprolití, o boj na život a na smrt, pak ovšem nehovím choutkám a rozmarům, třeba to byly rozmary mladé a vskutku velmi hezké dámy." "Proč kladete důraz na slůvko "hezké". Zdála se vám tehdy slečna Judit ošklivou?" "Nikoliv." "Z vašeho chování mohla jsem tak soudit." "Nuže - vaše chování tehdy nebylo také nijak hezké. Odešla jste od svého mrtvého snoubence jako kuchařka od nasolené pečené." "Nemilovala jsem ho již. Považoval jste mne tedy za hezkou? A což nyní? Nezpozoroval jste, že jsem se změnila?" "Zajisté. Nyní jste mnohem krásnější." "A říkáte to, jako byste seděl mezi ledem. Jste vskutku strašlivý člověk, právě takový jako tehdy. Jsem nyní krásnější, vy však jste se nepolepšil a nic vám nepřibýlo na citu a vnímavosti. Ale právě ta vaše chladnost, ta vaše tvrdost mně tehdy imponovala a nyní - ó, já ubohá! - zase!"

"Prosím, nehovořme o mně, mluvme o vás. Jak se vám dařilo od té doby? Byla jste šťastná, spokojená?" "Šťastná? Zajisté, ale spokojená? Ne!" "Ah! Rozumím vám. Začala jste asi záhy litovat, že jste se stala manželkou rudocha?" "Oh - zprvu nikoli. Byl ohnivým milencem a co slíbil, splnil. Obklopil mne zlatem, drahokamy, daroval mi dům, letohrádek a také palác." "U čerta! Hleďme! Víme sice, že mnozí Indiáni znají tajemná ložiska pokladů, po nichž lakotí srdce bělochů, ale že by byl náčelník Yumů tak přesně dostal svému slibu jsem nemyslel. Byl tehdy opravdu tak bohatý, jak tvrdil?" "Byl, ano, byl! Nanesl mi všeho celé hromady, jenže dodnes nevím, odkud; nepodařilo se mi ani lichocením, ani prosbami, ani vyhružkami ho pohnout, aby mi svěřil tajemství svého bohatství. Podle všeho přinášel zlato ze srázných propastí divokého apačského pohoří či snad ze Sierra Madre, kde prý se dosud tajně doluje a rýžuje. Opustili jsme Sonoru a táhli k hranicím Arizony a Nového Mexika. Tam mne uvedl do zámku, hihhih! Vlastně to byla hezká, romantická klec, mohutná stavba starodávných Az- téků. kterou mimo mne prý dosud nespátřilo oko bělocha. Tlupa Indiánů, kteří nechťeli svého náčelníka opustit, táhla s námi se vším všudy, ženami, dětmi, zbraněmi, medicínami, zkrátka s celým příslušenstvím. Ale nahoře v horách bylo pusto a teskno; roztoužila jsem se po městě. Odebrali jsme se tedy do Friska - již kvůli paláci. Můj muž mi koupil dům - "O ten Krésus! A kde vězí nyní Lstivý Had?" "Ten? Ach - ve věčně zelených lovištích," pravila netečně. "A příčina jeho smrti?" "Nůž." "Prosím, vypravujte! Jsem neobyčejně zvědavý. Byl sice prostým Indiánem, ale statečným, hodným a poctivým člověkem. Co mi slíbil, přesně splnil. Vzpomínal jsem na něho rád." "Co mám vypravovat? Věc byla velmi prostá. Ve Frisku po mně pání brzy házeli očima; přijímala jsem návštěvy; měla jsem domácího přítele, a vida - to se mému Indiánovi nezamlouvalo. Kteréhosi dne jsme se vypravili na návštěvu do vzdálenějšího domu; kromě nás bylo pozváno ještě hojně jiného panstva. Bylo tam několik zajímavých caballeros i důstojníků, kteří se okolo mne stále točili. Pak byly taseny nože. můj caballero dostal ránu do ramene a můj muž přímo do srdce." "A vy? Co jste pocítila, co jste přitom dělala?" "Já? Co bych cítila? Nic. A co jsem dělala? Nevíte snad, že dáma, jejíž muž zemře za podobných okolností, stává se v očích ostatních dam tak proslulou, že to budí závist? Pouta, jimiž jsem se dala tak lehkomyšlně připoutat k rudochovi, byla roztržena. Užívala jsem svobody plnými doušky." Její nečitelnost byla doopravdy s to vzbouřit i v beránkovi všechnu krev. Nepoznal jsem v celém světě sobečtějšího stvoření nad tuto ženu. Nutil jsem se však všemožně do klidu a poslouchal jsem dále. "Přijímala jsem projevy soustrasti a blahopřání, jezdila na návštěvy, hostila ve svém paláci ladies i gentlemeny, a konečně také přičichla ke kartám a hrála aniž jsem se musela dovolovat. Zlatá vdovská svoboda! Co je proti tomu děvče za svobodna? Mám štěstí ve hře, vyhrávám ustavičně, a pokud jde o lásku - nuže, mám právě nyní, když se chystám k návratu do své pustiny, nového nápadníka tak spoutaného láskou, že mně již kromě srdce nabídl i ruku." "Důstojník?" "Ó, nikoliv, nýbrž mladý, velmi hezký a vzdělaný caballero, který proces- toval celou zeměkouli a zvláště Orient. Právě mu bylo vyplaceno dědictví - několik miliónů! Co tomu říkáte?" "Máte štěstí!" řekl jsem radostně překvapen, neboť jsem již nepochyboval, že chytrá vdovička navnadila pro sebe tučné sousto - Jonatána Meltona. "Ach - toto štěstí nepřichází příliš záhy," vzdychla, "řekla jsem sice, že téměř nikdy neprohrávám, ale za to spotřebuji příliš mnoho, a zlato mého náčelníka se již rozplynulo. Prodala jsem dům v Saň Franciscu a jakmile se obnos za něj stržený rozkutálí, zůstane mi jen starý hrad Aztéku v pustině, za který mi nikdo nenabídne ani dolar." "A jste si vůbec jistá tím, že vám tento hrad či spíše pueblo náleží? Máte důkazy nepopiratelného vlastnictví?" "Nemám, ale to je lhostejné. Potřebuji jen chtít a master Hunter se stane mým chotěm, čímž se postavím do řad amerických milionářek. Co mi bude záležet na kamenném hrádku v divoké poušti?" "Je snad señor, o němž se zmiňujete, tím tak velice zajímavým Smalem Hunterem, jemuž bylo před nedávným vyplaceno několik miliónů advokátem Murphym?" "Ano, je to on. Znáte ho snad?" "Slyšel jsem o něm. O jeho miliónovém dědictví hovoří se teď přece všude. Pan Hunter odcestoval prý do Indie." "Ale - to není pravda!" "Mluví se o tom všude. Vždyť vstoupil na palubu zaoceánského parníku. Doprovázel ho prý sám advokát Murphy." "Ano, to je správné, ale doplavil se jen k Mobile, kde vystoupil a vrátil se škunerem do New Orleansu. Vždyť jsem na něho v Mobile čekala a vstoupila s ním na škuner. Dorazili jsme večer sem, hráli jsme až do půlnoci, načež se teprve vystěhoval z New Orleansu." "Velice zajímavé. Ale proč vlastně namlouval tolika lidem, že se plaví do

Anglie a odtud do Indie?" "To je tajemství, které vyzradím jen vám, rozumíte? Na tomto klamání veřejnosti mám totiž nejvíce vinu já sama." "Vy? Jak a proč?" "Jeho otec, starý Hunter totiž, býval často v Indii a zamiloval si tuto zemi tak velice, že si konečně umínil, aby jeho syn, dříve než se ujme dědictví, strávil v té zemi plných deset roků. Kdyby chyběl jen den do deseti let, byl by povinen zřici se dědictví a odevzdat je státu. A v těchto deseti letech se nesmí oženit. Hunter podmínky závěti přijal, nic proti nim nenamítal a podepsal to. O dva dny později se se mnou seznámil. Co to znamená, můžete si pomyslet. Spatřil mne, zamiloval se až po uši, a že musím a musím být jeho. Proč bych nebyla jeho, ale zadarmo? Nikoliv! Horempádem sliboval sňatek. Řekněte sám: může do Indie? Může dostát podmínkám závěti?" "Proč by nemohl? Kdo nebo co může mu bránit, aby nevyhověl závěti?" "Já přece, já." "Proč to? Milujete-li ho, proč byste nemohla s ním do Indie?" "Achichich!" smála se. "Ani mi nenapadne kvůli muži, kdybych ho i na - devše milovala, cestovat do neznámé, daleké země. Opustila jsem již jednou svou vlast, když jsem se plavila do Ameriky, a víte sám, jakou cenu jsem za - platila za tu zvědavost. A nyní, když jsem si již v nové vlasti zvykla, nebudu tak neprozřetelná, abych ji obětovala -" "Od něho však vyžadujete oběť, aby zůstal." "To není oběť. V Indii by se nesměl oženit, kdežto zde mne může pojmut za manželku." "Co kdyby se někdo v Indii dověděl, že je ženatý a učinil o tom zdejší úřadům oznámení?" "Je to možné. Sám to tvrdil." "A zde? Myslíte, že podobná věc zde nevyjde tím spíše najevo?" "Mýlíte se. Dáme se oddat tajně a budeme žít v úkrytu. Můj hrad je tak zastrčený, že do něho nikdy nevnikne bělochova noha; dosud o něm vím jen já sama a můj otec." "Váš otec tam bydlí?" "Ano." "Na takové samotě. Netrápí ho tam nuda a osamělost?" "Naprostě ne. Řekla jsem vám přece, že s námi táhl celý zástup mužů, žen a indiánských dětí. Všichni tam dosud bydlí a tvoří malou osadu, v níž není vůbec pusto, třeba i byla odříznutá od ostatního světa." "Ale k životu náleží více, než vám může poskytnout taková pustina." "Dostává se nám všeho potřebného prostřednictvím sousedních Indiánů kmene Mogolon a Zuni." "Ti jsou tak blízko?" Má otázka byla velmi nutná a odpověď na ni pro mne důležitá. Očekával jsem napjatě, co mi odpoví, ale nedal jsem ovšem svou zvědavost najevo. Tato žena byla Meltonem klamána, byla mu nástrojem k provádění jeho záměrů a netušila, že je sama jen obětí jeho šmejdů. Já ji naopak považoval za vnadidlo, za červa na udici, do kterého se Melton jistě zakousne. "Ano," odpověděla nenuceně, "můj hrad je na rozhraní území obou těch kmenů, na Malém Coloradu, a to na jeho levém přítoku." "Oh - blahopřeji vám. Jeho poloha je jistě velmi romantická, neboť, nemýlím-li se, pramení tento přítok na severním svahu pohoří, jemuž Mexičané říkají Sierra Blanca, tedy Bílé pohoří." "Zajisté." "Na jižním svahu toho pohoří prostírají se šťavnaté pastviny na sporném území mezi oblastmi Apačů a kmene Pimo." "Tak je to! Ale - vy víte všechno, seňore! My jsme táhli pochodem právě těmi pastvinami." Žena neměla ani potuchy, jak velice mne těšila její povídavost. Svě dotazy jsem ovšem vyslovoval s posunky lhostejnosti a Judit se chovala tak důvěřivě a bezstarostně, že mi odpovídala bez váhání, bez rozmyslu jako bychom byli odjakživa nejdůvěrnějšími přáteli. "Pochybují velmi, že by se mladému světákově, jakým je Hunter, bez vás líbil život v tak odlehle samotě," pokračoval jsem. "To přece nemusí; dovedu ho tam a zůstanu s ním." "Aj, aj! Ze byste se odhodlala? Což je dosud zde?" "Nikoliv. Smluvili jsme se na schůzce a třeba jsme se i nesetkali, půjde tam v průvodu dvou zkušených lovců, kteří můj hrad zcela jistě naleznou."

"Znáte ty dva muže?" tázal jsem se naprosto přesvědčen, že těmito lovci jsou otec a strýc Meltonův. "Neznám." "A není to poněkud neprozřetelné svěřit jim vše jen tak zhola?" "Nikoli. Ubezpečoval mne, že jsou oba jeho nejlepšími přáteli. Jeden z nich byl jeho sluhou, dokud zde bydlel." "Ach! A ti dva průvodci vypravili se s ním společně napřed?" "Společně? Mýlíte se. Každý z nich odcestoval zvlášť, protože celou záležitost bylo nutno provést tajně a nenápadně. Tři cestující by mohli být nápadní. Sejdeme se všichni teprve v Albuquerque." "Až v Novém Mexiku?" "Ano, a to u jakéhosi mr Plenera, který má v Albuquerque tak zvaný 'salon' s hotelem." "Ubytují se tedy na dané okolnosti co nejpohodlněji. Ale vy sama - proč vy jste ještě zde? Proč jste se nevypravila hned s nimi?" Judit se pojednou tvářila velmi vážně, což mne v duchu rozveselovalo. „Nemohu," pravila tajemně. "Jsem nucena setrvat zde nějaký čas na stráži." "Vypravujete stále zajímavá věji. Prosím vás, proč a koho zde střežíte?" "Ano, naše záležitost je velmi zajímavá, vysoce zajímavá! Bude se totiž usi - lovně pátrat, zda seňor Hunter, můj snoubenec, chová podmínky závěti v uctivosti, zda jim vyhovuje, plaví-li se skutečně do Indie a bydlí tam nebo zda se toulá jinde nebo dokonce nežije-li někde v Americe." "Kupodivu! Komu by na tom záleželo?" "Jakémusi příbuznému, jemuž by dědictví připadlo, kdyby Huntera usvědčil z nedbalého dodržování smlouvy." "Hm! Taková osůbka by mu byla ovšem na obtíž. A kdo to vlastně je?" "Lovec z prerie, nějaký tulák z Evropy, který se spojil s jakýmsi Angličanem a rudochem, aby vypátrali a pozorovali Huntera." "To je tedy mezinárodní trojspolek. Vída, vída! A jak se ti tři jmenují?" "Nevím. Nenapadlo mi se po nich dotazovat." "Sedíte zde na stráži a neznáte je. To asi není správné. Jak chcete střežit ty tři neznámé muže?" "Já také nemusím. Střežení je svěřeno zdejšímu člověku, který mi v případě nutnosti dá zprávu. Nepřijdou-li ode dneška do osmi dnů, vystěhují se odtud a pocestují rovněž do Albuquerque." "Ale znáte přece aspoň muže, který střeží vaši a Hunterovu bezpečnost, a který vám má podat zprávu o těch spiklících?" "Dosud jsem ho neviděla. Je to jeden obchodník a bydlí nedaleko odtud v nádvorním příbytku. Druhý přítel Hunterův u něho bydlel a udělil mu nejpodrobnější rozkazy - promiňte, seňore, někdo zvoní." Slyšel jsem také zvonění zvenčí a povstal jsem. Judit vyběhla do předního pokoje za portiéru. potom jsem zaslechl služebnou pronést jméno, jemuž jsem nerozuměl. Nato se ozvala Judit: "Nechť vejde." Osaměl jsem a brzy jsem zaslechl hovor, který nebyl určen pro mé uši. "Jsme sami?" tázal se mužský hlas po krátkém pozdravu a poděkování. "Mluvte!" pobídla ho Judit. "Mám rozkaz oznámit vám, MRS Silverhillová, že tři mužové, které očeká - váte, dorazili do New Orleansu. Jejich příjezd oznámil mně můj syn, který je zaměstnán u soudu, kde byli tito tři cizinci podrobeni výslechu." "Podrobeni výslechu? Což se dovolávali pomoci úřadů?"

"Tak jest." "Aby se dověděli, zdali master Hunter skutečně odcestoval do Indie?" Přichozí váhal s odpovědí a pak prohodil vyhýbavě: "O cestě se hovořilo také. Mám jen vyřídit, že ten trojlístek je zde; další vysvětlovat nemohu. Nanejvýš bych vám mohl říci jména těch lidí, ale vy je asi již znáte." "Neznám." "Nuže, onen Indián je náčelník Apačů

Vinetů." "Vinuetou!" opakovala Judit užasle. "Toho ovšem znám. Setkala jsem se s ním již." "V jeho průvodu je Angličan, který se jmenuje Bothwell." "Toho neznám." "A pak cizí lovec, kterému se po celém západu říká Old Shatterhand." "Old-Shat-ter-hand!" vykřikla, přerývaně. "To přece - to je - ten - pojdte, pojdte se mnou rychle ven!" Zaslechl jsem cvaknutí kliky, pak bylo ticho. Judit patrně odvedla návštěvníka do jiné světnice, abych nic neslyšel. Škraboška Old Firefootova mi tedy spadla. Muž, s nímž nyní Judit hovořila, byl asi tím obchodníkem, u něhož nepravý Hudson, Harry Meltou, bydlel. Jakmile pronesl jméno Old Shatterhand, rozběsklo se Judit v hlavě, že jsem to já sám a že se tedy nenazývám Old Fi- refoot. Pamatovala si zajisté, že mne v Sonoře viděla v Apačově společnosti a domnívala se, že jsem mužem, jemuž má připadnout dědictví starého Huntera, kdyby její nynější milenec do Indie nešel. A ona mi takovou důvěrou vyžvat- lala, že vůbec není jeho úmyslem strávit deset roků neženatý v zemi brahmanů a bengálských tygrů. Byl jsem vskutku zvědavý, co nyní podnikne. Trvalo dobré čtvrt hodiny než se vrátila. Její tváře pobledly, oči metaly

hněvivé blesky, tělo se jí chvělo rozčilením, ale krásná Judit se nutila ke klidu jako by se bylo nic nestalo - ovšem nikoli na dlouho. "Señore," oslovila mne sladce, "zaslechl jste část rozmluvy z vedlejšího po- koje?" I hlásek se jí chvěl. Namáhala se asi strašně, aby svůj vztek ovládla. "Ano," řekl jsem klidně. "Naslouchal jste?" "Ani mi nenapadlo. Usnadnila jste mi laskavě práci: hovořila jste s ná- vštěvníkem tak hlasitě, že by vám i hluchý rozuměl." "Dobrá, byla jsem trochu neprozřetelná - ale vy - vy jste mne přelhal. Řekl jste, že se jmenujete Old Firefoot." "Není mi snad dovoleno dát si válečné jméno, které se mi líbí?" "Ale vy jste přece Old Shatterhand." "Aspoň mne tak nazývají na celém americkém západě." "Proč jste mi to neřekl?" "Neměl jsem k tomu důvod." "Oklamal jste mne. Víte, jak se takové jednání označuje pravým jménem? Takovým způsobem podvádět dámu, to je -" "Prosím, mlčte!" přerušil jsem ji. "Nemám chuť poslouchat urážky. Jste nevěstou podvodného zloděje. Co mi překází odevzdat vás policii?" "Co vám překází? Povím vám to hned. Počkejte okamžik. Dám jen poslovi malé zpropitné, ale tobolku mám v ložnici. Pak vám povím, co mám na srdci." Madame vyklouzla z pokojíčku protějšími dveřmi. Zaslechl jsem slabý šramot jako když se klíč otáčí v zámku. Skočil jsem ke dveřím, stiskl kliku, ale dveře se neotevřely. Pak jsem chváta po tlustém koberci tiše budoirem a vedlejší komnatou ke dveřím předsíně, ale tyto dveře byly rovněž zamčené. Poněvadž se tudy Judit vrátila ke mně, otočila asi klíčem Indiánka, její služebnice. "Ach- chytla tě zde a zajala, aby sama mohla zmizet," pomyslel jsem si. "Velmi dobře! Ať si jde!" Otevřel jsem okno a vyhlédl na ulici, ale tak, abych nebyl zdola spatřen. Netrvalo ani pět minut a Judit vyběhla z domovních vrat. Oblékla se v náramném chvatu, sebrala patrně jen peníze a klenoty. Měla na sobě šedivý plášť do deště, na hlavě jí seděl velmi prostý klobouk. Za ní chváta Indiánka s cestovní brašnou a za Indiánkou kráčel muž s černými vousy, v ruce malý kufr. To byl tedy posel, který ji prozradil mé jméno. Všichni tři jako na povel zvedli hlavu, aby se rozhlédli po oknech - já ovšem hbitě ucouvl. Když jsem pak znovu vyhlédl z okna, uviděl jsem je chváta po chodníku k nároží, kde zmizeli mezi ostatními chodci. Jiný člověk by byl snad rychle vyrazil dveře a chváta za nimi; mně však nic podobného ani nenapadlo. Judit mi nemohla uniknout, i když jsem byl přesvědčen, že město opustí co nejrychleji. Zkoušel jsem dveře znovu; byly zamčené. Pak jsem se rozhlížel pozorněji než před tím po obou pokojích, které mi byly přístupné. Na malém příručním stolku v budoiru leželo album fotografií. Rozevřel jsem je a prohlížel podobizny. Opravdu: vězela tam podobizna Jonatána Meltona ve vizitkovém formátu a vedle ní byl zastrčený ozdobný lístek. Opominul jsem všechna pravidla diskrétnosti a přečetl jsem si lístek, napsaný pěkným písmem. Měl tento obsah: "Potvrzuji podpisem svého jména, dokládaje se svou ctí, že jsem slíbil MRS Silverhillové manželství. Smál Hunter." Kdo zná přísné zákony Spojených států, pokud jde o slib manželství, pochopí, jaký význam měly tyto krátké řádky. Divil jsem se, jak si mohl prohnaný, všemi mastmi mazaný, necitelný a chladně vypočítavý podvodník vložit na hrdlo dobrovolně tak těžký chomout, ale nyní jsem měl aspoň jistotu, že ho zastihnu. Pokud ne v Albuquerque, tedy určitě na "hrádku" jeho nejmilejší Judit, kterou přece jen vodil za nos a měl zajisté v úmyslu zbavit se jí, kdyby mu začala být nepohodlná. Pak jsem prohledal důkladně oba pokoje, ale nenalezl jsem nic, co by nám mohlo posloužit. Fotografie s lístkem jsem zastrčil do tobolky, potom jsem si prohlédl zámky obou dveří. Člověk nemusí být zrovna lupičem, aby uměl otevřít zavřené dveře. Vytáhnul jsem osten, uvolnil kliku, která byla zašroubovaná a za použití kapesního nože jako vývrtky jsem odstranil všechny šroubky, upevňující zámek. Dveře se ovšem otevřely. Týmž způsobem jsem si vynutil východ z předsíně na schodiště a sešel v prvním patře. Vdova se zpočátku pozastavila nad nenadálým útekem své sličné sousedky, ale při odchodu mne nezdržovala. Slíbila mi nadto zachovat o všem mlčení. Pustil jsem se nyní, nechávaje zatím Emeryho i Apače čekat, přímo ulicí dolů a vešel jsem do domu, který mi advokát označil za bydliště Harryho Meltona, svého znamenitého správce kanceláře. Čtěl jsem, aby mne majitel bytu při svém návratu ze záhadné vycházky našel již ve světnici. Za utíkající Judit jsem se nepustil, byl jsem si jist, že mi obchodník, podle všeho pokoutní, nejlépe poví, po čem jsem se vlastně pídil. Nápis nad okny v přízemní budovy hlásal, že zde bydlí master Jeffers, obchodník a překupník starých klenotů, hodinek a jiného zboží. Dveře byly zamčené; na mě klepání otevřela mi žena. "Mr Jeffers je doma?" tážal jsem se. "Není. Co mu chcete?" "Potřebuji náramek nebo jiný předmět jako dárek pro dámu." "V jaké ceně?" "Jsem ochoten vyjednávat od dvaceti do padesáti dolarů." "Vejděte, sir; můj manžel se záhy vrátí." Kdybych byl udal menší obnos, byla by mne žena snad odkázala na pozdější dobu a nebyla by mne pustila dovnitř. Vešel jsem do předsínky, v níž byly dvojce dveře. Jedny vlevo, vedoucí do světnice, kde asi bydlel Melton, druhé vpravo do středně velkého salónu, kde byl také sklad zboží. Tam mne paní Jeffersová dovedla. Žena byla oděná čistě a podomácku a působila dojmem podřízenosti a ne- samostatnosti, což je v Americe zjevem dost řídkým. Nabídlá mně pohovku a odešla dozadu, kde asi byla obytná světnice. Uplynulo víc než půl hodiny, než se muž vrátil. Žena mu otevřela a řekla v předsíni, co si přeji. Jeffers, jehož jsem hned poznal, vešel a vedl mne ke skříni u okna, ve které byly nashromážděny jeho poklady k prodeji. "Tedy náramek, pravda, sir?" tážal se mne. "Doporučoval bych vám tyto granáty; patří k nim také brož. Sluší to roztomile zvláště blondýnkám." "MRS Silverhillová bohužel není blondýnka," podotkl jsem. Jeffers spustil ruku, v níž držel náramek a zajíkl se, pak se otázel: "MRS Silverhill? Znáte

dámu toho jména?" "Ovšem. Právě pro ni chci koupit dárek. Divíte se tomu?" "Nedivím se, protože mi do toho vlastně nic není. Kde bydlí vaše MRS Silverhill, sir?" "V této ulici, o několik domů výše." "Jak se zdá, znáte ji dobře?" "Stará známost; nic jiného." "Well, nic mi do toho není; ale našinec se zajímá ovšem poněkud o osoby, jinž dodává předměty ze svého obchodu a poněvadž jsem se náhodou dověděl, že je MRS Silverhill bohatá dáma, radil bych vám, abyste si vybral cennější předmět. Předložím vám nejlepší věci, které zde mám." "Zcela správně. Byl bych měl vlastně vejít k velkému klenotníkovi. Zvolil jsem však úmyslně váš obchod, protože mohu té dámě doručit svůj dárek pouze vašim prostřednictvím." "Ale jak to, sir?" "Odstěhovala a vy jediný víte kam." "Já - ?" tázal se a zasmušil v nejistotě tvář. "Nemám žádné styky s MRS Silverhillovou. Co já mám společného s MRS, Silverhill - ?" "Ano, tento dotaz klade policie také." "Poli- ?" Druhá slabika mu zůstala na jazyku. "- cie, ano!" doložil jsem za něho, významně a vážně. "Co to znamená? Co já vím o MRS Silverhillové?" "Kam odjela. To přece víte. Nesl jste při jejím odjezdu kufr. Navštívil jste ji, abyste oznámil, že sem dorazili Vinetů, Bothwell a Old Shatterhand." "Hrome! Tato - tři jména, sir...," koktal. "Jmenoval vám váš syn, který za to ztratí své úřední místo. Rozumí se, že ani on ani vy neujdete trestnímu vyšetřování. Proč, víte lépe než já." "Já - já - nevím o ničem!" "Tuze vás lituji! Snad ani nevíte, že žije na světě člověk, který se jmenuje Smál Hunter?" "Smál -" "A snad ani nevíte, že u vás bydlel v podnájmu písař Hudson. Snad vám ani tento Hudson vůbec nenařídil, abyste byl zpravodajem MRS Silverhillové. Pravím vám, že vašemu synovi a vám pořádně zaleze za nehty, neboť master Hudson i váš syn vědí dobře, čeho se dopustil tak zvaný Smál Hunter." "A to je bídná historie! Proč jsem jen do toho strkal prsty!" Přitom sklesl do židle celý zničený a popadl se oběma rukama za vlasy. "Bídná historka? Hm. pro vás dost bídná, pravda," přizvukoval jsem. "Nuže, co tomu řeknete, master, vybidnu-li vás, abyste šel hned se mnou?" Jeffers se vyMRStil jako vzpruha a tázal se ustrašeně: "Je to skutečně tak - zlé, tak - nebezpečné? Do poslední chvíle jsem věřil v řádnost a věrohodnost Smála Huntera, až mi řekl syn před dvěma hodinami, že je vlastně darebák a podvodník. A že by jím byl opravdu, nechci dosud uvěřit." Poznal jsem, že mluví z přesvědčení. Jak se zdálo, byl člověkem, který se pro vlastní zisk neohlíží příliš ani napravo, ani nalevo a nepočítá úzkostlivě s tak zvanou poctivostí, ale jinak není řemeslný nepoctivec uvažený na tvrdo. "Jen věřte, věřte laskavě," ubezpečoval jsem ho, "nejen podvodníkem, nýbrž i něco horšího; jakmile ho popadnu za límec, ztratí nejspíš hlavu a těm, kdo s ním byli ve styku, se budou těžko vytahovat boty z močálu, do něhož zabředli." Jeffers se děsil stále víc. Když jsem mu stručně naznačil, že jde o vraždu, přerušil mne. "Počkejte," pravil, "do toho mně nic není. Přiznám se vám, jaké byly mé styky s Hunterem. Jste detektiv a konáte svou povinnost, sir, ale snad je přece

dosud možné, abychom se já i můj syn vyvarovali vyšetřování a stíhání. Vyberte si z mé zásoby nejlepší hodinky nebo jakýkoliv klenot, který se vám zalíbí." Považoval mne za úředníka tajné policie! To byla voda na můj mlýn. U Judit mne neviděl, a to byla pro mne velká výhoda. Tvářil jsem se chvíli jako bych uvažoval, poněvadž však příliš slušné ponětí o neworelánské tajné policii neměl, spustil jsem, jako bych v ruce držel britvu: "Vy mně nabízíte úplatek! Prosil bych, abyste se mi držel trochu dále od těla! Protentokrát budu na chvíli hluchý, neboť kdybych udal i vaši nabídku, věřili by pánové nahoře ještě méně ve vaši nevinnost. Vzpírám se dosud myšlence, že provozujete s darebáky komedii pod toutéž pokličkou, ale -" "Sir!" přerušil mne znovu. "Přisahám vám, že neprovozují vůbec -" "Mlčte chvíli!" okřikl jsem ho. "Mně přece nebudete zapírat, že jste byl zprostředkovatelem styků mezi lotry. S písařem Hudsonem, svým podnájmem- níkem, byl jste například proklátě důvěrný." "Nebyl a nebyl! Jednal jsem s ním jen tolik, kolik jsem musel jako domácí vůči nájemníkovi." "Ale jeho poslem jste přece byl?" "Ano. V plné důvěře v jeho poctivost. Odstěhoval do St. Louis a hodlá se vrátit. Než odejel, žádal mne, abych na synovi vyzvěděl, dostaví-li se někdo, aby Smála Huntera obviňoval z podvodu a kdyby se to přihodilo, abych o tom uvědomil MRS Silverhillovou." "A zaplatil vám za to?" "Ještě aby nezaplatil!" vykřikl. "Ovšem, že zaplatil! Dal mi několik dolarů." "Hm! To příliš nesvědčí ve váš prospěch." "Poslyšte, sir! Jsem chudák a každý dolar je pro mě dobrý. Copak opravdu není možné, abych vyvázl z téhle břečky?" "Sotva! Ledaže by se nikdo nic dalšího nedověděl." "Já nepromluvíím slovo, sir, ani slabiku! Dám se raději roztrhat než bych otevřel ústa." "Dovedl byste rozumně mlčet, kdyby sem přišli moji kolegové? Mohl bych vás ušetřit jen s tou podmínkou, že když vůči jiným budete rybou, vůči mně však budete brebentivou sojkou?" "Budu napodobovat oba ty obratlovce, sir." "Dobrá - pak by se dalo něco udělat. Kde tedy je nyní tak zvaný Hudson, který u vás bydlel?" "Nevím o něm nic, leda že odejel do St. Louis."

"Sám?" "Ve společnosti Hunterova sluhy." "Viděl jste toho sluhu?" "Viděl a to několikrát. Jsou si podobní jako bratr bratru." "Nedivte se. Jsou to bratři. A kam se poděl domnělý Hunter?" "Až dodnes jsem myslel, že se plavil do Indie, ale když jsem byl před chvílí u MRS Silverhillové, prohodila slůvko, které si neuvědomila, ale z něhož lze

soudit, že do Indie nejel. Řekla, že prý se Mr Hunter postaral, aby ho záhy dohonila. A protože nemá křídla, neuvažují při tomto "záhy" o Indii." "Zajisté. Jak vůbec došlo na to, že mluvila tak neprozřetelně?" "Nechápu vůbec, proč to povídala. Zdá se, že neudrží nic na srdci a že musí brebkat za každou cenu. Dostavil jsem se k ní podle svého slibu, daného Hudso- novi. Přijala mne ve světnici hned za předsíní. Ačkoliv věděla, o čem jde, neznala jména mužů, kteří stopují Huntera, a když jsem jí pověděl jak se jmenují, hrozně se ulekla, zajíkla se a táhla mne do předsíně. Tam se mne tázala, mám-li čas

doprovodit ji za odměnu. Pokývl jsem a na její příkaz jsem ji očekával na schodišti. Přišla velmi brzy, přehodila cestovní plášť přes domácí oblek a za ní vleklo indiánské děvče krabici a kufřík. Ujal jsem se kufříku. Ma'am pravila, že u ní v bytě je Old Shatterhand a že musí hned za Hunterem, který se již postaral o to, aby ho záhy dohonila." "A kam jste ji doprovodil?" "Do hotelu 'Great-Union'. Vešel jsem tam sám, kdežto ma'am se služkou čekaly na ulici. Koupil jsem lístky na vlak." "Kam?" "Tohle byl perný oříšek, strašně složitý úkol. Chtěla se za každou cenu dostat nejbližším vlakem z

New Orleansu, ale směrem do Gainesville. Nechtěla být ve městě ani čtvrt hodiny. Poněvadž přímou trati nevyjížděl žádný vlak, byl jsem nucen koupit dva lístky přes Jackson Vicksburg do Monroe a Mareshalu, odtud pak do Dallas a přes Denton do Gainesville." "To je ovšem pořádná zajížďka. Mohla přece dříve a pohodlněji dorazit do Gainesville západní trati přes Mississippi." "Samozřejmě, ale strach a hrůza před Old Shatterhandem ji vyháněly z města." "A ze strachu vyžvatlala celé své tajemství, do něhož nikomu nic není. To jistě usnadní práci policistům i později. Dověděl jste se ještě něco?" "Nikoli, sir. Co jsem věděl, pověděl jsem. Mohu nyní také doufat ve vaše mlčení?" "Hm, rád bych, milerád! - Tedy. nepovíte nikomu ani slůvko z toho, co jste mi řekl?" "Ani slůvko!" "Dobrá. Tuto podmínku kladu, protože bych nemohl o vás mlčet, kdybyste vůči mým kolegům spustil stavidla své výmluvnosti. Budu zatím pátrat jinde. Poznám-li, že jste se mi vyzpovídal upřímně, nezmním se o vás vůbec; jestliže jste mne však oklamal, třeba jen v nejnepatrnější věci, můžete si být jist, že vám přísolím a pak nemine vás ani vašeho syna několikaletý žalář." „Učiníte-li, jak jste pravil, nemám žádné obavy." "Well! Žijte blaze! Bude pro vás nejlepší, když už se neuvídíme. Náramek ovšem nekoupím; to byla pouhá záminka, jak snad pochopíte." "Ovšem, ovšem," přizvukoval a oddychl si volněji, "ale, sir, mohl byste mi říci, jak jste se dověděl, co se přihodilo mezi mnou a MRS Silverhillovou? Od chvíle, kdy jsem k ní přišel, až do chvíle odjezdu nepromluvila s nikým než se mnou a ovšem s Indiánkou, a přece jste o všem zpraven." "Hm; to je mé tajemství, mister Jeffers! Víte, policie, má-li mít vůbec nějakou praktickou cenu, musí být tak trochu všudypřítomná a vševědoucí." "A ještě něco! Nechtěl byste se vypravit do příbytku MRS Silverhillové? Vždyť přece řekla, že ji tam Old Shatterhand přepadl a proto se poradila tak rychle s Vánkem. Byt však zavřela na zámek. Myslím, že ten člověk tam ještě vězí a nemůže ven." "Oh - ten! O toho starosti nemějte. Ten se vyzná v tlačenci a jistě se už zase dostal se zdravou kůží na čistý vzduch." Odešel jsem zcela spokojen s výsledky svého pátrání. Měl jsem stopu dare-bů, a jakou stopu! Domnívali jsme se, že se budeme povalovat v New Orleansu delší dobu, a teď se ukázalo, že jsme nuceni ihned vyrazit prach ze své obuvi a obrátit se k městu zády. Čtenářům je asi méně známo, že ve Spojených státech lze v každém větším hotelu koupit železniční lístky do všech směrů a dalek. Navrátil jsem se nyní do našeho hotelu, sháněl ihned jízdní řád a zjistil směr i dobu odjezdu. Shledal jsem, že k nejbližšímu vlaku zbývají ještě téměř dvě hodiny. Oba moji druzi se ovšem těšili, že jsme darebii zase na stopě a nepochybovali, že se nám podaří dopadnout celou zlodějskou společnost. Byli ochotni vsednout do vlaku a odjet na západ. Ostatně velké přípravy ani nebyly. Kdybych byl býval sám, nebyl bych se mohl tak rychle vypravit, neboť na jízdu do Gainesville bylo třeba dost peněz, ale pro milionáře Emeryho byly podobné výdaje něčím nepatrným a slavný náčelník Apačů mohl jen sáhnout do opasku, aby vylovil několik zlatých zrn, které se mu téměř pod prsty měnily v hromádku bankovek. Já, chudý proletář, protloukal jsem se mezi rudým a bílým Krésem jako "slepý pasažér". Kapitola druhá HURIKÁN Neměli jsme ovšem naprosto v úmyslu oznamovat někomu, že chceme odcestovat. Ve chvíli stanoveného odjezdu - právě když nastal soumrak - seděli jsme již pohodlně v železničním voze a hnali jsme se plnou parou po pravém břehu Mississippi přímo k Red River Shreveportu, kam jsme dorazili za ranního úsvitu. Zde byla přípojka k trati Jackson-Vicksburské před Monroe a podle našeho výpočtu musela Judit Silverhillová dosáhnout Shreveportu ranním vlakem. Usadili jsme se v restauračním voze a čekali jsme napjatě, vstoupí-li naše dáma do vlaku nebo sedí-li již v něm. Poněvadž znala Apače i mne, posadili jsme se tak, aby nás hned neviděla, až vejde do vozu. Emery se však nepotřeboval skrývat. Jakmile se vlak rozhoupal, prošel všemi vozy a když se vrátil, spokojeně ohlašoval: „Sedí v předposledním voze." "Nemýlíš se?" prohodil jsem. "Nemožno. Hezká žena, typ Izrael, vedle Indiánka - také hezké děvče; zavařila: malý kufr a brašna; jednoduchý klobouk, šedý plášť, obnošené střevoce - zcela jak jsi řekl. Co s ní vlastně - -" "Nechat na pokoji." "Well! Bylo by však přece lépe, kdybychom ji zadrželi." "Ne. Není nám vlastně nic po ní, nechceme chytit ji, nýbrž zatknout Mel-tony." "Ona jim však dá výstrahu." "Nebude moci, protože ji předejdeme. Dorazíme do Albuquerque dříve než ona." "To si také myslím, ale člověk přece jen nemůže vědět, co se může přihodit. Zadržme ji raději." "Jak to chceš udělat?" „Pomocí šerifa." „Zadržel by nás z úřední moci také, a tím by se na věci mnoho nezlepšilo. Je jisté, že se Judit pustí z Gainesville vzhůru do Nového Mexika. Patrně nemá ani potuchy, jak smělý, jak zběsile odvážný je to podnik. Člověk by skoro soudil, že musí na cestě zahynout; my však se již vyznáme v podobných výletech. V Gainesville si koupíme koně a vyjedeme si pohodlně do hor." "A na cestě se budeme rvát s Komanči a Kiowy." "Nevadí. Nebudeme se nudit." Ale vtom už mne Vinetů pokáral: "Můj bratr nechť tak nemluví. Komančové často podnikají nájezdy na sever až na silnici k Santa Fé. Vinetů se jich sice nebojí, ale jsou přece jeho úhlavními nepřáteli. Chceme-li dorazit do Albuquerque, nemáme tolik času, abychom se s nimi po cestě rvali." Mlčel jsem, poněvadž Apač měl pravdu. Později se Emery vypravil znovu do předposledního vozu, zastihl však Judit ve spánku. Probudila asi ve voze celou noc. V Dallas jsme přestupovali do jiného vlaku, což bylo pro nás dost obtížné, poněvadž jsme nechtěli, aby nás indiánská královna viděla. Mohla by nám pak snadno uklouznout po trati do Shermanu. Podařilo se nám však vstoupit do vlaku, aniž nás zpozorovala a stejně šťastni jsme byli, když jsme znovu přestupovali v Dentonu. Odtud byla již nová trať a jelo se tedy zvolna a opatrně, takže jsme dorazili do Gainesville. kde dráha končila, již za úplného soumraku.

Čekali jsme až Judit se svou rudou komornou vystoupí, potom jsme také vystoupili. Dosud nás nespátřila. Gainesville bylo tehdy velice smutným hnízdem. Budovy se podobaly spíše chatrčím než domům. Na stanici nebylo možno přenocovat a v slavné osadě byly na vybranou jen dva tak zvané hotely, proti nimž obyčejná evropská krčma na vesnici se mohla nazývat palácem. Spatřili jsme krásnou uprchlici mizet v hotelu lepšího zevnějšku. Tento lepší zevnějšek pozůstával ovšem jen v tom, že v průčelí bylo o jedno okno více než v druhém hotelu, kde byla jen dvě okna. Vpadli jsme tedy do hotelu „U tří oken". Uvnitř byla trna, nebylo tu vidět na krok. Nikde žádná svítlna; venku se již ukládal hluboký soumrak, jehož mizící záblesk nemohl však vniknout dovnitř skrze špinu malých okének. Někde v poboční místnosti bylo slyšet lidské hlasy; tam asi byla kuchyně a tam se také knítal paprsek světla. Pojednou se hlučněji ozval mužský hlas: „All right! Vše bylo předvídáno. Přinesu hned světlo do salónu." To hovořila Judit s hostinským. Pak se ozvaly lehké krůčky, které ztichly v naší bezprostřední blízkosti. Bylo-li tomu tak, seděla nyní

společně s námi v nálevně, kterou muž směle nazýval salónem. Tápavě jsme v tmách došli ke stolu, u něhož byla lavice, právě jako stůl. Jen zhruba otesaná. Zde jsme se posadili. Vtom vešel hostinský s rozsvícenou lampou, kterou postavil na stůl. Její záře dopadla také na nás. "Holahó!" rozkřikl se muž. „Zde jsou ještě jiní hosté! Buďte vítáni, gentle- mēn! Pobudete přes noc v mém hotelu? Delikátní jídla, dobré postele, velice mírné ceny." "To zjistíme," povídal Emery. "Máte pivo?" „Pivo? A jaké! Pravý anglický porter!" „Tak?" pronesl zdlouha Angličan. "Tedy tři lahve, ale kdyby nám ten božský nápoj nechutnal, vypijete je sám." "Bylo by mi pravým potěšením, ale k takovému požitku se asi nedostanu." Zatím byl pro mne přichystán jiný požitek, zajisté mnohem větší, než jen bídný odvar ječmene. Jakmile byla totiž lampa na stole, zpozoroval jsem kromě lavice, na které jsme seděli, ještě druhou lavici právě naproti a na té seděla královna Yumú. Judit Silverhillová se svou komornou. Ty pohledy, které na nás upírala! Žádný malíř by nebyl dovedl vyjádřit takovou zkoprnělost, jakou jsem nyní spatřil. Jakmile se hostinský vzdálil, povstal jsem, uklonil se a pravil ironicky: „Mrs Silverhillová - vskutku? Jak příjemné překvapení! Jsem opravdu nadšen naším dnešním setkáním, stejně jako včerejším." "Vy - vy zde - v Gainesville?" koktala zmateně. "Domnívala jste se snad, že si dosud hovím ve vašem boudoiru? Byl bych snad přes všechnu vaši spanilomyslnost zůstal v New Orleansu, ale při mém kvapném odchodu zapoměla jste něco, co budete nutně potřebovat, i nezbylo mi než rychle sednout do vlaku a jet plnou parou za vámi. abych vám to odevzdal. Přijměte, mylady!" Vytáhnul jsem z tobošky Meltonův lístek o manželském slibu a přidržel jsem jej v plné záři lampy. Judit jej přečetla, vytrhla mi jej z ruky a zvolala: "Ten lístek patří mně! Jen když ho mám! Teď ať vezme ďas vše ostatní, co jsem nemohla vzít s sebou." "Buďte bez starosti. Vše ostatní je soudně zapečetěno. A tento lístek si rače podržet. Můžete jím donutit i nejvyššího darebáka, aby se vůči vám zachoval poctivě než ho kmotr hangman, česky kat, uváže na šibenici." "Mlčte!" zasyčela vztekle. "Vy pomlouvači! Mister Hunter je počestným mužem, tisíckrát počestnějším než vy. Nemám o čem bych s vámi mluvila. Však on si s vámi promluví, buďte ubezpečen!" A poněvadž hostinský právě vešel, zlostně pokračovala: "Pane, máte oddělenou světnici, kterou lze zamykat, světnici pro dámu, které je nemožné sedět pohromadě s takovými lidmi? Jen do rána: pak odcestuji." "Netažte se, ma'am," odpovídal hostinský, "mám zde kabinet, v němž by se i nejvzácnější princezna cítila jako v nebi." "Dovedte mne tam a mou komornou také." Hostinský nám sebral lampu a odvedl obě ženy. Celý dům byl rozdělen jen na dvě místnosti: ve větší jsme seděli a v menší byla kuchyň a zároveň ložnice hospodského. Obě místnosti měly prkenný strop. Na stropě v kuchyni byla čtverhranná díra, k níž hostinský přistavil žebřík a lezl s lampou nahoru. Judit musela šplhat s Indiánkou za ním. Poněvadž jsme sami byli potmě, neviděli jsme tuto gymnastickou produkci. Asi za čtvrt hodiny se vrátil hospodář s prázdnou lahví, v níž byla zastrčena lojová svíce. "Promiňte, gent's," hovořil, "mám jen jednu lampu. Tři veliké kandelábry, které jsem objednal v Little Rocku, dojdou až pozítří. Přejete si večeři?" "Proč bychom nevečeřeli?" odpovídal Emery. "Jen bude-li co?" "Mám velice jemnou svíčkovou pečení a vaječný nákyp." "Kdo to spáchal - chci říci, kdo kuchařil?" "Já sám. Má žena sem dorazí s rodinou teprve pozítří a čtyři číšníci, které jsem objednal, měli vlastně již včera být zde, ale zmeškali vlak, protože jim krejčí dosud nedodal nové fraky." "Máme z pekla štěstí," prohodil jsem, "že jste se aspoň vy neomeškal a dorazil sem před námi. Hovořil jste s dámou? Řekla vám, kam zítra pojede?" "Neřekla." "A kdy chce odtud?" "Také neřekla. Ale slyšeli jste sami, že použije mého zvláštního kabinetu jen do rána." "Můžeme zde přenocovat?" "Zajisté. Budete spát jako bohové." "Kde?" "Zde - v salóně. Dostanete rozkošná lůžka." "Dobrá. A což? Možno v tomto pozeňnaném Gainesville koupit koně?" "Koně! Ale to se rozumí, sir! Na celém Západě není takový výběr jako u nás. Právě araby, peršany, angličany, vesměs plno- a čistokrevné! A ceny, právím vám, že to věru nestojí za řeč. Vždyť já sám jsem nejvzhlášenějším pěstitelem koní daleko široko." "A sedla, postroje -" "Všechno ve všech družích, zhotovené nejslavnějším sedlářem ze St. Louis, vesměs skoro nové." "Bylo by však žádoucí, aby koně i sedla byli o něco lepší než tento váš pravý anglický porter, který jste nám vychvaloval clo nebe a který přece nestojí za nic. Poslyšte, jaké východy má kabinet, který jste vykázal oběma ladies?" "Jen jediný, totiž ten, - kudy jsme do něho vnikli. Teď však promiňte. Po- spíším si. abych vám připravil večeři." Tento tak zvaný hoteliér byl prohnáný a drbaný chlapík, jakého jsem má- lokdy poznal. Jeho porter byl vlastně smíchanými zbytky pověstného small- beeru, řídkého piva, jímž zalévali v padesátých letech kalifornští zlatokopové vyprahlá hrdla, platíce za žejdlík až dva dolary: k večeři jsme dostali tvrdé žilnaté maso z předních hovězích končetin místo svíčkové pečené a vychvalovaný vaječný nákyp byl zhotoven z plevnaté pšeničné mouky, smíchané v horké slané vodě a pak narychlo opečené. Pak došlo na lůžka: na vrstvu hoblovaček byly položeny staré koňské houně, které měly aspoň tu výhodu, že v nich nebyly blechy. A za tyto knížecí požitky z nás vydřel pan hoteliér po třech dolarech za osobu. Jedinou naší útěchou bylo, že "princezny" uložené nad kuchyní si libovaly v tomtéž přepychu jako my. Pokud šlo o Judit a její komornou, nevěřili jsme hospodskému ani slova, protože jsme ale nevěděli, jakým způsobem nás oklame, uložili jsme se k spánku s pevným předsevzetím probudit se co nejdříve. Krátce po půlnoci mne Vinetů probudil. "Můj bratr nechť naslouchá," šeptal mi. Naslouchal jsem. Zvenčí, opodál hotelu, sem doléhal šramot působený vr- záním vozových kol, pak vše ztichlo a nebylo slyšet už nic. Usnuli jsme znovu ujištění, že Judit, kdyby nám chtěla upláchnout, byla by nucena sestupovat po žebříku ze svého "holubníku", a že by nás hlukem probudila. Byli jsme přece zvyklí, zvláště Vinetů, procitnout při nejjemnějším šelestu. Rozednívalo se, když jsme procitli a vstali. Poněvadž nebyl na dveřích zá- mek, nýbrž jen dřevěná závora, mohli jsme z "hotelu" vyjít aniž jsme museli budít hospodáře, který chrápal v kuchyni, oblečen a natažen na podlaze. Zpo- zorovali jsme však hned, že v kuchyni žebřík není a když jsme zahruli na nároží, spatřili jsme, že je venku opřený o zed'. Dosahoval až k otevřeným

dvířkám seníku v podkroví, jenž byl ve stejné výšce s 'kabinetem', kde Judit přenocovala. Pomysleli jsme si ovšem, že nám holubičky z holubníku vylétly a vzbudili jsme hned hospodáře. "Kde jsou dámy, které zde přenocovaly?" tázal jsem se. "Pryč," odpověděl a děsně se šklebil. "Snad odjely do Saň Francisca." "Odešly tajně, abychom nic nezpozorovali?" "Zajisté, sir! Popřeji milerád a vždy svým vzácným hostům nerušený spánek. Proto jsem také zcela tiše a opatrně otevřel kuchyňské dveře a vystrčil jimi žebřík tak pozorně, že byste nebyli nic slyšeli, ani kdybyste byli

bděli. Víte, dámy byly tak útlocitné vůči vašemu spánku. Sešinuly se po žebříku jako hadi." Svou řeč provázel drzým posměškem tak podivuhodným, že bych ho byl s chutí vytahal za nos. "Nevíte, kam se pustily?" "Nevím." "A doprovázel jste je přece až do vozu." "Do vozu?" vyhrkl udiveně. "Jak to víte?" Vzpomněl jsem si na slova, která pronesla Judit k Jefferonovi: "Mr Hunter se již postaral, abych ho záhy dohonila." Byl by jí snad před rozhodem slíbil, že zde na ni počká nebo že pro ni připraví povoz? - Yankeemu jsem odpověděl nahlas a zhurta: "Vím, že povoz pro MRS Silverhillovou byl u vás připraven." "Km - když to tak jistě víte, proč bych to popíral? Objednal jsem jej pro ni v Little Rocku a zaplatil jsem pohanské peníze, ačkoliv to byla stará, opotřebovaná poštovní kára." "A na kterou stranu se ta archa rozkolébala?" "Do toho vám nic není." "Well, docela podle vaší chuti, sir! A nyní nám ukažte koně, které nám hodláte prodat." "Neprodám. Povím vám upřímně, že MRS Silverhillová, která je dámou velice ušlechtilou, zaplatila mi za to, abych vám neprodal ani koňský chlup." "Neprodáte vy, prodá jiný. Snad jsou zde ještě i jiní lidé, kteří za peníze rádi dají." "Zde, v Gainesville? Nešlapte si na mozek! V celé vsi není koňské kopyto, jež by mi nepatřilo. Ale pěkné koně mám. - To je pravda. Mám je venku v ohradě." Hospodář se jízlivě zasmál a mával rukou směrem k železniční stanici. Postřehl jsem Apačův pohled a odpověděl jsem: "Nu - dovolte aspoň, ať se na ně podíváme! To snad nevádí? - Ukažte nám je!" Měli jsme všechn svůj majetek při sobě a na sobě a vyšli jsme s krčmářem ven do ranní přírody. Sotva deset minut, za stanicí byla ohrada, ve které stálo dvanáct koní. slušných zvírat, z nichž některá se nám zamlouvala. N% naléhání, aby nám prodal tři koně. setrval však hostinský tvrdošijně na svém odmítavém stanovisku. "Sir," pravil jsem konečně s důrazem, "pověděla vám MRS Silverhillová, jak se jmenujeme?" "Nepověděla." "Povím vám to. Tento rudý gentleman, rozumíte? - to je Vinetů, náčelník Apačů." - Yankee vyvalil oči. - "Zde. můj přítel, sir Emery Bothwell je člověk, s nímž neradno žertovat a já jsem Old Shatterhand. o němž jste již tu a tam mohl zaslechnout. Jste majitelem koní, které nutně potřebujeme - vy však z pouhé zlomyslnosti nechcete prodat, protože jste ve spolku s darebáky, kteří nás hodlají zdržovat, abychom je nemohli popadnout za límec. Vyslechněte pozorně, co vám nyní povím a nerozevírejte tak strašně svou nestydatou hubu; rozhodli jsme se pevně, o - o - o této chvíli chceme uskutečnit. Koupíme od vás tyto dva hnědé koně a zde toho vraníka a zaplatíme vám za ně okamžitě po pětadvaceti dolarech. K tomu nám přidáte tři starší, ale dobrá sedla s veškerým postrojem po patnácti dolarech, což je celkem a dohromady sto dvacet dolarů. Nechcete-li, odejdeme, ale co se stane pak, je výhradně již vaší záležitostí." "Co - cože? - Tohle, že je pravda? Vy že jste Old Shatt - a tento gentleman - Vinetů! - Ach - stříbrem kovaná ručnice! O - ó - ó - jaká pro mne čest! Holahó! Jsem naplněn hrdostí, že takové muže hostil můj salón. Ano - teď jste mi vytřeli zrak, gent's! To je vskutku náčelník se stříbrnou ručnicí. A vy máte dvě bouchačky - těžkou a lehkou. To je pověstná grizzly-rifie a ještě pověstnější opakovačka Henryova. Gentlmen! Dostanete koně, dostanete sedla, dostanete všechno! Vezměte si je, vezměte si, co chcete. Já slepý a hluchý hlupák jsem se

domníval, že znám celou Ameriku! Teď vám také povím, kam utekly ty ženské. Do Henrietty, kde na ně čekají čerství koně. Odtamtud k Red River Dryfurtu. k Brodu Červené řeky, aby se dostaly na Kanadianskou silnici směrem k Sv. Petru a dál k Albuquerque.' Takový obrat jsem nečekal - naopak, byl jsem připraven na další vzdory. Ovšem v tom případě bychom byli vyskočili na koně, hodili chlapíkovi pod nohy po pětadvaceti dolarech a byli bychom odcváleli bez sedel i uzd. Věc však dopadla mnohem lépe. Hospodský nás teď prosil, abychom se vrátili do hotelu, vybrali si potřebná sedla a posnádali před odjezdem. Vyhověli jsme mu, usedli jsme za chvíli opět na známé lavice u známého stolu, a chlapík se na okamžik vytratil; proč. dozvěděli jsme se vbrzku. Salón se počal plnit obyvatelstvem osady; odevšad sbíhali se muži, starci, ženy a děti, mladí i staří a tlačili se okolo nás. Nikdo však nás neobtěžoval, nikdo se neodvážil nás oslovit, zato hospodský dělal obchody jako o výročním trhu - vždyť i jeho konkurence z protějška sešla se u něho do poslední nohy. Za hodinu, kterou jsme zde ještě prodleli, vypilo se v krčmě mnoho: celá halda prázdných lahví se válela v koutě salónu. Několik žen ochotně hostinskému vypomohlo v kuchyni, kde nám narychlo upravily snidani. Ke všemu prosil nás ještě hospodský, abychom od něho přijali nádavkem zásoby potravin. Nezdráhali jsme se ovšem, a tu se teprve ukázalo, že chlapík má mnohem lepší mouku i maso, než nám nabídl k večeři. Přidal nám na cestu ještě malou cestovní pánvičku, tři misky a tři plechové pohárky, které jsme mohli po cestě použít k úpravě pokrmů. Ze Šavla vyklubal se Pavel - důkladný a úslužný Pavel! Vyzbrojeni a zásobeni vyjeli jsme. provázeni nadšenými výkřiky obyvatelstva

celé mladé osad}. Rozumí se, že jsme zamířili k Henriettě směrem, kudy před námi chvála Judit. Když jsme tam dorazili, zvěděli jsme, že "ma'am; i s Indiánkou tudy projely asi před osmi hodinami a že dostaly čerstvou při-přež i volné záložní koně. Za všech známek bylo zřejmé, že se bojí našeho pronásledování a že žádala obyvatelstvo, aby nám nic nesdělávalo. Svou prosbu podporovala penězi, i nezbylo kavalírskému Emerymu, než bojovat toutéž všemohoucí zbraní. Když Emery zatáhl malého pastevece koní stranou a vtiskl mu do dlaně několik lesklých dolarů, rozevřel kluk lista docela ochotně a mimo jiné vyrazil, že sem přijel před nedávným jakýsi gentleman, který se postaral o rychlý odjezd a pohodlí své dámy. Popisoval gentlemana tak důkladně, že jsme v něm poznali Jonatána Meltona. Bylo již zřejmé, že se Jonatán smluvil s Judit předem o celé jízdě a že jí slíbil všemožnou podporu při obtížném cestování Západem. Peněz na to měl dost a Judit rovněž nebyla bez dolarů, které po cestě štědře vydávala, aby nám působila překážky. Chtěla se dostat na silnici k Saň Pedro z dobré příčiny, neboť jediné tam mohla vyměnit unavené koně za čerstvé. Poněvadž jsme však věděli, že chce dorazit až do Albuquerque, nepokládal jsem za nutné hnát se po její stopě. Chtěla-li měnit koně a někdy i povoz, musela udělat velkou okliku, kdežto my jsme se mohli pustit přímou, mnohem kratší cestou. Kdybychom to udělali, mohli jsme do Albuquerque dorazit dříve než ona a vyčkat tam jejího příjezdu a zároveň se ohlédnout po některém Meltonovi. Ovšem přímá cesta směřovala přes severní část pověstného Liána estacada, které zde tvořilo náhorní rovinu, pustou jako Sahara, takže nás očekávala jízda obtížná a nebezpečná. Ale přesto přece jsem navrhol a doporučil druhům ten směr. Emery neměl do toho chuť, uváděl námítky sice rozumné, ale vyvratitelné a Vinetů -

kupodivu - s ním souhlasil. "Můj bratr zná tuto zlou planinu právě tak jako já." hovořil důtklivě. "Jak vydrží koně bez vody po několik dní?," "Vody nalezneme dost, neboť nenadešla dosud letní suchopárná vedra," odpovídal jsem. "Na planině se nelze na to spoléhat, víchř tam vysuší všechny louže a kalu- žiny." "Ale nevysuší kaktusovou porostlu. jejíž vodnaté plody mohou koně požírat

a hasit jimi žízeň." "Můj bratr má pravdu, tyto plody obsahují hojně vody; nevzpomněl jsem na ně. Ale nutno uvážit jinou okolnost při přímé jízdě do Albuquerque. Ví Old Shatterhand zcela jistě, že se tam zdržuje Jonatán Melton, anebo že tam jistě přijde?" "Tak jest, předpokládám-li ovšem, že mě Judit řekla pravdu." "Řekla. Ale Melton by mohl na ni čekat na cestě." "Ovšem. To není vyloučeno." "A Judit se s ním setká, poví mu, že jsme ji v patách a že ti sdělila, že pojedje až do Albuquerque. Melton si pak náležitě rozmyslí jet až do tohoto města. " "To by se stalo jen tehdy, kdyby byl náhodou zdržen - " "Anebo také, kdyby ho prostě napadlo počkat na svou nevěstu." "Tím by se zbytečně nezdržoval." "Ne. Je přece lhostejné, čeká-li na ni v Albuquerque nebo jinde. Ostatně by mohl být spíše zadržen a zatčen v Albuquerque než na poušti." "Ano, proti tomuto důvodu nemám námitek, ale vnitřní hlas mi velí, aby- chom jeli přímo do Albuquerque." "Vím, že můj bratr má občas pocity, které ho zřídka klamou, ale tentokrát nechť nedbá předtuchy a podrobí se raději chladnému výpočtu." "Radí-li tak Vímiťou. nezdráhám se. Jeďme tedy za tou ženou." V Henriettě jsme si zakoupili ještě některé předměty jako doplněk lovecké výbroje a zamířili jsme pak na západ. K večeru jsme dorazili k menšímu přítoku Red Riveru a přebrodili jsme se po nočním odpočinku. Odtud jsme jeli na sever k South Forku, kaní jsme dorazili právě v poledne. Zde byl Dryfurt, o němž jsme již dříve slyšeli, totiž "trojbrod", nazvaný tak proto, že jezdec: mohl široké, ale mělké koryto řeky přebrodit koňmo, aniž se mu ve vodě omočila podešev. V řece byly dva ploché ostrovy, které dělily řečiště na tři ramena. Od těch dob ovšem tento brod zmizel, poněvadž dno řeky bylo vyhloubeno. Dosud jsme měli dostatečnou pastvu pro koně a také jsme viděli koleje povozu, za nímž jsme jeli. Nyní však se kolej obracela na severozápad, takže severní rameno řeky a její prameny zůstávaly od nás na východ, takže jsme se museli připravit na to. že nenalezneme pro koně ani trávu, ani vodu. Rozumělo se tedy, že jsme koně pořádně napojili, než jsme jeli dále. Výhodnější by byla bývala zajisté cesta přes Camp Razimski a pevnůstku Elliot. ale Melton se z důvodů snadno pochopitelných vyhýbal větším osadám. Čím méně se dal po cestě vidět, tím bylo pro něho lépe. Řekl jsem již, že Judit získala osmihodinový náskok. Nám se do této chvíle nepodařilo tuto její výhodu zmenšit a naopak se nám zdálo, jakoby se vzdá- lenost mezi ní a námi zvětšovala. Měla sice těžký povoz, zato mohla střídát koně; tuto výhodu jsme ovšem my postrádali. Pobřežní zeleň, kterou jsme viděli na přítocích Red Riveru, zmizela, prerie se změnila v poušť a to v písčitou poušť, kterou jsme jeli celý den, aniž jsme spatřili stébélko. Druhého dne se písek změnil v štěr takové tvrdosti, že v něm kolej povozu zmizela, zvláště když byla již celý den stará. Naštěstí jsme dorazili, pátrajíc křížem krážem po stopě povozu, k velké louži, jejíž voda nám byla velice vítaná, ačkoliv neměla příliš vábné zbarvení. Pili jsme ji za použití kapesníků jako filtru a procedili jsme ji také pro koně, až konečně zbylo v louži jen bahno. Na ztracenou kolej jsme narazili teprve pak, když byla půda zase písčitá, ale hledáním jsme zase ztratili den. Kolej byla již dva dny stará a jen místy znatelná. "Hloupá věc," zlobil se Emery. "Budeme-li takto pokračovat, nedohoníme ji do soudného dne." "Aspoň před Albuquerque nikoliv," prohodil jsem. "Měl jsi přece jen pravdu. Bylo lépe zanechat stopu stopou a zamířit tam přímo." "Trochu pozdě to nahlížíš. Nyní se již nemůžeme vrátit." "A kdyby to bylo možno, Víněťu by tak nečinil," namítal Apač. "Je zcela

možné, že Jonatán Melton se někde zastavil a čeká až ho Judit dohoní. V tom případě je dohoníme také." „A kde by čekal? Co soudí můj bratr?" "Tam, kde je voda, tedy na Kanadianu. kam bychom odtud dospěli za dva dny." Zavrtěl jsem jen hlavou, neboť jsem si příliš vážil Apačova důvtipu, než abych mu hlasitě odporoval. Byl jsem však jiného názoru než on. Ovšem jednou už jsem se podrobil a byly tedy výčitky zcela zbytečné. Apač zpozoroval, že jsem zavrtěl hlavou a tázal se: "Old Shatterhand soudí o věci jinak?" "Zajisté. Myslím, že již povoz nedohoníme." „Ani tehdy, kdyby na svou nevěstu Melton čekal?" „, Ani tehdy. Čekal-li vůbec, vyčkal jen na její příjezd a pak hned jeli dále." "Snad jí přece poskytne čas, aby si odpočinula." "Neposkytne, neboť se doví, že se za ním ženeme." Apač svlékl hlavu a prohodil stísněně: "Můj bratr má pravdu. Měli jsme poslechnout jeho rady - nikoli mě. Vin- netou jednal pošetile." Víněťu byl k sobě tak spravedlivý, že se nazval po- šetilem, ale později se mu přece jen dostalo zadostiučinění, neboť jsme přes veškeré mé tvrzení povoz dostihli, bohužel za okolností zcela jiných než mohl Apač předvídat. K řece Kanadianu jsme měli ještě dva dny jízdy, a to velice zlé dny. Jeli jsme již zmíněnou uáhorní planinou, v níž se naše koně bořili hluboko do písku a kde do nás pražilo slunce, jako bychom byli ve slévárně železa. Jinak uplynul první den jízdy šťastně a po krátkém večerním odpočinku jsme mohli jet dále, abychom užili nočního chladku - ale protože jsme nechtěli potmě ztratit stopu, přenocovali jsme v poušti na písku. Naštěstí vypátrali jsme druhého dne zrána zase louži, kterou naši koně vypili a k polednímu dojeli jsme ke kaktusovému porostu. Kulaté a ostatně plody těchto rostlin obsahují šťávu sice málo chutnou, avšak v nouzi poskytne poutníkům přece jen jakousi náhradu za pitnou vodu. Vysáli jsme několik těchto plodů a když jsme uhasili žízeň, nařezali jsme koním celou hromadu kaktusů, z nichž jsme pečlivě ořezali ostny. Zvířata se dychtivě dala do této podivné pastvy a když měla dost, jeli jsme dále a doufali jsme. že do večera dorazíme k nějakému menšímu přítoku Kanadiauu. Tam bylo vody a pastvy dost a mohli jsme mít po nouzi. Ale brzy po poledni nastalo takové dusno, že jsme stěží dýchali. Jižní obzor zrudl podivuhodnými červánky. Víněťu se několikrát ohlédl a tvářil se starostlivě. „To je pekárna." ulehčil si Emery. „Vyhlíží to. jako by nás chtěl překvapit samum." „A také překvapí." řekl jsem. „Ještě štěstí, že nejsme daleko od řeky. S bouřemi a sMRStěmi v Liánu estacadu není radno žertovat." "Dobře promluvil Old Shatterhand," přizvukoval Víněťu. „Vystoupí-li duch Liána estacada z hlubin své říše, žene se zuřivě přes poušť, vyhazuje písek až k nebesům a vyvrací celé lesy. dostihne-li úrodných krajin." "U všech všudy! A myslíte, že se s tím zlým duchem skutečně setkáme?" „Zachvátí nás. Víněťu je o tom přesvědčen. Moji bratři nechť pobídnou koně. Xechceme-li být pohřbeni pod pískovými oblaky, musíme si pospíšet,

abychom dojeli na místo, kde nás vztek bouře nezachvátí úplně." Povolili jsme koním uzdy a pobídlí jsme je k trysku. Ostatně zvířata sama poznala přirozeným pudem nebezpečí, které se za nimi zdvihalo a napínala všechny své síly. aniž bychom je museli pohánět. Rudá záplava na jižním obzoru se šířila a stoupala s úžasnou rychlostí, vypadalo to tak, jako by celý jih byl zažehnut, sluncem. Dok temnější a nahoře světlejší, vystupovala zář až k zenitu, obepínajíc zároveň východ i západ. To bylo již hrůzné divadlo a také velmi nebezpečné. Znal jsem dosah tohoto nebezpečí, neboť jsem na území Liána estacada již několik strašných bouří zažil. Od okamžiku, kdy jsme postřehli bouři za svými zády, uplynuly dvě hodiny: vichřice se nezbytně musela zvednout v příštích patnácti minutách a naši koně již sotva mohli cválat rychleji. Ostruhy ani údery by nebyly pranic pomohly, neboť ubohá zvířata se namáhala dobrovolně seč mohla: raději jsme je ušetřili a rozhlíželi jsme se spíše po nějakém úkrytu. Proti nám, ale hodně na východ vystoupila náhle nízká, do dálky se táhnoucí vyvýšenina. Písek nebyl již tak hluboký, a tu a tam se objevovaly nízké traviny. "Jsme na konci pouště!" vykřikl Vinetů. „Vidíš na východě ten táhlý kopec a osamělý suchý strom? Tam! Je nyní přímo před námi!" "Vidím," odpověděl jsem - a opravdu, na nejzazším obzoru stál vysoký, uschlý, téměř všech větví zbavený strom. "Znáš je, kopec i strom?" "Znám. Jsme zachráněni. Začíná tam travnatá step a čtvrt hodiny za stromem teče potok pramenící na kopci. Švihat, bratři, švihat do koní, abychom dorazili k potoku včas." Znělo to sice ukrutně, ale vpravdě to nebylo tak zlé. Poháněli jsme koně ranami, aby napjali poslední síly, neboť šlo nejen o nás, nýbrž i o jejich životy. Koně letěli s jazyky vyplazenými; kdybychom je byli zarazili, byli by se snad vysílením okamžitě zřítili k zemi. Švihali jsme do nich, hvízdali, řvali, abychom je udrželi v letu - proletěli jsme pod suchým stromem - přes bujnou travnatou zeleň - před námi se objevily houštiny - mezi keři se zaleskla voda - dál, dál - rychleji než vítr - do houštin - přes vodu - ještě chvíli mezi houštinami - do malého úvalu - a zarazili jsme. Nemuseli jsme sesedat, neboť koně rázem klesli. Jejich boky pracovaly jako

elektrické měchy, nozdry a tlamy byly rozšířené a jen chrčely jak byly vyprahlé, jazyky jim visely z tlam, ale oči měli zamčené. "Pokrývky dolů! Strhnout sedla!" volal jsem. "Třít, třít, šlehat pruty, jinak nám zmrznou! Je nutné udržet je při životě; nemůžeme bez nich dál!" Přitom jsem již strhl pokrývku, prostřel ji přes koně a doběhnuv k houštině, nařezal jsem rychle větve. Vinetů jednal jako já. "Bičovat ta ubohá zvířata?" tázal se Emery udiveně a odepínal sedlo. "Blázníš?" "Neptej se a dělej! Třít - třít - hlavně prsa!" "Říkáš, že by koně zmrzli?" "Ovšem!" "Nesmysl! V takovém parnu, v takovém žáru!" "Jen počkej a dej pozor, abys nezmrzl sám. Vezmi větve ode mne!" Přijal je, ale vrtěl udiveně hlavou a konečně prohodil: "Proč jsme vlastně zajeli tak daleko do houštin? Nemohli jsme zastavit u potoka? Přece vodu potřebujeme!" "Brzy se ti dostane vysvětlení. Teď dělej rychle totéž, co my." Třel jsem koně pokrývkou ze všech sil a Vinetů třel svého koně také. Emery s udiveným vrtěním hlavy se po nás opičil. A už vypukla bouře s veškerou prudkostí. Nad námi táhl vzduchem hluk, jakoby troubilo několik tisíc polnic a rohů, pak se ozval ohlušující hvízd a hukot. Chvíli jsme byli jako ve výhni, pak nastoupil chlad, jaký může nastat jen v nejsevernějších krajinách. Tento mráz jsem znal a v něm bylo také největší nebezpečí pro naše koně. Bičoval jsem své zvíře metlami, nikoliv abych mu způsobil trýzeň, nýbrž abych mu udržel v činnosti oběh krve pod kůží. Vinetů bušil rovněž do svého koně a statečný Emery, který konečně pochopil důvod, vynahrazoval ze všech sil metlami, co opominul třením. Mráz trval sotva minutu, ale byl tak pronikavý a bodavý, že koně by byli zaplatili životem tuto minutu ve svém strašlivém vysílení. Uhřátí dlouhým tryskem na nejvyšší stupeň by nebyli tento chlad snesli beze škody. Třením a bičováním vzbuzené teplo kladlo aspoň částečně mrazu odpor. Pak nastalo zase vedro jako dříve, hlazol nebeských trub, kotlů a píšťal zmizel v dálce, zato však nastal ve vzduchu šelest, šramot a skřípot. Vzduch zneprůhledněl. Sotva jsem Apače a Emeryho viděl, ale přestože jsem věděl, že mne sotva uslyší, řval jsem na celé kolo: „K zemi! Rychle! Hlavu k severu. Držte se koní, aby vás nesmetla vichřice!" Ano, přední stráž, přední harcovníci bouře již přešli a nyní se dostavil sám strašný hurikán, vzduchová sMRSt', cyklon. Vzduch byl přeplněn pískem, který se dral do všech pórů; v několika vteřinách jsme měli oči, uši i nosy naplněné jemným pískovým prachem, ačkoliv jsme zastrčili hlavy pod pokrývky. Obtížně se nám dýchalo - byli jsme blízcí smrti zadušením. Bouře nad námi běsnila asi tři minuty a pak mizela na severu. Byli jsme zasypáni vrstvou prachu na deset palců vysokou, ale vzduch se náhle vyčistil a byl tak jasný, že jsme hned vyskočili a vdechovali jeho vůni. Před námi se na jihu prostíral podivuhodný obraz. Přes čistotí vzduchu nebyla tam vidět obloha, nýbrž na jejím místě ohromná písčitá rovina, ze které vyčníval obrovský, uschlý, téměř všech větví zbavený strom, obrácený korunou dolů. "Vítám tě. fato morgáno!" vykřikl vesele Emery. „Vskutku, to je vzduchový přelud, který vytváří Liáno estacado před bouřkou nebo po bouřce," prohodil Apač. "A rozumíš tornu, bratře Vinetů, proč se tento přelud tvoří a proč je strom obrácen holou korunou dolů?" tázal se Emery. Vinetů se usmál. „Vidíme krajinu, která je od nás na jih," pravil skromně. „Kdyby se nějakí lidé nalézali severněji od nás, viděli by nás a snad by nás již byli zahlédli před bouřkou. Obraz se tvoří, bratře Emery, odrazem světla ve dvou vzduchových vrstvách různé teploty a hustoty. Nyní však nechce přelud, který hned zmizí a dbejme raději o koně. Musíme je třít ještě hodnou chvíli a pak se pokusit, aby vstali a běhali." Emery stál s otevřenými ústy. Toho se věru nenadal, že se rudoch vyzná v zákonech optiky. A jak chladně se vyjádřil náš Apač o nádherném zjevu přírody, který je snad i mnohemu Evropanovi záhadným zjevem. Poslechli jsme mlčky Apačova pokynu. Asi po čtvrt hodině se naše zvířata

zotavila tak, že se postavila na nohy. Po dalším tření již kráčela, takže bylo možno na ně vsednout a zkráceným klusem je prohánět, ale napájet jsme je dosud nesměli. Proto jsme pokrývkami odstranili z trávníku vrstvu naneseného písku a nechali koně chvíli pást. Nyní jsme mohli pomýšlet také na sebe. Nejdříve jsme vyklepali písek ze svých zavazadel, pak jsme čistili oděv, z něhož po každém zatřepání a zaklepání vyletěl oblak prachu. Při tomto zaměstnání jsme hovořili, neboť Emery si znovu vzpomněl na suchý strom na vršku. "Ten strom jste znali." ozval se, "a ty, Čarlí, jsi věděl, že za stromem je potok. Byli jste již někdy v těchto místech?" "Byli," pravil jsem a zouval si botu. "Proč jste se nezastavili u potoka?" "Protože nám velela nutnost zajet do křovisek co možno nejdále, čím více křovin jsme měli za sebou, tím méně

na nás mohla naléhat zuřivost vichřice. Kdybychom byli na otevřeném, ničím nechráněném planině, byla by nás vichřice smetla ve sMRSti s sebou. Ještě štěstí, že dnes nebyla nejsilnější. "Hm! Bývá ještě silnější? Tedy hotový africký samum. Ale tato krajina je ve vašem srdci vrytá hlouběji, když ji tak podrobně znáte. Zde se vám něco přihodilo, na člověka nezapomíná." "Maličkost. Všimneš-li si toho suchého stromu podrobněji, zjistíš, že ne- vyschl ani stářím, ani červotočem, nýbrž ohněm." "Tedy lesní požár na pokraji Liána estacada?" "Ne. Ten oheň byl ohněm radosti pro Komanče a hranici bolesti pro mne a Vinetů." "AU devils! Snad vás nechťeli ti chlapi trochu přismažit?" "To chtěli. Dělalí pro to, co mohli." "Ale vytřeli jste jim zrak, co?" "Vytřeli, ovšem trochu pozdě, neboť již předtím upálili naše čtyři druhy," pravil jsem a zouval si druhou botu. Vinetů mával v tu chvíli ve vzduchu svou řasnatou pokrývkou. "Muži!" vykřikl Emery horlivě, "o tom já nevím ani ř. Vypravuj přece!" "Nuže - Vinetů přišel tehdy se mnou od Sierry Guadeloupe, tedy z jihu a chtěli jsme se pustit přes neživé Staked Plains do tvrže GrirBnu. Poušť jsme znali a nebáli se jí: měli jsme dobré zásoby potravy a dva měchy vody. Téměř na poloviční cestě jsme se setkali se čtyřmi lidmi, kteří přicházeli z Davisovy pevnůstky a směřovali do tvrže Dodge." "Podivná a nebezpečná cesta! Od Rio Grande nahoru k Arkansasu. To je přece vzdušnou čarou asi šest set mil! A to pouští, Llanem estacadem! To nemohli oklikou skrze úrodnější kraj. kde je pohodlnější komunikace?" ..Nejen že mohli, nýbrž měli to udělat, ale nerozuměli tomu, a ti, kdož je vyslali, tomu rozuměli ještě méně. Dověděli se, že jde o důležitý a velký obchod, při němž lze značně získat, bude-li proveden rychle. Času nebylo nazbyt, a proto se obchodníci rozhodli nařídít svému poselstvu, aby se tam pustilo přímou cestou, totiž přes Liáno estacado. Cestovali podle mapy asi tak, jako by vyhrával hlavní štáb v sídelním městě bitvy a neměl tušení, jakým způsobem se armáda může dostat na bojiště. Poselství bylo svěřeno dvěma mladým obchodníkům, kteří znali Západ jen z knížek a za průvodce dostali dva westmeny. kteří sice již byli na kraji v Liánu estacadu. ale naprosto nevěděli, jak se jim dostanou od jihu na sever." ..Hlupáci! Měli se plavit po Rio Grande, přelout do New Orleansu, proti proudu Mississippi a později Arkausasse nahoru." "Správně, nebo po Rio Grande vzhůru do Nového Mexika až k Santa Fé a odtud koňmo na arkansaskou silnici. Po obou těch cestách by byli dorazili dříve a pohodlněji na místo než přes poušť, kde mohli narazit na překážky. Ale jak jsem již řekl: cestovali podle mapy a měli vypočítáno kolik kilometrů denně kůň uběhne." "Prováděli školní úlohu z matematiky. A což? Narazili na překážky?" ..Narazili. Hualí se do náruče smrti! Když jsme se s nimi setkali, váleli se vysílení v písku a jejich koně také. Gyli by zahynuli žízni, kdyby je nebyl dálky zahlédl sokolí zrak Apačův. Pomohli jsme jim na nohy a jejich koním také a dovedli jsme je k nejbližší vodě. která byla Vinetůvi známa. Pak jsme jim radili, aby šli s námi přímo k tvrzi Griffínu, oni však úpěnlivě prosili, l abychom je pouští převedli na sever. Po dlouhém zdráhání jsme jim vyhověli | a upustili jsme od svého úmyslu navštívit Griffin." "A sami jste se tím uvedli do vážného nebezpečí." "Opravdu. Skutečně nevím, zda bych po těchto zkušenostech vůči někomu projevil dnes takovou ochotu. Tehdy jsme to strašně odpýkali. Vinetů spoléhal na dva prameny, k nimž jsme měli dorazit; ale prvnímu jsme se museli vyhnout, protože se tam potulovala všelijaká čeládka bílé i rudé pleti a než jsme dorazili k druhému, vyschl vedrem až na nepatrnou kalužinu, z níž se sotva napojili koně. Jeli jsme tedy o žízni dále." "Kvůli těm lidem?" ..Ano, kvůli cizím lidem, ale jak jsi řekl docela správně, byli to lidé. Byl bys to udělal také se stejnou obětavostí - kdyby to bylo nutné." "Pshaw! - Vypravuj dál!" "Pobízeli jsme koně, pokud to bylo možné, ale pak to již nešlo. Přesně odměřenou dávkou vody, kterou jsme jim mohli poskytnout, uhasili sice žízeň, ne

však nadlouho. Už příštího dne nás sotva nesli. Za nočního chladu jsme olizovali opocení písek a ráno se šlo zas dál." "Šlo? Proč se nejelo?" "To už bylo nemožné. Koně vůbec nešli, jen klopýtali slabostí. K polednímu jsme probodli nejslabšího z nich a pili jsme jeho krev -" "Fie!" odplivl si Emery.

"Jen se toho nezříkej! Měl jsi být tehdy s námi! Ostatně se ti to může ještě přihodit. - A večer jsme zabili druhého koně, a to bylo zcela moudré, neboť by byl stejně zdechl. Třetí kůň zcepeněl v noci a ráno jsme probodli ostatní tři. Až do té chvíle nás jejich krev udržela na nohou, ale kdybych ti měl povědět, jak nám přitom bylo, co se s námi dělo, přiznám se, že bych to nedovedl. Jen tolik jsem zkusil a zvěděl, že teplá krev opíjí, omamuje, snad dokonce otravuje - neboť jen ona zavinila náš podivný stav, zmalátnělost - kdo to může vědět? Křepčili jsme, klopýtali, váleli se v písku, lezli po čtyřech, zase se zvedali a běželi několik kroků, padali znovu, cosi blábolili, čemu sotva kdo z nás rozuměl, a konečně jsme již nevstali." "Strašné! A kde jste vlastně zůstali ležet?" "Nedaleko od tohoto místa, sotva hodinu cesty od uschlého stromu, který byl tehdy úplně zdravý a zelený." "Ah! Ostatní uhodnu. Tam vás přepadli Komančové a protože jste se jim nemohli ubránit, byli jste svázáni -" "Aniž jsme si toho byli vědomi. Ano. Téměř jsem zmrákl, horečka mnou zmítala a kouznila mi před očima divoké výjevy. Vinetů mi později vypravoval, že se mu dařilo podobně. Zaslechl jsem znenadání strašný povyk, ale když jsem se sbíral ze země, omdlel jsem. Když jsem procitl, cítil jsem pouta. Vedle mne ležel Vinetů s ostatními čtyřmi a kolem nás seděli Komančové." "Sto, dvě stě?" "Sebral jsem všechny své síly a napočítal jich čtrnáct." "Jen čtrnáct?" "Pouze čtrnáct! Čtrnáct zdravých, silných a ozbrojených mužů proti šesti bezbranným, z devíti desetin mrtvým." "Nerozčiluj se! Ani mi nenapadá, abych vás káral. Vždyť jste nebyli schopni obrany. Mrzí mně jen, že se hrstce darebů podařilo vás čapnout. A co se vlastně stalo?" "Rudí nám dali najíst, napít a odpočinout, ovšem jen proto, aby nás posilnili na hroznou smrt. Když jsme se vzpamatovali a nabyli sil a vědomí, byli jsme dovedeni až do těchto houštin, kde jsme byli znovu krmeni a napájeni. Chlapi setrvali u nás po celou noc; pečlivě nás střežili a zrána nás dovedli ke stromu. Tam jsme měli zemřít ohněm, jak nám oznámil náčelník." "Hledme! Pro Komanče bylo tedy z právníckého hlediska všechno v pořádku: smrt za přítomnosti náčelníka!" "A to náčelníka velmi slavného. Jmenoval se Ateša-Mú, totiž Silná Ruka. Byl všeobecně znám jako nejbojovnější náčelník. Dovlekli nás tedy ke stromu a rozestavili po dvou. Nejdříve byli přivázáni ke stromu oba mladí kupci a Indiáni zažehli pod nimi hranici. Asi za hodinu vypustili ubožáci ducha. Pak došlo na oba lovce. Vinetů a já jsme měli slavnost zakončit." "Hm, byli jste tedy němými pozorovateli příšerného divadla." "Ano, divadla hrozného pro oči a ještě hroznějšího pro uši. Byl to výjev, o němž

raději mlčím. Konečně dorvali v plamenech také oba lovci a pak přišla řada na nás." "Prosím tě, vypravuj pořádně! Žádné průtahy a nech toho vyklepávání!" ..Především musím říci, že nám všechno sebrali -" "To se rozumí samo sebou! Tvou gun i opakovačku -" "Tu jsem tehdy ještě neměl." "Ale Apačova stříbrná puška -" "Byla kořistí náčelníkovou. Držel ji v ruce při popravě těch čtyř ubožáků. Věděl jsem, že obě hlavně jsou nabitě. Koně byli daleko za námi, právě zde při potoku." "Se stráží?" "Ne. To právě byla naše spása. Mimoto musím podotknout, že ani já, ani Vinetů jsme již nepocíťovali slabost, naopak - vztek mnou jen lomcoval, zdvojnásoboval mé síly. Vedle náčelníka stál bojovník mohutného vzrůstu, který si zavěsil Apačův pytlík se střelivem za opasek. Po těchto poznámkách uhadneš ostatní. Od potoku ke stromu jsme museli jít, ale ruce jsme měli spoutány na zádech. Vinetů na mne pohlédl, pak se zahleděl směrem k potoku a nazpět a ke stromu. Pochopil jsem, co jeho pohled znamená. Čtyři naši druzi byli totiž právě tak spoutáni jako my, ale když je po dvojici vlekli ke stromu, svázali je k sobě tváří takovým způsobem, aby se navzájem objímali, načež byli přivázáni ke stromu, jeden pravým, druhý levým bokem. Tím byla jejich muka horší; uskakující od ohně, dřeli se o drsnou kůru stromu, překáželi si, rvali se, kousali se - zkrátka byl to děsný pohled. My však doufali, že se za- chráníme, jestliže nás budou tím způsobem svazovat. Museli totiž přitom naše ruce rozvázat aspoň na několik okamžiku, ale ta chvilka stačila." "Hm, to byly ovšem zlé okamžiky, jaké bych nehodlal zažít." "Věřím rád. Komančové se na štěstí zachovali tak, jak jsme doufali. Náčelník pokynul obrovi po svém boku a nejbližšímu bojovníkovi, chlapíkovi pěkně svalnatému. Obr přistoupil k Apačovi, hranáč ke mně. Hranáč uvolnil uzly mých pout, popadl mne za ruku a vlekl mne k Vinetůvi, který měl v témž okamžiku ruce uvolněny, abych ho objal. Ale vtom mu Vinetů vyrval z opasku svůj pytlík na střelivo, skokem se octl u náčelníka a vyrval mu svou pušku. Zároveň jsem zasadil svému katovi ránu do brady, a když klesal, vytrhl jsem mu z opasku nůž. Po mé levici stál Konianč a opíral se o mou gun; srazil jsem ho k zemi, drapl pušku a letěl jsem za Apačeni k potoku." "A za vámi se začaly sypat koule." "Ani jediná. Indiáni byli tak ohromeni, že v první chvíli stáli s ústy dokořán. Pak spustili řev a hnali se za námi - ale kde my jsme už byli za půl minuty! Jak

umí Vinetů natahovat nohy, viš, a považ, že jsem ho dohonil, ačkoliv měl náskok. Ovšem Vinetů se zastavil a zastřelil nejbližšího pronásledovatele. Moje puška byla rovněž nabitá: srazil jsem druhého pronásledovatele. Ostatní se zarazili, položili se na zem a radili se chvíli, potom se porůznu rozkutáleli, aby nás obklíčili z několika stran. Tím jsme však získali čas doběhnout k jejich koním a vybrat si dva nejlepší." "Tehdy jste asi přitom nevytrepávali svá zavazadla tak klidně jako teď." "Tehdy šlo o život. Ostatně od našeho útěku nám Komančové jen usnadňovali práci; nebylo na tom nic zvláštního. Karta se obrátila, jakmile jsme byli na koních. Začali jsme je pronásledovat, abychom se jim pomstili za umučené druhy. Čtyřnásobná vražda volala k nebi o trest a my ve svém rozhořčení jsme se domnívali, že jsme oprávněni k této úloze. Zastřelili jsme téhož dne ještě dva, druhého dne zase čtyři, o den později ještě tři -" "Jedenáct," přerušil mne Emery - "tři tedy zůstali." "Dobře počítáš. Zasluhovali všichni smrt, protože přepadli bezbranné a pokojné lidi, ale jednomu z nich jsme chtěli dopřát život, aby šel ke svým a vyprávěl doma, jak Vinetů trestá vraždu. Poslední tři, mezi nimi náčelníka, jsme dopadli poblíž Kanadianu v údolí, které nazývají Komančové "Keapa- yuay" - Údolí smrti, a také bylo to místo údolím smrti pro dva z nich." "Pro náčelníka a ještě jednoho?" "Ano. Popřáli jsme náčelníkovi tolik času, aby viděl smrt všech svých druhů a také vlastní smrt. Byl zastřelen jako třináctý - čtrnáctého jsme nechali běžet." "A co dál?" "Pohřbili jsme je se všemi jejich věcmi a ponechali si jen to, co náleželo nám a čtyřem našim druhům. Bylo mezi tím také několik dopisů z Davisovy pevnůstky, které jsem kromě ostatního majetku lovců a kupců odevzdal později v tvrzi Dodge. Ateša-Mů, poněvadž byl náčelníkem, dostal důstojný hrob. Vinetů jinak nedopustil, ačkoliv Silná Ruka byl jeho úhlavním nepřítelem. V Údolí smrti je skalní rozsedlina, do níž jsme přivlekli jeho koně a když jsme na něj mrtvého posadili, zvíře jsme zastřelili. Mrtvému jsme dali do pravé ruky pušku, do levé tomahawk a na hrdlo váček s medicínou." "Takže jede na mrtvém koni dodnes, jestliže ho šakalové neroznesli." "Neroznesli, neboť jsme zavalili vchod kamením po způsobu kyklopské zdi a ucpali jsme skuliny trávou a pískem. Podle všeho nás z dálky uprchlík pozoroval, neboť Komančové znají hrob Silné Ruky." "Jak to viš?" "Navštívil jsem později s Vinetuem toto smutné údolí. Místo menších, námi srovnaných kamenů byl ke vchodu přivalen jediný velký balvan. Z toho bylo patrné, že sem Komančové přišli, aby uctili svého náčelníka. Nyní viš, proč je nám zdejší krajina známa. Strom dosud strmí k nebesům a rozpíná holá ramena; tehdejší autodař zaplatil svým životem." "Je asi pro vás velmi zajímavé tábořit na místě, kde vám kdysi hrozila smrt?" "Zajímavé? To není vhodný výraz pro cit, který mi svírá srdce. Chtěl bych nejraději odtud pryč. Co o tom soudí můj bratr Vinetů?" Apač soudil, že je radno setrvat na místě, poněvadž je zde voda i tráva a večer se již blížil. Co jsme si mohli přát více? Něco mně říkalo, abych nesouhlasil, ale podrobil jsem se vůli svých druhů. Ačkoliv písek pokrýval trávu značnou vrstvou, měli koně dostatek pastvy; věřili ji a rozhrabávali kopyty písek právě tak, jako to dělají sobi vyhrabávající lišejníky pod sněhem. Nyní se již také mohli dosyta napít. Pak jsme prohledali pozorně celé okolí, neboť poblíž řeky jsme se mohli mnohem spíše s někým setkat než na neplodné pustině a pro westmana bývá skoro každé setkání s cizími lidmi nebezpečné. Proto jsem se pustil do pátrání v hodně širokém okruhu, ale nezpozoroval jsem nikde nic nepřátelského. Vracel jsem se právě k potoku, když odtamtud houkl výstřel. Stanul jsem, ale nepolekal jsem se. Lovec na prérii poznává hned známou zbraň po hlase; byl jsem přesvědčen, že vystřelil Emery, a poněvadž padla jen jediná rána, nebyl důvod k obavám. Došel jsem k potoku a viděl jsem, že Brit zastřelil krocana, což jsme mu ovšem neměli za zlé, neboť jsme se těšili na pečení z tohoto málo zpěvavého a hloupého ptáka. Uvelebili jsme se pohodlně na stinném místě u potoka na paloučku, zapálili oheň a oškubaného krocana jsme nabodli na rozen. Chutnal nám znamenitě, ale snědli jsme jen polovinu. Pak jsme přerušili tyto lukulské hody s duchaplnou poznámkou, že zítra je také den. "Zítra!" - Jen kdyby nebyl člověk tak sebevědomý tvor, kdyby nerozhodoval o svém zítřku a nic neodkládal! - Ani na příští hodinu se nemají dobré věci odkládat! Osud rozmarně rozhodl, že z druhé polovice krocana neuhryzneme již ani sousto, nýbrž že ji snědí jiní lidé, a to zrovna lidé, jímž jsme ten požitek vůbec nepřáli. Po večeři jsme chvíli hovořili, pak jsme pomýšleli na spánek. Rozumělo se samo sebou, že

jsme nemohli najednou spát všichni tři: jeden z nás musel bdít a střežit tábor. Na mne připadla první stráž; mne vystřídal Vinetů a toho Emery. Téměř o půlnoci jsem opět vystřídal Brita a zašlapal jsem oheň, protože jsme jej nepotřebovali. Za hodinu jsem vzbudil Apače a brzy jsem usnul. Probudil jsem se docela jinak než jsem ulehl. Měl jsem strašně hloupý sen. Byl jsem ve svém evropském bytě v posteli; náhle se otevřely dveře - ačkoliv jsem večer zamkl - otvorem vklouzla malá, tlustá opičí příšerka a hupky - hupky, už mi seděla rozkročmo na břicho a chňapla mne oběma chlupatými předními prackama za ohryzek. A já, nešťastník, měl ruce za hlavou! Nemohl jsem dýchat, nemohl jsem volat o pomoc, nemohl jsem se hnout, bylo mi jako bych měl na prsou balvan! Balvan! Tlačí-li někoho balvan na prsou a člověk zašeptá ze spaní slovo "balvan", zmizí tlak, spáč lapne po vzduchu a procitne. Tak aspoň jsem slyšel a přesvědčil jsem se, že je to pravda. Řekl jsem si ve snu také "balvan" - anebo jsem si to jen pomyslel a hle! Vskutku jsem zalapal po vzduchu a procitl jsem. Bohužel! Žádná Evropa, žádná postel, žádná opice. Nebyl jsem doma, nýbrž v oblasti Kanadianu - ale hnout jsem se přece nemohl. "Vinetů!" pravil jsem. "Sarlí!" odpověděl Apač. Ležel vedle mne. Chtěl jsem ho uchopit za ruku, ale nemohl jsem, protože jsem měl ruce připoutány k opasku a nemohl jsem také dát nohy od sebe. Chtěl jsem nadzvednout trup, ale zvrátil jsem se, protože mi něco kluzkého stáhlo hrdlo: buď provaz nebo řemen. U čerta! Spal jsem dosud nebo jsem bděl? Nad sebou jsem viděl hvězdy, které již bledly a okolo sebe křoviska. Ale - co to? Mezi křovisky seděly tmavé příšery - ne opice, ale lidé, a zvláštní ztuchlý zápach mastnoty, této důležité kosmetické pomůcky pánů Indiánů, mi prozradil, že tam sedí rudoši. Oh! Nos! - Ten nebylo možno oklamat jako oči! Příšery se nehýbaly, neskákaly, nehupkovaly, seděly tiše a dívaly se. Kdybych byl býval bez nosu, umřel bych na to, že dosud spím, nyní však jsem rázem získal jistotu, že nespím, nýbrž že jsem polapen a spoután - a slavný náčelník Apačů, Vinetů, rovněž. A což Angličan? Podle bledosti hvězd mohla být asi třetí hodina s půlnoci. Měl tedy stráž. Snad ho - zabili! - "Emery!" zvolal jsem. "Well!" ozvalo se vedle Apače zcela klidně. Nebyl tedy zabit! "Ty také?" "Well! Zcela sprostě přepaden!" "Na stráž?" "Bohužel! Vylezlo to jako ze země. Chňaplo mne to za krk, ruce i nohy, zpředu, zezadu, z obou boků. Nemohl jsem se hnout." "Co tě chňaplo?" "Indsmeni!" Vtom se za mnou ozval cizí hlas: "Master Bothwell nemůže vám podat vysvětlení, ani Vinetů, já však váš dotaz zodpovím. Jste v rukou náčelníka zvučného jména: Avat-U." Avat-U! Aj! To znamená Silný Šíp nebo Velký Šíp, a tak se jmenoval věhlasný, všeobecně obávaný náčelník Komančů, zdařilý synek zdařilého tatíka Ateša-Mú - jemuž jsem společně s Vinetuem zhasl v Údolí smrti svíci života! To byla mela! Kdo byl v drápech Silného Šípu, neměl příliš naděje, že vyvázne se zdravou kůží. Celé legendy vypravovali westmeni o tomto muži, kterého jsem do této chvíle neznal, ledaže jsem věděl, že je dosud mladým mužem, který při otcově smrti byl ještě dítě. A kdo to mluvil? Zkroutil jsem se do mostu, pohlédl jsem za sebe a spatřil jsem hovořící osobu. Bylo dosud šero, ale podle obleku jsem poznal bělocha. Ostatně jsem ho vůbec nemusel vidět: tentokrát mi to prozradil sluch! Prve čich, nyní sluch; o čem mne vlastně přesvědčí zrak? - Byl to zkrátka Jonatán Melton, "hledaný muž". "Odvracíte hlavu?" zasmál se. "Jsem vám vskutku tak protivný nebo mne již neznáte, master? Povězte mi přece, kdo jsem?" Bylo by bývalo směšné, nýbrž i neopatrné, kdybych mlčel. Mohl jsem se něco dovědět o naší situaci a postřehnout nějakou výhodu pro sebe i druhy. Proto jsem odpověděl, ale pramálo zdvořile: "Kdo jste? Nejhorší zmetek ďáblův, s jakým jsem se v životě potkal." "Předsudek, pouhý a nespravedlivý předsudek, sir. Jsem poctivec od kosti, zvláště vůči vám. Mohu vám to dokázat." Mlčel jsem a Melton pokračoval: "Zajisté se zaradujete, poznáte-li ve mně čestného člověka. Uslyšíte hned, že mluvím čistou pravdu. Zajisté připustíte, že jsem vám povinnován mnohým díkem." "Mně nikoliv, nýbrž mé hlouposti děkujete, že dosud běháte bez řetízků na rukou a nohou." "Ano, ano, zcela správně! Nuže, a nyní vám chci poctivě a spravedlivě oplátit dluh i s úroky z úroků. To je přece hezké." "Jsem tím nadšen již nyní." "To si myslím. Zajisté byste rád věděl, jak se přihodilo, že zde můžeme spolu hovořit tak nenuceně?" "Ano." "Nuže! Nepovažujte mne za hlupáka a žvanila! Mluvím pravdu, poněvadž jsem přesvědčen, že mi nijak neuškodí. Vaše dobrodružná pouť tímto slzavým údolím je u konce. Nemůžete mi již překážet, poněvadž brzy vyhotovíte svůj testament. Jste zajatcem Velkého Šípu a víte přece, kdo byl jeho otcem?" "Nevím. Čekal jsem na vás, abyste mi to pověděl." "Silná Ruka, kterou jste ráčil zdvořile zavraždit a pohřbít v Údolí smrti. Za to vás očekává spanilomyslná smrt. Budete s master Vinetuem, který vám tehdy blahosklonně pomáhal, společně a zaživa pohřbeni u tělesných pozůstatků starého náčelníka. Veliký Šíp mi to odpřisáhl a jak je známo, Indián za podobných okolností své přísaze dostojí. Nuže, sir, jak je vám?" "Mně? Děkuji za optání! Dobře!" "Bude vám zanedlouho ještě lépe, až budete zvolna umírat ve svém kamen- ném hrobě. A poněvadž jste projevoval vůči mně tolik přátelské péče, budiž vaše smrt okrášlena vědomím, které si ponesete až do pekel, že se po vaší smrti budu cítit na zemi jako v nebi. Ale před vaším odjezdem do předpekli způ- sobím vám ještě radost doznáním, že jsem skutečně tím, za něhož jste mne považoval." "Co - cože? Já že jsem vás za někoho pokládal? Mýlíte se! Věděl jsem určité od prvé chvíle, že jste Jonatán Melton, ničema, lotr a šibeničník, a že ten mrtvý v průsmyku na území Uledů Ayarských byl pravým Smalem Hunterem." "Tak jest, sir." "A že tunisský kolarassi Kalaf ben Urik byl arcilotr Tomáš Melton a lotrovský otec stejně zdařilého synáčka." "Ano. Můj otec ho zastřelil a na vás nastražil past. Ale hloupí Uledové Ayunští vás nechali upláchnout. Ještě štěstí, že jste nás nedohonili. Preplavili jsme se do New Orleansu, kde pro nás bylo zatím pilně pracováno a vše připraveno." "Panem strýčkem Harrym Meltonem." "Ano. Jste výborně informován. Všechna čest! Přijímal vaše telegramy a depeše a podle toho jsme se zařídili. Popoháněli jsme svou záležitost plnou parou, jak jste se asi přesvědčil. Myslíl jste, že jste všechno chytře navlékl, nyní však zajisté laskavě uznáte, že jste tak trochu nemotora. To však je vedlejší věc. Mne nejvíce těší, že jsem vás předešel i u ctihodné MRS Silverhillové. Zajisté jste trpce želel, když vám dala již podruhé košem, co?" "Kdy se tak, prosím, stalo?" "Poprvé v Sonoře, kde jste před ní klečel a objímal její kolena - - "Já?" tázal jsem se a vybuchl v hlučný smích i přes svou trapnou situaci. "Ano. Vy! Jen se smějte; nezmýlíte mne tím. A jakpak asi zářil váš obličej, když jste ji znovu spatřil v New Orleansu." "Můj obličej? To by věru nebylo nejhorší!" "Výborně! Byl jste nadšením posedlý, jak mi bylo řečeno." "A bezpochyby jsem zase padl na kolena." "Zajisté! Ovšem! Jen se přiznejte." "Víte, to už je odjakživa mým zvykem padat před ženskými na kolena. To vám povídala ona?"

"Ovšem. Jak bych to jinak věděl? Smála se srdečně, když mi vyprávěla, jak se vám vyšklubla, utekla a zamkla vás v bytě. Myslím, že vám řekla, že je mou nevěstou." "Rekla." "Příznejte se: nehoníte se jen za mnou, nýbrž i za ní?" "Ovšem! To se rozumí!" "Věděl jsem to. Zdá se, že byste ji byl dohonil, kdybych nebyl učinil vhodné opatření. Prozradila vám, že jsem odcestoval do Albuquerque, kde se potkám s otcem a strýcem?" "Ano." "A že se vypravíme do jejího zámku, kde prožijeme v tichém zátíší své líbánky?" "Také." "Tedy víte vše a nezbyvá mi než dodat, že mne poháněla touha, abych se jí vypravil vstříc. Zastavil jsem se na Kanadianu a čekal na její příjezd. Byli bychom jeli dále s náskokem celých dvou dnů před vámi, ale náš povoz upadl do rukou Komančů. Šlo nám vskutku o krk, ale vtom jsem připadl na spásnou myšlenku. Mohl byste ji uhodnout?" "Ano." "Věděl jsem, že jste nám v patách -" "Ale o pomstě Silného Šipu jste přece neměl potuchy." "Neměl, ale bylo mi známo, že jsou Komančové s Apači věčně na štíru. Nabídl jsem Avat-U-ovi slušný obchůdek, který mohl obě strany výborně uspo-kojit. Za svůj a Juditin skalp nabídl jsem mu skalp Vinetův." "Avat-Ú svolil?" "Nadmíru ochotně, zvláště když slyšel, že je s Vinetům také master Old Shatterhand." "Ale příliš vám asi nedůvěřoval, neboť si vás ponechal jako rukojmí." "Ovšem. Nemohl nás přece pustit bez záruky. Bylo jisté, že vás zastihneme na stopě Juditina povozu a vyjeli jsme vám trochu vstříc. Vtom - kde se vzal, tu se vzal cyklon a s cyklonem se objevila nadějeplná fáta morgana. Obrázek nám ukázal tři jezdce uhánějící tryskem před bouřkou od uschlého stromu k potoku! Komančové tábořící poblíž potoka pelášili nazpět do lesa vzdáleného asi půl hodiny odtud, protože věděli bezpečně, že poblíž potoka zarazíte. Jejich stopy zavalil písek. Když bouře minula, vypravili se na zvědy a vrátili se záhy s

radostnou zprávou, že si hovíte u potoka a pečete si krocana. V noci se k vám připlížili znovu, aniž jste co zpozorovali a viděli, jak se střídáte na hlídce. Neodvázili se přepadnout Old Shatterhanda nebo Vinetů. Vyčkali tedy, až dojde řada na mastera Bothwella, jehož knírá se prý nebojí ani indiánský kojenec. A také ani nehlesl, když na něho skočili. Vy dva jste byli spoutáni ve spánku. Nyní víte všechno, ale nevíte ještě, co se stalo s polovicí krocana, kterého master Bothwell upekł vskutku labužnický. Všechna čest vaší kuchyni! Snědl jsem krocánka s paní Judit." "Kde je MRS Silverhillová?" "Odpočívá v lese a aby se jí nestýskalo, sedí u ní hlouček Komančů. Ale teď mám ještě na srdci malou prosbu, které zajisté gentlemansky vyhovíte." "Prosím, prosím!" "Jsem strašným milovníkem zbraní. Máte dvě slušné bouchačky, znamenitě proslavené. Račte mi je laskavě před svou smrtí odkázat na památku." "A kdybych to neučinil?" "Bylo by vám to kozla platné, protože bych je prohlásil za svou kořist." "Výtečně." "A druhou prosbu." "Ještě jednu?" "Tehdy za mořem v Tunisu jste ráčil uschovat některé mé papíry, aby se mi neztratily. Mezi nimi byla také listina, sepsaná o nálezů jistě mrtvoly. Nebyl byste tak laskav a nevydal mně ty papíry? Rovněž na památku." "Milerád. Vytáhněte mi z kapsy zápisník a tužku. Napiši několik řádek vašemu právnímu zástupci, Fredu Murphymu, že vás zmocňuji, aby vám bylo vydáno vše, co si přejete." "Ah - oh -! Neračte se pokoušet v poslední chvíli o duchaplné vtipy! Po- dívejte se, polovici vašeho krocana mám již v žaludku, nyní si vezmu pušky a pak -" "Chlapík vskutku po nich sahal. Poněvadž jsme byli bez nejmenšího odporu snadno spoutáni, nepovažovali rudoši za nutné odklidit naše zbraně. Chtěl jsem již výkřikem upozornit náčelníka na drzého poberta, když vtom se za mou hlavou ozval ostrý hlas, který nařizoval ve špatné angličtině, jakou užívají Indiáni: "Zadrž! Pušky položit!" Současně postoupil břitký řečník do popředí; byl to náčelník sám, neboť měl v úcesu tři orlí pera. Zatím se již vyjasnilo, takže jsem rozeznával tvrdé rysy jeho tváře. "Proč položit?" tážal se Melton. "Jsou přece mou kořistí." "Nejsou. Slíbil jsi vydat mi tyto tři muže." "Ano - ale ne jejich věci." "Nemohl jsi. Co má přemohčený u sebe, náleží vítězi. Polož pušky!" A poněvadž běloch nejevil mnoho ochoty, vytrhl mu je náčelník prudce z ruky. Melton naše zbraně pustil a pronesl zuřivě: "Vezmi si je, ačkoliv ti tato kořist nenáleží. Půjdu však hned k svému vozu a odjedu." "Chvíli ještě počkáš." "Proč? Dostál jsem svému slovu a vyžaduji téhož od tebe. Slíbil jsi, že mne propustíš." "Slíbil jsem ti a slib nezruším. Mohl jsi mi však udat chvíli, kdy se zmocním těchto bojovníků?" "Nemohl. Co na tom?" "Já jsem rovněž nemohl určit dobu, kdy tě propustím. Zůstaneš ještě zde." "Považuješ mne snad za svého zajatce?" "Umlkni, smrdutý hade, a poslechni okamžitě," zahřměl strašlivě náčelník. Meltonovi poklesla kolena strachem, takže rychle usedl.

"Slíbil jsi vydat mi Vinetů a Old Shatterhanda; přesvědčím se, jsou-li to vskutku oni." A postavil se před Apače, pohlížel na něho ostře a tážal se: "Jak se nazýváš?" "Jsem Vinetů, náčelník Apačů," pravil Apač klidně. "A ty?" tážal se Emeryho.

"Bothwell," procedil mezi zuby Angličan. "Sláva tvého jména dosud nepronikla do mého stanu a. nikde se o tobě nehovoří při táborových ohnících." Pak přistoupil ke mně, díval se mi chvíli do očí a tážal se: "Tebe nazývají Old Shatterhandem, což znamená Drtící Ruka?" "Ano." "Nepozoruj, že by tvé jméno bylo pravdivé." "Dej mne rozvázat, pak uvidíš!" "Jsi nepřítelem Komančů?" tážal se. "Nejsem; bráním se však proti bílým i rudým bojovníkům, kteří na mne útočí." "Usmrtil jsi za přispění Vinetů Silnou Ruku, mého otce?" "Ano, ale bez přispění Vinetů, neboť jen má kule ho srazila k zemi." "Vinetů byl při tom a má stejnou vinu. Stihne ho týž trest. A protože je Bothwell s vámi, nebudu vaši trojici dělit. Dám vás zaživa pohřbit do hrobu Silné Ruky. Bojovníci moji," rozkřikl se, "vás vezmou mezi sebe a vrátí se se

mnou ke koním do lesa." Komančové. velmi pěkně urostlí a statní lidé, vyskočili. Jejich náčelníkovi jsem hádal asi třicet let, a nejen tvář, nýbrž i všechny jeho posunky a pohyby, jakož i hlas svědčily o jeho hrdosti a nezdolnosti. Od něho jsme nemohli v žádném případě očekávat shovívavost nebo mírnost, tím méně lidskost. Řemeny z nohou nám byly sňaty, takže jsme mohli jít; pak se tlupa hnula. Napočítal jsem dvacet tři Komanče. Šli jsme asi půl hodiny než jsme vnikli do lesa; stromy zde stály pořádku. ale jejich koruny se dotýkaly a tvořily loubí, jehož průzory bylo vidět na prérii. Les tedy nebyl hluboký, mohl však být několik hodin dlouhý. Na prérii jsme uviděli stádo koní pasoucích se 'za dozoru

dvou Indiánů. Naše koně bvli vedeni za námi. Na prérii jsme byli převázáni; ruce nám totiž svázali na hřbetě, vysadili nás na koně a připjali nám nohy k podpínce. Jonatán se také vyhoupl na koně. Pak vsedli rudí do sedel a již jsme cválali přes prérii, značně širokou, takže jsme potřebovali téměř dvě hodiny jízdy, než jsme znovu dorazili k lesu. Xa celé šíře prerie byly dosud až příliš znatelné známky včerejšího cyklonu. Konečně jsme před sebou spatřili vysoké listnaté stromy a došli jsme k jižnímu břehu Kanadianu, podle něhož se vine silnice do Saň Pedro a Albuquerque. Ovšem o nějaké silnici v našem smyslu nelze mluvit. Po nějaké úpravě není tu ani stopa. Pouhý poněkud více schůdný a sjízdný pruh prerie, kudy se jezdí volskými potahy - to je silnice. Mezi stromy tu stála obstarožní kára, u níž se páslo šest koní. Judit seděla v trávě, ale vstala hned, jakmile jsme se přiblížili. Dva běloši, patrně najatí vozkové, se líně váleli v trávě a nehnuli se, ani když jsme přišli. Pět Komančů zde stálo na stráži, takže celkem čítala „armáda“ Silného Šipu i s velitelem - šedesát lidských kopyt.

„Máme je!“ křičel Meltou Juditě vstříc. „Zde ti přivádím tvého odbytého nápadníka.“ Přitom ukázal na mne. Její indiánské veličenstvo se usmálo a pokývalo hlavou, aniž nás obdařilo jediným pohledem. Co moudřejšího mohl jsem vůči takové drzosti dělat než mlčet? Ale zato se mi znenadání nabídl advokát, jehož bych se byl nadál nejméně, totiž náčelník Avat-Ú sám. Přikročil k Meltonovi a řekl s opovržením až příliš znatelným: „Dostal jsi slibu a já nechci být horším než ty. Můžete odjet aniž vás kdo bude zadržovat nebo něco od vás požadovat. Dříve však se podívej dobře na tyto dva bojovníky; Old Shatterhand a Vinetů byli zajati a měli být upáleni; zbavili se však svých pout za bílého dne a pobili dvanáct udatných bojovníků a jejich náčelníka, před nímž se třásly celé zástupy nepřátel. Nezanechali ho však za pastvu supům a šakalům, nýbrž pohřbili ho počestně se všemi jeho zbraněmi a odznaky, takže mohl beze studu vkročit do věčně zelených loveckých plání. Jsou našimi nepřáteli, přitom však velkými, slavnými bojovníky, muži poctivými a počestnými. Kdo však a čím jsi ty?“ „Jsem gentleman, který -“ namítl Melton. „Umlkni!“ rozkřikl se náčelník. „Když jsi rozmlouval s Old Shatterhandem, ležel jsem za tebou v křovině a slyšel jsem vše, k čemu jsi se mu přiznal. Nejsi bojovník, nýbrž podlý zloděj a podvodník. Já, Velký Šíp. navštívují velká města bělochů, mnoho jsem slyšel, mnoho jsem viděl a mnohému rozumím. Také jsem viděl špatné muže, kteří byli dáni do pevných klecí, protože kradli a loupili a podváděli. Aby byli rozeznatelní od bělochů poctivých, byly jim oholeny vlasy z hlavy; byly tedy skalpování za sucha, bez krve. Dostojím slibu a propustím tě, ale na rozdíl od těchto statečných zajatců ztratíš své vlasy. Moji bojovníci.“ rozkřikl se náčelník znovu, „vezmou nože a sedřou vlasy této bledé tváři, ale ponechají mu kůži na lebce!“ „Mé vlasy! Mé -“ „Ticho, jedovatá žábo, jinak ti nedám odejmout jen štětiny, nýbrž i kůži z hlavy!“ zahromoval Avat-Ú. Melton se ovšem nepodrobil jen tak zhola; tloukl a kopal, škulal sebou, řval a křičel, ale nic naplat. Byl stržen k zemi, přidržen za ruce, boky, nohy i hlavu asi dvanácti svalnatými pažemi, načež jeden starší Komanč mu začal buvolím nožem škrábat vlasy z hlavy. Toto studené a suché „skalpování“ -soudě podle Meltonova šklebení a skuhrání - nebylo asi ani příliš cituplné ani zvlášť rozkošné, ale také nikoli nebezpečné. S hlavou lysou jako koleno a jen tu a tam nožem poškrábanou, vyskočil Melton a hnál se k povozu, který rychle podlezl a již zmizel v jeho vnitřku. Nyní však přistoupil náčelník k ma'am Silverhillové, která také chvála za vůz, popadl ji za vlající sukně a zvolal: „Stůj! Ani se nehni! Bílý bojovník Old Shatterhand byl prý tvým nápad- níkem, jehož jsi odmítla. Je tomu tak?“ „Tak,“ zašeptala nejistě, ale nezvedla hlavu. „Tys ho odmítla a přidržela se raději křiklavého zbabělce, který se ukrývá do vozu. Jsi jeho ženou?“ „Dosud nejsem.“ „Dívka rudé pleti by se nikdy nevypravila na takovou cestu s mužem, když není ještě jeho squaw. Ale tvůj jazyk není jazykem lidským, nýbrž zubem chřestýše, z něhož stříká jed. Tisíce rudých squaw hluboce by se uklonily a ruce přes prsa zkřížily, kdyby se Old Shatterhand ucházel o jejich lásku, ale o takovou kopřivu, jako jsi ty, zajisté se nikdy neucházel. Tys lhala. Přiznej se!“ „Tak -“ doznávala plačtivě, krčila hlavu mezi ramena a celá se chvěla. „Proti právu, spravedlnosti a pravdě postřikuješ svým jedem slavného bo- jovníka, jemuž nejsi hodná utřít paty. Zevnějškem ženou, rovnáš se duši tomu, s kým jezdíš po světě, a budiž mu také podobná zevnějškem. Urazila jsi těžce velikého bojovníka, který byl příliš hrdý, než aby se hájil proti squaw. Moji bojovníci odejmou ti všechny vlasy z hlavy - a pak nechť obě tyto ropuchy jedou, kam je napadne.“ Judit spustila nárek tak protivný, že jsem uznal za dobré zakročit. „Avat-U je příliš statečným bojovníkem a počestným mužem; tato squaw nezasluhuje, aby se jeho duch s ní zaměstnával. Nechť jí ponechá vlasy a hrdě se odvrátí od ní i od jejího společníka.“ Náčelník na mne zlostně pohlédl a zvolal: „Kdo udělil Old Shatterhandovi právo opravovat rozkazy Velkého Šipu? Náčelník a bojovník je vždy povinen vědět, co mluví a činí a neodvolává nikdy, co promluvil. Zůstane při tom, jak jsem pravil.“ Učinil jsem, co jsem ve své bezmocné situaci mohl a raději jsem se teď odvrátil, abych aspoň neviděl, co jsem musel slyšet. Judit se asi bránila ze všech sil a řvala naprosto nedůstojně. Když se konečně utišila, obrátil jsem se, ale již jsem ji neviděl; zmizela za povozem, z jehož vnitřku se nyní ozval plačtivě Melton: „Velký Šíp nechť mně znovu potvrdí, dostojí-li svému slibu a dá-li vskutku usmrtit své tři zajaté!“ „Slovu dostojím a zítra je dám zazdít,“ odpovídal náčelník. „Nyní však nechť dbá zbabělá bledá tvář se svou squaw, která není jeho squaw, aby mi zmizeli z očí, jinak jim dám odejmout více než pouhou srst.“ Koně byli rychle zapraženi, záložní koně k nim připoutáni, vozkové přaskli do koní, stará kára se rozburácela kupředu skákající přes pahýly, kořeny, horem, dolem, cestou, necestou. Těm dvěma uvnitř zajisté nebylo do smíchu, ale nám už vůbec ne. Podvodník, jehož jsme honili z Ameriky do Evropy, z Evropy do Afriky a z Afriky zase do Ameriky po celé její šíře, ujížděl nerušeně s ukrade- nými milióny a my měli zítra zdravými plícemi lapat ztuchlý vzduch v hrobce indiánského náčelníka! Komančové nás uložili řadou do trávy a protože dnes ještě nesnídali, chystali hned oběd, dříve než se vypraví i s námi do Údolí smrti. Na jakoukoli pomoc odjinud nebylo ani pomyšlení, museli jsme si pomoci sami. Naděje jsme se zatím nevzdávali, i když jsme nemohli očekávat milost, ale trest nám určený měl být vykonán teprve zítra a do té smutné chvíle zbývalo ještě dvacet hodin. Co vše se může přihodit ve dvaceti hodinách! Především uspokojovalo, že nás nikdo netrýznil. Komančové se k nám chovali zatím slušně, vlastně netečně, po indiánsku hrdě a nevšimavě, a náčelník prozradil svým jednáním, že si váží našeho věhlasu. Jak rozumně jednal tehdy Vinetů, že zabitého Ateša Mu čestně pohřbil - po náčelníku! Hle! I divoch uznává převahu slušnosti! - Oběd nám také dali. Pekla se šťavnatá

zvěřina, a naše podíly byly stejně veliké a chutné, jako podíly Komančů. Dnešní náš oběd v porovnání s večerí v hotelu v Gainesville se dal nazvat královským. Poněvadž nás nechtěli krmít jako děti, uvolnili nám ruce, zato však svázali nohy a střežili nás bedlivě zepředu i zezadu, dokud jsme jedli. Pak nám byly zase ruce svázány na zádech. Při tomto svazování jsem si povšiml, že Emery, jak dával ruce dozadu, napjal uši a lícní svaly, jako by něčemu naslouchal. Když zpozoroval, že se na něho dívám, prohodil: "Vidíš, že dávám pozor?"

"Ano. Vlastně jsem si toho neměl všimnout, poněvadž to mohli rudí postřehnout a pak by tušili, právě jako tuším nyní sám, že máš jakýsi tajný záměr." Komanč, který mi právě svazoval ruce, se obrátil k náčelníkovi. "Tyto bledé tváře hovoří spolu jazykem, jemuž nerozumím." "Old Shatterhand nechť řekne, jakou řečí hovoří," ozval se náčelník. "To je řeč mé rodné země a mého lidu," odpověděl jsem, abych si ušetřil dlouhé vysvětlování. "Kde leží země tvých předků?" "Za velkou vodou na východě." "Tam je přece Inglisland." "Také, ale má vlast je ještě dále na východ za druhou velkou vodou." "Tvůj lid má pohřební písně, jako mají rudí bojovníci?" "Ano. Pohřební písně a pohřební modlitby k svému velikému Manitouovi." "Ve své rodné řeči?" "Ano." Náčelník vstal, zvedl paže a zvolal, aby ho všichni slyšeli: "Očekává-li statečný bojovník smrt, připravuje se na ni. Vzpomíná svých činů a vzdává jim chválu zpěvy po způsobu a zvyku svého lidu. Obě tyto bledé tváře byly statečnými bojovníky; umřou statečně a mužně a proto opěvují své činy. Zpěv, toť majetek duše. Jejich těla usmrtit můžeme, jejich duše však oloupit nesmíme, neboť jsou vlastnictvím Silné Ruky, kterou budou obsluhovat na věčně zelených pláních. Nechť je nikdo z mých bojovníků neruší, zpívají-li nebo mluví-li řečí svého lidu." Bůh je mi svědkem! Tento Indián byl slušnější a kulturnější než tak mnohé kulturou se honosící vlády evropských států, které by národům mluvícím jiným jazykem nejraději vyrvaly jazyky z hrdel! Jeho názor nám ovšem umožnil dohodnout se a hovořit cestou. Tvářili jsme se přitom vážně, ačkoliv jsme kuli šibalství, o němž Indián - chudák - neměl potuchy. Podle našich smutných tváří mohli Komančové soudit, že mluvíme o své smrti. "Nuže," tázal jsem se, "o čem jsi právě přemítal?" "O uměleckém kousku, který jsem několikrát viděl a pak také zkoušel. Říkají tomu "spoutaný kouzelník". A tak mi přišlo na mysl, zda by nebylo radno pokusit se o to i zde?" "Nespoléhej příliš na to, že by naši strážci nezpозorovali, že něco kutíš nebo že máš něco za lubem." "Ale to je velmi prosté. Jde jen o dva obratné hmaty, které by sotva byly nápadné bělochovi, natož těmto červeným taškářům." "Můžeš mi je znázornit nebo ještě lépe vylíčit, abych porozuměl?" "Bylo by lepší je znázornit, ale není to možné. Kouzelník dá si spoutat buď provazem nebo řemenem ruce na zádech, ale může se pout kdykoli zbavit." "Ale trik je asi velmi průhledný, což?" "Naopak. Je třeba, aby ten, kdo má být svázán, si položil řemen na levý zápěstní kloub sám." ..Hm, to by ovšem bylo nápadné; tím by chtěl jaksi být poutajícím nápo- mocen. A dále?" "Dej pozor! Řemen se uchopí uprostřed, položí se dvojnásob na zápěstí a dá se zadrhnout v uzel. Zatímco poutající kličku utahuje, utahuješ druhý konec současně, zdánlivě proto, aby uzel byl dvojnásobně pevný, vpravdě však obtahuješ uzel, abys jím mohl pohybovat po zádech. Poněvadž přitom tiskneš uzel k hřbetu, nemůže vázající vidět, že uzel je vlastně uvolněn. Pak přeložíš pravici přes levici, ale tak, abys prsty levé ruky mohl posunout rukáv pravé ruky trochu do výše a tím obnažil zápěstí. Tím udržíš obě zápěstí trochu od sebe a získáš prostor, který potřebuješ k posouvání uzlu a pak se snažíš úporným sevřením obou pěstí napnout svalstvo obou zápěstí, aby obtáčení řemenů nebylo tak příliš těsné. Jakmile pak jsou konce řemene protaženy a spojeny, třeba i od zad směrem k břichu, může se kdokoli přesvědčit, že spoutání je pevné a uzel nepovolný. Jakmile nejsi pozorován, můžeš krouživým pohybem pouto shrnovat a rozhrnovat až se uzel nebo klička s dvojitou přeloženou odsune. Tím se uvolní původní obtočení levého zápěstí, odvinuje se zvolna odtahováním pravé ruky a ostatní sevření konečně povolí, takže můžeš z něho vytáhnout levici a pak ovšem uvolnit i pravou ruku, kdykoli se ti zachce. Rozuměl jsi mi?" "Rozumím. Teď dokonce již věřím, že toto umění přispěje k naší spáse." "Prve, když jsem byl poután, dával jsem pozor, všimne-li si něčeho můj Ko- manč a podal jsem mu do ruky dvojitý řemen. Nezpозoroval nic a jsem svázán právě tak, jako "spoutaný kouzelník". Budou-li nám ruce k večerí uvolněny a pak znovu na noc poutány, myslím, že budu umět znovu rudochovi vytříst zrak a podat mu dvojitou zátočku. A což ty?" "Hm; odhodlal bych se k tomu také a jsem přesvědčen, že bych toto snadné čarodějnictví dokázal, kdyby šlo o první pokus za obvyklých okolností, ale zde, kde běží o život a svobodu, zanechám pokusů a ponechám ti úplně jeho provedení. Je k tomu přece jen třeba trochu cviku." "Naprostě ne. Kdybychom mohli Apačovi vysvětlit tento způsob poutání, mohli bychom si všichni tři ve vhodné chvíli rázem uvolnit ruce. Nepochybují, že bychom pak dovedli zmizet Komančům z očí dřív než se vzpamatují." "Hm! Mluvíš svůdně, ale věc přece není tak snadná, jak si představuješ. Především, jak bys vysvětlil Apačovi záhadné zauzlení levého kloubu, aniž tím

vzbudíš podezření strážného Komanče? Vinetů arabsky neumí. Angličtině rozumějí tito Komančové aspoň tolik, že vědí, o čem se hovoří. Čertova znalost několika jazyků!"

"To - to je ovšem pravda," vzdychl Emery. "A pak - hlavní věc! Bylo by přece jen nápadné, kdybychom podávali tak ochotně ruce ke spoutání. U jednoho se to přehlédne, kdybychom se však o to pokusili všichni tři, vzbudilo by to nejen pozornost, nýbrž i podezření. Navrhují tedy, aby ses o to pokusil sám." "A co vy dva?" "Ještě uvidíme. Potřebovali bychom nože, ale vzali nám vše - i můj nožík." "Ach - pokud jde o to, uschoval jsem si lépe zavírací nožík s jemnou pilkou na nehty; mám jej zastrčený v opasku na spodní ploše v pouzdérku. Myslím, že nás již nebudou prohledávat." "Dobrá. Měli bychom napolo vyhráno. Uvolníš-li si ruce, přeřežeš si pouta na nohou a přeřízneš pak naše řemeny." "Well; bude mi nehorázným potěšením. Nehledě k nebezpečí, které nám hrozí, přejí si velice, aby záchrana byla vykonána mou rukou, neboť jsem vlastně zavinil naše zajetí." "Což jsi vskutku nic neslyšel, když jsi měl stráž?" "Ani dech, ačkoliv jsem nedřímá a naopak bystře naslouchal. Ovšem tak citlivý sluch jako Vinetů nemám. Přesto jsem týrán výčitkami." "Toho nech! Až zase budeme na svobodě, můžeš si dát pohlavek, nyní však na to nemysli. Napravit to nelze, a konečně, kdyby byl někdo z nás dvou stál na stráži, také by nás byli přepadli." "Ne! Slyšel jsi sám, že se

toho nechtěli odvážit, dokud jsi na stráži ty a Vinetů. I takový Komanč ví, že jsem hloupější než vy." "Nesmysl. To dělá naše pověst. Nyní jsme v zajetí přes veškerou svou proslulost a chceme se osvobodit a překonat bdělost svých strážců. Výčtkami si nepomůžeme." Vinetů seděl vedle nás; nerozuměl sice ani slovu z toho, o čem jsme ho-vořili, ale doufali jsme, že mu přece jen sdělíme, co je třeba. Ostatně jsem nepochyboval, že napíná úžasnou bystrost svého ducha, aby nám porozuměl a že zároveň sám přemýšlí, jak by Komančům vypálil rybník. Především se stalo, co jsme neočekávali. Po jídle nám Komančové prohledali a vyprázdnili kapsy. Vzáli nám všechno, ale Emeryho nožík přece nevyslídili. Pak nás posadili na koně, spoutali nám nohy, vyskočili do sedel. Za chvíli jsme klusali k Údolí smrti. V čase, když se mnou Vinetů pronásledoval Komanče, nebylo údolí místem, ve kterém by před námi hledali ochranu; rozjížděli se porůznu, aby nám zmizeli nebo aby nás zmýlili a odvedli od své stopy, a trvalo tedy několik dní než bylo dílo pomsty dokonáno. Tentokrát jsme tam však jeli přímo, i nemohla jízda trvat déle než osm hodin. Komančové měli mnohem lepší koně než my, ano, některé z nich jsme mohli prohlásit za výborné. Jeli jsme podél levého břehu Kanadianu, chráněni před sluncem košatými korunami stromů. Brzy však jsme minuli poslední strom. Opustili jsme řeku a pokračovali přes travnatou step. Údolí smrti se nehonosilo tím názvem snad proto, že jsme tam zastřelili a pohřbili náčelníka, nýbrž jen proto, že bylo položeno v pusté a mrtvé planině, kdysi patrně zničené orkánem, pak vysušené sluncem a konečně zachvácené stepním požárem. Silná Ruka zde hledal úkryt, protože doufal, že ho sem nebudeme pronásledovat. Údolí svou polohou a zevnějškem připomínalo jícen sopky, která se kdysi propadla do země. Stěny jícnu se vyznamenávaly příkrostiti a byly lávou zpěv-něné, skoro seškváfené. Byla zde jen jediná stezka, kudy bylo možno vniknout koňmo do kotliny jícnu. Pěšky se dalo přece jen tu a tam slézt ze skalisek a vyšplhat se po nich zase vzhůru. Úpatí kotliny tvořilo kruhovitou rovinku, jejíž • obvod měřil asi půl hodiny cesty. Na severním svahu skalisek vyvěral pramen, který měl sirnou chuť a mizel v jižních skalách do země, ale jeho krátký tok přece stačil k zavlažení půdy, z níž vybujelo něco trávy a různého rostlinstva. K polednímu Indiáni zastavili, aby bylo v rychlosti - k našemu podivu - znovu poobědváno. Komančové se vyznačovali znamenitou chutí k jídlu a snad se zřetelem k vlastnímu žroutství nás nechtěl náčelník trestat hladem. Mysleli jsme, že nám nedá již najíst, ale dostalo se nám přece jen slušné dávky, kterou jsme bez rozpaků, ačkoliv jsme hlad neměli, přece jen snědli, abychom měli v žaludku zásobu na příští lačné chvíle. I ruce nám byly opět k jídlu rozvázány. Po jídle náčelník pokynul a bojovníci se postarali, abychom je nemohli za další jízdy popadnout za pačesy. Po očku jsem napjatě pozoroval Angličana. Emery sáhl zcela nenuceně po řemenu, jímž měl být spoután, položil si jej dvojmo přes levé zápěstí, dal si zadrhnout uzel, obrátil se pak ochotně a podal Indiánovi ruce dozadu ke svázání a poodhrnul rukáv své pravice. Rudoch se při tom tvářil zcela spokojeně, zřejmě potěšen ochotou svého vězně. Přesto podrobil jeho pouta důkladné prohlídce a sešklebil ústa k tak sladkému úsměvu, že jsem nabyl rázem přesvědčení, že milý Emery se svým kouzelnictvím utrpěl - fiasko. "Nuže," pravil jsem ledabyle, "přepočítal ses, příteličku. Rudoch prohlédl tvá pouta a shledal je v pořádku." "A přece je napálen. Mohu vytáhnout levou ruku, kdykoli se mi zachce. Kdybych mohl, ukázal bych ti to. Víš, co bych nyní nejraději?" "Domů." "Také. Ale ještě něco." "Nuže?" "Dnes večer poděkovat zdvořile za večeři a říci, že mám zkažený žaludek. Nebudu-li večeřet, nemusí mi Komanč rozvazovat ruce a pak zůstane řemen tak, jak je právě nyní obtočen a mohu každým okamžikem některému z těchto darebáků vjet do vlasů. Budu-li však holdovat svému žaludku, nevím, podaří-li se mi pak můj umělecký kousek s takovou bravurou jako teď." "Ano. Nezapomínej však, že by vzbudilo podezření, kdybys nehodlal jíst, neboť kdo má ruce několik hodin spoutány, chápe se rád každé příležitosti, aby jimi mohl volně pohybovat. Na to není třeba mnoho důvtipu." "Pravda! Bylo by věru nápadné, kdybych opovrhl tak výbornou zvěřinou." Komančové byli kupodivu zdvořilí. Když jsme vyjeli, nechali nás pohro-madě. Měli jsme Apače mezi sebou, i podařilo se nám v přestávkách stručné a trhané slovo za slovem, aby se okolní rudoši nedopátrali souvislosti, Vin-netouovi sdělit, jaký plán kujeme. Jeho výrazná bronzová tvář jevila úplnou nehybnost, ale když zvěděl vše potřebné, zašeptal: „Dobře, ale bez mé pušky nikoliv!" "A já bez opakovačky a grizly-rifle také ne," prohodil jsem. "A kdyby to nebylo možné?" tázal se Angličan. "Dojdu si pro ně později. Svoboda je drahocenným statkem, ale co si poč-neme v této pustině beze zbraně?" "Správně mluvíš, ale vždyť běží též trochu o život." "To rozhoduje. Tedy pryč, třeba beze zbraně. Ale zabezpečím-li si život, neopustím dříve své zajetí, dokud se nezmocním svých zbraní." Pak jsme již nehovořili. Čas míjel. Asi hodinu před soumrakem jsme stanuli na pokraji bývalého sopečného jícnu. Sjeli jsme po nejmírnějším svahu do údolí husím pochodem, jeden za druhým a zvolna jako při skutečném pohřebním pochodu. Co, jestliže již vůbec z této kotliny nevjdeme? - Setřásl jsem mocně ze

srdce tuto myšlenku. Ne a ne! Byl-li někdo vyvolen osudem, aby zůstal v údolí, byli to Komančové, nikoliv my! Dosud jsme měli padesát, sto, dvě stě možností uhájit svůj život. Proč tedy klesat na mysli? Jakmile dosáhl úpatí svahu, zabočil náčelník na sever k místu, kde vyvěral pramen. Zarazil koně, seskočil a druzí Komančové také, neboť u pramene měl být rozbit noční tábor. Sňali nás ze sedel, pokoušeli se napájet koně, zvířata však, ačkoliv byla žízňavá, sotva omočila pysky a již couvala od vody, která páchla po sňitých vejcích. Vida! Pomyslel jsem si, zde jsou přirozené sirné lázně - ale jejich podnikatel a provozovatel se snad ještě ani nenarodil. Pak jsem se rozhlížel po známém okolí. Za posledních několik let se nikde nic nepříhodovalo. V nejsevernějším cípu údolí byla rozsídlna, ve které jsme pohřbili zastřeleného náčelníka. Nebyla rozsáhlá: měřila dole sotva deset stop, zužovala se nálevkovitě k vrcholu, takže v výši vzrostlého muže nebo ve výši koňské hlavy nebyla širší než dvě mužské stopy; odtud vzhůru byl již její otvor stejný, téměř komínově vystupující, takže vzduch zde mohl proudit. Kdybychom zde byli skutečně zazděni, nebylo by naše vězení nejhorší. Snad bychom umírali hladem a žízni, ale nebyli bychom se udusili. Smrt zadušením nastává však po několika minutách, kdežto hlad utrápí člověka teprve za několik dní, a co vše se dá v zoufalství vykonat? Ploché balvan, uzavírající vchod do rozsídliny, byl ovšem těžký a dole širší než rozsídlna a byl vysoký asi tři lokte, ale kdyby byl dvakrát i třikrát těžší, nebyl by nás udržel v náčelníkově hrobě, nebo naše síla - byli jsme přece tři muži - by ho byla vyvrátila z ložiska a otevřela nám cestu. Situace byla horší než v rozsídlině vádí Budavas, kde nás Uledové Ayunští

rovněž "zapečetili". Horší tady bylo, že se poblíž válely větší a menší balvany a kameny, z nichž bylo možno narovnat na podporu velkého balvanu zvenčí pevnou hradbu, která by nám byla znemožnila odvalit balvan. Ale což? Nebylo možné také se podhrabat jako v Tunisu? Podkop zde či tam, to bylo stejné, a zde by se byla půda nesouvala jako písek africké pouště. Rudoši nás vedli především k hrobu. Bylo třeba šesti Komančů, aby odsunuli balvan. Když se tak stalo, postavil se náčelník před vchod a slavnostně, divadelně, jako Hamlet nad hrobem svého otce, zařečnil: "Zde je pohřben Ataša Mu, veliký náčelník synů komančských. Jeho duch si otevřel brány věčně zelených lovišť a vešel. Mnoho let musel čekat na duše vrahů, aby mu sloužily. Necht' se nyní vrátí jeho duch na chvíli do těchto skal, aby slyšel, co mu chce říci jeho syn." Umlkl a čekal aspoň dvě minuty, aby poskytl otcovu duchu čas k návratu z nynějšího dalekého bydliště, načež pokračoval: "Silná Ruka byl Vinetüem a Old Shatterhandem pronásledován a zabit. Oba tito nepřátelští bojovníci upadli do mých rukou a nyní zaplatí jeho smrt svým životem. Každý mrtvý vchází do věčně zelených plání tak, jak právě byl v okamžiku svého skonu. Nechtějme tedy vrahy tělesnými mukami a ztrátou krve zeslabovat, neboť by dorazili do věčného vigvamu Ataša Mu slabí a zkrvácení a prokazovali by mu špatné služby. Nedotkneme se tedy jejich těl a nepoškodíme je, nýbrž zazdíme je ke kostem Silné Ruky v plné síle, aby zemřeli bez ran a stali se silnými služebníky, s nimiž se Ataša-Mú bude chlubit před ostatními bojovníky. Howgh!" Balvan byl znovu přiřazen, aniž se mi podařilo nahlédnout dostatečně do hrobu. Pak jsme se vrátili k prameni, ale již nás tam nenechali usednout. Asi třicet kroků odtud tvořila skaliska výklenek, malou jeskyňku, kde bylo možno i pěti lidem ukrýt se před deštěm. Tam nás Komančové dovedli a spoutali nám nohy; zanechali u nás dva druhy na stráž. Ostatní se vrátili k prameni, když byl

náčelník ještě napomenul oba strážce k ostražitosti a bedlivosti. Výklenek se hodil výborně jejich záměru; opatřili nás totiž jaksi šatlavou, prve než bychom se trvale usadili v pevné státní věznici. Ze tří stran obklopeni skalisky, dívali jsme se do tváře až po zuby ozbrojeným strážcům. - To bylo mnohem mrzutější než kdyby nás byli hlídali u pramene v trávě. "Čert vezmi všechny jeskyňky! Prokletý nápad, zastrčit nás právě sem!" hartusil Emery arabsky. "Je opravdu nepříjemné, že takoví hlupáci umějí vy- myslet něco tak chytrého." "Proč se zlobíš?" "Proč? Protože jsme zde jako kanáři v kleci, před kterou sedí dvě koč-ky." "Myslíš? Mně je to zrovna velmi příjemné, že udělali tak moudré opatření." "Člověče! - " vybafl Brit. "Tohle do smrti nepochopím! Vždyť zde nic nevidíme a nemůžeme pozorovat, co se venku děje." "To je dobře. Jen počkej trpělivě do setmění: pak nás už strážci neuvidí a my se vysmekneme z řemenů, aniž co zpozorují. Zde nás pozorují jen čtyři oči; u pramene by jich byla právě kopa." "Hm. Budiž tedy. Máš vzácnou schopnost vybrat si ze všeho špatného ještě nějakou výhodu," bručel Emery, načež umkl. Setmělo se. Komančové roznítily malou hranici; nikoli však u vody, kde seděli, nýbrž před naší jeskyňkou. K velkému ohni, na němž by se mohlo péci maso, nebylo dost paliva; uschlé stvolý, lodyhy a stébla, které byly po ruce, stačily však k udržení malého ohně, který jim usnadňoval naše střežení. To bylo vskutku poněkud nepříjemné. Jeskyňka nám právě tak stačila, abychom seděli nebo leželi ve stínu, ale čtyři kroky od nás seděli bdělí strážcové a mezi námi a nimi byl oheň. Kdybychom se jich chtěli zmocnit, museli bychom přeskočit hranici a tím rudochům poskytnout dost času, aby se chopili zbraní nebo spustili povyk a přivolali své druhy. A plaménky hranice vesele plápolaly, takže náš útěk by byl zpozorován i od pramene.

"Tady to máš," bručel Angličan nanovo. "Ani teď mi nedáš za pravdu?" "Nedám. Mně je sice tohle osvětlení právě tak nepříjemné jako tobě, ale přesto všechno je pro nás výhodné, dřepíme-li zde než venku. Tam bychom leželi obklopeni odevšad rudochy; zde máme co dělat jen se dvěma. Myslíš ostatně, že nechají oheň hořet celou noc?" "Ovšem! Budou ukrutně bedliví, aby jim neuhasí." "Budou-li mít dost paliva, pak ano. Ale než bude den, uplyne aspoň osm hodin a nemyslím, že by jim zásoba paliva vystačila na tak dlouho. Podívej se, jak rychle hoří ty bylinky a jak nepatrná je hromádka, kterou nasbírali." Indiáni však sbírali znovu, jak jsme se později přesvědčili; hromádka rostla a rostla, až konečně rudoši přestali sbírat, poněvadž byli voláni k jídlu. Dostali jsme také večeri, a to řádný řízek studené srnčí kýty. Velký Šíp nás hostil znamenitě. Ruce nám byly uvolněny, ale po večeri zase svázaný. Emerymu se však podařilo oklamat Komanče, jenž mu svazoval ruce, znovu

svou bezpříkladnou ochotou a mrkal na mne významně, když od něho Indián odstoupil. Strážci byli střídáni vždy po dvou hodinách a ti noví vždy pečlivě prohlíželi, jsou-li naše pouta v pořádku. Nikdo z nich si však nevšiml, že Emeryho pouta nejsou pevná. Rudoši u pramene bděli dlouho. Slyšeli jsme jejich jednoslabičný hovor až do půlnoci. Zajisté mluvili o nás a měli tedy dost látky k hovoru, který navazovali podrobnostmi. Konečně umlkali, až ztichli docela; jak se zdálo, ulehli a spali. Ohníček dosud hořel, ale hromádka se již scvrkla, takže jsem očekával, že za hodinu zmizí. Nyní jsme mluvili anglicky, aby s námi mohl hovořit i Vinetü. "Prokletá příhoda!" bručel Emery. "I kdyby se nám podařilo vyvázat, bude skoro pozdě." "Proč by bylo pozdě?" tážal jsem se. "Proto! Venku je sice ticho, ale nevíme, usnula-li všechna ta havěť a je tedy nutné čekat celou další hodinu. A pak nastane střídání - " "Počkejme tedy, až bude po střídání." "To je nová ztráta a plýtvání drahocenným časem, jehož promeškání nedo- honíme. A když se i odtud dostaneme, nemůžeme přece rovnou jít, musíme pro koně! Kdo ví, jak dlouho potrvá, než se nám podaří skočit do sedel. Můžeme být při tom dopadeni." "Nikdo nás nedopadne, protože nás ani nenapadne zdržovat se u koní." "Cože? Chtěl bys prchat pěšky?" "Ovšem!" "Pěšky? Mohu na to vzít jed. že nás rudí dohoní." "Nedohoní. Utečeme pěšky, nikoli však daleko, neboť vůbec neopustíme toto údolíčko." "A - áh! - Vysvětli mně to! - " "Milerád! Především nám jde o zbraně. Předpokládám, že je hned po vyklouznutí z této skuliny nemůžeme sebrat. Kdybychom utekli daleko, ztratily by se nám docela. Zůstaneme tedy zde a vyčkáme chvíle, až si je budeme moci vzít." "Je však možné tady zůstat? Je zde bezpečná skrýš?" "Je, a sice v hrobě náčelníkově." "Ach! To je smělý nápad! - Ale - na mou věru, není špatný, je dokonce dobrý!" "Ani ne tak smělý jako tvůj. Bylo by stejně odvážné a nebezpečné plést se mezi koňmi nebo utíkat

pěšky na rovinu, kde bychom byli vidět na velkou vzdálenost. Měli bychom pronásledovatele hned za prvního rozbřesku dne v patách a záhy na krku. A co to znamená, když člověk nemá zbraně, nemusím

vykládat." "Ale cožpak je jisté, že se nezmocníme ani koní, ani zbraní?" "Skoro jisté. Ale jsou to nejen zbraně, nýbrž i ostatní naše vlastnictví, o něž nám jde." "Nemůžeme se tam připlížit a sebrat všechno?" "Můžeme, ale mohli bychom být při tom dopadeni." "Ať nás dopadnou. All devis! Budu-li moci hýbat končetinami, rád se podívám, sáhne-li na mne některý z rudochů." "Myslíš, že snad máme méně odvahy a odhodlanosti? Nemám však chuť, jsem-li již svobodný, znovu se rvát nebo znovu se dát zajmout. Vždyť konečně netvrdím, že by se muselo provést, co navrhuji, abychom se totiž ukryli v hrobě náčelníkově. Až budeme zbaveni pout, pak uvidíme, zda všichni Komančové spí a jak jsou uloženy naše věci. Pak se rozhodneme." "Záměr Old Shatterhandův je dobrý," zašeptal Vinetů. "Všichni Komančové neodejdou, neboť vědí, že utíkáme pěšky a nezbrojení, takže se nemůžeme bránit. Zajisté budou myslet, že se nás snadno zmocní. Proto je náčelník všechny za námi nepošle, zvláště když někdo musí hlídat naše věci." "Proč by je museli hlídat?" tázal se Emery. "Můj bratr Emery přece ví, že máme odejít do věčně zelených plání se vším všudy. Má-li se tak stát, ponechají nám celý náš majetek. Vinetů zná mravy a zvyklosti rudých mužů. Naše těla, naše síla, naše zručnost, naše umění, zkrátka vše nám bude ponecháno, abychom byli ve věčných lovištích udatnými a silnými služebníky mrtvého náčelníka. Dají nám tedy naše zbraně i vše ostatní, aby i tyto předměty se staly majetkem Silné Ruky. Pomocí našich ručnic stane se Komanč nejslavnějším Manitouovým bojovníkem." "Tak! Komančové tedy věří, že vše, co bude s námi pohřbeno, se dostane na onen svět?" "Ovšem. Budeme obětováni mrtvému a staneme se na onom světě otroky; jemu bude tedy náležet vše, co přineseme. Ticho! Strážce budou vystřídáni." Naši strážcové vstali, aby postoupili svá místa novým. Ti prozkoumali naše pouta právě tak jako předešlé strážce. Přitom sebral jeden z nich poslední zbyteček paliva a vhodil jej na oheň, který pak hořel ještě několik minut, načež uhasil docela. Nyní, když oheň zkomíral, objevila se nám obloha. Byla zamračená, a hvězd se kmitalo mezi mračny pořádku. V údolí byla tma, že jsme za chvíli sotva rozeznávali i strážce, i když byli pouze tři metry před námi. O čtvrt hodiny později vytáhl Emery ruku z řemenů, vytáhl i druhou, vylovil z opasku nůž a přefízl si pouta na nohou. Pak rozvazoval naše pouta, což vyžadovalo více času. Rychlejší by bylo bývalo ovšem řemeny přefíznout, ale potřebovali jsme je ke svázání našich strážců. To se zase Britovi nelíbilo, neboť šeptal: "Bylo by lépe je hned skolit. Jediný jejich výkřik a bude po všem veta." "Možnost, že najdou čas k výkřiku, není ani při smrtelném bodnutí vyloučená," odpověděl jsem. "Člověka nezabývám." "Well! Jak chceš. A kdo na ně skočí? Všichni tři?" "Jsou jen dva. Stačíme tedy také dva. Já a Vinetů. Vezmu si na starost toho vpravo. Vinetů popadne toho vlevo." Dlouhou vazbou utrpěly naše ruce; proto jsme třeli a nakrucovali klouby, abychom obnovili správný oběh krve. Jakmile jsme získali jistotu a pružnost, pustili jsme se do práce svrchovaně obtížné, protože rudí seděli proti nám tvářemi. Bylo třeba se k nim připlížit. Kdyby nás byli zahlédli o chvíli dříve než jsme je popadli, bylo by po našem záměru. Na štěstí byla na naší straně ještě větší tma než na jejich. Plížili jsme se k

nim, oči přivřené až na nejužší šterbinu pro zřítelnicí, aby nás lesk očí neprozradil, neboť při podobném rozechvění světélkuje lidské oko i za největší tmy. Bylo třeba dvojího: předně sáhnout po jejich hrdlech tak rychle, aby jim nezbyl čas k výkřiku, ba ani k sténání, a za druhé povalit je tak tiše, aby pád jejich těl nebyl zachycen citlivým sluchem jejich druhů. Rozumělo se, že obojí útok bude proveden v též okamžiku, jinak jsme toho mohli raději nechat. Plížili jsme se k Indiánům stále blíž. Vtom zavadil Vinetů o mé rameno: to bylo znamení k útoku. VyMRStil jsem se a v příštím okamžiku jsem sevřel Komančovi hrdlo oběma rukama. Zpředu je hmat po hrdle těžší než zezadu, ale podařil se mi. Naši strážcové sklesli najednou pod naši tíhou a nebylo slyšet nic, než slabé chrčení, které nemohlo však proniknout až k táboru při prameni. Následovaly dva údery do skrání, načež jsme jim znenáhla uvolňovali hrdla, abychom je nezadusili. Hlavní část naší práce byla odbyta. Rudoš neměli při sobě jiné zbraně kromě nožů. Vzali jsme jim je a měli jsme teď aspoň něco pro svoji obranu. Strážcům jsme dali do úst po roubíku, pak byli svázáni a dovedeni po zemi tam, kde jsme dříve seděli, totiž do jeskyně. "Moji bratři zde posečkají," šeptal Vinetů, "doplížím se k vodě, abych zvěděl, na čem se ustanovíme." A již zmizel ve tmě obratně a tiše jako had. Proti mému očekávání vrátil se již za dvě minuty, což nebylo dobrým znamením. "Nemůžeme ani ke koním, ani ke zbraním," oznamoval. "U koní je stráž. Náš majetek je na hromádce u pramene, u něhož sedí náčelník s otevřenými očima. Nadšení, že může pomstít otcovu smrt, mu propůjčilo bdělost. Vinetů si to myslel." "Nemohli bychom ho přepadnout právě tak, jako svou stráž?" "Nemožné. Kolem něho leží bojovníci, které bychom jediným dotykem vzbudili." "Nezbývá tedy, než se ukrýt a vyčkat," pravil jsem. "Pojdme do hrobu." Plížili jsme se od jeskyňky, zprvu po bříše, pak po kolenou a loktech; konečně jsme povstali a běželi. Když jsme doběhli k hrobu Silné Ruky, odsunuli jsme kámen tak, abychom mohli vklouznout dovnitř. K tomu výkonu naše síla stačila. Hůře se nám dařilo s přisunováním balvanu, ale po delším namáhání přece se nám to podařilo, ačkoliv jsme si poněkud rozedřeli dlaně. Poněvadž byla zvenčí kamenitá půda, doufali jsme, že rudí nepoznají, že bylo kamenem znovu hnuto a že nepostřehnou ani naše stopy. Naše útočiště bylo ovšem málo pohodlné. Vzadu odpočívaly dvě kostry, ovšem již zhroucené, zbytky bývalého koně a jezdce. Museli jsme stát těsně při sobě, abychom se s těmi kostmi nestýkali. Po hnilobě nebylo již téměř ani památky, neboť přirozené větrání odstranilo vše, co nám mohlo být na obtíž. Seděli jsme tedy těsně pohromadě a očekávali ranní úsvit. K střídání strážce již dojít nemohlo, poněvadž poslední strážcové nastoupili hlídku právě dvě hodiny před úsvitem. Předpokládali jsme, že se nebe vyjasní již asi za půl hodiny. Tak nepatrná doba a jak se může protáhnout do nekonečna, když je člověk v situaci, v jaké jsme právě byli! Slova jsme nepromluvíli, oněměli vzrušením a mimo vše jiné nemohli jsme se ubránit jakémusi posvátnému pocitu v tak bezprostřední blízkosti tělesných pozůstatků člověka, jemuž jsme sami zkrátili život. Může-li se ostatně kdokoli zbavit zvláštního vzrušení v příbytku smrti? Ale čas přece jen nestál. Seděl jsem u náhrobní desky a pozoroval úzkou skulinou mezi skálou a kamenem, že již se začíná rozednívat. Rozhodnutí se blížilo, neboť brzy měl nastat den, a pak náčelník jistě zpozoruje, že strážcové nesedí tam, kde měli být. Pojednou přerušil ticho Emeryho šepot. „Vidíš něco.

Čárlí?" „Vidím asi tři kroky před sebe, ale každým okamžikem více svítá." „V několika minutách bude tedy hlučno. Eh - bylo přece jen pošetilé, že jsme se zde zavřeli. Zpozorují-li, že zde vězíme, vysmějí se nám, že jsme jim usnadnili práci." "Tak brzy, jak myslíš, se to nestane." "A co bys dělal, kdyby se to přece stalo?" "Pak by ovšem nebylo pro nás jiné řešení, než rázem překotit balvan, vrh- nout se mezi ně, zmocnit se náčelníka a vtáhnout ho sem. Kdyby se nám to podařilo, začali bychom vyjednávat."

"A když nás vůbec nepustí ven -?" „Pah! Vždyť jim nic jiného nezbývá." „- nýbrž nahromadí před balvan kamení?" "K tomu je třeba času. Stačí okamžik, abychom tento křemínek překotili - slyš!" Venku se rozlehl pronikavý výkřik, jaký může vypustit Indián z hrdla jen tehdy, když své druhy upozorňuje na blízké nebezpečí. "To - to byl náčelník! Vyhleďni, Čárlíi, rychle - rychle!" Za našeho, byť i krátkého hovoru, se mladé jitro rozjasnilo, takže jsem viděl skrze skulinu až k prameni. Tábor s nejbližším okolím byl v mém dohledu. Opravdu vykřikl sám náčelník. Stál před jeskyňkou a díval se na oba svázané, roubíkem opatřené strážce. Jeho výkřik probudil spáče: vyskakovali a hnali se k svému veliteli. Zprvu nastal zmatek a směsice lidí a hlasů, pak náhle vše utichlo. Náčelník dal přepadené strážci vyjmout roubík a rozvázat pouta. Pak se jich vyptával: stáli před ním s hlavami sklopenými. Nato začalo strašlivé vřiskání. Rudoši se rozhlíželi po celém údolí a po skalách: neviděli nás však a rázem usoudili, že jsme již nahoře - na rovině. Náčelník vydával bystré rozkazy. Komančové se hnali pro zbraně, pak chvátali ke koním a již ujížděli vzhůru po svahu úzkou stezkou, kudy jsme sjeli do údolí. Viděl jsem, jak mizel jezdec za jezdce. Všichni však přece neodjeli. Zůstali zde tři. totiž náčelník a oba strážcové, buď z trestu nebo proto, že se nemohli hned vzpamatovat. Náčelník se posadil zase tam, kde seděl v noci a strážcové stále před ním ve vzdálenosti asi deseti kroků. Velký Šíp se na ně ovšem zlobil a oni - ubožáci - se k němu neodvažovali. „Mají-li rudoši jen miligram rozumu, vrátí se okamžitě," mudroval Angličan. "Proč?" "Jakmile vyjedou na rovinu a nespátí nás, nezbytně poznají, že jsme dosud v údolí." "Nepoznají. Budou mít za to, že jsme získali dost času, abychom se dostali tak daleko, že nemůžeme být hned spatřeni. Rozjedou se, aby pátrali po našich stopách. Poněvadž nevědí, kterým směrem jsme se pustili, rozčlení se do malých oddílů a pustí se všemi možnými směry. Jsem přesvědčen, že se nám tento uskok vydaří." Vyčkávali jsme. Asi za čtvrt hodiny se vrátil jediný jezdec k náčelníkovi s ja- kousi zprávou. Silný Šíp rázem vstal, vsedl na koně a poručil oběma strážcům, aby učinili totéž. Pak odejeli všichni čtyři a zanechali na místě naše zbraně a věci. Viděl jsem je zase jednotlivě mizet za skaliskem, kde stezka splývala s úpatím svahu, a brzy nato se mi zjevili na svahu o něco výše. "Naši vyhráli! Nezlob se již, Emery!" zvolal jsem. "Vydaří se vše lépe, než jsem doufal. Náčelník byl odvolán a vzal se sebou i strážce. Naše věci nejsou nikým střeženy a koně stojí tam, kde stáli." "Nuže, ven, ven odtud. Je zde strašný vzduch." zvolal Emery. Vyskočil horlivě, narazil temenem na sklánějící se skalnatý strop, zasténal bolestí a spíše upadl než usedl. "Ne tak rychle!" napomínal jsem ho. "Musíme počkat až vyjedou všichni čtyři na planinu a nebudou moci vidět, co se zde děje." Zakrátko byli jezdci nahoře. Opřeli jsme se rázem o desku, překotili jsme ji, pak jsme vyšli z hrobu. Emery chvátal ihned pro svou pušku, ale Vinetů ho zadržel. "Nechť můj bratr příliš nechvátá," pronesl výstražně. "Především postavme kámen a zakryjme hrob. Náčelník se asi brzy vrátí a kdyby shora zahlédl, že je hrob otevřen, svolá ihned všechny bojovníky." "To vadí? Ted' se jich už nebojíme." "Nebojíme, ale zde přece nezůstaneme a nedáme se obléhat. Sem i odtud vede jen jediná stezka, a jestliže ji Komančové obsadí, budeme v pasti." "Postřílíme je."

"Ukryjí-li se za skalními výstupky, nemohou je naše kule zasáhnout, kdežto jejich kulemi budeme provrtáni." Chtě nechtě spojil Angličan svou ohromnou sílu s naší a pomohl kámen přirazit na hrob, pak jsme chvátali k prameni, popadli pušky a zastrkali své věci do kapes. Nikomu z nás nechyběl ani knoflík. Jaký pocit se mne zmocnil, když jsem tiskl hlavně obou svých dobrých ručnic a přesvědčil se, že mám všechny náboje! "Ted' ale už pryč!" pravil Emery a kráčel ke koním. "Ještě ne!" ozval jsem se. "Především vyzvíme, co se děje na hořejší planně." "To není třeba! Nyní se k nám již Komančové nepřiblíží. Kdo by si ještě nyní na nás troufal, když máme pušky?" "Až budeme venku, na volné přerii, nikdo. Nyní však vězíme v hluboké skalní kotlině a nevíme, můžeme-li se odvážit koňmo vzhůru, aby nás nezpозorovali. Především vystoupíme po stezce a zjednáme si rozhled." "Přepjatá obezřetnost! Považuji to za úplně zbytečné, ale podrobují se." Vystoupili jsme po stezce. Poněvadž se náčelník mohl vrátit co chvíli a snad v průvodu několika bojovníků, postupovali jsme velmi opatrně. Přes nekrytá místa jsme běželi a zastavovali jsme se, kde bylo možno se skrývat, přitom jsme pečlivě naslouchali. Počínali jsme si správně. Došli jsme na místo, kde stezka prudce zahýbala a zastavili jsme se za skalním výstupkem. Vtom k nám dolehlo dunění koňských kopyt. Vinetů, jenž byl v čele, vyhlédl opatrně, obrátil se a zašeptal: "Náčelník se vrací." "Sám?" "Sám." Dunění ustalo. Náčelník se zastavil a pohlížel do údolí. Kdybychom nebyli kámen opět postavili před hrob, byl by změnu hned postřehl a poznal, že jsme dosud v údolí. Ted' však neměl žádné podezření a sjížděl po svahu. "Co dělat?" tázal se Emery. "Zajmeme ho, nikoli však zde, na tak nevhodném místě," pravil jsem. "Jediný jeho výkřik by všechno zmařil. Sejdeme rychle dolů." Obrátili jsme se a chvátali zpět. Dorazili jsme na úpatí a stanuli pod úbočím skaliskem, kde stezka splývala s údolím. Vinetů se přikrčil ke skále a pravil: "Moji bratři nechť docela tuto skálu obejdou, aby je Komanč nespátřil. Nechám ho přejet, skočím na něho na koně a podržím ho. Pak mně moji bratři pomohou." Poodešel jsem s Emerym asi dvacet kroků a stanuli jsme za skalkou. Za- krátko jsme slyšeli náčelníka přijíždět. Nyní asi mohl minout Apačův úkryt - vtom jeho kůň stanul a zároveň se ozval tlumený výkřik. Vyskočili jsme a pádili zpět. Kůň stál na cestě, Vinetů klečel na něm za Komančem a držel ho oběma rukama za hrdlo. Přiskočili jsme a stáhli jsme rudocha leknutím zmámeného z koně, odzbrojili jsme ho a spoutali jeho vlastním lasem. Pak jsme ho dovedli na místo, kam nebylo shora vidět, řoložili jsme náčelníka na zem a spoutali jsme mu také nohy. "Moji bratři u něho setrvají," pravil pak Vinetů, "a já vystoupím rychle na planinu, abych se rozhlédl, co Komančové podnikli." Zakrátko zmizel Apač na krivolaké stezce. Veliký Šíp ležel u našich nohou a díval se na nás s výrazem svrchovaného vzteku. Jiný bojovník by byl snad mlčel, ale poněvadž zde nebyl jiný Indián, nemusel náčelník krotit svou zvědavost. Domníval se, že jsme již dávno mimo údolí a hořel touhou zvědět, jak se nám

podařilo chytit ho do léčky. Proto se tázal: "Kde se vlastně ukryl Old Shatterhand se svými druhy, že jsme ho neviděli?" "V hrobě tvého otce." "Uff! Proč jste neutekli hned?" "Nechtěli jsme odejít bez koní a beze zbraní. Jak vidíš, již jsme se ozbrojili." "Old Shatterhand a Vinetů jsou velmi odvážnými bojovníky," vyhrkl. "Aspoň nahlédneš, že se bojovníci Komančů musí ještě mnohemu učit, než se jim podaří zmocnit se nás trvale. Mohli jste nás přepadnout, poněvadž nás jeden darebák zradil; podruhé se vám to však nepodaří. A zavřít nás do otcova hrobu, to byla myšlenka, na kterou může připadnout jen tak mladý bojovník, jakým je dosud Avat-Ú. Jsi již přesvědčen, že nebudeme sloužit tvému otci ve věčných lovištích?" "Budete! Dosud jste mi neutekli." "Nyní jsme v takovém bezpečí, jako by vůbec nebyli na světě žádní komančtí bojovníci. Mohu jen sejmut z ramene tuto krátkou pušku, abych je poslal všechny do věčně zelených plání. Slyšel jsi již o této pušce?" "Slyšel. Zlý duch ti ji daroval. Můžeš střílet, jak dlouho chceš, aniž ji musíš nabít." "Viš-li to, pak nesmíš tvrdit, že by nás mohli tvoji bojovníci zajmout." Náčelník umkl, zavřel na chvíli oči, rozevřel je zase a tázal se, pohlížeje na mne pátravě: "Jsem ve vaší moci. Co se mnou učiníte?" "Odsoudil jsi nás k trapné a zdoluhavé smrti. Měli jsme zemřít hladem v hrobě tvého otce. Jaký osud očekáváš z našich rukou?" "Smrt. Budete mne mučit, ale z mých úst neuslyšíte žádný nářek." "Nebudeme tě mučit a také tě neusmrtíme. Netrýznil jsi nás, jednal jsi s námi čestně, jak se sluší udatným mužům. Jsme vyrovnaní. Odjedeme odtud, ale necháme tě v poutech, aby tě bojovníci tvého kmene našli a zbavili pout. Ani Vinetů, ani Old Shatterhand, ani bojovník Bothwell nežijí po lidské krvi. Ani tvého otce bychom nebyli usmrtili, museli jsme však mstít smrt čtyř nevinných druhů, které dal tvůj otec upálit, aniž se něčím proti němu provinili." V též okamžiku se vracel Vinetů. Zaslechl poslední mou větu a dodal: "Ano - Veliký Šíp může říci svým bojovníkům, že Vinetů je přítelem všech rudých mužů a že považuje syny udatných Komančů jen tehdy za nepřitele, jestliže proti němu nepřátelsky vystupují. Chtěl jsi nás zbavit života; mohli jsme za to vyžadovat život tvůj. Ale budiž ti ponechán. Za to si vezmeme z tvých věcí něco jiného. Sledovali jsme bledou tvář, která se dopustila mnoha těžkých zločinů. Tys uzavřel s tím mužem smlouvu a propustil jsi ho ze zajetí i s jeho squaw, která není jeho squaw, a nás jsi dovlekl do Údolí smrti. Zameškali jsme celý den jízdy tvou vinou. Tvoji bojovníci zanechali koně před údolím; poněvadž jsou lepší než naše koně, zaměníme je." "Stal se Vinetů, největší náčelník Apačů, koňským zlodějem?" "Nestál, ale ty sám jsi vinen tím, že nám zločinec utekl a budiž tvou starostí, abychom ho dohonili. Vezmu si tvého koně, a ty připiš jeho ztrátu na svůj vrub. Howgh!" Posadil se na náčelníkova koně a pokynul nám, abychom šli za ním. Emery si chtěl dojít pro koně, ale Vinetů pravil: "Ponechejte, moji bratři, své koně v údolí. Na planině naleznete lepší zvířata." Aniž se již podíval na Komanče, pobídl koně. Bylo pochopitelné, že se zajatý zlobí nad ztrátou koně, neboť zvíře bylo nádherné - a několik podobných jsem viděl ve stádu. Proto jsem byl zvědav, co na planině spatříme. Mělo se nám dostat dobrých koní. Jakým způsobem? Nevěděl jsem a netázal jsem se, když se o tom Vinetů nevyssloval z dobré vůle. Aniž promluvil slova, jel nám v čele bezstarostně jako člověk, který se nemusí ničeho obávat. Byl tedy úplně ubezpečen dobrým výsledkem. Když jsme se dostali na planinu, zjistil jsem, že si Komančové počínají rovněž bezstarostně. Pátrali dosud, ale ve velikém okruhu po naší stopě, rozdělení v malé oddíly. Viděli jsme je všude okolo daleko před sebou, s hlavami i hřbety ohnutými. Poněvadž mohly naše stopy splynout s koňskými kopyty a poněvadž jsou při podobném pátrání zvířata jezdcům na obtíž, zanechali je Komančové na šťavnatějším místě pod dozorem jediného svého druha, bojovníka velmi mladého. Nebylo tam daleko - sotva šest set kroků do údolí. Strážce koní seděl na zemi, tváří od nás odvrácen a rozhlížel se po rovině, pozoruje bedlivě námahu svých soukmenovců. "Tento bojovník by slyšel kroky mého koně," pravil Vinetů usmívaje se, "počkám zde chvíli a moji bratři necht' jdou potichu k němu a vyberou si nejlepší koně." Apač se zastavil. Vzal jsem do ruky opakovačku, abych mohl vystřelit a rudocha postrašit a plížil jsem se s Einerym vpřed. Komanč pozoroval tak napjatě marnou námahu svých druhů, že byl pro všechno ostatní hluchý i slepý. Došli jsme až ke koním a stanuli těsně za ním, aniž o tom měl potuchy. Tu jsem ho oslovil: "Mohl by mně syn kmene Komančů snad říci, co hledají jeho bratři s takovou horlivostí na prérii?" Rudoch obrátil hlavu, vytřeštil na nás oči. vyskočil a - stál. "Rozuměl můj bratr mé otázce?" tázal jsem se. "Old Shatterhand!" zakoktal v úžasu. "Ano. Tak se jmenuji. A zná můj bratr bojovníka, který sedí tam na koni?" "Vinetů! Na koni Avat-Ú!" "Tak jest! Pověz mi, co tvoji bratři hledají." "Hledají - vás!" odpověděl zděšeně, jakoby před ním stál sám nebožtík Ateša Mu. "Nás? Pospěš k nim tedy hbitě a pověz jim, že jsme zde." Chlapík neučinil ani pohyb. Pohlížel na mne stále jako na zjevení. Bylo třeba vlít trochu života do jeho ztrnulého těla. Namířil jsem na něho opakovačku a pohrozil jsem: "Pospěš si, pravím!" "Uff!" vykřikl, obrátil se a letěl, co mu nohy stačily. Nyní jsme měli vyhráno. Vinetů k nám přijížděl zkráceným cvałem a my zatím vybírali pro sebe koně, vesměs osedlané. Indián pádil jako závodní běžec a vyrážel z hrdla výkřiky daleko se rozléhající. Jeho druzi napjali pozornost; postřehli, že ukazuje ke koním a běželi k němu. Tím se ovšem uvolnil jejich řetěz, který svíral planinu, takže se nám otevřela cesta. Vybrali jsme si nejlepší koně, vyšvihli se do sedel a cválali přímo tam, kde nebylo na dostřel žádného Indiána. Později jsme zabočili na západ, planinu za sebou.

Kapitola třetí BRATROVRAŽDA Úmysl, pustit se ke břehům Kanadianu, kde jsme se posledně setkali s Jo-nathanem Meltonem, abychom ho po kolejích vozu dále sledovali, jsme zavrhlí,

protože bychom byli zbytečně plýtvali časem. Jakmile nám půda dovolila, ujížděli jsme přímou čarou na západ, kde se rozkládalo město Albuquerque. Na dalším pochodu nepřišlo nic, co by stálo za zmínku. Čtvrtého dne před večerem jsme dorazili k cíli, Albuquerque, t.j. alba quercus. znamená „Bílý Dub". Město dostalo jméno po svém zakladateli, vévodovi z Albuquerque, který býval mexickým místokrálem. Dělí se na dvě různé části, totiž na staré město španělské a nové město americké. Za mého pobytu dělil oba městské okrsky široký, nezastavěný pruh půdy, kde se proháněla městská mládež. Starý španělský ráz se zde zachoval v původní "čistotě" dokonale; nikde v Americe nevystupují rozdíly stavitelství starodávného a moderního tak příkře, jako zde. Nové Albuquerque má ráz pravého yankejského města, vyrostlého jako houba po dešti: nerovné a nedlážděné ulice s prkennými podlahkami místo

chodníků při prkenných a trámových budovách a ohromnými krámy a bary. Vypukne-li zde požár, shoří celé město, a za týden stojí nové. Albuquerque se rozkládá po levém břehu Rio Grande dél Noře, na jehož pravém břehu je založena velká vesnice Atrisko. Byli bychom hned věděli, že Meltony musíme hledat nikoli ve španělském, nýbrž v americkém městském okrsku; to bylo nábilední. Bylo nám však kromě toho známo, že se naše hledaná meltonská společnost má sejít v "salóně" Ple- nerově. Střežili jsme se ovšem vrazit přímo do "salónu" a poplašit divoké podvodnické stádečko. Proto jsme zapadli do jiného tak zvaného hotelu, který ovšem málo zasluhoval podobného názvu. Zde jsem zůstal s Apačem, kdežto Emery se vypravil k Pleierovi, aby se tam ubytoval. Byl z našeho trojlístku nejméně nápadný. Ostatně nechtěl se příliš veřejně ukazovat, zato však se moudře poptával. Jak jsem již podotkl, schylovalo se k večeru, když jsme do města dojeli. Unaveni jsme byli víc než dost a projevíli jsme tedy přání odpočinout si. S tím však nebyl "účetní" hotelu srozuměn, a když nám opatřil řádnou večeři, vyjádřil se upřímně: "Chcete tahat kočku za ocas, gentlemen? Povídám vám, že Albuquerque je smutně hnízdo, a poskytne-li náhodou člověku nějaké vyrazení, je nutno toho využít namísto líného povalování se v posteli." "He! A co se vlastně děje? Jste celý dychtivý, drahý master." "A také mám důvod. Jen kdybyste viděl naši Španělku. sir." "Španělek znám dost. Čím je vaše krasavice?" "Zpěvačkou. Povídám vám, že se do ní celé Albuquerque zbláznilo. Oznámila vystoupení jen na jeden večer, ale posluchači byli tak uchvázeni, že chtě nechtě svolila ještě k dvěma koncertům. Dnes zpívá naposled." ..A jmenuje se to uchvacující stvoření?" "Pajaro." "Mhm! Onomatopoesis! Jméno by znělo slušně."

"Čistě španělsky, a také je čistokrevnou Španělkou tato dona, ačkoli zpívá písničky v cizích řečech." "Hm. To zní slibně." "Ano. To vyvalujete oči? Ta asi dobře ví, proč tak jedná. Ať si myslí o evropské hudbě kdo co chce, je to přece jen něco jiného, než naše americké slágry. A dona či seňora Marta Pajaro umí zpívat písničky! - A mimoto byste měl slyšet jejího bratra, jak hraje na housle. Povídám, že není v celé Americe virtuosa, jakým je Francesco Pajaro!" "Tedy Marta Pajaro a Francesco. Hm. Vzbudil jste mou zvědavost a budete mít na svědomí, nevyspím-li se. Půjdu se podívat, jak tito Pajarové zpívají a hrají. Kdepak vystupují?" "V salóně tady naproti. Ale vstupenky již nezískáte. Byly na dračku, předřazovaly se. Jen já jich mám ještě několik. Sedadlo stálo původně dolar, ale dáte-li po dvou, dostanete vstupenky." "Oho! Vyděláváte tudíž sto ze sta! Chvalitebně! Vezmi vás ďábel mamonu, master! Sem se vstupenkami!" Pan účetní vytáhl toboleku, položil dvě vstupenky na stůl a přidržel je palcem - čistě po yankeovsku. Vínětů hodil na stůl zlaté zmo, účetní je popadl, znalecky zvažil na nehtu pravého ukazováčku, mlaskl jazykem a zastrčil nugge- tíček do vesty. Vstupenky byly naše. Proč jsem je vlastně předražil? Proč jsme za ně zaplatili ryzím zlatem, které mělo cenu osmi dolarů? Vínětů rázem pochopil situaci: Pajaro znamená ptáka, to je totéž jako Vogel, zpěvačka slula Marta a její bratr se jmenoval František. Rázem nám vstoupila na mysl známá rodina ze Saň Franciska, za jejímž dědictvím jsme se honili Egyptem, Tunisem, po oceánu a po Americe. Španělka, nezpívající španělsky! - To mi přece jen nešlo na rozum. Nebylo třeba přílišného důvtipu k tomu, aby si zpěvačka na jihu, v Novém Mexiku, dala španělské jméno. Sdělil jsem Vínětůvi tyto myšlenky, a Apač pokývl lehce hlavou, jako by se vše rozumělo samo. Do začátku koncertu chyběla však již jen půlhodina. Bylo tedy nutné, abychom se vypravili hned; proto jsme si s večeří pospíšili. Koncertní salón byl vlastně jen prkennou boudou, ale jeho síň měla rozměry, že se do ní vešlo pohodlně šest set osob. Přesto byla všechna sedadla obsazena až na několik nejzadnějších, kde jsme se posadili. V příští minutě byla obsazena i poslední sedadla, a lidé, kteří se dostavili později, brali za vděk místy k stání mezi sedadly, šlapající sousedům nemilosrdně na nohy. Opona zde nebyla. Pódium, na němž stál klavír, bylo asi narychlo postaveno. Dole několik sudů a špalků, nahore prkna, několik šňůr, na nichž visely záclony - a divadlo bylo hotovo. Když zazněl zvonek, vstoupili umělci na pódium. Ano - František Vogel v životní velikosti a jeho sličná sestra, paní Marta Vernerová. František naladil housle a Marta usedla ke klavíru, aby ho provázela. Zahrál bravurní kousek, z něhož jsem rázem vypožoroval, že jako umělec učinil slušné pokroky. Marta seděla tak, že jsem viděl její profil. Vyvinula se v dokonalou ženu a byla mnohem krásnější než za dívčích let. Trampoty posledních let propůjčily její tváři nádech jakési oduševnělosti a zádumčivosti, která bezděky dojímal. František byl zjevem mladého muže, který nezbytně uchvacoval něžné pohlaví. Jakmile bylo číslo ukončeno, zmizela dvojice za záclonou. V druhém čísle zpívala Marta za doprovodu houslí španělskou romanci, kterou musela opakovat. S radostí jsem viděl, že se nesnažila účinkovat na diváky nákladnou róbou: měla jen prostý černý oděv s bílou krajkou. Jedinou její ozdobou byla červená růže v účesu. Sourozenci se střídali v programu, dělili se o čísla a navzájem se doprovázeli. Následoval koncert ve vyšších i nižších polohách, pak zpívala Marta bretaňskou a španělskou serenádu, načež zapěla lidovou píseň, o níž jsem předpokládal, že je původem z Ukrajiny. Většina obecenstva slovům jistě nerozuměla, ale sotva zpěvačka umlkla, zaburácela siní nadšená pochvala. Marta opakovala, a sklízela nové vavříny. Vínětů se ke mně naklonil a tázal se: "Nechtěl by se můj bratr zeptat, kde bydlí? Musíme s nimi promluvit." Měl pravdu. Umělci vystupovali dnes naposled a snad již se chystali k odjezdu. Povstal jsem tedy, abych k nim došel. Nemohl jsem ovšem jinak, než tlačit se stojícími diváky, čímž jsem na sebe obracel pozornost. Pojednou zaslechl jsem za sebou tlumený, než přece slyšitelný šepot: "All devils! To je přece Old Shatterhand!" Obrátil jsem se a pohlédl směrem, odkud slova zazněla. Seděli tam dva lidé o ohromnými sombreros na hlavách, takže jim z hlubokého stínu vyčnívaly jen tmavé plnovousy. Když zpozorovali, že se ohlízím, odvrátili se. Bylo mi to nápadné, ale nechtěl jsem v tom davu upoutat na sebe pozornost, a proto jsem se tlačil dále. Voglovi byli v přestávkách za záclonami. Stanul jsem u nich a tázal jsem se: "Je dobrému známému dovoleno vstoupit?" Záclona se rozhrnula. Vešel jsem. "Kdo - kdo - co - vy - vy jste to?" vykřikl František a uskočil překvapením o dva kroky. "Pane krajane!" zvolala Marta. Připadalo mi, jako by vrávorala, a přiskočil jsem, abych ji zachytil. Vtom se

však Marta sehnula a políbila mi ruku, aniž jsem tomu mohl zabránit. Pak vypukla v hlasitý pláč. Vedl jsem ji k židli, vtlačil na sedadlo a oslovil jsem houslistu: "Jsem rád, že vás vidím a slyším. Mám pro vás mnoho důležitých novinek, ale nyní vás nechci vyrušovat. Povězte mi jen, kde bydlíte?" "Za městem u řeky," odpovídal Vogel. "Mohu vás po

koncertě doprovodit?" "Ale jistě. Prosíme vás o to." "Dobrá. Po odchodu obecnstva přijdu tedy sem a vyprovodím vás. Vin- netou je zde také." Marta si zastírala rukama tvář a plakala. Odešel jsem, aby se mohla upokojit. Když jsem došel k místu, kde bylo mé jméno vysloveno, rozhlédl jsem se, zda neuvidím dva záhadné muže, kteří mne znali, ale jejich lavice byly prázdné. Kéž bych si jich byl dříve blíže povšiml. Přestávka byla nyní delší, než předešlé. Sourozenci změnili rychle program, aby Marta získala čas k upokojení, a František vystoupil zatím sám, oznámiv, že přednese jakousi fantasii. Sklidil pochvalu a přivedl sestru, která byla opět vítána potleskem. Po posledním čísle programu strhl se nový potlesk. Umělci vystoupili ně- kolikrát, děkovali, ale obecnstvo nechtělo se hnout z míst. Konečně usedl František ke klavíru a Marta zazpívala na rozloučenou lehkou romanci z "Fra Diavolo". Teprve pak obecnstvo s potleskem odcházelo. Také Vínětů odcházela a ponechal mi, abych sám doprovodil Martu. Doufal jsem, že se již posluchači rozešli a že nikdo z nich zpěvačce do cesty nevzkročí, vešel jsem do "zákulisi", abych ji odvedl. Marta mlčela a já rovněž. Nabídl jsem jí rámě a opustil jsem s ní síň, kdežto její bratr vyúčtoval s majitelem podniku. Večerní obloha měla teď šťavnatě sytou modravou barvu, jakou lze spatřit snad jen v Novém Mexiku, kde často neprší třeba celý rok. Ačkoliv nebyl na nebi Měsíc, bylo vidět jako ve dne. Dům, v němž se bratr a sestra ubytovali, stál téměř o samotě poblíž řeky. Hospodařila v něm jakási vdova španělského původu. Marta se nechtěla ubytovat v žádném z hotelů, které zde byly. vesměs zvané salóny, ale neposkytovaly valně pohodlí a vyznamenávaly se vlastně jen nestydatou drahotou. Veřejné místnosti, lokály a výčepy byly špatně odděleny od ložnic, takže nikdo zde nebyl bezpečný svým klidem - někdy ani životem. Byl to tehdy dosud americký Západ, kde bylo radno spát s nabitým revolverem pod hlavou. Za městem jsme kráčeli po úzké vyšlapané stezce těsně podél břehu, na němž bujely tu a tam různé keře, za nimiž vyčnívalo z vody husté rákosí. Aniž se co přihodilo, došli jsme ke stavení, kde Voglovi bydleli. Španělská vdova nám otevřela; očekávala návrat umělecké dvojice a byla velmi překvapena, když spatřila zpěvačku v průvodu cizího muže; neřikala však nic a posvětila nám na úzkém schodišti k prvnímu patru, kde měli umělci v nájmu tři světnice. Podobných domů bylo tehdy v Albuquerque pořídku. Zhasnula lampu, zeptala se, přijde-li také pan houslista a kdy, a pak odešla. Konečně jsme byli sami. Hovor jsem navázal sám. "Je vám jistě známo, Marto, že mne váš bratr navštívil v Drážďanech, aby mi vylíčil vaši situaci." "Ano. Popud k té cestě vlastně vyšel ode mne. Dodala jsem mu odvahy, aby se k vám vypravil." "Bylo k tomu třeba odvahy?" „Oh, jistě! Bratr namítal, že asi nebudete ochoten ujmout se naší záležitosti po neblahých událostech v Saň Francisku." "Pak mne neposuzoval tak, jak by mi bylo příjemné. Ostatně vás na mne upozornil Vínětů. Či snad nikoli?" "Ano. Toho vzácného muže nám seslal přímo Bůh. Pomohl nám v největší nouzi, a jen jeho štědré podpoře vděčíme za to, že jsme vůbec mohli podniknout okružní cestu, na níž jsme se teď s vámi shledali." "Je dovoleno tázat se, jaký obchodní úspěch měl tento váš podnik?" "Velmi dobrý. Kde jsme vystupovali poprvé, byli jsme vítáni se zřejmými pochybnostmi; ale pak jsme byli vždy a všude vybízeni, abychom zůstali déle. To se nám stalo i zde." "A kam pocestujete odtud?" "Do Santa Fé a pak na východ." „Ah! Tedy malá neskromnost! Nejste spokojena s dosavadními vavříny. Chcete tedy být přece jen milionářkou?" Marta sklopila zrak a tvářila se vážněji, než dříve. "Milionářkou!" pronesla opovržlivě. "Nechci být milionářkou, aspoň ne za tu cenu, kterou jsem zaplatila po prvé. Dospěla jsem záhy k poznání, že jsem se dala zaslepit. A mluvíte o mých tak zvaných úspěších. Nedomnívejte se, že by mne mohly zmámit. Víte sám. že jsem již jako dívka raději zpívala doma, než veřejně. Nebylo mým ideálem stát se pěvkyní, kterou může slyšet každý, kdo zaplatí vstupné. A milejší by mně bylo, kdybych tehdy nebyla "objevena". Těžko jsem mohla tehdy vzdorovat nabídkám, jež mne otec nutil přijímat. Kdyby to nebyl učinil, byla bych dnes spokojena -" Váhala, poněvadž jsem však mlčel, pokračovala: - "a snad také šťastna, jak jsem byla tehdy." „Doufám, že vás nelze nazvat nešťastnou." Zadívala se do prázdna a prohodila: "Co je štěstí a co je neštěstí? Nelze srovnávat štěstí s nějakou slastí a neštěstí s trvalým duševním žalem. Ptejte se mne však, jsem-li spokojena a pak vám snad odpovím kladně, když se k té odpovědi - přinutím." Tento rozhovor se stával ožehavým, a byl jsem proto skoro rád, že přichvátal Martin bratr. Nesl pod paží balík, položil jej na stůl, ukazoval na něj levicí a podáváje mi pravou ruku hovořil: "Budte mi srdečně vítán, krajane! Kdo by byl něco podobného tušil! Celý jsem ztuhl překvapením, ale hned jsem zas cítil radost, když jsem vás uviděl. Nyní však oslavíme shledání a k vůli tomu jsem přinesl - hádejte, co?" "Vino." "Ano, ale jaké! Čtěte!" "Rüdesheimské!" "Ano, ano," usmíval se a držel mi láhev před očima, "proč se nedivíte?" "Proč bych se divil? Spíše se zlobím." "Proč?" "Ze není pravé." "Ochutnat, nejdřív ochutnat!" "Není třeba; vždyť i sama etiketa je nepravá. V Porýní je osada, která se

jmenuje Rüdesheim, nikoliv Riedesheim." "A - áh!" zvolal zklamaně a prohlížel si etiketu - "Toho jsem si nevšiml." "Vida, co někdy způsobí pravopisné klopýtnutí. Jestliže není ani etiketa tištěna správně, totiž v Evropě, kde asi bylo tohle víno zpančované? Co jste za ně zaplatil?" "Patnáct dolarů." "Za obě láhve?" "Za jednu." "Hm! To by ještě ušlo. Některé druhy Rüdesheimského jsou dokonce dražší u samého pramene. Třicet dolarů je přesto peněz dost. Nuže - zkusme toto famózní riedesheimské."

Mladý muž nalil do tří sklenek. Přitukli jsme si. Marta i František polkli doušek a zaškaredili se kysele. Nepil jsem, neboť jsem měl dost požitku z vůně; ve sklenici byl hrozinkový odvar smíšený s octem. Postavili jsme sklenice na stůl a František klel na americký švindl jako pohan. "Nermuťte se příliš," zvolal jsem, "nepřišel jsem k vám proto, abych pil. Vylejte tuto špínu oknem a posadte se. Pohovoříme si o lepších věcech." "Tak jest! O výsledku vaší cesty do Egypta!" pravil houslista a pohlížel na mne napjatě. "Úkol to byl jistě velmi těžký. Jsem přesvědčen, že jste nepořídil. Ani nejohratnějšímu detektivovi by se nebylo podařilo vypátrat nezvěstného člověka za tak nepatrných a mlhavých pokynů -" "Poslyšte," přerušil jsem ho, "v mlze se srazí mnohdy dva lidé, kteří by se za čisté atmosféry třeba neviděli!" "Jakže? Chcete snad říci, že vaše cesta nebyla marná?" "Chci říci, že přinutím vaši sestru k něčemu, co se jí zdá strašně odporným." "K čemu?" "Tvrdila před vaším příchodem, že nemá chuť stát se znovu milionářkou." "Milionářkou? - K tomu ji chcete donutit?" "Ano. Mluví vážně!" "To - to by - bylo - více - než obdivuhodné!" zvolal a úžasem vyskočil.

Také Marta se na mne udiveně zadívala, ale mlčela. "Na věci samé není nic zázračného," pokračoval jsem, "jedině lze zvát zá- zrakem okolnost, že věc není dosud vyřízená." "Nuže! Mluvte, prosím! Co se vlastně stalo? Tehdy jste vyslovil domněnku, že průvodcem Smála Huntera je podvodník jménem Melton." "Ano!" "Setkal jste se s ním?" "Setkal, a se Smalem Hunterem také. Jeden z nich byl však již mrtev, kdežto druhý byl živ." "Který z nich byl živ?" "Melton. Smál Hunter byl již mrtev." "Nebesa! Pak jsme dědici Hunterova jmění!" "Miliónů!" doložil jsem. Mladý muž si prudce připlácí obě dlaně k čelu a zvolal: "O, ta radost! Již kvůli rodičům! Pocítil jsem teď, že může člověka radostí ranit mrtvice, že se může zbláznit. Pojďte sem, pojďte sem; musím vás obejmout!" A již se ke mně hrnul, aby mne dusil. Vyklouzl jsem mu, a abych jeho radost trochu spoutal, pravil jsem: "Mírněte se, mladíku! Záležitost nedosáhla ještě stadia, v němž byste měl důvod k bláznem. To je ovšem jisté, že jste dědici, ale jmění je prozatím pryč. Sebral je Jonatán Melton." "Nebesa! Což mu je advokát Murphy vydal?" "Ano. On," - a vylíčil jsem stručně souvislost neblahého příběhu. "Melton musí peníze okamžitě vrátit!" zvolal František. "Kde vězí? Vypravím se za ním, vyhledám ho a donutím, aby vydal svůj lup!" Přitom se postavil tak výbojně, že by byla Meltonovi, kdyby ho byl v té chvíli viděl, strachem naskočila husí kůže. "Kde je, kde se skrývá?" tázal se, když jsem neodpovídal. "Je zde v Albuquerque," odvětil jsem klidně. "V Albu-" "Ano. Nechápete? Podnikl jsem novou výpravu, novou honbu, abych mu strhl škrabošku z tváře, ženu se po jeho stopě a jsem-li zde, lze si přece snadno domyslet, že mne sem vede jeho stopa." "Ah - tak! To je ovšem správné. Je tedy zde! - Hned -" "Stůjte!" přerušil jsem ho, poněvadž se obracel ke dveřím. "Počkejte chvíli. Melton nestojí venku na schodišti, aby vám vlídně padl do náruče. Chtěl jsem prve říci, že je buď zde anebo aspoň byl a to před nedávnem, asi přede dvěma dny." "My sami jsme zde již déle! A neměli jsme o tom ani potuchy! A nevíte, zdali již neodešel? Nemohl jste zjistit, kde se ubytoval?" "Zjistil jsem to. Ubytoval se u Plenera." "U Plenera! Tam jsem byl několikrát denně! Snad jsem s ním dokonce jedl u téhož stolu." "To je zcela možné." "A nic jsem nevěděl. Ale tím nejsem vinen já, neboť jsem neměl ani tušení! Vy, vy jste tím vinen! Proč jste se po něm nevyptával, hned jak jste přišel?" "Vyptávat se? Ani mne nenapadne! Přiznávám se upřímně ke své vině, že jsem totiž jednal opatrně. Měl jsem se mu snad ukázat? Kdyby mne zpozoroval, práskl by do bot." "Pravda - hm! Prosím vás, promiňte! Milióny mne již pobláznily -" "Uklidněte se! Můžete si být jist tím, že jsem nezanedbal ani nejmenší pravidlo opatrnosti ve stíhání. Ten člověk nám umí házet klacky pod nohy; uniká nám vždy znovu, ne však proto, že bychom se dopouštěli neopatrností, nýbrž proto, že mu přeje náhoda. Posadte se a dovolte abych vypravoval." Přitlačil jsem ho do židle a vyprávěl jsem průběh událostí v Tunisu i Americe. Marta i virtuos poslouchali pozorně, ale přerušovali mne často dotazy. Trvalo dlouho, než jsem byl se zprávou hotov. Pak její bratr spustil chvalozpěvy mého zdánlivého hrdinství. Poněvadž mně to nebavilo, přerušil jsem ho. "To vše si povídejte Bothwellovi nebo Apačovi, chcete-li. Přičinili se oba o zdar našeho podniku a zaslouží si vskutku vaše uznání, podaří-li se nám celou záležitost uspokojivě vyřídit." Marta mi mlčky tiskla ruku a to mi bylo milejší, než pokřik jejího bratra. František běhal rozčileně místností, bručel, vrtěl hlavou, pronášel nesrozumitelná slova a hrozil pěstí, jako by držel Meltona v hrsti. "Nepotýkejte se s pouhým vzduchem, přítelíčku," napomenul jsem ho, "tím nic nedokázete. Řekl jsem vám, co jsem věděl a teď půjdu do svého hotelu. Podle všeho se tam vrátil již Emery, aby nám oznámil, co se děje u Plenera. Je-li tam Melton dosud ubytován, tedy náin již neuteče. Opustil-li však již město, pojedeme zrána za ním. A pokud jde o jeho otce a strýce - hm - skoro bych tvrdil, že jsou zde a že jsem je viděl." A vylíčil jsem jim výjev v koncertní síni. "Meh na hlavách sombrera?" tázal se rychle virtuos. "Hodně široká sombrera? Povězte mi, jak asi vypadají oba staří Meltonové co do postavy." "Jsou vysokého a hubeného vzrůstu, stejné výše - -" "Tedy jsem je také viděl, když jsem přicházel domů." "Kde?" "Mezi naším domem a posledním domem v ulici, právě na pobřežní stezce." "Ah - snad by tam nečíhali?" "Sotva! Nevědí přece, že jste u nás." "Jen si nemyslete! Meltonové jsou zkušené darebáci. Dejme tomu, že jsou totožní s oběma muži z koncertní síně. Viděli a poznali mne; domysleli se snadno, proč jsem zde, a proto rychle zmizeli." "Ale proč by chodili sem? Což mohli vědět, že budete provázet sestru?" "To snad nevěděli a také sem asi přímo nešli. Skryli se však někde poblíž music-hallu, aby vyzvěděli, kde bydlím. Viděli pak, že jsem doprovázel vaši sestru, a pustili se za mnou, aby mne vyčíhali. Viděli vás?" "Zajisté. Šel jsem právě podle nich. A nyní si vzpomínám: trhli sebou, když slyšeli za sebou kroky, a rychle se obrátili. Pak ustoupili z cesty ke břehu." "Venku je jasno. Nezpozoroval jste, jak byli ozbrojeni?" "Nedíval jsem se, neboť jsem pospíchal, ale vím, že měli pušky v rukou."

"Divná věc. Bez účelu nevělece nikdo ručnice po městě. Při koncertu pušky ovšem neměli. Ale snad pro ně doběhli domů. A co mají za lubem, poznávám z toho, že se potloukají poblíž tohoto domu. Jejich noční procházka a vlídná pozornost patří mně." Paní Martu milióny nerozehřály, nyní však byla přece trochu vzrušena. Uchopila mne za ruce a zvolala: "Nesmíte odtud. Musíte zde zůstat!" "Nemožné. Cekají na mne Vinetů a Bothwell." "Ať čekají až do rána." "Do té doby se může přihodit mnoho, co vyžaduje mé přítomnosti. Víím, že již nyní jsou netrpěliví. Ptijdu!" "Nepustím vás!" zvolala. "Tam na vás čekají zákeřníci. Považte, co to znamená." "To znamená, že na mne chtělo již mnoho lidí střílet a také střílelo, ale jak vidíte, jsem dosud zdravý a veselý." "Tentokrát je však nebezpečí značné. Venku číhají dva vrahové, slyšíte?" "Ano, slyším. Ale to by bylo jen tehdy nebezpečné, kdybych o nich nevěděl. Nyní však jsem byl varován, a to znamená velikou výhodu. Jsou možné dva případy, ale ani jeden z nich není pro mne nebezpečný. Především si asi paní Meltonové domyslí, že jste mne na jejich vzácnou návštěvu upozornil a odejdou,

protože vědí, že by bylo zbytečné, ba nebezpečné na mne číhat." "A za druhé?" ozval se houslista. „Jsou dosud venku a číhají. Aby mne překvapili, skryjí se přede mnou, patrně v křovinách u břehu, kdežto já, to se rozumí, půjdu jinudy. Vrátím se do města oklikou." "Uvidí vás, poženou se za vámi a zastřelí vás. Ne, ne, prosím vás, nemuňte

mne! Zůstaňte, neodcházejte," nařikala Marta. Její prosba byla důtklivá; viděl jsem, že je znepokojená a ustrašená, ale nemohl jsem jí vyhovět. Odpovídal jsem: „Prosím, nepokoušejte se mne zdržet. Musím, skutečně musím do hotelu..."

Další proud mé výmluvnosti zarazil výstřel a hned za ním druhý. Pak se rozlehl výkřik a volání. Po hlase jsem poznal Emeryho. Sebral jsem lampu ze stolu, vstrčil ji hous- listovi do ruky a pravil jsem: "Posviťte mi! Rychle, rychle! Teď již opravdu musím-" Marta mne chtěla znovu zadržet. Vytrhl jsem se jí, byl jsem skokem ze dveří a přeletěl jsem schodiště. Ale domovní dveře jsem nemohl otevřít a nezbylo mi, než čekat. Když jsem pak konečně stanul před domem, neviděl jsem v celém okolí nikoho, ač bylo jasno. Nahoře u schodiště stála Marta a volala: "Zůstaňte! Přece jste slyšel, že jde o vážné věci." "Nesmysl. Pro mne tu již není nebezpečí, neboť darebáci byli zahnáni, ale jestliže jejich výstřely našly správný terč, pak nemohu jinak, než oplakávat svého přítele Vmetoua." "Vinetů?" tázal se virtuos. "Myslíte, že tu byl?" "Zajisté. Hlas Bothwellův jsem poznal: Angličan však nevěděl, že jsem zde, to se mohl dovědět jen od Apače, a ten ho jistě nenechal odejít samotného, nýbrž doprovázel ho." "Ale proč byste ho oplakával?" "Proč? Protože to byl on, jehož kule zasáhla, byl-li vůbec někdo výstřelem zasažen. Emery, jak jsem vyrozuměl z výkřiku, pustil se za útočníky, ale Apa- čův hlas jsem neslyšel; z toho soudím - - ach, bohudí! Tam přicházejí oba! Ano - jsou to oni, a jak se zdá, nikdo z nich není poraněn." Oba noční poutníci přicházeli rychle k domu přes pole, Emery napřed, Vin- netou za ním. Chvátal jsem jim vstříc a volal jsem: "Kdo byl raněn?" "Nikdo," odpovídal Emery. "Kulky měly sice nejlepší úmysly, protože nám hvízdly velmi nízko nad hlavou, ale zapoměly zkrátit svou parabolou. Rád bych věděl, jaká to byla holota. Bídní střelci! Yes! Patrně nějakí zdejší pobudové, kteří si popletli pojmy a osoby." "Oho! Tito potulní rytíři se jmenují Harry a Tomáš Meltonové, nemýlí-li se." "Je to možné?" "Nejen možné, nýbrž téměř jisté." "Thunder storm! Kdyby to byla pravda, užíval by mne vztek. Proč se domníváš, že na nás střelili Meltonové?" "Dovíš se to hned; abychom se však nedopustili chyby a nic nezmeškali, povězte mi, kam utíkali." "Kam? Pryč! Jsou pryč a daleko!" "Což jste je nedohonili? Vinetů!" "Vinetů se za nimi pustil hned," ozval se Apač, "a o málo byl by je chytil, ale vtom se objevili jejich koně, vrahové vskočili do sedel a hnali se tryskem..." "Ach! A poněvadž jste bez pušek, nemohli jste za nimi poslat olověné ptáky. Vída, tento záměr nebyl špatně vymyšlen. Tedy nám upláchni." "Myslíš?" tázal se Emery. "Vrátí-li se však a připlíží-li se za námi, octneme se znovu v nebezpečí." "Nevrátí se; prchají stále dál; vím to jistě. Když vás poznali a zvláště když viděli Vinetůa, neodváží se sem vracet. Pojďte se mnou k mé krajaně. Seňora zajisté dovolí." Bylo mi vhod, že se moji druhové dostavili; mohli jsme se aspoň o všem hned dohovorit. Marta se radovala, že se setkala s muži, kteří pracovali tak obětavě v jejím zájmu. Jakmile jsem jim představil Emeryho, vybídl jsem ho: "Vypravuj podrobně, jak se to vlastně odehrálo." "Špatně se to odehrálo, prašpatně," zlobil se. "Kdybych byl jen tuší, že se ti dva chlapi váleli v poli -" "V poli?" přerušil jsem ho. "V poli. Kde jinde?" "Nebyli v křovinách u řeky?" "V žádných křovinách. Proč se ptáš, co ti na tom záleží?" "Později! Vypravuj dále, ale od začátku." "Eh - šel jsem do hotelu, ale zastihl jsem tam jen Vinetůa, který mi řekl, kde tě najdeme. Čekali jsme dlouho, ale pak jsme si pomysleli, že se asi dobře bavíš a vypravili jsme se za tebou." "Ale Vinetů přece nevěděl, kde Marta bydlí." "Nesmysl; nejsme dětmi, abychom nevěděli, jak se něco dozvědět. Poptávali jsme se a pak jsme se plížili podél řeky. abychom prozkoumali, zda ti něco nepříjemného nepřekáží v návratu. Tu se náhle zvedly z rovného pole dvě tmavé postavy - asi tak čtyřicet či padesát kroků před námi. Viděli jsme, že se jim zaleskly hlavně pušek u hlav a padli jsme na zem právě když se zableskly výstřely. Pak jsme vyskočili a hnali se na ně, ale chlapi se obrátili a pelášili, div si nesrazili hlavy. Vinetů mne ovšem předběhl, doháněl je stále víc, byl jim téměř v patách; náhle se však objevili koně, jako by ze země vyrostli, chlapi byli mžikem v sedlech a pryč tryskem. Tak to bylo." A Vinetů, který se nezdržel lehkého úsměvu, podotkl: "Vinetů by byl málem jednoho z nich popadl za kabát, ale pak již chytil jen koně za ocas a pustil ho při prvním skoku, aby nebyl kopnut." "Máte přece v opasích revolvery. Proč jste nestříleli?" "Protože jsme nevěděli, koho máme před sebou," bránil se Emery. "Kdybych byl tuší - jen tuší - bylo by to dopadlo jinak." "Nechť tak můj bratr nemluví," napomenul ho chladně Vinetů. "Nejednali jsme moudře, nýbrž jako nezkušení chlapi, kteří ještě nikomu nešli po stopě.

Útočníci střelili, byli tedy úkladnými vrahy, a nikdo nemá právo nechat vrahy uniknout. Když jsme se již vrhli na zem, měli jsme ležet i dále. Vrahové by se byli domnívali, že nás zasáhli, že jsme buď mrtví nebo ranění. Byli by jistě přišli, aby se přesvědčili, a my bychom - můj bratr jistě ví, co bychom byli dále učinili." "Blesky boží!" zvolal nadšeně Bothwell. "To se rozumí, že to vím! Byli bychom je popadli a nepustili. Ano, pravdu máš, příteli Vinetů, počínali jsme si jako chlapi za školou. Jak jsme jen mohli být tak hloupi! Pověz nám to rychle, Čarlí!" "Mohu zcela snadno," pravil jsem. "Kráčeli jste svou cestou klidně a byli jste jistě překvapeni, když vás znenadání někdo napadl tak blízko města. Již to je znamenitá známka duchapřítomnosti, že jste se hned vrhli na zem. Více přece nelze žádat ani od nejohroženějšího člověka." "Well! To mne trochu upokojuje. Ale přece jen by bylo bývalo lépe, kdy- bychom byli použili Apačova uskoku. Nu - stalo se, věc je odbyta a nemluvíme již o tom, protože bychom se zbytečně zlobili." "Správně. Mluvíme spíše o tom, co jsi vyzvěděl v Plenerově hotelu. Máš nějaké důležité zprávy?" "Mám. Jonatán Melton přijel i se svou líbeznou Judit a ubytoval se s ní u Plenera." "Kdy?" "Včera odpoledne. Pojedli, převlékli se, vyměnili koně a cestovali dále." "Povozem?" "Ano. Plenera požádali, aby jim opatřil spolehlivého průvodce, který se pak s nimi vypravil koňmo. Jedou přes Acoma k prameništi Malého Colorada." "Jen aby bylo možné tomu věřit! Meltonovi přece na tom záleží, aby nás zmýlil." "Pak by vařil Plener s panem Jonatánem pod toutéž poklicí." "Proč? Jonatán mohl i Plenera obelhat, aby nás pak jeho zpráva uvedla na scestí." "Možná věc. Plener na mne sice učinil dojem prohnáného a mazaného hoteliéra, ale darebák snad není. Ale proč se tak opatrně choval Jonatán? Je přece nyní nezvratně přesvědčen, že odpočíváme o hladu a žízni v hrobě nebožtíka Ateša Mu." "Pravda. Na náčelníkův slib jistě spoléhá a cítí se proto v bezpečí, ale možná se také nespolehá, když si vzpomene, že jsme v Tunisu vyvázli Ayunským z podobné léčky. To je vše, co mi chceš říci?" "Dosud ne. Nechtěl jsem vyzvídat na Plenerovi, ale ani z jeho služebnictva jsem nemohl vyždímat naprosto nic moudrého. Proto jsem se dotazoval po večeri znovu. Pravil, že dopoledne přišli do jeho salónu dva cizinci, hojně pili a jedli, na cent zaplatili a pak se tázali, zdali si u něho zamluvili jakýsi seňora a seňora povoz. Odpověděl jim podle pravdy jako mně, a cizinci odešli." "Přišli pěšky?" "Pěšky. - A zrovna si vzpomínám, že tak mimochodem podotkl, že měli ohromná sombrera." "Tedy přece otec a strýc Meltonové. Hle, jak byli opatrní.

Neubytovali se u Plenera; zastavili se tam jen, aby se poptali." "Ale proč zde zůstali až do dnešního večera? Proč se raději nepustili za milým Jonatánem?" "Byli asi unavení, a jejich koně si také museli odpočinout." "Mohli koně vyměnit za čerstvé! Peněz asi podle všeho mají dost." "Mají. Zajisté. Jonatán je zásobil. Vypravili se z opatrnosti jinou cestou na

západ z New Orleansu než on, a uvážím-li jejich cestu, vykonali znamenitý kus práce. Je vůbec škoda těch lidí, že užívají darů své podnikavosti jen pro darebáctví a neřest z pouhé touhy obohatit se na účet jiných. Dnes navštívili koncert, aby se pobavili a - spatřili mne. Patrně ztratili hned dobrý rozmar. Domysleli se, že jste se mnou, plížili se za mnou a číhali pak v záloze u řeky. Zde byli vyrušeni Martiným bratrem. Jistě ho poznali a pak snadno uhodli, že mě bude varovat." "Ale přece odešli. Člověk by soudil, že se uklidí - " "To je ani nenapadlo. Byl jsem sám a pušku jsem neměl; nebylo třeba příliš odvahy pustit se do mne. Mohli mne pohodlně střelit z dálky; a co by mi byly revoly platné? Počínali si mazaně!" "Jakápak mazanost? Myslím naopak, že si nemohli počínat hloupěji." "Mýlíš se. Jednali důmyslně, s dobrou rozvahou. Nečíhali u řeky, poněvadž vytušili, že po výstraze, kterou dostanu, se břehu vyhnou a že se vrátím přes pole do města, jak jsem také vskutku zamýšlel. Proto se položili do pole, a to nepříliš daleko od řeky, aby mne viděli, kdybych tudy chtěl odejít. Vtom jste přišli a oni vás poznali." "Mne?" "Zajisté. Vinetů je ostatně sám dost nápadný. Viděli mne; nyní spatřili Apače a tudíž uhodli, kdo jsi ty. Jste jim právě tak nebezpeční jako já - proto na vás vystřelili. Snad jen proto, že byli překvapeni vaším příchodem, mřili špatně. Musíme se radovat, že jim vztek zastřel zrak vlčí mlhou." "Ba věru! Na tebe měli spadeno, ale my jsme byli smrti blíží než ty; zatím co nám litaly nad hlavami kulky, byl jsi v teple - v překrásné bezpečnosti! Ale jak to, že měli i koně pohotově?" "To lze snadno vysvětlit. Mne viděli v koncertní siní, a než odešli, postřehli také Vinetů. Pomysleli si hned, že po nich budeme pátrat a již se připravovali k útěku. Jak se za mnou plížili, usnuli se na vražedném záměru, a jeden z nich doběhl pro koně a zbraně, kdežto druhý číhal. Bratříček se vypořádal v hotelu, přivedl koně a měli pak vše pohromadě. Jakmile by byla padla osudná rána, poradili by se s Vánkem. A tím by byli získali znamenitý náskok, než by byla do rána vražda objevena." "A kam se nyní pustili?" "Patrně týž směrem, kudy před nimi uháněl Jonatán. Vždyť se přece smluvili již v New Orleansu, a poněvadž se v Albuquerque s ním a jeho nevěstou nesetkali, chvátali za nimi dál." "Možná věc, ale není také nemožné, že se pustili jinam. Až sem jeli také jinou cestou; proč by nemohli odtud?" "Pueblo bílé squaw, kam mají zaměřeno," ozval se Vinetů, "stojí někde mezi Malým Coloradem a Sierrou Blanca, jak víme. Tam vede jen jediná dobrá cesta; to je známo všem, kdo byli třeba jen jedenkrát v tom kraji. Po této cestě jede Jonatán. Proč by staří Meltonové pátrali po jiné cestě, delší a horší?" "Soudím totéž," pravil jsem, "oba Meltonové jsou zkušený trapezi. Proč by úmyslně vyhledávali překážky a obtíže, když to není třeba? Jsem přesvědčen, že i oni pojedou přes Acoma. Zítřka, jakmile se rozední, pustíme se za nimi." "Pojedu s vámi!" vykřikl nadšeně houslista. "Vy?" zasmál jsem se. "Chcete snad pořádat v divoké Arizoně koncerty pro medvědy?" "Ano! Lehtá mne to v prstech. Zahraji Meltonům kvapík, na který neza- pomenou." "Pomalu, mládenečku! To již ponechte nám, starým muzikantům. Nepopí- ráme nikterak, že jste znamenitým vyluzovatelem tónů, ale v pustinách Colorada je prašpatná akustika, a svištěcí šípy Indiánů a kulky zákeřníků mohly by způsobit ve vašem koncertě disonanci. Jedeme za Meltony, abychom jim vyrvali kořist. K tomu je třeba jakýchsi svalů, nožů, neomylných pušek. K tomu nepočítám přespávání v deštích pod širou oblohou, noční bdění, hlad, žízeň a jiné menší radosti západního koncertování. Ostatně se tam nebudeme zbytečně zdržovat. Zatím jedte klidně do Santa Fé a pořádejte umělecké večírky; tam vás nalezneme a složíme vám vaše milióny pěkně do klínu." "Ne, ne a stokrát ne! Pouštíte se do nebezpečí; do boje, v němž nebudete životem bezpečni ani minutu. Budete se rvát se zákeřníky a vrahy, abyste mne obohatili, a já abych zatím pořádal fidlovačky a bavil zlodějské hoteliéry? - Třásl by se mi smýček v ruce! To mi, gentlemen, nedělejte! Přece mne nenecháte sedět a zahálet! Neměl bych špetky cti v těle, kdybych si hověl, kdežto vy -" Vlastně měl pravdu. V jeho zájmu jsme se vydávali na cestu velmi ne- bezpečnou, a nebylo tedy příliš od věci, aby nastávající milionář přiložil také trochu ruku k dílu. Ale co s tím hochem? Emery jistě soudil podobně a proto se tázal: "Umíte trochu jezdit?" "Nejen trochu, nýbrž dobře! Čemupak se člověk v Americe nenaučí?" "A zacházet s nožem a puškou?" "Nejsem sice mistrem v střelbě, ale střelil jsem již, a přiblíží-li se ke mně na tři kroky ten, jehož mám střelit, jistě ho kulka neobejde. Uznějte přece, pánové, že jsem odhodlán zúčastnit se vaší výpravy. Co by vám bylo platné vyhnat mne? Vypravím se za vámi, dohoním vás a již se vás nepustím. Marně byste se zdržovali odporem; bude nejlépe, vezmete-li mne s sebou hned." "Hm - to je pravda!" prohodil Angličan. "Co myslíš, Čárlii? Odvahy má to dítě dost." Pokrčil jsem rameny, ale neodporoval jsem. Odvaha! Ta často kotví v ne- znalosti poměrů, v nepředloženosti, v nerozmyslu. Komár se žene přímo do plápolající svíce, protože neví, že v plamenech zahyne. Františkovi však přišla na pomoc Marta. Prosila za bratra sama, ale když postřehla mé váhání, útočila přímo na Emeryho. Náš milý Englishman byl vlastně odjakživa tak trochu ctitelem něžného pohlaví a nadlouho nedovedl mandlově rozevřeným a něžně zamlženým zrakům krásné mladé ženy vzdorovat. Kašlal, trhal rameny a dokonce se také červenal. Konečně se tázal, napůl odzbrojen: "A jaképak velkolepé důvody máš vlastně proti tomu, Čárlii?" "Já?" opáčil jsem, a protože jsem zpozoroval, že jsem v nebezpečné pasti, ponechal jsem rozhodnutí Apačovi: "Promluv o tom s Vinetům, on rozhodne." Vinetů dosud houževnatě mlčel. Mlčel zasmušile, i když mu Emery proti svému obyčeji hezky zešíroka vykládal, že ve čtyřech lze všelicos podniknout, co je ve třech nemožné. Konečně však mávl Apač rukou a prohlásil: "Vinetů by se byl tvému návrhu rozhodně postavil na odpor, neboť tato mladá bledá tvář nám zbytečně způsobí obtíže a starosti, a spíše nám uškodí než prospěje. Ale jemu vlastně patří loupež Meltonů a je jeho povinností, aby ji zlodějům vyrval. Nesmíme mu překážet, chce-li vykonat mužský čin a vydat se do nebezpečí. Ale nechť si mladý běloch nemyslí, že jízda s námi bude pro něho zábava. Budeme sedět osm dní v sedle, než dorazíme k cíli, a co nás tam čeká kromě bojů a různého strádání?" "Já všechno vydržím!" vykřikl houslista horlivě.

"Nechť si tedy můj mladý bratr do úsvitu opatří dobrého koně s postrojem, dobrou pušku a náboje, pevný oděv a jiné

potřeby. Housle však zanechá doma! Bude-li včas připraven, pojede s námi, jinak nikoli, neboť nemáme kdy čekat." Na Apače tedy účinkovaly krásné Martiny oči také, třeba to nedával najevo. Jinak by se byl sotva odhodlal k tomu. aby byl na výpravě zdržován

greenhornem. František vyskočil, popadl mne za rameno a volal: "Pomozte mi, nejmilejší pane! Koně jsou ke koupi, zbraň a oděv také, i když za přeMRStěné ceny. Stores jsou dosud otevřeny, a kdyby nebyly, zatlučeme na vrata. Půjдете se mnou?" „Milerád, nezmaříme-li tím příliš času, neboť se také musím vyspat." V té chvíli se však udalo něco, co jsem věru neočekával. Marta se totiž tázala: "Myslíte, ona žena - že Judit - dorazí šťastně s Metonem na Colorado?" "Proč by nedorazila?" "Prosím tedy. abyste koupili dva koně a jedno dámské sedlo." Emery zděvěněl, já se zarazil, a Vinetů se zadíval na zpěvačku. "Rozuměl jsem dobře?" zvolal jsem. "Chtěla byste -" "Koně a sedlo! Pojedu s vámi!" tvrdila mladá žena odvázně. "Nemožné! Naprosto nemožné!" "Proč nemožné? Co dokáže ta žena, dokáže také. Umím střilet a umím jezdit -" "Ale Judit sedí v kočáře, v teple a suchu! To je něco jiného." Marta se však nedala jen tak odbýt. Začala znovu útočit na nejslabší bránu naší pevnosti, na Emeryho, který bledl a rudl, ale pak, hlavně mnou podporován, začal se usmívat sice blahosklonně a zdvořile, ale rozhodně odmítavě. Pochybují však velice, že bychom byli spojenému útoku Františka a Marty odolali, kdybychom si nebyli vzali na pomoc Apače, o jehož neochvějnosti jsme neměli pochyb, protože jsme věděli, že umí být stejně pevný jako zdvořilý. A Vinetů s mistrovskou výřečností poukázal na nepřipravenost "krásné bílé squaw," na útlost "náčelnice písniček", prohlásil, že se raději sám nezúčastní

výpravy, při níž by musel více dbát o nosítka než o ručnící. Tím byl útok mladé podnikavé bytosti vítězně odražen. Rozloučili jsme se s ní, i když se durdila a slzami zalévala, a vraceli jsme se do města. Emery a Vinetů šli spát, houslista a já maličkost jsme podnikli obchůzku po městě. Budili jsme různé masters, señores, misters a señory ze spaní, dostalo se nám několika vyhazová, několika tuctů kleteb a bylo nám zaplatit též několik dolarů pro rušení nočního klidu. Zvláště však nám působilo starosti vyhledání vhodného koně. Starých opotřebovaných zvířat bylo všude dost, ale pramálo zvířat, která bychom mohli potřebovat. Konečně však, když jsme vypadli již z desátých vrat, přepadli jsme řádného koňského handlře, který nám, poněvadž postřehl, že máme nouzi o výběr, ale veliký spěch, přepustil staršího sice, dosud však pružného hnědáka, který mohl tak "bratru stát za čtyřicet," za mizerných osmdesát dolarů, hotově na dlaň. Ale Vogel se nerozpakoval a vysázel

ochotně stříbrňáky do široké dlaně šklebícího se "pocivce"; měl "vyfidlováno" několik stovek a naději na milióny! Uložil svou mrtvou i živou „kořist" v hotelu a chvátal na kutě, ale poněvadž již bylo dost pozdě, zbývalo mu pramálo času k vyspání a mimoto za prvního úsvitu se měl vrátit k nám, abychom mu neujeli. Tu noc měl asi velmi divoké sny, protože musel spát "rychle". Ale za časného jitra stál již před námi připraven na cestu s břízou na rameni! Posnídali jsme, vyhoupli jsme se do sedel, přepluli na pramici řeku a klusali přes Atrisko na jihozápad k Rio Puerco. Popisovat tuto jízdu nepovažuji za nezbytné; podotýkám jen, že virtuos na housle byl vcelku slušným jezdcem. Poněvadž však jeho zvíře nemohlo udržet stejný krok s našimi pružnými komančskými koňmi, klusali jsme občas volněji. Tu a tam se nám objevovaly šlépěje dvou koní, o nichž jsme se domnívali, že je vytlačila kopyta zvířat obou Meltonů. Předstihli nás o celou noc, ale jistě neklamně známky nasvědčovaly, že se jim přibližujeme, zvolna sice, ale vytrvale. Chlapci asi lakotili penězi a neměnili koně; jejich zvířata mohla již být slušně utmácena. Kdyby s námi nebyl houslista, byli bychom je jízdou "per parforce" dostihli velmi brzy. Večer druhého dne jsme dorazili k Acoma, starému indiánskému pueblu, kde se Meltonové asi také zastavili. Pueblo! To vlastně není ani tvrz. ani hrad, ani město, nýbrž všechno dohromady. Jsou to pevné, na způsob hradu stavěné osady starého rázu, pocházející z doby před objevením Ameriky. V Novém Mexiku je podobných osad sotva již dvacet a významnější jsou Taos, Laguna, Isleta, Acoma. V těch osadách nejsou ulice ani náměstí. Byly stavěny na obranu proti nepřátelským vpádům, a vzorem

k nim byly asi stavby termitů a bobrů. V architektonickém smyslu je možno je nazývat sruby z hlíny a skal podle toho, jakého staviva bylo užito k jejich zbudování, ale stavby samy nemají ani sloh ani členění, leda vnitřní. Čtenář nechť si představí dvě osamělá, z roviny vyčnívající skaliska, mezi nimiž se válí množství balvanů různé velikosti. Tyto balvany, balvanky a bal- vanečky se na sebe naválí, vyplní hlínou, pískem - vápencem, až vznikne zeď spojující obě skaliska. Zeď se naválí - protože o "stavění" nelze dobře hovořit, do výše čtyř, pěti až osmi loktů, čímž je hotovo první patro. Pak se staví na druhé straně skalisek podobná zeď. Prostor mezi zdmi a skalami se rozdělí příčnými a podélnými zdmi na různý počet čtverhranů. a celek se přikryje silnou vrstvou hlíny.

Do tohoto hliněného stropu se nadělají místo dveří díry. Nyní je přízemek hotov a buduje se první patro tím způsobem, že se od vnějších přízemkových zdí odměří terasa - podle potřeby širší nebo užší - a staví se nová zeď na základě vnitřních zdí přízemkových, takže každé vyšší patro couvá stále více k středu pozemku stavbou zabraného. Nejhořejší patro, při větších pueblech třeba i desáté a dvanácté, skládá se jen ze čtyř stěn, jediného čtvercového vnitřního prostoru a hliněného stropu. Okna nebo dveře ve vnějších zdech nejsou vůbec. Komunikace v takovéto osadě jsou totiž vertikální místo našich horizontálních, čili: místo ulic a náměstí jsou zde díry, jimiž se leze shora dolů nebo zdola vzhůru pomocí žebříků, provazů, tyčí a podobně. Kdo by ze sousedního puebla chtěl navštívit některou rodinu, bydlící v některém nižším patře tohoto puebla, musí po žebřících, které jsou zavěšeny na vnějších zdech, vylézt až do nejvyššího patra a odtud se děrami spouštět pomocí jmenovaných komunikačních prostředků do dolejších pater, jako by lezl někde do sklepů. Leckde jsou však v pueblech otvory pro nižší

patra již na nejbližší terase, takže není třeba při návštěvě obtěžovat všechny sousedy celé osady. Přízemek. sloužící

zpravidla za zásobárny, je tedy možno navštívit vždy jen pomocí žebříků, které jsou opřeny o vnější zeď. Jakmile se žebříky vytáhnou k hořejším patřům, nelze cizinci vniknout do puebla - leda násilně, což je ovšem nebezpečné. Mnohdy jsou také vnější zdi upraveny stupňovitě, takže lze i bez žebříku stoupat k vyšším patřům, většinou se však používá jen žebříků, které mohou být kdykoli vysunuty do výšky. Jestliže se čtenář vmyslí náležitě do starodávné doby, kdy obrana obce mohla být právě tak nedokonalá, jako byly útočné zbraně nepřátel, pak doufám, že z toho stručného popisu pozná, že důmysl, který byl podkladem k těmto stavbám, nebyl právě hoden zavržení. Rudá rasa nevymyslela vražedný střelný prach, tohoto nejbezpečnějšího podporovatele státní moci, a nebylo tedy rudo-chům třeba vymýšlet pancéřové křižníky. Pevnosti s několika okruhy pevnůstek, podkopu a jiných nezbytností, které pohlcují miliardy národního jmění. Obléhalo-li se pueblo, nepřítel byl nucen robit žebříky a dobývat pěkně po pořádku patro za patrem, při čemž se na něho sypaly z hořejších teras různé obranné pomůcky jako šípy, kamení, břevna a horká voda. Bylo-li dobyto prvního patra, bylo dobýváno druhé, ledaže se nepřítel prokopával a podkopával do přízemku a podkopával příčné zdivo, takže pueblo se mohlo sesunout jako hromada karet. Přitom ovšem pohřbilo ve svých troskách obhájce i útočníky. Rozumí se, že nebyl ani "sákon ani stavební řád, který by nařizoval určitý způsob stavby, než jaký popisují. Byla puebla rázná, jak zevně tak uvnitř, stavěná buď trvale, nebo přechodně, pevně i ledabyle. Mnohdy se dnes obdivujeme troskám těch dávných staveb, občas se jim usmíváme tak, jako stavbám evropským. To však je jisté, že sta a tisíce lidí, jimiž bývala puebla obývána, měla ve svých příbytcích přamálo světla a svěžího vzduchu - a to byla velká chyba. Zbořeníště a trosky starodávných puebel působí dnes dojmem rozvaleného mraveniště, v jehož chodbách a chodbičkách žili lidé, kteří měli za jediný spojující prostředek díru a žebřík, kteří museli stoupat až na nejvyšší terasu, jestliže se chtěli nadýchat vzduchu! - Kdysi bydleli v těchto brlozích lidé po tisících - dnes, po čtyřsetletém působení civilizace a kultury žije rudá pleť ve stanech nebo v polozbořených pueblech v malých hloučcích. Obyvatelé puebla nemohou být porovnáváni s čipernými Indiány prérií. Jsou to dobromyslní, leniví a téměř úplně nevědomí lidé, zakrnělí potomci dávných kulturních Aztéků. Přiznávají se většinou ke katolické víře, ale jsou vlastně prašpatnými křesťany. Potají vzývají stále svého pohanského boha a lpí na starých poetických pověrách. Indián z puebla se ani nehne, tupí-li někdo křesťanské náboženství, usměje se nejvyšší shovívavě, ale kdyby se někdo odvážil

dotknout se jeho pověr, pocházejících z pohanství, změní se klidný a mírumilovný rudoch v zarputilého odbojníka. Pueblos se poněkud zabývají rolnictvím, dobytčářstvím a domácím průmyslem, ale jen pro svou skrovnickou potřebu a jen tak ledabyle. Jejich políčka se prostírají v blízkosti puebla a jsou obdělávána nástroji a náradím přímo dětsky jednoduchými. Praktická nářadí bývají Indiány tvořitelně zamítána, poněvadž se nesrovnávají se zděděnými názory. Raději sklízí hladovou žeň z nevzdělaných polí, než aby hnojili a jinak je vzdělávali než dřevěnou motykou. Dobytčářství není o nic lepší. Člověk zde vidí málo slepic a prasat, zato spoustu psů. Podivuhodné při tom je, že kousaví psi se mohou všude svobodně potulovat, kdežto prasata - může-li si něco podobného představit náš venkovan! - jsou přivázána na řetízích. Domácí průmysl je omezen na pletení košů, lýčených pytlů a rohoží a na neumělé hrnčířství. Nemotorné džbány a hrnce nemají však skoro žádnou cenu.

Z hlíny se také vyrábějí velmi směšné figury. Smysl pro výtvarnictví je u Indiánů pokřiven, i když jim nechybí smysl pro poesii. Lidské figury bývají u nás zdařileji kresleny pětiletými dětmi na břidlicových tabulkách, než u těchto rudochů, a třebaže slouží většinou jejich dětem za hračku, mají přece jen, ovšem tajně, význam pohanský, neboť bývají kladeny a stavěny do maličkých kapliček, které se nazývají estufa. Je to malý prostor, obehnaný čtyřmi, sotva metr vysokými zdmi, z nichž vždy vyčnívají dvě vysoké tyče. Snad se těmito tyčemi znáročňuje prst k nebi vztyčený? - A pilně se dbá, aby takováto estufa nebyla cizím nepovolaným pozorovatelem příliš zkoumána. Přijeli jsme do Acoma před večerem a tázali jsme se po "governorovi", čímž ovšem nemíním guvernéra, nějakého vysokého úředníka, nýbrž jen obecního starostu, rychtáře či podobného hodnostáře. Ovšem všude, kde se mluví špa- nělsky, má i nejpodřízenější člověk zvučný titul, a španělsky rozumějí téměř všichni jižnější Indiáni. Veškeré obyvatelstvo Acomy se sbíhalo a prohlíželo si nás nepříliš přívětivě. To nemohlo být bez příčiny. Nechtěli jsme nic a tázali jsme se jen po governorovi, neboť jsme ho hodlali požádat, aby nám dal zprávu o Meltonech. Když jsme sesedli, neprojevil nikdo ochotu podržet nám koně, ukázat nám vodu a vést nás ke governorovi. A nikde, což bylo zvláštní nespatrii jsme ani jedinou mladou dívku nebo ženu, za to však samé velmi pěkné hochy. Poněvadž se nás nikdo neujímal a naopak všichni se chovali zdrženlivě, ba skoro hrozivě, byli jsme odkázáni sami na sebe. Upevnili jsme uzdy koní na bal-vanech a rozešli jsme se, abychom pátrali po vodě, při čemž jsme byli provázeni zasmušilými pohledy. Došel jsem s Emerym k maličké zahrádce, kde pěstovali chudou zeleninu vedle několika květů. Emery se sklonil, aby si vytrhl ředkev, kterou by byl ovšem zaplatil, ale vtom přiskočil jakýsi hezký chlapec a popadl ho a chtěl ho od ředkve odtáhnout. Emery ho ze sebe setřásl a znovu se shýbal po ředkvi. chytíl jsem ho však za ruku a táhl ho za sebou. Přímou před námi stála estufa. Emery k ní přistoupil, pohlédl přes nízkou zeď a vypukl v smích. Stálo a leželo tam asi dvanáct hliněných figurek, strašně směšných, bachratých, s krátkými, tlustými rameny a s nohama v nemožných postaveních, s hlavami bez nosů. a čely se dvěma dírami na místě očí a s větší dírou na místě úst. Byly tam též sedící postavičky s ohromnými břichy, se třemi hlavami; uši měly vesměs delší než ruce. Emery sáhl dovnitř, aby si některou figurku prohlédl; já však uznal za dobré přikaziti mu ten úmysl, načež jsem mu vysvětloval význam těchto hliněných model. Angličan se dal odvést. Lidé šli za ním se zjevnou nedůvěrou, jen onen hoch se držel stále v pozadí a pozoroval mne nejistým zrakem: pak náhle utrl květinu z maličké zahrádky, přišel, podával mi ji a pravil: "Děkuji ti! Ředkev patří mému otci; vyrostla jediná," Ejhle! To nebyl chlapec, nýbrž dívčí hlas a nyní jsem si vzpomněl, že v některých pueblech se dívky šatí jako hoši. Nosí nohavice a rozčesávají si krátce zastřižené vlasy cestičkou od temene k čelu na obě strany přes uši právě jako hoši. Byl bych dívku rád obdaroval, ale čím? Napadlo mi, že mám v opasku pouzderko ze stříbra,

v němž jsem uschoval tužku. Vytáhl jsem je, otáčel víčkem, abych naznačil jak se otevírá a zavírá, nabídl jsem je dítěti a pravil jsem: "Vezmi si je za květinu, krásné dítě." Děvče na mne pohlíželo udiveně, ale neodvažovalo se přijmout poiizdérko. Ta hračka byla pro ni tak vzácnou věcí, že se jí zdála nedosažitelná. "Přijmi to za svou květinu a neboj se. Je to tvé," pobízeli jsem ji. "Mé?" tázala se dívka váhavě, ale se zrakem zářícím. "Ano. Tvá květinu je mně milejší než tato malá kaja." "A mně zase tvá kaja milejší, než má květinu. Jsi dobrý! Viděla jsem to z tvých očí." Vzala drobnůstku, zajásala a rychle šplhala po žebříku do svého příbytku, kde svůj veliký poklad jistě pečlivě ukryla. Jakou maličkostí lze někdy člověka oblažit! A jak bohatě je mnohdy odměňováno jediné přívětivé slovo! - Brzy jsem se to dověděl i v tomto případě. Vínětů se pro nás vracel, neboť vypátral vodu. Poblíž puebla byla zděná cisterna, v níž se udržovala dešťová voda. Vedli jsme tam koně a chystali jsme se vážit vodu z cisterny pomocí hliněného džberu visícího na provaze, ale již se sem sbíhali Indiáni s velkým pokřikem a bránili nám v čerpání. Vodu jsme potřebovali, to bylo jasné, poněvadž jsme měli zítra bloudit krajinou, kde jí nebyla ani kapka. Proto se chopili Emery a Vínětů pušek, aby si zjednali nápoj pro sebe i pro koně třeba násilím. Pueblané couvali zmateně, dobře věděli, že by proti puškám nic nepořídili, i když byli počtem v převaze. Jejich zbraně byly vskutku žalostné.

Bylo jisté, že tito chudí lidé měli nepopiratelné právo na těch několik litrů vody, kterou jim slunce dosud nevysušilo, a zdálo se mi drsné vynutit ji z nich násilně. Bylo třeba dát jim náhradu, a žádal jsem tedy druhy, aby zanechali nepřátelství a darovali ubožákům trochu drobných peněz. Moji přátelé byli hned ochotni, a když podělili několik Indiánů, ti rázem změnili své chování a nechali nás na pokoji. Poněvadž se slunce klonilo již k obzoru, bylo třeba pomýšlet na nocleh. Nepřátelské chování Indiánů nepřálo táboření v blízkosti puebla. Neobávali jsme se, že by nám uškodili, ale mohli nám způsobit různé nepříjemnosti. Proto jsme odvedli koně dál od jejich hliněného hradu a položili jsme se do trávy na volné stepi. Určili jsme si pořadí a střídání v noční stráž. Asi za dvě hodiny po západu slunce, tedy již za tmy, jsme zpozorovali, že se k nám někdo z puebla opatrně blíží; dost utlá postavička se zastavila opodál a již si blíže netroufala. Volali jsme a pobízeli neznámého návštěvníka, aby se k nám přiblížil, ale záhadná bytost se nehnula z místa a jen se ozvala: "Chci mluvit s dobrým señorem! Ah! - Známy dívčí hlásek! Děvče, které mi darovalo květinu." Jdi tam, dobrý señore ' vyběhl mne Emery. Vstal jsem a kráčet k Indiánce, která mne oslovila, když jsem se u ní zastavil: "Mluvme tiše, neboť jsem přišla tajně, protože nechci, aby se ti stalo něco zlého." "Od koho?" "Od bělochů, kteří k nám ráno přijeli." "Ah, viděli jste je? Kdy přijeli?" "Tři hodiny před vámi." "A jak dlouho se u vás zdrželi?" Děvče přistoupilo těsně ke mně a šeptalo: "Jsou tu dosud." "Aj! To je pro nás důležitá zpráva, za kterou jsem ti velmi vděčen." "Jsem ti také vděčná a proto ti to říkám. Bílí mužové o vás mluvili; pravili, že za nimi přijedete." "A vybízeli vás, abyste se k nám chovali nepřátelsky?" "Pravili, že chcete rozmetat naše estufy a zničit obrazy bohů." "Ale kdež! A co říkali ještě?" "Že jste spáchali mnoho vražd, a že jste zloději, kteří nás přicházejí vylou- pit." "Bílí mužové vás přelhal. Pravím ti, že oni jsou vrahy a zloději, kteří mají na svědomí mnoho zločinu. Proto za nimi jedeme, abychom je zajali a dali potrestat starými bílými otci. Jsme poctiví lidé." ..Věřím ti, señore. Nevyhližíš jako zlý člověk a jednal jsi vlídně. Proto jsem se vyplížila z puebla, abych ti dala výstrahu." ..Tak? Což jsme v nebezpečí?" ..Ano. Jste. Jak, to nevím, ale oba bílí mužové jsou dosud zde." ..Kde? Můžeš mi to říci?" "Mohla bych. ale nesmím, protože bych zradila své rudé bratry a sestry." ..Dobrá: nebudu se tě dotazovat, ale můžeš mi aspoň říci, v čem nebezpečí spočívá? Čím nám hrozí ti mužové?" ..Myslím, že smrti. Co se vlastně stane, vědí jen mužové: ženám a dětem nikdo nic neřekl. Protože mužové mlčí, myslím, že se připravuje něco velkého a neobyčejného." Po těch slovech utekla. Přesvědčil jsem se, jako již tolikrát, že dobrý skutek se odměňuje sám. Měli jsme sice nedůvěru, ale že by nám šlo o hrdlo, jsme se přece nedomnívali. Děvče nás vskutku zachránilo před nebezpečím. Moji druzy se ovšem nemálo divili, když jsem jim sdělil, co jsem se dověděl. Emery chtěl hned jít do puebla, aby pohnal obyvatelstvo k zodpovědnosti, ale Vínětů ho zadržel. "Nechť můj bratr nejedná příliš ukvapeně," pravil tesklivě. „Rudí mužové uvěřili lživým zprávám, které slyšeli od bílých ničemů. Máme je proto nenávidět?" "Zaslужují to, poněvadž nám ukládají o život," zlobil se Brit. "Nevíme to bezpečně, jen se tak domníváme. Ostatně je jich mnoho a my jsme jen čtyři." "Nebojím se jich." "Můj bratr se jistě nedomnívá, že Vínětů se bojí. ale čtyři mužové nemohou podniknout útok na celé pueblo." "Můžeme však Indiány donutit, aby nám Meltony vydali." "Tedy boj s nimi? To je právě, čemu chci zabránit. Kdybychom na ně útočili, pomohou jim Meltonové, nebo použijí příležitosti k útěku. Toho, co chce můj bratr, můžeme dosáhnout jen lstí. Vyčkáme, až přijdou. Indiáni asi vědí, kde jsme se utábořili, neboť nás i děvče našlo, a proto si vyhledáme k

přenocování jiné místo. Budou nás hledat a rozptýlí se. Kdyby nás ovšem Meltonové hledali sami, zmocníme se jich, jakmile je spatříme." Vínětů hovořil moudře; uznali jsme to, přijali jeho návrh a vyhledali jsme si tábořiště v dvojnásobné vzdálenosti od puebla. Poněvadž se nám dostalo výstrahy, byli jsme vděční, že zde Meltonové zůstali. Měli jsme je, jak se říká, na dosah, a myslím, že jsme se příliš nepřeceňovali, jestliže jsme si řekli, že je popadneme za límec. Rozdělili jsme se: dva strážili a dva spali. Na mne a Vogla padla společná hlídka. Když jsme Vínětů vystřídali, bylo již noci nakrátko. Ale nezpozo- rovali jsme dosud nic podezřelého, což bylo přece nápadné. "Kdož ví, bylo-li vůbec něco proti nám osnováno," bručel Emery. "Děvče se mohlo mýlit." "Sotva." "Nikdo se však neobjevuje." "Protože nás nikdo nevypátral. Rudoši asi uznali, že je těžké se k nám přiblížit." "Nezbývá tedy, než vyčkat dne, ale pak trvám na tom, abychom pueblany donutili, aby nám Meltony vydali." "Nebudou nám moci vyhovět, protože Meltoni nebudou. Bude-li jim jasné, že přede dnem nelze proti nám nic podniknout, nepromeškají ani okamžik a ztratí se." "Netvrdil bych, ani nesouhlasím. Je právě tak možné, že zůstanou. Vždyť budou podporováni pueblany." "To by byla největší hloupost, které by se mohli dopustit. Kdyby zde chtěli něco podniknout a spoléhali na přispění Indiánů, padli by nám jistě do rukou, nebo by je naše kule smetly. Ne, Meltonové jsou dost prozíraví a vědí, co by je očekávalo. Také znají zdejší Indiány a nemohou být na pochybách, že ti se k nám neodvážají, jakmile padne z naší strany první výstřel. Jsem přesvědčen, že Meltonové odtud upláchnou." "Pak bychom je museli honit znovu." "Ano. Ale tomu lze předejít.

Opustíme své ležení a rozložíme se táborem západně od puebla. To je směr, kterým se mají ubírat za Jonatánem a Juditou. Snad je uslyšíme, nepojedou-li od nás příliš daleko." Vinetů souhlasil. Emery se podrobil, a tak jsme změnili již po druhé své místo. Usadili jsme se západně od puebla a sřežili jsme znovu. Vinetů s Emerym ulehli, kdežto já a Vogel jsme pokračovali v hlídce, ale rozdělili jsme se, já napravo a Vogel nalevo. Poněvadž jsme byli na dostřel od sebe, mohli jsme pozorovat zrakem i sluchem větší prostor, než kdybychom seděli pohromadě. Abych lépe slyšel, položil jsem se uchem k zemi. Tak jsme čekali tiše a nehybně, až konečně asi tak půl hodiny před úsvitem jsem zaslechl vzdálený hluk, a to z té strany, kde ležel Vogel. Neklamal-li jsem se, duněla kopyta dvou koní, klusajících od puebla a směřujících na planinu. Vstal jsem a došel k mladému muži, tázal jsem se: "Slyšel jste něco?" "Ano. Hluk; jako by přicházeli lidé." "Mnoho?" "Kdo by je mohl počítat sluchem? Mnoho! Přicházeli z puebla a jeli okolo nás, ale daleko odtud." "Týž zvuk jsem také zaslechl, ale jste na omylu. Neslyšel jste lidské kroky, nýbrž byli to koně." "Vsadil bych se, že to byli lidé. A bylo jich jistě více než deset." "Váš sluch není tak vycvičen jako můj. Byli to jen dva koně, klusající v nestejném kroku, a jejich kopyta narážející na půdu tak, že nezkušený člověk se

může domnívat, že se tudy ubírá více než deset lidí. Probudíme Angličana a Vinetů, neboť jsem přesvědčen, že to byli Meltonové." Emery i Apač, jakmile se probudili a vyslechli mou zprávu, souhlasili s mým názorem. A Bothwell doložil: "Věřu, byli to Meltonové; nyní však jsou přes hory a doly a nezbyvá, než pustit se za nimi." "Moji bratři," řekl Apač, "vyčkají se mnou bílého dne, abychom viděli jejich stopy." "Toho není třeba. Vždyť známe směr, kterým se pustili." "Ne; ten směr neznáme," pravil jsem. "Vinetů má pravdu. Počkejme, neboť je toho třeba." "Víme přece, že pojedou k Malému Coloradu. Pojedeme-li tím směrem, narazíme na jejich stopu." "Ale vždyť je možné, že se pustí jinudy, aby nás oklamali a svedli z cesty." "Znají nás již dostatečně a řeknou si, že by se asi marně namáhali." "Snad ano, snad také ne. Nemají potuchy, že známe cíl jejich cesty; dorazili do Albuquerque později než Jonatán a nedověděli se tedy, co se přihodilo od doby, kdy se s ním rozloučili, a to bylo v New Orleansu. Nyní jen vědí, že je stopujeme, ale nevědí například přesně, kde se potkají s Jonatánem. Je jim nejvýše známo, že to bude někde za Malým Coloradem; o Juditině azteckém hradu slyšeli jen z doslechu. Je tedy nasnadě, že je napadne odvrátit nás od pravého směru - -" "Well! Co to škodí? Pojedeme přímo přes Malé Colorado, abychom Jo- nathana popadli. A zmocníme-li se ho, počkáme na jeho papírka a strýčka a sklapneme také nad nimi dvířka holubníku. A že za Jonatánem přijdou, to je přece jasné." "Nu, příliš ne. Spíše bych tvrdil opak. A i kdyby přišli k Jonatánovi, budou velmi opatrní, takže bychom měli znovu obtíže. Dejme tomu, že se Jonatána zmocníme a že ho odvezeme. Nebudeme se přece rozdělovat až ho povedeme do rukou spravedlnosti. Meltonové přijdou, najdou hnízdo prázdné, zvětří nebezpečí a prásknou do bot. My se jich však musíme zmocnit. Nezbyvalo by nám, než se za nimi vypravit znovu." "A to vše tvrdíš tak určitě?" "Zajisté. Vždyť mám dostatek pádných důvodů. Zeptej se Vinetů. Jistě se mnou souhlasí." "Proč by jednali později opatrněji, než nyní?" "To je přece jednoduché. Nyní nás lákají někam stranou. Zpozorují-li, že se za nimi neženeme, budou mít za to, že chvátáme do královského sídla bílé královny Judit a že tam asi dorazíme dříve než oni. Pojedou tam také a rozumí se, že si při tom budou počínat obezřetně, vždyť budou vědět o našem záměru." "Hm - to - hm - je pochopitelné," přiznával Emery. "A mimoto nutno uvážit, že bychom se mohli octnout mezi dvěma ohni. Před námi by byl Jonatán, za námi Tomáš a Harry -" "Pshaw! A s námi dobré pušky a naše zkušenost. Nemám strach ani z Jo- nathana ani z Tomáše a Harryho." "Dobrá! Zapomínáš však, že Judit má své Indiány po nebožtíkovi Lstivém

Hadovi. Vždyť s ním táhlo ze Sonory do Nového Mexika či Arizony několik rodin. S těmi nutno přece počítat." "Ano! To uznávám. Přece konečně důvod!" zvolal Angličan. "Myslíš tedy, abychom se dříve honili za Tomášem a Harrym, byť i odjeli jiným směrem do svého eldoráda?" "Ano. Těch se musíme zmocnit a proto nemůžeme odtud odejít, dokud se úplně nevyjasní, abychom viděli na cestu a na stopu." "A mimoto," ozval se Vinetů, "musíme napojit koně. Včera večer jsme jim sice dali vodu, ale nevíme, kudy dnes pojedeme a budeme-li moci napájet dnes nebo zítra." Zůstali jsme tedy sedět, až se objevilo slunce a s ním i pueblo. Vsedli jsme na koně a vrátili se tam. Zpozorovali jsme hned, že všechno obyvatelstvo je na nohou, což dokazovalo, že v noci opravdu něco zamýšleli. Jakmile viděli, že směřujeme k studnici, chvátal k nám jakýsi vysoký muž.

"Chcete-li napájet koně, musíte zase zaplatit," volal na nás. "Kdo jsi, že můžeš něco podobného vyžadovat?" tázal jsem se. "Jsem náčelníkem Acoma, governor." "Ah! Včera jsme s tebou chtěli mluvit a dotazovali jsme se po tobě. Nikdo nám však nechtěl říci, kde jsi." "Protože jsem zde nebyl." "To je lež! Pamatuji se docela dobře, že jsem viděl tvou tvář. Kdy jsi odešel?" "Včera ráno." "Ale byl jsi tedy doma předevčirem a v předešlých dnech." "Byl." "Můžeš nám tedy říci, byli-li zde poslední dobou cizinci?" "Nikdo zde nebyl." "Ale včera k vám přijeli dva bílí jezdci." "Nepřijeli. Když jsem se vrátil, říkali mi jen o vás. Kdyby sem byl přijel ještě někdo, byli by mně to bojovníci také řekli." "Byli zde dva jezdci a hledali nás v noci, aby nás usmrtili." Rudý governor se zalekl a zmateně odpovídal: "Señore, jak můžeš něco podobného tvrdit. Jsme poctiví a pokojní lidé - -" "Kdybyste byli poctivci, nepřelhával bys nás. Zasloužíš vlastně trest, ale neboj se! Neublížíme ti. Je nám známo, že běloši, o nichž se zmiňuji, odjeli odtud asi před hodinou. Poněvadž se jich však nebojíme, budeme jednat jako by vůbec nebyli na světě a zaplatíme ti také vodu, kterou potřebujeme." Governor přijal několik drobných a sám nám ochotně vážil vodu. Hrdým Špariělem tedy nebyl! Napojili jsme koně, napili se také a jeli jsme na západ. Později, když jsme byli Indiánům z dohledu, rozdělili jsme se a pátrali po

stopě. Vinetů našel stopu nejdříve. Měla zprvu směr na západ, potom směřovala oklikou na severozápad. "Hleďme!" řekl jsem Emerymu. „Naznačená možnost se stává skutečností. Chlapi se dobrovolně zřekli správného směru a odbočili." "Faláhú!" zlobil se arabsky Brit. "Kdo ví, kam nás zavečou a kolik draho- cenného času ztratíme, než se zase dostaneme na dobrou cestu." "Oh, kdybychom se rozejeli cvalet, byli bychom jim brzy v patách." "Co nám překáží,

abychom necválali?" "Voghiv kůň nám nestačí." Vinetů zatím seskočil z koně, pozoroval bedlivě stopu a tázal se pak mla- dého muže: "Můj mladý bratr se neučil pátrat po stopě a řídit se jí?" "Nikoliv." odpovídal hudebník. "Kdyby stopy nebyly tak příliš zřejmé, nepoznal bych nic." "Nemůžeme ho tedy nechat o samotě, protože by nás nenašel a mohl by zabloudit." pravil Apač. "Meltonové mají dobré koně, ale přece bychom je záhy dohonili na svých bystrých komančských koních. Vinetů začne hned s Old Shatterhandem stíhání. Stačíme úplně, abychom se obou Meltonů zmocnili. Můj bratr Emery nechť se ubírá s mladým mužem za námi a nikde se nezdržuje. Howgh!" Tímto "howgh" zamezil Apač předem námitky Angličanovy, který se tvářil poněkud kysele, poněvadž měl tvořit "zadní voj". Stihl ho spravedlivý trest; proč se kořil krásným očím MRS Marty Vernerové? Neodpovídal sice, ale pohlédl na mne vyčítavě. Strouhal jsem mu v duchu mrkvičku, když jsem s Vinetěm cválal vpřed. Meltonové byli před námi jen hodinu jízdy, nejvýše půldruhé hodiny. Ať byli jejich koně sebelepší, jak i Vímetou připouštěl, na našich znamenitých komančských koních nebylo obtížné dohonit je již před polednem, kdybychom se byli pustili do řádného závodu. Mohli jsme je však dohonit také dříve podle okolností, kdyby nás totiž nezpozorovali. Vyjeli jsme na planinu, jejíž půda byla velmi kamenitá, takže jsme se museli starat, abychom za sebou zanechávali pozorovatelnou stopu pro Emeryho. Stopa Meltonů se nám objevila jen místy. Měli se zřejmě na pozoru a snažili se působit nám obtíže. Bylo třeba veškeré naší pozornosti, abychom stopu při prudkém cvalu neztratili. Zde se však osvědčilo, jako vždy, mistrovství Apačovo. Nebyl v pochybnostech ani vteřinu! Znenáhla se měnila rovná planina v krabatinu. Po asi dvouhodinové jízdě se dalo již hovořit o kopcích, chlumech a horách. To byly již výběžky pohoří, zvaného Sierra Madre. Jeli jsme stále přímo, s kopce do kopce, ale bez značnějších obtíží, poněvadž vršky nebyly ani příliš vysoké ani srázné. Byly porostlé jen skrovnou vegetací. Minula již třetí hodina jízdy, aniž jsme stíhané spatřili. Pak jsme měli vyjet na značnější homoli a s jejího vrcholu sjet do doliny, která byla uzavřena novou homolí. Jakmile jsme dosáhli hřbetu této druhé hory, spatřili jsme v údolí před sebou Meltony, kteří již projeli druhým údolím a rozjížděli se do mírného, velmi táhlého horského svahu. Abychom se k nim dostali co nejbližší dříve než nás pozorují, pustili jsme se do údolí tryskem. Ačkoliv nemohli slyšet dunění kopyt našich neokovaných koní, přece se jeden z nich obrátil, právě když jsme minuli svah a letěli údolím. Spatřil nás a upozornil druhého, načež oba pobídli koně k prudkému běhu do svahu. Vinetů se srdečně zasmál. "Takovou jízdu nevydrží dlouho žádný kůň, neboť není ptákem. Dorazíme k nim záhy." "Co soudíš? Jak se jich zmocníme?" "Hrozbou. Poženeme se za nimi, až nás uslyší a nařídíme jim, aby zastavili, seskočili a odložili zbraně. Neposlechnou-li, nezbývá než střílet na koně anebo je poranit, nikoli však smrtelně, neboť se jich chceme zmocnit zaživa." "Jistě budou po nás také střílet, jakmile se přiblížíme." "Budeme jednat hbitěji než oni." Vinetů hovořil přesvědčivě, úplně jistý výsledkem, ale přece se vše při- hodilo jinak. Když jsme dorazili na návrší táhlé výšiny, spatřili jsme Meltony v údolí. Pobízeli koně k nemožné rychlosti a občas se ohlíželi. Tak to šlo s kopce do kopce několikrát, ale kdykoliv jsme byli na vrchu, zpozorovali jsme, že se vzdálenost mezi námi a nimi zmenšuje. Jejich koně již začali projevovat únavu, kdežto naši se sotva maličko leskli potem. Ze hřebenu velikého chlumu jsme před sebou spatřili dva horské hřbety, táhnoucí se od severu skoro přímo k jihu. Mezi nimi bylo úzké, ploché a rovné údolí, jehož úpatí bylo pokryto šterkovinou. Celek vypadal jako průplav, vybudovaný nějakým gigantickým předhistorickým pokolením, ale průplav bez vody, úplně vysušený. Do tohoto průplavu se nyní hnali Meltonové a my za nimi s hbitostí vichřice. Šťvanice mohla trvat nejvýše ještě čtvrt hodiny, neboť koně uprchlíků již klopýtali. Tu náhle začalo před námi divadlo, při jehož neočekávaném konci se nám zjezily hrůzou vlasy. Bratři Meltonové, které jsme dosud nemohli pro značnou vzdálenost rozeznat, se hnali tryskem přes msto, kde se válely mezi šterkem větší balvany a zříceně skalní útesy. Pojednou klopýtł kůň jednoho z bratrů, svalil se a strhl svého jezdce pod sebe. Druhý jezdec, když to spatřil, zarazil ihned, seskočil a prese všechno nebezpečí, jež mu hrozilo, přispěl svému bratru na pomoc. Teprve později jsme zjistili, že spadl Tomáš Melton. Jeho bratr Harry chtěl koni pomoci na nohy, ale nepřiměl ho k povstání, poněvadž si kůň zlomil přední nohu nad korunou. Podařilo se mu však koně odtáhnout a Tomáše vyprostit. Ten vyskočil, a podle živých posuů bylo zřejmé, že oba bratři jsou strašně rozčileni. Byl zde jen jeden kůň. a tedy jen jeden muž mohl jet dále, kdežto druhý musel brzy padnout do rukou svých pronásledovatelů. „Dva jezdci a jeden kůň," pravil Vinetů: „neujdou nám." Uháněli jsme kupředu těsně vedle sebe a vrazili jsme přímo do průplavu. A tu se udal děsný čin. Harry Melton, jemuž náležel kůň zdravý a nezmračený, chtěl vskočit do třmenů, ale jeho bratr mu v tom zabráňoval a hodlal sám vsednout. O koně se strhla prudká hádka, ovšem jen na chvíli, neboť výjev se odbýval rychleji, než je možné napsat. Konečně odrazil Harry Tomáše od koně a vklouzl levou nohou do třmenu, v té chvíli se však Tomáš rozpráhl puškou a zasadil svému bratru takovou ránu do hlavy, že ten se okamžitě skácel na zem. Viděli jsme, že se Tomáš nad poraněným sklonil a chvíli nad ním zaváhal, pak se vztyčil, vyskočil na koně a popohnal ho k trysku. Co tropil nad raněným, dověděli jsme se až později. Od chvíle, kdy kůň padl a kdy Tomáš Melton zase ujížděl, uplynuly sotva dvě minuty, a za tak krátkou dobu jsme se nemohli přiblížit na dostřel. Dojeli jsme až za chvíli na místo, kde leželi Harry Melton a Tomášův kůň. Zvíře mlátilo okolo sebe třemi zdravými nohama a marně se pokoušelo vstát a vždy se zase kácelo na zem s bolestným řčením. Melton ležel na šterku beze smyslu a bez vlády. Stanuli a seskočili jsme. Muž krvácel z hluboké rány, která mu zela pod hrudníkem mezi levými žebry. "Bratrovrah!" řekl rozhořčeně Apač. "Bratrovrah!" opakoval jsem a zachvěl se hrůzou a odporem po celém těle. "Poženeme se za ním a strhneme ho lasem z koně!" "Ne. Neuteče nám. Musíme setrvat u umírajícího, neboť rána byla mířená k srdci. Snad ho ještě zachráníme." Vinetů neodporoval, ačkoliv pohlížel toužebně za prchajícím vrahem a zvedl za ním pěst. To bylo při jeho duševní rozvaze něco neobyčejného. Strhli jsme z raněného a pažbou omráčeného Harryho Meltona kabát i vestu. Jeho košile byla strašně zakrvácená, takže nám nezbylo, než i ji sejmut z těla. Krev tekla z rány pramínkem, ne však tolik, aby mohlo nastat brzké vykrvácení. Po delší chvíli, když jsme ránu ucpali a obvázali, vydechl Melton, aniž nabyl vědomí, a poněvadž mu krev nestříkala při každém výdechu, jak tomu bývá při poraněních srdce nebo hlavní tepny, poněkud jsme se upokojili. Na neštěstí jsme neměli po ruce vodu. Posadili jsme se vedle něho a očekávali, až procitne z mrákot. Uplynula dlouhá doba, než otevřel oči. Hmátl si oběma rukama na hlavu a vytřeštil na

nás zrak. Pak se znenáhla probíral ze strnulosti, poznal nás, vyrazil z hrdla kletbu a chtěl vyskočit, ale hned se zvrátil naznak.

"Ležte klidně, master," pravil jsem. "Smrt vám vězí v prsou, a čím horlivěji se pohybujete, tím dřív budete hotov s dechem." Melton si pohlédl na prsa. zpozoroval krev i nedostatečný obvaz a tázal se zajíkávě: "Krev? Odkud?" "Z vaší hrudi." "Od koho-" "Od vašeho bratra nožem." "Od - od Tomáše - mého - bratra!" Zavřel oči, aby si jasněji uvědomil strašnou představu, pak se rozhlédl, a jeho tváří, která dosud měla diábelky krásný výraz, se kmitla bezmocná zášť. Zaskřípěl zuby a pronesl chraptivě: "Bůh ho zatrat', vraha, Jidáše Iškariota! Vydal mne do vašich rukou!" "To by bylo jeho nejmenší provinění. Podle všeho vás nevydal do našich rukou, nýbrž do náruče smrti. Dbejte především, abyste se smířil s Bohem a vyrovnal se se svým svědomím." "Kde - kde je Tomáš?" "Pryč, ujel na vašem koni." "Ano - ano, už vím. Jeho kůň klesl, a slezl jsem. abych mu pomohl. Chtěl se zmocnit mého koně, hádali jsme se a já znovu nasedl. Víc nevím." To ovšem odříkával nesouvisle, trhaně, namáhavě. "Nesedl jste na koně." opravoval jsem jeho domněnku, "bratr vám v tom zabránil, srazil vás na zem pažbou pušky. Pak jsme zahlédli, že se nad vámi skláněl; v té chvíli vám asi vrazil nůž do prsou." "Skláněl se?" tázal se Melton zamyšleně a jakoby si na něco vzpomněl, dodal hbitě: "Skláněl - ^ Kde je můj kabát?" "Zde." "Podejte mi jej, rychle!" Podal jsem mu kabát. Meltou sáhl rozechvěně do spodní náprsní kapsy, vytáhl však prázdnou dlaň a rozesmál se příšerně. "Prázdna, prázdna!" vyřázel ze sebe za zoufalého smíchu. "Okradl mne a zabil -" "Co vám vzal?" "Tobolku s penězi! Oh - ten Jidáš, Jidáš! A já jsem jeho bratr!" "Komu patřily ty peníze?" "Mně - mně!" "Ne. Byly ukradeny! Mám pravdu?" Umlkl, ale když jsem svůj dotaz opakoval, odsekl mi příkře: "Na torn záleží starého čerta, rozumíte - vy - vv -" Spatřil vedle sebe svůj nůž, který jsinr inu vytáhl z opasku, chytil jej a rozpráhl se proti mně. Přes jeho zranění a přes jeho slabost isem se namáhal delší chvíli, než jsem inu jej vyrval. "Nepřepínejte poslední zbytek sil, master, a nenamáhejte se, abyste nás přesvědčil o svém smýšlení," pravil jsem a odzbrojil ho. "Známe se, aniž musíte zbytečně mávat nožem." Krátký zápas se mnou ho značně unavil: krev znovu vyrazila z rány. Za- tímco ji Vínětů znovu ucpával a já raněného držel za ruce. Meltou blábolil se zavřenýma očima zvolna a přerývavě: "Zajat, přemožen! Vímietou - Shatterhand - Oloupen - probodnut - Tomášem - vlastním bratrem! Prokletý Jidáš! Stokrát prokletý Iškariot! Pomstu -pomstu - pomstu!" Zřejmě již blouznil, a proto jsem si pospíšil, abych se něco dověděl. "Ukradl vám podíl z Hunterových peněz, ten zrádce?" tázal jsem se. "Ano - z Hunterových peněz." přisvědčil mdle. aniž otevřel oči. "Vždyť dostal tolik jako vy" "Ano. právě tolik" "Ostatek si nechal Jouatlian." "Ano. Jonatán - všechno! Pomstu - pomstu!" "Té neujde. Pojedeme za ním až -" Očekával jsem napjatě, co řekne. "Až na Flujo - Whittefork -" "Kde má Judit svůj hrad?" "Ano. hrad - pueblo." Pak otevřel oči, hleděl na mne ztrnule & ro křikl se: "Kdo jsi?" "Vždyť mne znáte." "Ano - znám tě. Jsi Old Shatterhand - a a Vímietou - - oba d'áblové, d'áblové! - Proč se mne ptáš? Nech mne na pokoji!" "Myslíte, že chcete, abychom za vás vykonali pomstu." "Pomstu! - - Ano - - ano! - Žeňte ho až do pekel! Zastřelte ho jako psa! Vezměte mu peníze - a přineste -" Zarazil se, zařal pěsti a pokračoval: "Ne - ne nic nepovím - nic! Ať radši uteče! Vy - jste psi! Nic se ode mne nedozvíte! Táhněte - do pekel!" Upadl a oněměl. Krev prosakovala znovu skrze obvaz; poněvadž se však raněný nehýbal, podařilo se nám znovu ránu ucpat. Melton zatím slabostí usnul. Vínětů do této chvíle nepromluvil, ale jeho oči planuly zlověstným ohněm. Jeho duše se jistě kormoutila nad zločincem, jakého bys mezi divochy marně hledal. Pak se pátravě zadíval do tváře raněného a posléze se ozval: "Tento muž již neodejde z tohoto místa." "Doufejme aspoň, že bude litovat svých činů. ještě než zemře." "Kéž by to bylo brzy, abychom se mohli pustit za jeho bratrem. Cítíš s ním soustrast?" "Ano." "Nezasluhuje toho. Je hnusnější tvor, než dravec. Spíše zasluhuje soustrasti jeho kůň, který se nikdy ničím neprohřešil. Vínětů učiní konec jeho trápení." Kůň se dosud namáhal, funě bolestí, aby se vztyčil. Apač mu přiložil k uchu hlaveň své stříbrné pušky a stiskl spoušť. Kůň rozhodil nohama, překotil se na bok, natáhl nohy a již se nehnul. Jakmile třeskl výstřel, Melton se vztyčil, rozhlédl se zděšeně a tázal se: "Kdo - kdo střelil? Padl - Tomáš -" Nedomluvil, klesl znovu a ležel tak několik hodin. Občas šeptal něco málo srozumitelného. Tento zdánlivý klid měl být vlastně spánkem, ale nebyl. Jeho duše bděla, poznali jsme to z různých výrazů, jimiž byla jeho tvář bez ustání oživována. "Nyní aspoň víme, kde je Juditin letohrádek," řekl jsem Vínětůvi. "Ano, na Flujo blanco, Bílé říčce; prozradil to sám." "Mému bratru je známa ta říčka?" "Nikdy jsem tam nebyl, ale znám okolí a snadno najdu říčku i pueblo. Říčka pramení na horském uzlu, který se jmenuje Sirra Blanca, a Yankeové ji nazývají White-Fork." K polednímu se k nám přihnul Emery a za ním Vogel. K večeru pak nastala katastrofa. Meltou se znenadání vytrhl z agónie, vyskočil, rozepjal ruce se zařatými pěstmi proti nebesům, vyrazil z hrdla bratrovo jméno a za hrozného proklínání se zřítíl mrtev. Jeho život byl skončen za menších bolestí, než jaké zasluhoval, ale bylo mi líto, že se neuměl smířit s Bohem. Zanechali jsme ho na chladném nočním vzduchu a uložili jsme se opodál. Střídali jsme se na hlídce. Časně zrána jsme pokryli jeho tělo vrstvou hlíny a písku, načež jsme mu ze štěrku a balvanů vystavěli mohylu, abychom ho uchránili před zobáky supů a zuby kojotů, jejichž žalostné vytí nás v noci znepokojovalo. Pak jsme to smutné pohřebiště opustili.

Kapitola čtvrtá K LETOHRÁDKU INDIÁNSKÉ KRÁLOVNY Bylo by bezúčelným plýtváním času, kdybychom byli dále sledovali stopu Tomáše Meltona. Bylo jasné, že se pustí nejkratší cestou za synem, proto jsme se obrátili na jihozápad, abychom co nejdříve zkrátili okliku, kterou jsme udělali včerejšího dne. Nynější směr nás vedl mezi pohořím Sierra Madre a horstvem Zunským, kde bydleli pokojní Indiáni kmene Zuni. Zvláštní bylo, že se hned změnilo počasí, jakmile jsme minuli obě ta pohoří.

Až dosud jasná obloha se zatahovala několikrát denně hustými mraky, z nichž se jen lilo, a zase se rychle vyjasňovalo. Začínala tu vodní oblast Colorada, kde se v tomto ročním období střídaly časté přivaly s tropickým suchem. Po jedné stránce nám to bylo vhod, po druhé nás to zlobilo. Vlhkost a vypařování podporovaly bujný růst rostlin, a tak bylo

všude hojně vody i píce pro koně, zato však náš oděv se musel každou chvíli sušit; jak za dne, tak v noci, a tyto přechody ze sucha do vlhka nám nepůsobily žádnou slast. Trpěli jsme rýmou, a zvláště chudák Vogel byl úplně zničený jízdou a nepohodlím a v duchu asi již proklínal svou honbu za milióny. Uznával jsem i já, že by bylo již nejvýš na čase, abychom dorazili někam pod suchou střechu. K večeru třetího dne po Meltonově pohřbu řekl Vínětů, že zítra zrána dorazíme k poříčí Flujo Blanco. Silně pršelo, a teď už se to nedalo nazvat deštěm, nýbrž spíše vodopádem jakéhosi oblačného jezera, jehož proudy div že nás nesplochovaly se sedel. Bylo mi líto ubohého Františka, který byl málo zvyklý bojovat se živly, ač se všemožně snažil o statečnost. Dojeli jsme do krajiny, ve které rostly velké skupiny stromů a křovin, ale nedalo se mluvit o lesích; zato zde bylo množství pramenů a vodních spádů. Na jihu, právě před námi, se rozkládalo pohoří, k němuž jsme chtěli dospět, Sierra Blanka, ale pro hustý déšť jsme z pohoří dosud neviděli nic.

Pojednou jako by byl silný víchř všechny mraky rázem odvanul: nad námi se usmívala čistá, jasná obloha, ale na jak dlouho asi? Meh jsme dokonale volný rozhled. Na protějším horách dosud zřejmě pršelo, ale čím více jsme vjížděli do údolí, tím jasnější a průhlednější byl vzduch. Před pěti minutami jsme viděli sotva na deset kroků, a nyní - jsme spatřili dokonce muže, který stál na protějším návrší, k němuž jsme dojížděli. Návrší bylo bez jakéhokoli stromoví. Muž stál na návrší jistě již delší dobu, vydán na pospas ukrutnému dešti. Nyní se pohnul. Sestupoval z návrší a dosáhl jeho úpatí právě když jsme se pouštěli vzhůru po svahu. Náležel k lidu rudé pleti, byl prostředního věku, oděný napůl koženými, napůl plátěnými šaty a působil na nás dobrým dojmem přívětivosti a zdvořilosti. Zvědavě si nás prohlížel, a tvářil se, jako by se chtěl s námi pustit do hovoru. Proto jsem ho oslovil: „Ke kterému kmeni náleží můj rudý bratr?" "Jsem Zuni. Odkud přijíždí můj bílý bratr?" "Z Acoma." "A kam chce dorazit?" "Na Colorado a pak dále. stále dále do končin věčného sněhu. Můj rudý bratr je ve zdejší krajině doma?" "Jsem. Bydlím zde nablízku se svou squaw." "Je zde snad místo, kde je možné se utábořit na noc bez obavy, že přivalí deště spláchnou koně i jezdce?" "Takové místo znám, a je-li mému bílému bratru vhod. dovedu ho do domu, kde bydlím." "Ach - ty zde máš dům?" "Ano. Ať moji bratři jdou se mnou a přesvědčí se. Bude-li se jim líbit, ať vezmou mým příbytkem zavděk. Déšť neproniká stropem, a po celou noc je možno tam udržovat oheň." Projevili jsme souhlas. Indián nám kráčet v čele. "Zuni! Zuni!" - rozpomínal se Emery. "Jaký je to vlastně národ? Setkal jsi se již s podobnými božími tvory?" "Ano. Indiáni Zuni jsou nejčtenější z usedlých Indiánů a mnohdy vystupovali v dějinách na místě nikoli nejposlednějším. Jsou mírumilovní a nadanější než ostatní usedlé rudé kmény." "Hm! Tento nevypadá podezřele. Jsem zvědav, jakou nám vlastně ukáže stavbu, kterou nazývá domem. Nebylo by nám nevhod uložit kosti a kůži pod střechu a poněkud osušit oděv." Zuni nás vedl přes veliký, šťavnatě zelený palouk, jímž se vinul jako stříbrné hádě malý potok. Na konci palouku stál "dům", velká krychle zdíva, do níž byl prorazen jediný otvor, vchod, východ i výhled zároveň. Zdi byly z hlíny, střecha z rákosiny, oplácené vně i uvnitř hlínou. Stěny svíraly jediný prostor, sloužící

všem domácím účelům. V koutě se válely různé plody, výsledky Indiánova

rolničení. V jiném koutě byla ložnice upravená z listí a kožešin. Uprostřed zadní stěny, právě proti vchodu byl - krb, prostá vyvýšená jamka v podlaze. Byl rovněž z řádně upěchované hlíny. Vedle krbu bylo urovnáno do zásoby dříví rozštípaná na drobné. Otvor se dal dobře zakrýt několika buvolími kůžemi. Nejzajímavějšími pro nás byly veliké kusy uzené zvěřiny, které visely se stropu, z toho se dalo soudit, že náš Zuni byl ohromným nimrodem, "velikým lovcem před Hospodínem." Jakmile jsme vešli, zvedla se s lůžka žena, dosud mladá indiánská kráska. Dívala se na nás chvíli zvědavě a mlčky - krásná ctnost, bohužel jen indiánská! - pak vyšla, a dlouho jsme ji nespátřili. "To je můj dům, mé pueblo," pravil Indián. „Líbí-li se mým bratrům, ať zde pobudou, pokud jim bude vhod." Apačův pohled mne poučil, že nemá námitek proti tomuto ubytování, proto jsem Zunirnu odpověděl: "Dovolí nám můj bratr zažehnout oheň na krbu, abychom mohli usušit své šatstvo?" "Oheň vzplane hned," odpověděl a přikrčil se nad krbem, aby rozničil hranici. Tomu jsem se poněkud divil. Byl přece ženatý, a rozdělování ohně bylo povinností jeho squaw. Zpravidla bývají Indiáni příliš hrdí, než aby se nějakou robotou doma zaměstnávali. Pro koně byla venku ohrádka ohraničená kolíky vyčnívajícími asi metr nad zemský povrch. Uvedli jsme tam naše koně, hodně již utmáčené, a sňali jsme s nich sedla, která nám měla posloužit za podušky. Zatímco Zuni rozdělával oheň, vyptával jsem se ho: "Jak dlouho bydlí můj rudý bratr v této krajině?" "Po celý život." "Zná tedy vodu, která se nazývá Flujo bílko?" "Zná, neboť teče nedaleko odtud." "Bydlí tam poblíž nějaké lidé?" Tato otázka byla velmi důležitá, a byl jsem vskutku zvědav, co odpoví. Chlapík odpovídal zcela nenuceně: "Bydlí tam rudí i bílí mužové." "Dlouho?" "Několik roků." "Je tam tedy pueblo?" "Ano. Pueblo, veliké pueblo, náležející od nepaměti Zuniům. Ale přišli rudí mužové z krajiny Mexika, která se nazývá Sonora. dokud ještě tato země náležela Mexiku. Nalezli u vody zlato a odkoupili od Zuniů pueblo za zbraně, které později přinesli. Od těch dob patří pueblo náčelníkovi rudých mužů kmene Yuma. Před nemožno lety přišel náčelníkův vnuk k vodě, přivedl mladou bílou squaw a mnohé bojovníky se ženami a dětmi a ubytoval se v pueblo. Pak odešel se svou squaw do velikého kamenného puebla, kterému se říká Frisko, a vrátil se jen zřídka. Pak umřel, a jeho bílá squaw bydlela daleko - daleko. Přišla sem před několika dny s jiným bílým mužem." "Na koni?" "Na voze, který řídil bílý muž z Albuquerque. Vedle vozu jel koňmo prů-

vodce. Tito dva bílí mužové odešli, a včera v noci přijel starší muž bílé tváře. Řekli mi, že je otcem mladého bělocha, kterého přivedla bílá squaw." "Kdo ti to řekl?" "On sám." "Kdy?" "Zastavil se zde." "Hm! Přijel v noci a zastavil se zde! Zvláštní věc! Kdo nalezne tvůj dům v noci, jistě jej zná. Byl zde snad již dříve ten starý běloch?" "Nebyl. Ale na tomto krbu byl oheň a dveře byly otevřeny. Běloch spatřil zář ohně a zajel sem, aby se poptával, kudy do puebla. Počkal zde a sušil se až do rána. Pak jsem ho doprovodil." "Jak daleko je odtud do puebla?" "Jede-li se rychle, je třeba

dvojnásobné doby, kterou bílí mužové jmenují hodinou." "Jsi tedy spřátelen s bílými i rudými muži, kteří tam bydlí?" "Jsem." "Neřekl ti nikdo, kdy přijedeme?" "Nikdo. Chcete do puebla?" "Chceme. Ukážeš nám cestu, až se rozdělí?" "Ukaž ví." "Je obtížné nalézt pueblo?" "Kdo nezná krajinu, projede okolo vchodu do puebla, aniž jej upozoruje. Voda protéká údolím, které je obklopeno vysokými skalisky. Na levém břehu vody se skály poněkud rozestupují, a tvoří úzkou šíji, a jediné tudy je možné vniknout do údolí." "Rádi bychom obyvatelé puebla překvapili. Vědí sice, že přijedeme, nevědí však kdy. Mohl bys nás vést tak, aby náš příchod nepozorovali?" "Mohu. Povedu vás, že vás nikdo nespátří, i kdyby čekal." "Je pueblo veliké?" "Veliké, velmi pevné a bezpečné. Žádný nepřítel by tam nevnikl, kdyby se jeho obyvatelé bránili. Vnikne-li někdo vedle vody do šíje, vejde do okrouhlé díry, odevšad obklopené skalami tak sráznými, že nikdo po nich nemůže vylézt nebo slézt. Půda té díry je věčně zelená, rostou tam stromy a křoviny i jiné byliny. Je tam dost pastvy pro koně celý rok. indiáni kmene Yuma tam pěstují melouny, cibuli a jiné požitelné plodiny. Zcela vpředu, tam, kde šíje ústí do díry, je vestavěno do skály pueblo. Je sice úzké a velmi vysoké, ale nedosahuje až k čelům okolních skal. Tam bydlel náčelník Yumů se svou bílou squaw, a nyní tam žije zase bílá squaw s mladým bělochem a jeho otcem." Indián vyprávěl upřímně, bez rozpaků. Bylo zřejmé, že nás nepokládá za nepřátele obyvatelů puebla, jinak by se byl střezil tak upřímně o nich hovořit, a jistě by nám nebyl polohu místa popisoval tak zevrubně. Podle mého úsudku jsme neměli důvod k podezření, a Vinetů byl asi stejného názoru, jak jsem pozoroval z jeho tváře, aniž jsem se ho ptal. A přece jsem s tímto Zunim nebyl úplně spokojen. Nemohl jsem sice říci proč, ale když jsem přemýšlel o jeho zprávě a pozoroval ho bedlivě, dospíval jsem znenáhla k názoru, že přes jeho upřímnost bude radno mít se před ním na pozoru. Indiáni jsou svou přirozenou povahou vůči cizím lidem nedůvěřiví a zdrženliví, díky dobrodruhům, kteří je téměř čtyři sta let tak sobecky vykořisťovali. Nestává se v naší době, aby projevíli vůči cizinci otevřenost, pokud se s ním neseznámí dokonale. A tento Zuni s námi jednal jako se starými přáteli; byl vůči nám podivuhodně upřímný. Mluvil s Judit a Meltony, jak sám doznal. Copak mu vskutku neřekli, aby se o nich cizincům nezmiňoval? A ještě jiná okolnost mne mátlá. Jeho squaw opustila svůj hliněný "palác" a nevrátila se zpět, ačkoliv venku znovu hřmělo a blýskalo se, a déšť se jen lil. Co tropila žena v takovém nečase venku? Příčina, proč nesedí v suchu, proč se potuluje za horské bouře mimo dům, byla jistě vážná, zvláště když její manžel ochotně vykonával práce, které jindy vykonávají jen ženy. K takovým povinnostem náleží i pohoštění jídlem, což vždy obstarává žena. Ale Zuni nám poskytl ze svých zásob uzenu srnčí kýtu a rozřezal ji vlastnoručně, aniž sám jedl. Když jsme ho pobízeli, prohlásil skromně, že již povečeřel před naším příchodem. Indián a po večeři! Takový jedlík! Kdybych mu byl všechno věřil, tomuto jsem věřit nemohl. Vždyť stál při našem příchodu na návrší v dešti, jako strážce, který se nesmí hnout ze své hlídky. Čím déle jsem přemýšlel, tím nápadnější mi byla jeho zdráhavost pokud šlo o jídlo. Představoval jsem si nakonec vše tak, jako by jen proto stál venku, aby se po nás rozhlížel, a zkrátka a moudře mi cosi našeptávalo: mějme se před tímto rudochem na pozoru! Proto také jsem sebral obě své pušky z hromádky zbraní, kterou jsme uložili do kouta, a položil je vedle sedla. Vinetů, když to spatřil, svažtil poněkud obočí a pak je povytáhl do čela. To bylo podle jeho zvyklostí asi tolik, jako by řekl: "Máš podezření? Nuže, rozevřeme bystřeji oči a rozhlédneme se." Zuni byl také ozbrojen puškou, která asi za mnoho nestála, a mimoto lukem a šípy. Tyto zbraně visely na kolíku zaraženém ve zdi. Co jsme večeřeli, seděl Zuni na bobku po indiánsku blízko nás a tvářil se, jako by ho těšilo, že nám chutná. Tázali jsme se, jaká je hojnost zvěře v okolí, a milý Zuni se zamračil a naříkal na Apače kmene Gilenno, kteří prý často podnikají nájezdy přes dvoje pohoří a strašně hubí zvěř. "Ti psi nemají, co by zde hledali," zlobil se. "Proč nezůstávají na svém území, které jim nikdo nebere? Nenávidím Apače!"

"Proč? Nikdy jsem neslyšel, že by byli kmene Zuni s Apači válčili." "Protože jsme proti nim slabí. Berou nám, co nám patří, aniž se jim můžeme bránit. Jsou to lupiči a zloději, které by bylo třeba vyhladit." "Hm. Jsou přece mezi nimi také slovutní, stateční a dobří mužové." "Tomu nevěřím. Ať mi můj bratr jmenuje jen jediného." "Nuže, Vinetů!" "Mlč o něm! Dovedu-li vás zítra do puebla, uslyšíte sami od Indiánů kmene Yuma, kteří tam bydlí, jaký je Vinetů prašivý šakal." "Byl snad někdy nepřitelem Yumů?" "Odjakživa! Jedenkrát jim však způsobil tak značné ztráty, že mu nemohou zapomenout. Běda mu, padne-li jim do rukou." "Velké ztráty? Jak se to stalo?" "Yumové přepadli velkou haciendu a vraceli se s velikou kořistí. O tu kořist je Vinetů oloupil. Mimo to byli jejich bojovníci shromážděni v jakémsi starém dolu, kde běloši dobývali tekuté stříbro. Z výnosu dolování měli mít Yumové podíl, ale Vinetů je o tento podíl okradl." "Jak je to možné? Jak mohl sám škodit celému kmenu?" "Nebyl sám; provázela ho žena, která je horší a nebezpečnější než náčelník Apačů, běloch, zvaný Old Shatterhand." "Ach - ten! Již si vzpomínám. Hacienda se rozkládala na potoce děl Arroyo, a doly se nazývaly Almaden alto, iiení-li pravda?" "Je to tak." "Měli Yumové příčinu haciendu přepadnout, vyplnit a zničit požárem?" "O tom nic nevím," odpovídal rozpačitě. "Povím ti to. Byl to nájezd z lupičské choutky, vím to jistě. A v dolech se páchal ještě hanebnější zločin." "To není pravda." "Je to pravda! Bylo tam násilně přivlečeno mnoho bělochů a zavřeno do podzemních rtuťových jam. Tam měli zajatci v bídném vzduchu a při špatné potravě beze mzdy pracovat, dokud by je hrozná smrt nezbořila trápení." "Co na tom záleželo Vinetůvi a Old Shatterhandovi?" "Zajatci byli krajany Old Shatterhandovými; proto jim přišel na pomoc." "A při tom nepřátelsky útočil na Yumy. Divíš se ještě, že ho mají v nenávisti a náčelníka Apačů také?" "Ano, divím se, neboť pšmatuji-li se dobře, byl smluven mezi oběma muži a Yumy věčný mír." "Ztratil již platnost. Pravím ti znovu: běda jim, padnou-li Yumům do rukou!" Zuni hovořil nyní s rozhořčením, které mi bylo zcela nevysvětlitelné. Proto jsem pokračoval: "Jak se zdá, jsi velikým přítelem Yumů, neboť hovoříš tak zlostně, jako bys byl také Yumou." "Jsem jejich přítelem, a jejich nepřátelé jsou i mémi nepřáteli." přiznával se. "Byl jsi asi špatně zpraven. Ani Old Shatterhand ani Vinetů nejsou nepřáteli rudých mužů a jednali tehdy s Yumy velice mírně; přemohli jejich bojovníky několikrát a přece byli shovívaví. Pomlčme raději o té záležitosti." "Ano, mlčme, neboť myslím-li na to, viděl bych nejraději Apače a jeho bílého přítele na mučednickém kůlu." Zuni odvrátil hlavu, opřel se hřbetem o stěnu a zadíval se zasmušile do ohně. Jeho přívětivost byla ta tam. Vinetů na mne významně pohlédl. Kdyby tak byl Zuni věděl, kdo jsme! A vlastně bylo až příliš nápadné, že to neuhodl.

Mohl přece poznat na první pohled Apače. Indiána. Proč se ho

netázal, ke kterému kmeni náleží? Vinetů byl příliš hrdý, než aby zapíral své jméno. A pak: jeho stříbrná puška a má opakovačka! Celý Západ znal aspoň z do- slechu ty zbraně. Nyní stály v koutě u zdi, osvětleny zřetelně ohněm krbu. Kdyby tam byl Zuni jen jednou pohlédl, musel vědět nebo aspoň tušit, s kým jedná. Ten člověk byl čím dál tím záhadnější. Konečně se vrátila jeho žena. Byla promoklá na kost, takže se jí šaty všude lepily na tělo. Aniž nám věnovala pohled, kráčela okolo nás k svému lůžku, kde se usadila právě jako při našem příchodu. Byla dosud mladá a nijak ošklivá, jevila však neobyčejnou plachost, nejistotu a strach. Zjistěte byla svému muži spíše otrokyní než manželkou. "Kdepak se asi potloukala ta ubohá žena v tom nečase?" prohodil Emery jen k nám, aby mu Zuni nerozuměl. "Jaký mohla mít důvod k tak dlouhé procházce v dešti?" "Důvod zde byl, a to velmi podstatný." pravil jsem. "Jakže je odtud daleko k Flujo blanco? Jak to řekl Zuni?" "Dvě hodiny jízdy." "A jak dlouho byla tato žena mimo dům?" "Téměř čtyři hodiny - ah - myslíš snad, že byla návštěvou u firmy Melton a spol.?" "Považuji za možné i pravděpodobné, vlastně za téměř jisté, že oznámila v pueblu náš příchod." "Všecka čest tvému ostrovtipu, Čarlí, ale tentokrát se asi mýlíš." "Snad, ale nezdá se mi. Skoro bych tvrdil, že nás tento Zuni poznal, jakmile nás uviděl, a že jeho přívětivost byla pouhou škraboškou." "Hm. Kdybys měl pravdu, byla by to nepříjemná věc. Hodlají nás tedy zaskočit." "Ano - tak to asi bude." "Odejeme tedy." "Ne. Zůstaneme zde." "AU devils! - Chceš se dát přepadnout, člověče?" "Nechci." "Ale to se stane, vyčkáme-li zde, až přijdou." "Nemusíme čekat, neboť nemýlí-li se, jsou už tady." "Aj! Myslíš opravdu - "

"Myslím. Patrně sem přitáhli zároveň s touto ženou." "A jsou venku?" "Přesně tak." "Blesky boží! A my zde dřepíme při otevřených dveřích v záři ohně! Několik výstřelů a jsme v kaši!" "Toho se neobávám. Yumové i Meltonové a snad i indiánská královna dychtí po pomstě. Mají zálsuk lapit nás živé, a právě proto, rozuměj, nás nedostanou." Abych měl pro všechny případ výstřel pohotově, šel jsem do kouta a chopil se opakovačky. Při té příležitosti jsem došel až ke vchodu a stáhl kůže, takže zbyla jen úzká štěrbina, kudy mohl odcházet kouř. Nyní bylo nemožné, aby nás kdokoli zvenčí viděl sedět při ohništi. Ale s tímto opatřením nebyl náš hostitel spokojen. "Proč uzavíráš dveře?" tázal se. "Chceš, abychom se zadusili?" "Kouř odtud vychází jako dříve; nikdo se neudusí." "Musím je otevřít!" pravil a vyskočil. "Žádám tě, abys nechal kůže stažené. Nechci, aby nás zvenčí viděli."

"Kdo by tě viděl? Kdo je venku?" "Proč se ptáš? Snad to víš." "Nikdo tam není a proto dveře otevřu." A již pokročil k otvoru, aby odsunul kůže. Tato tvrdošíjnost byla neklamným znamením, že mé podezření bylo správné. "Stůj!" řekl jsem a popadl opakovačku. Obrátil se a ztrnul, když spatřil, že na něho mířím. "Chceš mne zastřelit?" tázal se zděšeně. "Ano, jestliže se okamžitě neposadíš na lůžko vedle své squaw." "Proč tam mám sedět? " "Neptej se a poslechni!" "Je to můj dům!" "V tomto okamžiku je naším útlukem, a záleží jen na tvém chování, bude-li ti ještě dál náležet." "Jste mými hosty; poskytl jsem vám přístřeší. Je slušné chovat se takto k hostiteli?" "Jednám správně, neboť nás hostitel pozval pod střechu, aby nás zahubil. Jen se bráníme. Usedni okamžitě, nechceš-li dostat kulku!" Indián učinil pohyb, jako by chtěl rozkazu vyhovět, ohlédl se však do kouta, kde visela jeho puška. Povstal jsem, ukázal na lůžko a pravil jsem: "Nikoliv k pušce, nýbrž tam se odebereš. A pospěš si, neboť jsem již ztratil trpělivost." Chlapík stál však přede mnou, a z jeho tmavého zraku sršely blesky. "Rychle!" dodal jsem. "Jsem Old Shatterhand a zde sedí Vinetů, o němž jsi před chvílí mluvil. Chceš nás vidět na mučednickém kůlu, ale spokojíš se jistě tím, že nás smíš vidět bez něho." Zuni vybuchl potupným smíchem. "Myslíš snad," zaječel, "že mne vaše jména vyděsí? Toho jsem dalek. Věděl jsem, kdo jste, jakmile jsem vás spatřil pod návrším." "To jsem si myslel." "Přišli jste, abyste nás povraždili, vběhli jste však sami do náruče smrti."

Víš, kdo jsem?" "Nevím a nezáleží mně na tom." "Nejsem Zuni; jsem bojovníkem kmene Yumů a patřím k té tlupě, která se s náčelníkem a jeho bílou squaw přestěhovala do této krajiny z původního sídla za řekou Gilou. Dnes bude na vás pomstěna porážka u haciendy del-Arroyo a v Almaden alto!" Obrátil se kráček k lůžku, náhle se však obrátil, skočil ke dveřím, vrhl se na zem a proklouzl pod kůžemi. Mohl jsem mu sice v útoku snadno výstřelem zabránit, ale proč bych byl ničil život neškodného mluvky? - Jeho squaw se zvolna vztyčovala, snad abychom to nepozorovali; patrně se chtěla také poradit s Vánkem. Poněvadž mně její pohyb neušel, tázal jsem se: "Toužíš snad po svém manželu?" Žena se zarazila, ale neodpověděla. "Chceš-li za ním odejít, jdi! Nebudeme tě zdržovat," pobídl jsem ji a sklonil opako vačku. Pohlížela chvíli nejistě do mých očí, pak se tázala, se sklopenýma očima, šeptem: "Co se mnou učiníte, zůstanu-li zde?" "Nic, neboť nebojujeme se ženami. Chceš-li - zůstaň mezi námi a nestrachuj se; nesmíš nám však překážet, ať uděláme to či ono." "Señore, tys dobrý. Budu sedět na lůžku a neučiním, co by se vám nelíbilo." Upravili jsme kůže zastírající otvor, a pak se moji druzi rovněž ozbrojili. Posadil jsem se znovu k ohni s Emerym a Vinetům, ale Vogel nám úzkostlivě šeptal: "Probůh, gentlemen, nesedte ve světle!" "Musíme se osušit," řekl jsem. "Vždyť z nás kape voda." "Ale jak snadno můžete být zasaženi kulami, které přijdou zvenčí. Nepřátelé se připlíží ke kůžím a podívají se dovnitř - " "To si právě přejeme." "Aby na vás střileli?" "Nedostanou se k té paště! Budeme rychlejší než oni. Kdybychom se ukryli za stěnu, neviděli by nás a nemohli by se tedy pokusit o střelbu, čímž by nás zbavili pěkné zábavy a zároveň možnosti dát jim za vyučenou. Posadte se k nám a buďte klidní. Není, čeho byste se mohl obávat. Můžete se spolehnout na naše oči, střežte se však pozorovat dveře, jinak by to chlapíci přede dveřmi zpozorovali. Dívejte se kamkoliv, jen ne na dveře!" "Ale napadne-li je obořit se na dům a vzít nás útokem?" "Jak by to navlékli?" "Mohli by sem vniknout dveřmi najednou." "Oh - toho se budou bát! Vždyť vědí, že naše pušky jsou namířeny proti dveřím - a také vědí, že palbě mé opakovačky by neušel ani jediný. Není jich příliš mnoho a proto budou šetřit silami." Mladý muž se na můj pokyn posadil zády ke dveřím. Nutil se do statečnosti, ale krčil občas rameny a strkal mezi ně hlavu. Jistě se mu zdálo, jako by

každou chvíli cítil kulku mezi lopatkami. Bavili jsme se úmyslně nahlas, abychom zmýlili bdělost útočníků. Zdánlivě jsme se o koženou oponu nestarali, ale ve skutečnosti jsme ji nespouštěli ani na okamžik z očí. Kůže se občas pohybovala vánkem, což stěžovalo naše pozorování. Pojednou jsem spatřil mezi spodním cípem kůže a hliněnou podlahou hlaveň pušky, ale v témž okamžiku vylétla již stříbrná puška Apačova; zahřměl výstřel a zvenčí se rozlehl skučivý nářek. Hlaveň zmizela. "Kdo tohle zkoušel, ten se nevrátí," usmál se Emery. "Ti chlapci zaslouží vážně výprask! Chtěli nás zde zajmout!" "Nepodaří se jim to, což?" "Ani pomyšlení! Můžeme se jen položit za oponu a udusit oheň, aby nás neviděli; pak je vyřídíme jednoho po druhém." "Udělal bychom ještě lépe, kdybychom vystoupili na střechu," zašeptal jsem, "měli bychom rozhled na všechny strany." Vinetů pokývl. Strop nebyl ani čtyři lokte vysoko, a mohli jsme Indiánovou ručnicí, abychom vlastní zbraně ušetřili, prorazit díru do stropu. Především bylo však nutné uhasit oheň, aby jeho záře nevycházela dírou a náš úmysl nebyl předčasně vyrazen. Udusili jsme jej tedy, pak Emery sebral starou Indiánovu předovku a pustil se do práce. Vinetů se nabídl, že pomůže, kdyby Angličanovi umdlela ruka, já pak jsem se plížil ke dveřím, abych zamezil možné překvapení. Ležel jsem na břiše a vysunoval hlavu velmi zvolna ven. Rozhlédl jsem se napravo až k nejbližšímu rohu - nikdo tam nebyl. Pohlédl jsem nalevo - - ah! - tamodtud se plížil zvolna a tiše tmavý stín, zcela po indiánsku. Vyčkal jsem, až se chlapík přiblížil ke dveřím asi na metr, pak jsem vylétl jako blesk, popadl Indiána pravici za hrdlo a vysázel mu levici dva, čtyři, šest hlučných políčků, načež jsem jím zatočil a MRSůl jím kupředu, kde se skácel na zern. Pach jeho kůže mi prozrazoval, že držím Indiána. Strachem pustil pušku, kterou jsem zvedl a vnesl do „komnaty". Ten člověk by se již nebyl ukázal u dveří za nic na světě; to bylo jisté. Kdyby nebylo šlo o vážnou věc, byl by mě tento výjev rozveselil, v té chvíli mi však do žertů nebylo. Děšť již ustal a nebe se začalo poněkud vyjasňovat, takže jsem mněl lepší rozhled. Zanedlouho byla do stropu proražena díra tak veliká, že jsme se mohli pro- táhnout na střechu. Použili jsme mohutných zad Emeryho jako žebřík, vytáhli jsme se vzepřením na střechu a Angličana jsme vytáhli za sebou. Nikdo z nás se nevztýčil, protože by byl zdola spatřen v záři vycházejících hvězd. Rozlezli jsme

se do všech čtyř stran: Vinetů dozadu, Emery napravo. Vogel nalevo a já kupředu, abychom přehlédlí ze štítu celé okolí domu. Připlížil jsem se až na hranu a když jsem pohlédl dolů, uviděl jsem právě pod sebou dva rudochy. Abych jim příliš neubližil, střelil jsem je z revolveru do předloktí. Chlapi vykřikl strachem, pustili pušky a pádili jako posedlí. Zezadu se ozval výstřel z Apačovy ručnice, a vzápětí hlaholil tmavou nocí jeho zvučný hlas: "Pryč od koní, jinak můj příští výstřel zasáhne hlavu!" Na té straně za domkem byl totiž coral. do něhož jsme uvedli své koně. Právě když Apač nastoupil hlídku, chtěli nám Yurnové odvést koně. Pak vystřelili i Emery a Vogel. Útočníci se tedy plížili okolo celého domku, nyní však od něho prchali všemi směry. Jejich úmysl, zmocnit se nás v chatě, se nepodařil. Za celou noc se již nikdo z nich neodvážil útoku, a jakmile se rozednilo, nebylo v celém okolí jediného človíčka. Seskočili jsme tedy se střechy do světnice. Indiánka ležela klidně na lůžku, právě jak se zvečera uložila. Jak se zdálo, netoužila příliš po svém muži, čehož si zvlášť Vinetů bystře povšiml. Přistoupil k lůžku a oslovil ji: "Proč neodešla má rudá sestra za svým mužem?" "Protože o něm nechci nic vědět," pravila. "Señorové, darujte mi peníze, abych se mohla vrátit k svému kmeni." "Chceš odejít do Sonory?" tázal jsem se udiveně. „Tak je to, señore." "Sama tak daleko územím tolika nepřátelkých kmenů?" "Nebojím se rudých mužů. Chudá squaw nemá nepřátele." "Pravda. Nikdo z bojovníků ti nezpůsobí příkoří, ale proč chceš odejít od svého muže?" "Protože mne přinutil, abych s ním opustila vigvamy našeho kmene a pu- tovala do ciziny. Mám doma rodiče a bratry a zmiřám touhou po nich." "Nejedná s tebou tvůj muž přívětivě?"

"Nenávídím ho. Je to zlý člověk." "Dobrá! Dáme ti tolik, že můžeš na cestě koupit vše, co potřebuješ." Dal jsem jí co jsem mohl postrádat, Emery jí poskytl desateronásob, Vogel jí vložil do dlaní několik dolarů a Vinetů několik zmek zлата ze svého opasku. Žena zakřepčila radostí a zvolala: "Señorové! Děkuji vám! Měli jste v této chatě zahynout, byli jste přepadeni a přece jste vůči mně milosrdní. Jak se raduji, že se úklad proti vám nezdařil!" "Jaký úmysl vlastně Yurnové meh?" tázal jsem se. "Chtěli jste zde zůstat na nocleh. Byli by vás přepadli ve spánku." "Tento záměr neosnovali jen Yurnové." "Ne, nýbrž běloši, kteří bydlí v pueblu, starý běloch otec a mladý běloch syn. Mladý běloch přišel sem s bílou squaw; vyprávěl, že jste již mrtví, pak přiváhal jeho otec a řekl, že jste mu v patách, že jste zabili a oloupili jeho bratra. Mně a mému muži bylo uloženo vystoupit na tuto horu a čekat, až byste přijeli, načež jsme vás meh pozvat do této chaty. Když jste večer přijeli, musela jsem za deště cválat k Flujo blanco, abych oba bělochy uvědomila o vašem příjezdu. Běloši a Yurnové se hned se mnou vypravili." "Nemohla jsi nám dát výstrahu?" "Nemohla jsem."

"Nechtěla jsi!" "Nechtěla," přiznávala se upřímně. "Vždyť jsem vás považovala za vrahy a nepřátele. Poznala jsem však z tvého vlídného jednání, že jsem se ve vás zmýlila. Nyní jste mne obdarovali, a neubližili jste mi; chci vám za to být vděčná." "Chceš-li, odpověz nám pravdivě na několik otázek." "Taž se, señore; povím ti ráda, co vím." "Chci ti důvěřovat, neboť z tvých očí září poctivost a upřímnost. Tvůj muž nám večer vyličil podobu puebla. - Myslíš, že nás klamal, nebo mluvil pravdu?" "Mluvil pravdu, neboť mu bylo otcem mladého bílého seňora nařízeno, aby mluvil pravdu." "Ale přesto vše jsme zde měli být zadrženi a zajati." "To byl jen začátek záměru. Kdyby se nezdařil, očekává vás jiná záhuba." "Jaká? Víš to?" "Ano, neboť jsme byli všichni, muži i ženy, seznámeni s úkladem a radovali jsme se velice, že se jistě zdaří." "Doufám, že nám o té pasti dáš podrobnou zprávu." "Povím ti vše. Můj muž vám vyličil, kudy lze do puebla vniknout, neboť kdybyste nebyli zajatci zde, chtěli vás tam vlákat." "Toho nebylo třeba, neboť jsme pevně odhodláni pueblo navštívit za všech okolností - " "- abyste tam zahynuli," přerušila mne. "Ale dám vám výstrahu. Protože jste nebyli zajati zde, odebrali se všichni lidé, kteří zde v noci byli, do puebla a zanechali za sebou znatelnou stopu, abyste snadno našli cestu. Stopa půjde odtud až do soutěsky, kudy teče Flujo blanco, pak přes řeku a kus cesty podél levého břehu až k soutěsce, kde může jen jediný jezdec kráčet po břehu. Skály se právě na tom místě

rozestupují; tvoří úzký žlab, kudy se vchází do puebla; po obou stranách jsou vysoké, hladké skalní stěny, po nichž člověk nemůže lézt. Tam jste měli být zaskočeni. Polovice bojovníků je rozložena v tomto žlabu, kdežto druhá čeká venku v záloze, aby vás propustila soutěskou a pak vás ve žlabu sevřela. Měli jste být obklíčeni zepředu i zezadu." "Ejhle - ten záměr nebyl hloupý. Úzká šíje, kde možno postupovat jen jednotlivě, napravo i nalevo skaliska a vpředu i vzadu tlupa nepřátel." "Ano, seňore! Léčku sestrojil starý běloch." "Jak jsem řekl: hloupé to nebylo, ale starý běloch se přece dopustil chyby nebo více chyb, neboť i kdybys nás nevarovala, nebyli bychom nikdy vešli do té pasti. Starým bělochem se nedáme zaskočit. Chce-li nás zajmout, nesmí si počínat tak nemotorně. Jeho první pokus se nezdařil, ač jsme nebyli varováni, a druhý pokus se rovněž nezdařil. Tedy polovice bojovníků bude rozložena v záloze a nechá nás projet až ke skalám, kdežto druhá nás uvítá v soutěsce?" "Jak říkáš, seňore!" "A při tom nařídil, aby byly zanechány znatelné stopy! Nechť se naše sestra nedomnívá, že jsme slepí. Byli bychom stopy počítali a hned zpozorovali, že polovina jich náhle schází. Jak by nám ta polovina nechyběla! Vždyť nemůže zmizet ve vzduchu; byli bychom zkrátka podle stopy poznali, že se tlupa rozdělila na dva díly, z nichž každý jede jinam. Byli bychom sestoupili z koní, pustili se za zálohou a zničili ji." "A jak byste se byli prodrali úžlabinou?" "Snad bychom tam vůbec nevešli, a i kdybychom to udělali, nebyli bychom měli nepřitele v zádech, nýbrž jen před sebou. Poněvadž úžlabina je úzká, byli by se Yumové drželi jednotlivě za sebou tak jako my, takže by jen přední jednotlivci spolu zápasili. Myslím, že pak by z rudých mužů sotva zbyl naživu jeden, který by byl počítal mrtvé." Tímto výkladem se žena nesmírně poděsila a prosila za hlasitého nářku: "Seňorové, nedělejte to! Nechci, aby moji soukmenovci byli povražděni vinou výstrahy, kterou jsem vám dala. Raději bych sama zemřela." "Upokoj se. Nepovažujeme bojovníky Yumů za své nepřátele. Smluvili jsme s nimi již před několika lety příměří a chceme s nimi jednat přátelsky. Pokud jde o nás, neučiníme ani jednomu z nich nejmenší příkoří. Chceme se zmocnit jen dvou bělochů, do nichž vám přece nic není; to je vše. Pokusíme se dosáhnout toho uskokem, a doufám, že vlastně ani nedojde k boji. Pověz nám však: je zmíněná skalní úžlabina jedinou cestou, kudy lze vniknout do puebla nebo tamodtud vyjít?" "Jiné cesty není." "Nelze vylézt nebo slézt po skaliskách, které pueblo obklopují?" "Není to možné, neboť skály jsou příkré a srázné jako stěny této světnice. Přeješ-li si, mohu ti je ukázat." "Kdy a jak?" "Třeba hned. Řeka protéká hlubokým údolím, ale tato rovina je položena na hřebenu hor. Kdo ví, kde je pueblo, může dojít až na okraj kotliny a shora pohlížet na všechny přibytky puebla i na jeho nejbližší okolí." "Na to se ovšem podíváme. Povedeš nás?" "Ráda. Vsedněte na koně a jeďte odtud přímo na jih, až dojedete k veliké osamělé skále; tam na mne počkejte. Pojedu oklikou, aby stopa mého koně nesplynula s vaší stopou." Vynesli jsme sedla z chatrče a osedlali koně. Domnělý "Zuni" měl asi dva koně; na jednom z nich ujel, druhý však stál v ohradce pohromadě s našimi; na toho koně vsedla Indiánka. Vyjeli jsme naznačeným směrem a spatřili jsme po půlhodinové jízdě veliké osamělé skalisko, k němuž jsme dojeli. Zanedlouho příklusala Indiánka od východu, potom jsme jeli za ní západním směrem. Náhorní rovina, kterou jsme projížděli, byla porostlá křovisky. Občas jsme přeskakovali hluboké strouhy, vymleté dešťovou vodou. Naše jízda trvala asi hodinu, až konečně jsme dorazili k veliké houštině, za níž vystupovaly koruny vysokých stromů. Táhl se do značné dálky, a tvořila obrysy podkovy. Zde Indiánka zarazila koně, seskočila a sepjala zvířeti přední nohy řemenem, takže se mohlo volně pást, nemohlo však daleko uběhnout. Učinili jsme totéž, načež jsme vešli do houštiny, která se brzy proměnila v lesík. Prošli jsme lesíkem a narazili znovu na skupiny křovisek a kráčeli tudy asi čtvrt hodiny. Pak Indiánka stanula a pravila: "Ještě několik kroků a zastavíme se na okraji kotliny, ve které spatříte pueblo. Mějte se na pozoru, abyste se nezřítili do hlubiny, nebo nebyli zdola spatřeni." Po jejím varování jsme se položili na zem a plížili se mezi posledními křovisky kupředu, až jsme náhle uviděli to, po čem jsme pátrali. Pod námi zela propast, jejíž stěny směřovaly kolmo do hloubky, takže pozorovatele nezvyklého hloubkám jímala závaň. Dno propasti se zelenalo travnatým kobercem, na němž se páslo stádečko asi dvaceti koní a slušné stádo brávy, přinejmenším dvě stě kusů. Byla to živá zásoba masa pro obyvatelstvo puebla. Z travnaté půdy vyrůstaly vysoké stromy, které se nám ovšem jevily jako zakrslíci. "Opět kotlina!" pravil Vinetů, který ležel na břiše vedle mne. Měl k té poznámce dobrý důvod. Zase jsme měli sestupovat do kotliny. Za našich četných potulek pustinami Západu se mnohý významný výjev odehrál v

podobné horské kotlině. Jak často byl pro naše nepřátele takový horský útvar osudný a zhoubný, kdežto my sami jsme se vždy vystříhali, abychom zvolili za pobyt místo, odkud se tak špatně utíkalo. A jestliže jsme se tomu již nemohli vyhnout, vždy jsme toho litovali. Kotlina, kterou jsme si nyní prohlíželi, se mohla stát těm, kdo v ní bydleli, hotovým vězením, poněvadž, jak jsme viděli zcela zřetelně, byla spojena s vnějším světem jen úzkým skalnatým žlebem, o němž se Indiánka zmiňovala. Odkrývala se nám zde propast v kruhovitě, skoro nálevkovitě podobě, se stěnami kolmými, na některých místech dokonce převýšenými. Na skalinách nebyl výstupek ani prohlubeň, kudy by mohl člověk lézt, zachytit se nebo odpočívat. Ba ani značnější trhlinka nikde nebyla. Shora to vše působilo dojmem ohromné medvědí tlapy, pevně stavěné a tak uzpůsobené, že obyvatelstvo mohlo jen zůstat na dně. Leželi jsme právě proti úžlabině a viděli jsme, jak je úzká. Jen jediný jezdec mohl tudy projet. Vedle východu, který směřoval k Flujo blanco, malé a bystré říčce, se vypínala budova, kterou Judit nazývala svým letohrádkem. Bylo to právě a dokonale pueblo o několika terasovitých patrech, jak jsem se již zmínil při popisu puebla Acoma. Bylo vidět, že se v dávných dobách zřítlo do hlubiny několik skalisek, jejichž trosky bylo použito k základům stavby tohoto puebla. Opíralo se o skalní stěnu a mělo osm nad sebou položených, terasami oddělených pater, ustupujících od základu k vrcholu po způsobu starobylé ba- bylonské věže. Celek však tvořil čtyřbokou pyramidu, která, pomyslíme-li si její kolmý průřez, měla přední, proti kotlině směřující polovici volnou, kdežto zadní polovina přiléhala ke skále, částečně do ní vtesána. Od terasy k terase byly položeny žebříky; s nejdolejší jsme jich napočítali právě osm. Cizinec by tedy nemohl vniknout dovnitř, kdyby byl chyběl nejdolejší žebřík, takže celá stavba by mu byla naprosto nepřístupná. V dobách, kdy toto pueblo bylo stavěno, zajisté vyhovovalo naprosto svému účelu. Bylo již samo o sobě nedobytnou tvrzí, k čemuž je nutno přičíst závažnou okolnost, že bylo stavěno mezi nepřístupnými skalami, nikoli na širé rovině a bylo tedy možno je ubránit nemnohými

obhájci, kteří mohli vchod skalní soutěskou velice úspěšně tarasit a hájit. Tuto pevnost bylo možno jen překvapit náhlým útokem, nikoli však vyhladovět, neboť úpatí skal, tvořící mírné údolí s bohatou prstí, mohli obyvatelé zpracovat na úrodnou pastvinu, zahradu nebo roli, takže obyvatelstvo puebla mělo vždy dostatek potravy. A také vody zde bylo dost: proti nám se leskla její hladina z rozsáhlé pánve, stavěné kruhovitě před přízemkem puebla. Tato pánev byla asi živěna vydatným podzemním pramenem. Nejvíce nás však zajímali lidé, které jsme viděli. Těsně před úžlabinou tábořila četa Indiánů, ozbrojena puškami. Jejich vůdce - aspoň se nám vůdcem zdál - seděl proti tábořišti na nejspodnější terase puebla ve společnosti velmi

pěkné, totiž s Jonatánem Meltonem a paní Judit Silberbergovou. Melton byl ozbrojen puškou. "Hle, seňore, zde je vše tak, jak jsem ti řekla," ozvala se Indiánka. "Bojovníci u úžlabiny čekají na váš příchod, a druzí bojovníci se položili do zálohy venku u řeky, aby vás vehnali do soutěsky." "Kde je otec mladého bělocha, který sedí na dolejší terase?" "Venku u zálohy. Je velitelem vnější čety, a jeho syn velitelem vnitřní čety. Doufají, že vás zcela jistě zajmou." Vtom se labužnický ozval Angličan: "Z tohoto místa bychom mohli pana Jonatána docela dobře ostřelovat, co myslíte? Což abych mu poslal na pozdrav olověného ptáka?" "To bys tomu dal!" řekl jsem. "Především se ho chceme zmocnit živého a za druhé bys ho sotva zasáhl."

"Oho!" "Pshaw! Přece víš, že znám tvou zručnost, ale výstřel odtud shora do hlubiny je přece jen málo bezpečný. Lze odtud těžko vypočítat sklon kule. Neodvážil bych se tvrdit, že bych ho zasáhl." "Well- a za třetí?" "Za třetí by tvůj výstřel prozradil, kde jsme, a zhatil by náš záměr, dosud neujasněný. Jeho zdar by byl aspoň na vázkách." "Dobrá. Tedy se střilet nebude. Ale co dělat? Seskočíme snad odtud, abychom popadli milého Jonatána za pačesy?" "I když neseskočíme, přece se musíme nějak dostat do kotliny. Pohled tam k pueblu! Jak vysoko je asi od spodní plošiny až k hraně skaliska nahoře?" "Odhaduji tu výšku aspoň na patnáct metrů." "V tom se s tebou shoduji, připočítávám však se zřetelem na zrakový klam dalších pět metrů - -" "A hodláš sestřít tak dlouhý žebřík?" přerušil mne Emery s úsměskem. "Hm! Chceš-li vyrábět vtipy, dbej, aby se jim člověk mohl smát." "No, dobře. Věc je ovšem vážná. Do puebla vniknout musíme, a protože je téměř nemožné dostat se tam soutěskou, je nutné myslet na to, abychom se spustili odtud, shora." "Nechci zrovna vyslovit tu možnost. Vysvětlil jsem již této ženě, jakým uskokem bychom si mohli vynutit vstup do kotliny. Ale to předpokládá přímý útok, jemuž bych se rád vyhnul, a třeba jsme se nakrásně vedrali násilně úžlabinou, byli bychom vystaveni bez úkrytu střelám z plošin puebla. Ne a ne! K čemu nasazovat život? Myslím, že se vplížíme dovnitř bez výstřelu, tiše, tajně a za tmy, ale i v tom případě by nám nezbyvalo, než přepadnout hlídky, snad je zardousit, nebo probodnout a to se mi valně nezamlouvá. Proč by měli trpět svedení rudoši, lidé celkem nevinní, za uskoky darebů bílé kůže? Skoro nám ani nezbyvá nic jiného, než se spustit shora dolů." "Spoléháš tolik na naše lasa?" "Zajisté." "Poslyš, Čarlí! To je nebezpečná hračka: vždyť jsme lasa koupili. Kdy- bychom si je sami spletli, pak bych ručil za jejich pevnost, ale spouštět se na koupeném, bůhvíjak zlodějském řemení do takové hloubky, to je více než nasazovat život; člověk může mít zcela bezpečně zato, že v polovici prasknou." "Lasa jsou pevná, neboť jsou namáčena v tuku a dobře vyuzená." "Přesto k nim nemám důvěru. Pomýšlíš také na to, že se takové laso roz- kymácí, čím hlouběji šplháš?" "Zajisté. Rozptýlím však tvou nedůvěru tím, že se spustím první, potom laso zdola natáhnou, takže můžeš po něm sklouznout do hloubky, aniž se rozk- váš." "Well! Zkus to a podaří-li se, pak jsem hotov pustit se za tebou. Dříve se však zeptej ženy, zdali - -" "Ne - ne!" přerušil jsem ho. "Indiánka nesmí vědět, že se odtud spustíme. Věřím sice, že s námi smýšlí poctivě, ale bude lépe, nedozví-li se nic. Mohla by se třebaš poděknout buď svému panu manželovi nebo jinému vyzvědači z puebla." "Dobrá. Jen aby nám tedy nerozuměla. A kam vlastně odešel Apač?" Vinetů zmizel totiž někam napravo do houštiny. Tušil jsem, co zamýšlí a proto jsem Emerymu odpověděl: "Jsem přesvědčen, že se plazí tam naproti, přímo nad pueblo, aby vyzkoumal půdu, prohlédl skaliska a vyšetřil, jak bychom se spustili do hlubiny." Tušil jsem správně. Vinetů se zanedlouho vrátil a pronesl chladně: "Zbývá nám jen jediná cesta, nechceme-li prolévat krev. Spustíme se na spodní plošinu puebla, nebo také na některou vyšší." Hovořil nářečím severních Siouxů, aby mu Indiánka z jihu nerozuměla. "Stačí naše lasa?" "Stačí." "Nepopraskají?" "Nepopraskají. Ostatně je můžeme vyzkoušet. Mají dostatečnou délku, takže splynou hluboko přes dolejší plošinu." "A jak je připevníme?" "Těsně u hrany skalní stěny roste strom, jehož silné kořeny vyčnívají ze skály a jsou dostatečně pevné, aby udržely koně. Doufám, že můj bratr projeví souhlas s mým návrhem, abychom se do kotliny spustili dnes večer." "Souhlasím. Co však podnikneme do té doby? Čím se zatím zaměstnáme?" "Nemůže můj bratr zodpovědět sám tento dotaz?" "Mohl bych. Především se postarejme, aby naši nepřátelé neuhodli, co vlastně zamýšlíme - -" Vinetů pokývl hlavou. "Ano, vynasnažíme se," pravil, "abychom jejich pozornost odvrátili od ho- řejších skalisek. Co však soudí můj bratr? Jak bychom to nejlépe dokázali..." "Utvrdíme je v domněnce, že podnikneme na pueblo útok zdola, z úžlabiny." "Ano. Budou nuceni uvěřit, že se budeme plížit za tmy k strážím u řeky, a abychom je v tomto klamu utvrdili, sejdem s této planiny ihned do údolí." "Teď hned?" tážal se Emery. "Správně," hovořil Apač. "Ať nás vidí, ať nás mají na očích, nebo aspoň zpozorují, že jsme v údolí." "Ale toto - poslyšte, bratři! Vždyť je to ohromně nebezpečné! Ukážeme-li se jim, postřílejí nás." "To by dokázali jen tehdy, kdybychom se k nim přiblížili na dostřel. To však neučiníme." "Jeden jejich oddíl leží v záloze. Ti lidé zajisté zpozorují náš příchod, kdežto nám není známo, kde jsou ukryti; můžeme jim tedy vběhnout přímo do rukou." "Nemůžeme a nevběhneme, neboť máme zrak i sluch. Ostatně snad žena ví, kde je záloha rozložena." Na mou otázku mi dala Indiánka uspokojivou odpověď: "Vrátíte-li se k chatě, ve které jste přenocovali a půjdete-li odtud po stopě úmyslně velmi znatelné, dospějete k potoku, který se vlévá do Flujo blanco. Na tom místě poznáte, že se čtyři rozdělily. Přední oddělení mělo jít proti proudu Flujo blanco do puebla, zadní četa se pustila vzhůru potokem, abyste neviděli její stopy, a skryla se mezi křovinami." "A tam nás nyní očekává, neboť přední četa je už dávno v pueblu," doložil jsem. "Vidíme odtud bojovníky připravené k našemu uvítání. Nebylo by zdvořilé, kdybychom je nechali čekat ještě déle. Což abychom tam šli přímo

odtud?" "Ne," namítal Vinetů. "Je nutné, abychom se pustili k Flujo blanco koňmo." Pak se obrátil k ženě, upřel na ni pátravý pohled a tázal se: "Má rudá sestra s námi smýšlí poctivě?" "Ano," odpověděla prostě a vydržela Apačův pohled, jemuž nebyl schopen vzdorovat ani nejobratnější lhář. "Dostane se ti odměny. Padnou-li nám oba běloši do rukou bez boje, dáme ti mnohem více zlata, než jsi dosud obdržela. Zpozorují-li však, že jsi nás zradila, zasáhne tě první kule, kterou ze své pušky v tomto okolí vystřelím. Věř mi to. Vinetů rád odměňuje, ale umí též trestat." "Chci odtud odejít potají, nechci však svým bratřím škodit. Nechcete je usmrtit, nýbrž šetřit a dáváte mi zlato, abych se snáze dostala do Sonory; proto jsem vám řekla z dobré vůle, co jste si přáli vědět, a neznám vás." "Nechť se tedy má sestra vrátí do svého domu." Žena chtěla té pobídce vyhovět, ale dosud jsme nevěděli o okolnosti, která byla pro nás velice důležitá; proto jsem se ještě tázal: "Znáš všechny místnosti puebla?" "Znám." "Víš, kde bydlí bílá squaw, která sem přijela povozem?" "Na první plošině puebla." "Kde je vchod k jejímu příbytku?" "Z druhé plošiny, která je nad první. Je to ta díra, z níž vyčnívá žebřík." "Tedy v první terase. Rudí bojovníci bydlí pod ní, v přízemku?" "Nikoliv. Tam nebydlí nikdo." "K čemu se tedy přízemku užívá?" "K uschování zásob kukuřice a jiných plodin, jako ovoce, zeleniny a také masa. A je tam i studna." "Ano, tu vidím. Je to nádrž dešťové vody. cisterna?" "Ne. Voda tam pramení z řeky." "Pak by byla její hladina v stejné výšce s řekou a je s ní spojena." "Ano. neboť studna nikdy nevysychá, tak jako řeka nikdy nevyschne." "A kde tedy bydlí rudí bojovníci?" "V horních patrech." "Víš také, kde bydlí oba běloši, otec a syn, jichž se hodláme zmocnit." "Syn v prvním patře s bílou squaw." "A jeho otec?" "Nad ním, na druhé terase a chodí se k němu s terasy třetí dírou po žebříku." "Jak může žít bílá squaw v této pustině? Vždyť jí chybí vše, co bílá žena potřebuje, aby se cítila spokojenou." "Nevím, co tím Old Shatterhand míní. Bílé squaw nic nechybí, neboť ná- čelník dal snést do puebla vše. čeho si přála. Bylo velmi obtížné dopravovat pustinou mnoho těch věcí, které neumím jmenovat, ale bílá squaw ho oslepila tak, že mu žádná námaha nepřipadala velická. Naši bojovníci byli stále na cestách do Prescottu a Santa Fé, aby přinášeli, co si přála." "Což měl náčelník Yumů takové bohatství, aby kupoval věci, kterých bylo třeba, aby choutky jeho bílé ženy byly uspokojeny?" "Nesmíš se mne dotazovat. Žádný rudý muž ani rudá žena nepoví, kde leží zlato, po němž všichni běloši tolik prahnou." "Dobrá! Nyní vím vše, co jsem chtěl vědět. Můžeš se vrátit domů, ale neza- pomeň, co ti řekl Vinetů. Budeš-li proradná, dostane se ti olova, nezradíš-li nás, dostane se ti peněz." "Kdy, seňore?" "Jakmile se zmocníme obou bělochů." "A kde?" "V tvé chatě. Zastavíme se tam, než opustíme tuto krajinu." "Prosím vás tedy. abyste nikomu neříkali ani neukazovali, že mi něco dáváte." "Neobávej se. Nechceme ti uškodit, neboť jsi nám dobře poradila." Indiánka vsedla na svého koně a pobídlá ho k severovýchodu, neboť tím směrem byla její hliněná chatrč. Vyšvihli jsme se rovněž do sedel. Od chaty k řece bylo nutno jet přímo na západ; museli jsme se tedy z místa, kde jsme právě stáli, pustit na severozápad. Dalo se vypočítat, jak daleko, neboť jsme věděli, jak dlouhá byla naše dnešní jízda. Od chaty k řece to byly dvě hodiny jízdy, potřebovali jsme tedy asi polovinu té doby, abychom po ostrém klusu stanuli u řeky. Po třicetvrté hodině jsme narazili na stopu, kterou Yumové zanechali úmyslně tak znatelnou, abychom se nemohli zmyšlit. Podle tvaru a povrchu půdy bylo zřejmé, že řeka není již daleko. V tu chvíli se ozval Emery: "Co vlastně zamýšlíme? Chceme se Yumům ukázat? Ale kde a jak? O tom jste se ještě nezmínili ani slovem." "Můj bratr o tom neslyšel, poněvadž se dosud netázal," pravil Vinetů. "Vyhledáme skrytou zálohu, totiž zadní četu, která zde někde poblíž na nás číhá." "Vyhledáme ji zjevně?" "Nikoli. Tajně." "Myslím ale, že je třeba, aby nás viděli." "Ano, uvidí nás, ale teprve pak, až budeme těsně u nich." "Doplníme se k nim tedy! Pak ovšem nemůžeme koně vzít s sebou." "Nevezmeme je, necháme je v úkrytu. Náš mladý bratr u nich zůstane; nemohl by stejně jít s námi, poněvadž se v plížení nevyzná a zbytečně by nám překážel a škodil." "Především se tedy postaráme o dobrý úkryt pro koně, aby nám nebyli nakonec ukradeni tou slídovou čeládkou." Takové místo jsme brzy našli, totiž rozlehlou skupinu křovin opodál říčky napravo. Zajeli jsme tam, sestoupili z koní a doporučili Voglovi přísnou bdělost. Dali jsme mu i jiné pokyny, jimiž se měl řídit, kdyby něco pozoroval. Hudebník se zřejmě rmoutil, že jsme ho nechťeli přibrat k našemu pátrání, konečně však uznal, že nemá dostatečné zkušenosti pro náš podnik, a že by nám nemohl být na prospěch. Přesvědčili jsme se, že je v okolí úplně bezpečné a vrátili jsme se ke stopám Yumů a začali jsme je sledovat. Postupovali jsme ovšem s veškerou obezřetností, neboť se dalo předvídat, že nám vyšlou vstříc vyzvědače již z pouhé netrpě-

livosti, protože jsme dlouho nepřicházeli. Používající každého stromu, keře i skaliska za úkryt, postupovali jsme volně vpřed, až když jsme se přesvědčili, že nepřítel se neskrývá nikde v okolí. Takovým způsobem jsme vnikli na kraj úžlabiny, kterou kdysi vryly do planiny vody nynější říčky Flujo blanco. Úžlabina tvořila kaňon, jímž jsme se plížili napříč; čára, kterou se rozkládal, tvořila s čarou našeho pohybu dva pravé úhly. Pojednou se půda před námi skláněla a tvořila úzký úvoz vedoucí přímo k řece. Nesestoupili jsme však tudy, neboť Vinetů šeptal: "Než se tudy pustíme, je třeba vědět, kam tato cesta směřuje. Půjdem proto podél okraje, až dorazíme k hraně tohoto kaňonu." Poslechli jsme. Došli jsme brzy k hraně vysokého skaliska, odkud jsme viděli pod sebou v hloubce říčku. Spatřili jsme také místo, kde se úvoz dotýkal břehu. Právě proti úvozu na druhém břehu se vléval do říčky známý potůček, o němž se nám zmínila Indiánka. Plynul mezi skalisky a ponechával úzkou stezku podél břehu, kudy se dalo kráčet i jet. Emery ukázal prstem na směr potoka a pravil: "Tam tedy číhá záloha! Jak se dostaneme do údolí, abychom nebyli zpozoro-ováni? Půjdem-li vzhůru proti vodě, spatří Yumové náš příchod." "Není třeba, abychom šli proti proudu. K potoku se dostaneme také jinou cestou a neznáme-li ji, musíme ji vyhledat." "A přiblížit se rudochům do zad, pravda?" "Ták jest. Očekávají patrně, že se k nim pustíme vzhůru proti potoku, nikoli po jeho proudu shora; je tedy pravděpodobné, že je překvapíme." "Musíme tedy přebrodit řeku, pustit se přes kaňon a slézt skaliska, ačkoli neumíme létat." "Neumíme-li létat, umíme šplhat, lézt a brodit se. Vraťme se zatím k úvozu, jehož polohu a povahu půdy známe." Vrátili jsme se a sestoupili úvozem, ovšem velmi obezřetně. U řeky jsme viděli, že se zde stopa Yumů dělí; polovička mizela vzhůru proti proudu Flujo blanco, polovička proti toku malého potůčku. To bychom byli viděli i kdyby- chom nedostali výstrahu od Indiánky. Jak se mohli Meltonové domnívat, že bychom byli tak slepí, abychom neviděli dělení stopy! Začal jsem velmi

po- chybovat o jejich zkušenostech. Každému zajíci, každému greenhornovi by ta okolnost byla nápadná, a Meltonové tím chtěli oklamat náčelníka Apačů, muže, jakým byl Vinetů! Přebrodili jsme řeku, ale nesledovali proud potoka, kde asi na nás číhali Yumové, ale ubírali jsme se po proudu Flujo blanco, až jsme vypátrali příhodné místo, kudy jsme mohli stoupat do vrchu. Stanuli jsme na horní planině opodál řeky a šli jsme pochodem napříč vlevo k hlubokému potočnímu korytu, kde jsme také brzo vypátrali místo, od něhož jsme se mohli pustit po proudu do údolí. Yumové očekávali náš příchod zdola po levém břehu, kdežto my jsme byli na jeho pravém břehu, vysoko nad nimi, a plížili jsme se k nim shora dolů. Emery, jak se zdálo, stále jasně nechápal úmysl můj a Vinetůův. Když jsme se totiž na dobře skrytém místě na okamžik zastavili, tázal se: "A bylo opravdu nezbytné podniknout tak namáhavou pouť?" "Zajisté," odpověděl jsem. "Yumové očekávali náš příchod. Kdybychom nepřišli, pustili by se do hledání naší skrýše, vypátrali by naše stopy směřující k pueblu, a třeba se jim i nepodařilo přepadnout nás, poznali by náš záměr, přičemž bychom ovšem mohli skoro určitě předpokládat, že by nás rádně uvítali, kdybychom se večer po lasech spouštěli do skalní kotliny." "Hm - může být; ale "mohli jsme se také ukrýt na jiném místě a v klidu čekat až do večerního šera." "Nebylo by nám to prospělo, milý Emery. Je nutno je zmýlit, aby si mysleli, že chceme vniknout do puebla skalní šíjí. Mimoto považ, jak pěkně jim zkrříme záměr. Dívají se na opačnou stranu, napínají pozornost směrem k ústí potoka, doufají, že půjdeme proti jeho proudu, jakmile vypátráme stopu zadnější čty, nebo proti toku říčky: v obou těch případech myslí, že jim padneme do rukou. Zatím však jsme jim nyní v zádech a překvapíme je se strany, kde nás naprosto neočekávají." "A jaký užitek z toho budeme mít?" "Jaký užitek?" tázal jsem se vskutku udiveně. "Tato otázka, Emery..." "Divíš se jí? Nechceš přece rudochům ublížit. Kdybychom je směli postřílet, pak by mělo naše šplhání, brodění a plahočení jakýsi účel, ale my je chceme jen zastrašit a necháme je pak utéci." "Ano, totiž Indiány, ne však starého Meltona. Toho se zmocníme a pak nám stačí zajmout večer také jeho syna. Nyní, doufám, jsi spokojen." "Ah, ovšem, jsem spokojen. Ale že by celý náš útok byl vlastně namířen jen na Meltona, o tom jste se nezmínili." "Poněvadž se to rozumělo samo sebou. Nyní však vpřed, jinak by mohli Yumové ztratit trpělivost a mohli by opustit svou skrýš." Plížili jsme se dále. Každým okamžikem jsme mohli narazit na nepřátelskou zálohu. "Uff!" zaslechl jsem pojednou Apače. Byl před námi na několik kroků. Vykřiknul, vztyčil se a stál u houštiny, odkud ukazoval na malou mýtinu, která se prostírala před námi. Pospíšili jsme k němu a byli jsme zachvázeni stejným úžasem a zklamáním. Tráva na mýtině byla zdupána; všecko nasvědčovalo tomu, že zde byla záloha Yumů - ale nikdo z nich nebyl k spatření. "Pryč!" prohodil Apač nyní již klidně. "Ano - ale jen aby to nebyl uskok," varoval jsem. "Je možné, že zpozorovali náš příchod a rozlezli se, aby nás přivítali výstřely z několika stran." "Uvidíme," prohodil Vinetů. "Necht' zde moji bratři okamžik sečkají." Vrátil se asi na sto kroků, přeskočil potok a blížil se k nám po druhém břehu. Břeh byl porostlý tolika křovisky a houštinami, že by ho Yumové nespátřili. Prolézal houštiny jako had a zmizel asi na deset minut, pak se vracel vzpřímen, což bylo neklamným znamením, že nikoho neviděl. "Jsou pryč," volal na nás zdaleka. "Pustili se přes řeku. Viděl jsem, že jejich stopa vede až ke břehu." "Proklatě!" huboval Emery. "Podle všeho chvátali vzhůru k pueblu, poněvadž nechtěli déle čekat. Zajetí starého Meltona tedy odpadá." "Kdyby šlo jen o to, pochvaloval bych si," pravil jsem. "Jen o to! - A co se vlastně ještě mohlo přihodit?" "Přebrodili se řečištěm. Narazí-li tam na naše stopy -" "U dása! Pravda! - Pak se po nich pustí na zvědy. Půjdou po proudu podle břehu právě jako my až k potoku. Můžeme se tedy klidně zde usadit a vyčkat, až se jim uráčí přijmout naše uvítání. Šťastnější to nemůže dopadnout." "Nejsem tak veselý jako ty. Ano, kdyby byli skutečně našli stopu, byli by se snad za ní pustili, ale jde o to, jak? Což kdyby se po ní vrátili a narazili na Vogla a naše koně." "AU devíU! Tohle - to - by byla směla!" "Víc než směla! Nezbyvá, než pospíšit si, abychom zjistili, co se stalo, a kam se Yumové vlastně pustili." Chvátali jsme podle potůčku k řece, přebrodili jsme mělčinu a spatřili na zemi, v trávě i písku, právě tam, kde úvoz u řeky končil, mnphem více šlépějí, než jsme viděli dříve. Zkoumal jsem je, ale nevyznal jsem se v nich dobře. Emery také ne, a sám Vinetů vrtěl povážlivě hlavou. Zkoumal, měřil otisky prstem, vrtěl hlavou a konečně pravil: "Snad se Yumové již dávno vrátili. Moji bratři necht' se mnou pospíší ke koním." Rozběhli jsme se vzhůru úvozem. Na planině jsme k svému svrchovanému zděšení shledali, že zde Yumové byli; našli naše stopy a pátrali po nich, nikoli však přes planinu, nýbrž směrem zpátečním, odkud jsme vyšli. Nyní nám nastal pravý běh o závod k houštinám, kde jsme nechali houslistu se všemi čtyřmi koňmi. Opatrnosti jsme již nedbali; rozhodovala jen obava o nezkušeného mládence a také ovšem o koně, bez nichž jsme byli v těchto pustinách ochromeni. Jako švaní jsme se hnali přes planinu, vrazili do houštin a připravili jsme se za šíleného úprku k střelbě, kdyby nám byl někdo vkročil do cesty. Konečně jsme stanuli mezi známými houštinami - ale koně zde nebyli a houslistu jsme rovněž neviděli. Trávník nebyl zdupán - nikde se nejevily známky zápasu. Náš slovutný virtuos, "náčelník tónů" byl docela podle pravidel tiše přepaden. Stopy útočníků směřovaly oklikou zpět - k úvozu. My - zkušený a přemudrovaní westmeni jsme dostali snůpku, bídnou, pokořující snůpku! Emery zrovna prskal vztekem a také se na nás osopil: "Tak - teď zde stojíte jako pařezy a hledíte na sebe. Kde je, u všech čertů, starý Melton, jehož jste chtěli chňapnout? Vypálil vám rybník, což? Kdybyste mne byli poslechli, nestáli byste zde jako školáci, kterým bylo vyplaceno rákosem." "Můj bratr Emery se nikdy nedopustil chyby?" tázal se chladně Vinetů. "Ale - dost a dost!" odpovídal upřímně Angličan, "ale teď se nezdržujeme zbytečným mudrováním o komářím sádle. Musíme přece muzikanta vysvobodit;

pojdte - pojdte rychle!" A už zase letěl k řece. Poněvadž však viděl, že se za ním vlečeme krokem, zastavil se a volal: "Proč se loudáte? Pospěšte přece. Není času nazbyt." "Kam vlastně chceš?" tázal jsem se. "Do puebla?" "Kam chci? Kupředu, třeba do pekel a tedy také do puebla! - Do puebla!" opakoval váhavě a dodal pak rnalomyslně: "Myslíš - že ho vlekli až tam? Pak to ovšem nepůjde tak rychle, jak jsem si myslel." „To zajisté uznáš, že nelze hnát útokem na skalní pevnost za bílého dne. Narazili bychom hlavami na tvrdý kámen." "A co budeme dělat než bude noc?" "Čekat - co jiného?" "Nuže, pojdte! Vystoupíme znovu na planinu a půjdeme k okraji toho srázu, odkud se hodláme večer spustit do puebla. Tamodtud aspoň uvidíme, kam dají rudí naše koně a co vlastně udělají s muzikantem." "A budou-li se po nás Yumové shánět, najdou i tuto stopu, přijdou za námi a překazí nám celé naše dílo. Pak by bylo veta nejen po nás,

nýbrž i po tom mládenci - o koních se ani nechci zmiňovat." "Ale kde tedy budeme dřepět takovou dobu?" "Ukáží vám vhodné místo," ozval se Vínětů. "Moji bratři aL jdou za mnou." Prošli jsme za ním úvozem. Vínětů stanul u jeho ústí a posadil se za první křovisko, kde se . nás tázal: "Bude vhod mým bratrům sedět zde?" "Mně ne," hučel zlostně Emery. "Sedíme zde Yumům právě před nosem." "To je také jediné správné," vysvětloval jsem Britovi, protože jsem pochopil, co Apač zamýšlí. "Yumové se totiž sem ihned vrátí, jakmile Vogla zavlečou do puebla." "Tohle - si asi rozmyslí." "V nejhorším případě vyšlou Meltonové buď jednoho nebo více zvěďů, aby se přesvědčili, co vlastně tropíme." "Nuže dobrá. A když chlapi přijdou - co se stane?" "Pošleme je zpátky do puebla s pěkným pozdravem pro Meltony. Tím způsobem aspoň nebudeme jistoty, že se našemu druhovi neodváží nikdo zkřivit vlásku." "Hm, ano - to připouštím. Ubohý muzikant se ocitl v nebezpečí, které sotva může být horší." "Aby bylo tak přílišné, to bych netvrdil! Dokud jsme zde, není, čeho by se obával." "Oh! Vzpomeň na jeho dědictví." "Nuže - co dále?" "Prohlásí-li se Meltonům jako právoplatný dědic, popadnou ho za ohryzek." "Přece by nebyl tak hloupý, aby jim to vyžvatlal." "Proč by jim to neřekl? Právě naopak myslím, že jim vyzvaní spoustu zbytečných věcí buď ze strachu nebo ze vzteku." "Můj bratr Emery má pravdu," řekl Vínětů svým klidným způsobem. "Hudebník jim poví, že je dědicem uloupených miliónů, a právě proto se Vín- netou posadil na toto místo." Nyní se přihodilo něco zvláštního; neuhodl jsem, kam Vínětů svým tvr- zením směřuje. Dovtípl se, proč se na něho dívám a tázal se mne: "Myslí můj bratr šarlí, že se nás Meltonové bojí?" "Zajisté." "Mohou doufat, nebo budou tak smělí domýšlet se, že nás zde zajmou a zničí?" "Ne. Jsem přesvědčen, že ne. Tvrdím, že vědí, že nastává poslední jednání jejich životní veselohry." "Přepadnout a usmrtit nás není přece možné; to uznají. Vogla zajmout mohli, nás však ne. Objevili jsme jejich hnízdo. Kdyby nám i odtud unikli, budeme jim záhy v patách a nedopřejeme jim ani sobě oddechu, dokud je uupo-lapíme. O tom

jsou jistě přesvědčeni stejně jako my. Nyní jim však Vogel vběhl neprozřetelně do náruče, vytkne jim jejich zločiny a prohlásí, že je oprávněným dědicem. Co udělají Meltonové?" "Zakrouť mu krk!" prohodil Emery s chladnou přesvědčivostí. "Můj bratr Šarlí je téhož názoru?" "Ne," pravil jsem, neboť jsem již uhodl názor Apačův, "vraždou by nezlepšili svou situaci, spíše by ji ještě zhoršili, neboť by pak vůbec nemohli spoléhat na naše milosrdenství." "Správně mluví můj bratr, neboť použijí-li hudebníka jako rukojmí a pone- chají-li ho naživu, mohou spíše očekávat spásu." "Můj bratr Vínětů je tedy přesvědčen, že brzy, budeme-li zde sedět, objeví se vyzvědač nebo zprostředkovatel smíru?" "Tak je to." "Můj bratr je vsutku důvtipný. Nikdy se nemýlí, a já jsem přesvědčen, že jeho tvrzení se uskuteční." "Pochybuji, pochybuji velice," odporoval bručivě Angličan. "A kdybyste i měli pravdu, pustili byste se s takovými lotry do vyjednávání?" "Zajisté! Člověk přece udělá, co je podle jeho zdání nejmoudřejší. Především musíme dbát, aby se malému, podnikavému dobyvateli miliónů nepřihodilo žádné příkon, a toho dosáhneme, přistoupíme-li, třeba jen zdánlivě, na návrhy, které nám budou předloženy, nebo vyhradíme-li si aspoň lhůtu k uvažování. Tím získáme čas. Byli jsme dnes neprozřetelní a proto také nešťastní, ale v celém neštěstí je ještě jedno velké štěstí, které mne s naší nehodou smiřuje." "Prosím tě, ty optimisto, o jakém nehorázném štěstí zase mluvíš?" "O tom, že máme lasa. Kdybychom je byli nechali na sedlech, byli bychom skoro ztraceni, neboť nevím, jak jinak bychom houslistu vysvobodili." "Pshaw! Ven se dostane tak či jinak. Dříve nepolevíme." "Ale jak dlouho by to mohlo trvat? Takto však jsem přesvědčen, že již zítra ráno bude na svobodě. Doufám -" Vínětů mne pokynem přerušil. Ležel v houštině tak, že viděl část cesty před sebou; pozoroval jsem, že jeho oči jiskří; pak jsem zaslechl kroky; někdo přicházel zvolna a opatrně jako chodí lidé v nejistotě. Protáhli jsme se plazivě mezi houštinou; chodec se nám objevil, byl to Indián. Díval se napravo i nalevo, a když nespátl nikde nikoho, vystoupil úplně z úžlabiny a začal zkoumat šlépěje, zanechané námi i jeho druhy. Pak se k nám obrátil zády. Vínětů se zvedl a postavil se tiše za něho; i já jsem povstal, a Brit se zachoval podobně, rovněž bez hluku. Pak se Apač hlasitě tázal: "Co hledá můj rudý bratr v trávě?" Yuma se otočil jako blesk, spatřil nás a strachem pustil pušku z ruky. Viii- netou ji rychle odkopl a tázal se znovu: "Ztratil snad něco můj bratr?" Přečetl jsem si v hnědé Yumově tváři rychle rozhodnutí a skočil jsem rázem na tři kroky přes úvoz. V též okamžiku učinil Yuma totéž a vlétl mi přímo do náruče. Objal jsem ho pevně a podržel, ačkoliv se pokoušel zoufalým vypětím sil se vyprostit. Když se mu to nepodařilo, oddechl si a zklidnil se, než ho Vínětů zcela odzbrojil. Když jsem ho pak odvedl z úvozu na úbočí do houštiny a poručil mu, aby se posadil, poslechl a nijak se nezdráhal. Vínětů se znovu položil, aby měl mezi křovisky rozhled na cestu a tázal se našeho zajatce: „Je mému bratru známo, kdo jsme?" Pokývl hlavou. "Xecht nám řekne naše jména." "Jsi Vínětů. a zde sedí Old Shatterhand: druhého bělocha neznám." „Tento bílý muž je věhlasným lovcem, který se dosud nikdy nezalekl ani nejčtetnějšího nepřítele. Můj bratr správně pověděl naše jména. Kde je slyšel, nebo kde se je naučil znát?" „V Sonoře. v haciendě dél Arroyo a v Almadeu alto jsem vás již viděl." "Rozpomene-li se můj bratr na vše. co se tam přihodilo, jistě také ví. že nejsme nepřáteli Yumů, neboť jsme s nimi uzavřeli smírnou smlouvu. Proč nyní vystupují Yumové proti nám nepřátelsky?" Indián neodpovídal. „Zvítězili jsme tehdy nad několika sty bojovníky kmene Yumů. a nyní je vás pouhá hrstka. Domníváte se, že budete nyní šťastnější než tehdy?" „Bydlíme v pueblu. do něhož nikdo nemůže vniknout." „Můj bratr se klame. Skály v Almaden alto byly pevnější a nepřístupnější, byly sevěny ohromnou pouští a tedy strašnější, než toto pueblo z hlíny, a přece jsme tam vnikli a vyvedli tamodtud zajatce. Almaden alto bylo střeženo třemi sty Ymny. a zde můj bratr Shatterhaud je dobyl sám jediný! Jak lehce můžeme vniknout do vašeho puebla! Můžete všichni bdít. můžete všichni střežit a přece vnikneme nepozorováni a neviděni skalní soutěskou při řece i úzkou šíjí, jakmile se nám zachce. Ale stane-li &e tak. jste všichni ztraceni bez milosti, proto vám radím, abyste nenechali věci dojít k nejhorším koncům." Těmi slovy sňal vlastně \ inuetou Yumovi těžký kámen se srdce. Byl zajat a

mohli jsme ho usmrtit, ale vypožoroval již, že to učinit nehodláme a hbitě odpověděl: „Proč mi udílí náčelník Apaču radu. o níž nemohu uvažovat?" „Nemůžeš? Proč ne?" tázal se Apač, ačkoli rázem pochopil, kam rudoch směřuje. "Protože ti, kdo by se tou radou mohli řídit, nemohou ji vyslechnout." "Pošleme tě k nim." Tvář Yumova se vyjasnila.

„Nechtě mne tedy odejít," pravil. „Vypovím svým bratrům, jakou radu jiní Vinetů udílí." „Počkej chvíli! Od které doby se rudí bojovníci nestydí sloužit otrocky ženě a ještě k tomu bílé ženě?" „Nejsme jejími otroky!" „Jste. Kvůli bílé squaw, kterou opovrhujeme, pouštíte se do nepřátelství s třemi věhlasnými bojovníky, o nichž víte, že vás mohou zničit, kdykoliv je to napadne. K vůli té squaw berete v ochranu dva bělochy, vrahy a zloděje, kteří nejsou s rudými muži spřízněni a spřáteleni. Za to vámi opovrhnou všichni rudí mužové, ženy i děti, ano i vaše děti, jakmile dorostou."

Yumův zrak zahořel vztekem, ale muž se přemohl a namítal: "Běloška byla squaw našeho náčelníka; proto ji prokazujeme služby." "Bojovník Yumú ať mi poví, odkdy posluhují rudí bojovníci ženám náčelníků a vdovám po nich. Můj bratr poví svým druhům, jak o nich smýšlí Vinetů, budou-li i nadále ochraňovat bílou squaw a její bílé druhy. Zajali jste mladého bělocha, který je mým přítelem; uloupili jste nám naše koně; veřejšího večera jste nás přepadli, abyste nás zajali a usmrtili. To vše volá o pomstu, která vás také nevyhnutelně stihne, jestliže se neodhodláte k smíru, který vám navrhu." "Co navrhuje náčelník Apačů?" "Žádám vrácení uloupených koní, propuštění mladého bělocha a vydání obou druhých bělochů, kteří bydlí v pueblu v příbytku bílé squaw, která hostí cizince ve svém bytě, ač byla ženou vašeho náčelníka." "Vinetů žádá příliš mnoho. Co nám za to nabízí?" "Život a svobodu!" Na Yumovi bylo zřejmé, že chová k Vinetůvovi úctu vystupňovanou v bázlivost, ale přesto vše se jeho úzké rty zachvěly slabým úsměvem. "Bude-li kdo usilovat o náš život," pravil klidně, "dovedeme se bránit. Myslí snad veliký náčelník Apačů, že jeho nemůžeme zasáhnout koule z našich pušek?" "Nemůže. Jsem zde před vašimi kulenami naprosto bezpečný; vím to jistě, protože vás dobře znám. Nyní víš, co žádám: starého bělocha a jeho syna, kteří ve vašem pueblu bydlí, pak mladého bělocha, kterého jste zajali a naše koně." "A co se stane, jestliže naši bojovníci nevyhoví tvým požadavkům?" "O tom se dovíš potom. Jsi svobodný; jdi! Počkáme na tomto místě tak dlouho, až se skloní slunce na deset prstů k západnímu obzoru. Nedostane-li se mi do té doby vaše odpověď, rozhodne mezi námi tomahawk. Přijdeme za noční temnoty vzhůru po řece a zastřelíme každého, kdo se nám postaví do cesty, vnikneme do puebla a vezmeme si ozbrojenou rukou, co se nám nyní odepírá. Pak budou vaše squaw i děti skučet žalem nad mrtvolami svých mužů a otců." "Vinetů je veliký bojovník, ale Yumové nejsou myši, které bázlivě zalézají do děr, uslyší-li kroky nepřítele." "Neuslyšíte je vůbec. Nepřítel stane ve vašem středu, aniž to budete tušit." "Máme nože, které vniknou do jeho srdce." "Ne, neboť nepřítele vůbec nespátříte, leda zrakem již zmírajícím. Necht' již odejde můj bratr do svého pevného puebla, aby mi záhy přinesl odpověď. Čím dříve se vrátí, tím bude lépe pro bojovníky Yumů." "Mohu si vzít svou pušku?" "Ne. Zajatému se zbraně vracejí až po uzavření míru: dříve ne." Yuma vstal a odcházel s hlavou vztyčenou. Jeho pýcha měla zakrýt radost, že vyvázl se zdravým kožichem. Po jeho odchodu se Emery tázal: "Soudí můj bratr Viunetou, že nám Yumové vydají ze strachu muzikanta s koňmi i oba Meltony?" "Nevydají," odpovídal Apač, "ale Viunetou ví, co se nyní stane." "Jsem dychtivý to zvědět." "Rudý bojovník byl pověřen úkolem vyzvědět, kde vlastně jsme, ne snad proto, abychom byli zaskočení, neboť nyní, když náš druh je zajat, vědí Yumové dobře, že budeme postupovat dvojnásob opatrně. Yuma se vrátí a poví Meltonům, kde se s námi setkal, jak jsme ho přemohli a jaký vzkaz jsme poslali pueblanům. Nedostane se nám ovšem, čeho si přejeme, zato však nám učiní jinou nabídku." "Jakou?" "Patrně nám bude nabízen mladý náš druh se všemi čtyřmi koňmi. Kromě toho nám nabídne, anebo jen jemu část dědictví, ovšem se zárukou, že odtud odtáhneme a nic více proti Meltonům nepodnikneme. Moji bratři nevěří, co tvrdím? Dovědí se velmi brzy, že se nemýlím. A nebudeme čekat příliš dlouho, než se objeví bílá žena." "Bílá žena?" tázal se udiveně Emery. "Myslím Meltonově se budou střežit, aby přišli sami, a to, co nám hodlají nabídnout, nemohou světit nikomu z Yumů. V celém pueblu je jen jediný člověk, kterého k nám mohou odeslat, a tím člověkem je bílá squaw, o níž se domnívají, že se dáme ošálit její sličnou tváří." Měl jsem zvláštní úctu k Apačovu důvtipu: vždyť tak často již jsem ustrnul nad ueklamností jeho přirozeného - skoro bych řekl - pudu, ale v té chvíli jsem sám soudil, že se odvažuje tvrdit přespříliš. Nevýjádřil jsem sice svůj úsudek slovy, ale Vinetů vytušil z mé tváře, že mám pochybnosti. Neřekl nic, ale jeho klidný, pronikavý a jasný zrak utkvěl na mé tváři, skoro bych řekl, s duševní převahou a chlácholivým úsměvem jako vždy. Když si byl svou věcí úplně jist. Čekali jsme asi hodinu, pohodlně uloženi, abychom měli úvoz ustavičně v dohledu. Pak jsme spatřili přicházet rudocha, téhož, který již dříve zahájil vyjednávání. "Hm. Vinetů, tento chlap není přece bílá squaw," prohodil Emery. "Není," odpověděl lhostejně Apač. "Bylo by také ukrutně zvláštní, kdyby k nám vypravili Meltonové tu ženskou pletichářku. Ta věc by hraničila s neuvěřitelností." "Můj bratr bude nucen ještě mnoho uznat nejen uvěřitelným, nýbrž i pravdivým a skutečným z toho, co dříve považoval za neuvěřitelné. Vyslechněme, co nám hodlá oznámit tento rudý muž." Yuma se neochotně loudal, posadil se proti nám, jako by se to rozumělo samo sebou, když přichází na válečnickou radu, a čekal, až bude osloven. Vinetů byl však příliš pyšný, než aby se natolik sklonil, a mně ani ve snu nenapadlo, abych pronesl první slovo. Jen Emery, jak se zdálo, měl chuť k navázání hovoru, ale na můj výstražný pokyn toho zanechal a mlčel rovněž. Tak byl Yuma nucen začít rozprávku sám a také to učinil. "Moji bratři si zajisté nepomysleli," pravil, "že se k nim tak záhy vrátím." "Nemysleli jsme na tebe vůbec," odpověděl stručně Vinetů. "Vyřídil jsem tvůj vzkaz," pravil Yuma, doufaje, že padne nyní s naší strany dotaz, ale když se toho nedočkal, doložil: "Oznámil jsem tvé přání bílým tvářím, které bydlí u bílé squaw." "A bojovníkům rudé tváře ne?" vyrazil ze sebe Angličan. "Také. Všichni mužové v pueblu mne slyšeli. Otec mladého bělocha, který je nyní mužem ovdovělé bílé squaw, mne vyslal, abych vám vyřídil jeho odpověď." "Její znění?" hartusil Brit. "Přijde k vám bílá squaw, aby s vámi sama promluvila." Tváří Vinetůvou přelétl lehounký úsměv; jinak nedal Apač najevo žádný

zájem. Zato se na rudocha zachmuřil Emery: "Bílá squaw? Myslíš, že jednáme se ženami?" "Běloch, který mne posílá, tvrdil, že s ní rádi pohovoříte." "Proč nepřišel sám?" "Nemá čas." "Proč nepošle syna?" "Ten nechce. Obávají se oba, že byste je nepustili nazpět." "Možná věc. Lišáci zvěřili tenata. A proto nastrkují chytří běloši rudé muže, aby si za ně pálili prsty, a rudý muž je takový hlupák, že si prsty pálí." Emery mluvil zlostně; proto Vinetů zakročil. "Přijde-li k nám vyjednavatel," pravil vážně, "nebudeme ho zdržovat, chce-li odejít. Necht' odejde svobodně kam chce. Náčelník Apačů

si nezvykl vyjednávat se ženami; aby však bojovníci Yumů zvěděli, že s nimi chceme dohodu, pokud jen bude možno, dovolují bílé squaw, aby přišla. Jdi do puebla a vyříd' to." Yuma odešel. Očekávali jsme tedy příslušníci něžného pohlaví, která podle všeho, co se dosud stalo, měla dost smělosti pustit se do vyjednávání se starými, zvětřalými westmeny. "Nuže, přesvědčil se již můj bratr Emery, že i největší nemožnost je možná?" tázal se po krátké pomlčce Apač. "Ano, tento neobyčejný případ se právě naskytl, ale nechápu vskutku, jak může tato žena mít tolik drzosti! Jsem zvědav, co nám vlastně poví." "To, co jsem řekl. Vinetů ji však neosloví; nechť za něho mluví moji bratři." "Já nebudu mluvit, neboť se bojím, že bych svou netrpělivostí všechno po- kazil. Ať se ujme Čarlí úřadu," bránil se Angličan. "Není mně to zrovna příjemné," podotkl jsem. "Ale budiž. Nemluv mi však do toho, mohl bys záležitosti ublížit." V pueblu byli asi přesvědčeni o naší dobré vůli, neboť netrvalo dlouho, a již se Judit objevila dole v úvoze. Za ní se vlekla mladá Indiánka, nesoucí lehkou stolicí, spletenou z rákosí a třtiny. Judit byla od paty k hlavě v moderní toaletě - zde v divočině na hranicích Arizony a Nového Mexika! O málo bych se byl dal nad její marnivostí do smíchu. Přiblížila se, vykouzila na tváři vítězný úsměv, pokynula nám blahosklonně, poručila Indiánce, aby postavila stolicí proti nám, posadila se a zahovořila: "Jsem tomu velice ráda, señorové, že vás spatřuji zdravé. Daleká jízda, jak se zdá, neměla na vás zhoubný vliv. a proto doufám, že vaše veselá nálada bude dobře působit na předmět našeho rozhovoru." Byli jsem ovšem dalecí toho, abychom přijali rozmarný tón jejího hovoření. A má tvář odrážela asi málo vřidnosti, když jsem spustil: "Jen žádné plané řeči! Setrvejme přísně na tom, co nás svedlo dohromady. Bydlíte v společném příbytku s tak zvaným Sinalém Hunterem a jeho otcem v pueblu?" "Tak jest." "Pokud jste byla v New-Orleansu, nevěděla jste, že tento muž je otcem vašeho nynějšího milence. Kdy jste se to dověděla?" "Zde, když přijel za námi." "Je vám tedy nyní již známo pravé jméno vašeho ženicha?" Judit mlčela, a když jsem svůj dotaz opakoval, tákala se: "Je nutné, abych to řikala?" "Není. Můžete zapírat, chcete-li, ale dohodneme se rychleji, budete-li mluvit pravdu. Jistě se za to nebudete stydět, pokud vás znám." Judit ani nezbledla ani se nezačervenala: odpověděla výsměšně: "Bylo mi řečeno, že není třeba, abych se vás strachovala. Nejste nám ne- bezpeční; proto vám mohu říci bez obavy, že znám pravé jméno svého ženicha." "Jmenuje se Jonatán Meltou a jeho otcem je Tomáš Melton: pravda?" "Pravda!" "A jeho strýc se jmenoval?" "Harry Melton." "Je vám známo, kde se nyní Harry Melton zdržuje?" "To bude asi lépe známo vám, než každému jinému. Vždyť jste ho zavraždili!" "Kdo vám to řekl?" "Jeho bratr. Takovému surovci, jaký jste. Lze směle přičíst na vrub loupežnou vraždu." "Hm. Považujete mne tedy za násilníka?" "Ovšem; a mám k tomu dost příčin! Což jste mne nechtěl dát zmrskat?" "Zajisté, a přiznávám se, že se v tuto chvíli velice přemáhám, abych vám nenapraskal vlastní rukou. Ale buďme klidní. Poněvadž znáte jméno svého milence, víte také, proč jsem zde." "Ano, přiznal se mi upřímně." "A vy se k tomu rovněž přiznáváte? Víte, že je podvodníkem?" "Podvodníkem? Někdo to nazývá tak, někdo zase jinak. Jonatán je pro- hnaná kopa. a jsem daleka toho, abych ho za to kárala." "Chápu. Dohospodařila jste. Nezbylo vám z celé indiánské slávy nic, než hromada hlíny a šterku, kterou ve své nabubřelosti nazýváte letohrádkem a o níž se s vámi může hádat a soudit každý potulný Indián. Bylo vám tedy velice vhod, že se váš Jonatán podvodem zmocnil slušného dědictví, které mu pomůžete promarnit. Mám pravdu?" "Proč bych vás usvědčovala z nepravdy? Co by to bylo platné?" "A uvážila jste, že se stáváte jeho spoluviníci?"

„Co je provinění, señore? Provinění je vše, co obtěžuje svědomí, ale mé svědomí mne netíží." "Tu lehkomyšlnost vám nezávidím. Poněvadž však mluvíte s tak ohromující upřímností, budu rovněž upřímný. Přišel jsem, abych vašeho Jonatána chytil..." "To vím. Chyťte si ho!" "A poněvadž doznáváte svou spoluvinu, mám chuť popadnout i vás." Teprve nyní změnila barvu, a ptala se rychle a nejistě: "Señore! Jsem parlamentářka. Chcete mne zadržet?" "Ano, mohl bych." "Ne - to by bylo proti všem pravidlům mezinárodního práva." "Mezinárodní právo! Proč tak hloupě plácáte? Jde tu o krádež, vraždu, podvody, zákeřníky, loupežníky! Slíbil jsem vám, že vás nechám odejít do puebla?" "Neslíbil, ale rozumělo se to samo sebou." "Nic se nerozumělo samo. Ale můžete být klidná. Ani mi nenapadá držet vás v zajetí a plahočit se s vámi. Můžete se bez překážky vrátit do své ctihodné

a rovnocenné společnosti. Uznám-li snad někdy za nezbytné zajistit si vaši ctihodnou osobu, učiním tak pokud možno co nejpozději." "Jste velmi vřidný, señore," ušklíbala se. "To zrovna ne, ale mám k tomu důvody. Nechci vás mít poblíž sebe, raději co nejdále. To je pravá příčina." "Dostál jste slibu, señore. Jste vskutku tak upřímným, jako já k vám. Nenáviděla jsem vás o prvé chvíli, kdy jsem vás spatřila." "Vřelý dík! Takového vyznamenání se mi již dávno nedostalo." "A proto." pokračovala rychle, rozrušená, "je mi obzvláštním požitekem, mohu-li s vámi vyjednávat - pokud lze vlastně o vyjednávání mluvit! Přišla jsem jen proto, abych vám řekla, že se marně namáháte. Nedostanete do svých drápů ani Jonatána, ale ani cent z peněz, po nichž tak bažíte. Jste vskutku tak ztřeštěný, že si troufáte vniknout do mého puebla?" "Myslíte, že se mi to nepodaří?" "Zhola nemožné! Víme sice již ze Sonory, že umíte proklouznout jako jedovatý had i nejužší dírou, zde však je to nemožné. Musel byste přelétnout přes hlavy mých věrných hlídek." "Hm. Jsou jisté hmaty, jisté rozmachy nožem nebo pěstí, které pomohou i v takových případech. Ubezpečuji vás, že proniknu soutěskou zcela jistě, zachce-li se mi." "Ah - připouštím, že se vyznáte v zákeřnictví. Jaké štěstí, že se o tom zmiňujete, abychom se mohli připravit. Ale kdybyste se vedral skalami do kotliny, jaký prospěch vám z toho kyne? Do puebla byste měl ještě daleko." "Tam vylezu po žebříku." "Pálí! Jen se nedomnívejte, že jste všemohoucí! A kdybyste se i do puebla dostal, ještě byste nikoho nezajal. Jsme ozbrojeni a nešetříli bychom vás. Nemáte ani nejmenší naději, že byste si nahrabal peníze." "Jsem naopak přesvědčen, že dostanu vše a vám že nezbude ani cent." "Vám nezůstane ani centík, vám, vám, rozumíte?" zaječela vztekle, ale pak se náhle obrátila a zahovořila zas blahosklonně: "Señore, poslyšte! Vaše bláznivá idea vám způsobila již tolik výloh a tolik starostí, že s vámi cítíme soustrast a poskytneme vám náhradu." "Jakou, má dobrotivá señoro?" "Jistě víte, kde je nyní mladý Vogel." "Tak jest." "Tak vidíte! Je to opět důkaz, že se daleko nedostanete se svou slavnou zkušeností a moudrostí. Kterýpak rozumný člověk by pojal myšlenku tahat se divočinou s nezkušeným hochem? Kdo nám může zabránit, abychom se ho nezbavili navždy?" "Tím byste nic

nezískali." "Myslíte?" "Myslím. Zemře-li dědic, který má řadu jiných dědiců, neznamená to, že by dědictví připadlo vám. Zločin zůstává zločinem. Vy si rozmyslíte vraždit." "Já? Nu - mohu vás ujistit, že je mi zcela lhostejné, žije-li či zemře-li. Ale Jonatán a jeho otec ho jistě zavraždí, vrátím-li se do puebla s nepořízenou." "S nepořízenou! Ah! Uložili vám tedy přece, abyste jednala, abyste nám učinila návrhy a nabídky." "Ano. Jsme ochotni dopřát vám některých výhod -" "Ale větší výhody vyžadujete pro sebe?" "Posuďte sám! Poslyšte, co vám vše nabízím. Vrátime vám vaše koně a propustíme mladého muže, který prý je příbuzným Hunterovým a tvrdí -" "Dobrá, dobrá! Co tvrdí, to tvrdí! Rychle!" "Mladík dostane stotisíc dolarů v dobrých papírech a vám dámé deset tisíc dolarů rovněž v dobrých papírech." "Komu? Mně?" "Ano. Považte, co to znamená, když jste již vybral kapsy strýci Meltonovi. Získáváte tedy celé jmění." "Zcela správně, seňoro!" "Za to nežádáme nic, než -" Zarazila se a pohlédla na mne pátravě, co asi řeknu, až skončí větu. "Nuže! - než?" "tázal jsem se." - než abyste nechal dalšího pronásledování Jonatána a jeho otce, abyste je nechal na pokoji, a nikomu se již o této záležitosti nezmiňoval -" "Ovšem, ovšem!" - abyste domluvil Voglovi a jeho příbuzným, aby se spokojili se stotisícem dolarů a aby rovněž zachovávali mlčení, jako vy sám." "To je věru nezištná, skromná, ba co říkám, vskutku blahosklonná nabídka!" "Ze je to pravda? Za tolik peněz držet trochu jazyk za zuby! Možná žádat méně?" "Nemožné! Rozhodně ne." "Jste tedy srozuměn se svými přáteli?" "Jsem." "Těší mne velmi! Ani jsem nevěřila, že budete jednat tak rozumně a že tak rychle nahlédnete, co je vám prospěšné. Jste-li srozumění všichni tři, tedy -" "Jsme srozumění, seňoro," přerušil jsem ji, "naprosto srozumění. Zapomněla jste se však tázat, v čem vlastně jsme srozumění." "Nuže, v čem?" "V tom, že Meltonové jsou největšími darebáky, na které svítí nebeské slunce." "Ale, seňore! To sem přece nepatří!" "Pak by sem nepatřila ani druhá veliká pravda, o níž jsme rovněž dohodnuli a srozumění, totiž ta, že jste právě takovým ptáčkem jako oba Meltonové dohromady, rozumíte?" "Seňore, nač ty povídačky? Chcete snad zničit naši dohodu?" Judit byla vskutku již přesvědčena, že na její návrh přistupují, poněvadž jsem mluvil tak klidně a lhostejně, jak jsem jen ve svém rozhořčení mohl. Teprve po mé peprné poznámce asi vycítila, že ze mne mluví jen ironie tlumené zlosti. Prohodila poslední slova, povstala jako uražená bohyně a chtěla se vzdálit. Zvedl jsem se z trávy a pravil jsem: „Naši dohodu? Domnívala jste se skutečně, že bych byl srozuměn s vaším zlodějským návrhem?" "Zlodějským? Vy to nazýváte zlodějstvím?" křičela. - "Chcete mne urážet? Rozmyslete si dobře, co mluvíte a uvědomte si, co jsem vám nabídla!" "Nemusím o tom vůbec uvažovat! Vogel dostane celé dědictví do posledního dolaru, slyšíte? Vše, do posledního centu, vyjma toho, co zatím cestou z New-Orleansu až sem z peněz zmizelo, oč jste ho okradli!" "To - tohle - co povídáte, je nesmysl! Přijímáte nebo ne?" "Ne." "Pak se neshledáte ani s koňmi!" "Přijďme si pro ně." "A mladý Vogel zemře!" "Bude-li mu zkriven jen jediný vlas, zaplatíte jej životem, královno Judit! Pamatujte si to. Mluvím vážně. Střežte se!" "Chráň! - Ráda bych věděla, jak byste se mne chtěl zmocnit." "Třeba hned, kdyby se mi zachtělo, rozhodně však dříve než se nadějete. Myslím, že byste mohla mít několik rozumných důvodů a neoddávat se bezsta-rostnosti. Poznala jste již, co umějí Vinetů a Old Shatterhand." "Zato zas vy poznáte, co dovedeme my, firma Melton, syn a tajný společník. Nepřijímáte tedy mou nabídku?" "Ne." "Jsme tedy hotovi." "Pro dnešek snad, pro pozdějšek nikoli! Myslím, že naše nové, líbezné styky teprve začnou." "Eh! Vyhrožujte si jak chcete; vysmívám se vám." Pokynula Indiánce, která za naší rozmluvy stála opodál, aby sebrala stolicí, a kráčela úvozem dolů. Dorazila téměř k jeho ústí, stanula, sklopila hlavu a

přemýšlela, pak se obrátila a zvolala: "Seňore, přes všechny vaše urážky chci vám dát výstrahu. Důvěřujete si skutečně, že vniknete do našeho skalního hnízda?" "Ale ovšem! Není v tom žádné nebezpečí." "A já vám pravím, že se budeme bránit na život a na smrt!" "O, prosím! Potýkal jsem se již s jinými chlapíky, než jakými jsou nějací Meltonové. Vás ovšem nepočítám." "Jen mne počítejte, a to dobře! Kdyby se vám přece jen podařilo nějakou zvlášť příznivou náhodou přiblížit se ke mně, zastřelím vás bez milosti." „Jak je libo, seňoro!" "Ano, to učiním, tím můžete být jist. Zápasím o cenu, která je dost vysoká, abych pro ni bojovala. Zvykla jsem si na bohatství; nemohu a nechci bez něho žít; nyní se mi znovu nabízí, a vy mne přicházíte ožebračit. Mějte se na pozoru!" Otočila se, jako by chtěla odejít, rozmyslila si to však a pokračovala klidněji: „Doufala jsem, že přistoupíte na naše návrhy, ale -" „Musel bych být ničemou, který by se rovnal vám a Meltonům," přerušil jsem ji. "- ale také jsme vzali v úvahu," pokračovala, nedbajíc mé poznámky, "že se snad budete zdráhat. Pro ten případ bylo mi uloženo poskytnout vám lhůtu na rozmyšlenou do zítřejšího poledne." "Jednáte velice šlechetně." "Chceme zatím být milosrdní. Zítra v poledne sem přijdu znovu. Budete zde ještě?" "Ovšem, pokud se totiž neshledáme již dříve na jiném místě." "Na to nespolehejte!" zasmála se. "Zatím žijte blaze, vy hrdino a ochránce lidí, do nichž vám pranic není." "Ne tak rychle, drahá seňoro! Nepospíchejte tolik. Doprovodíme vás." "Proč?" tázala se celá užaslá. "Proč? Protože jako dobří caballeros víme, co se sluší a patří, když jsme byli poctěni tak vzácnou návštěvou. Doprovodíme vás." "Chcete, aby na vás moji lidé střileli?" "Na nás? Bůh uchovej! Vždyť by vás při tom mohli zasáhnout." "Ne, ne! Zůstaňte, kde jste!" "Pshaw! Jen račte vpřed, nemáme strachu ze starých bouchaček vašich rytířů." "Nu - chcete-li být postřeleni, nemám, ro bych namítala; bude mi to spíše vhod. Dělejte si, co chcete." Judit kráčela s Indiánkou dolů úvozem. Šel jsem těsně za ní, a za mnou Vinetů s Emerym, kteří hned nepochopili, co mám vlastně na mysli. Když došla ke břehu říčky, zaměřila Judit nalevo do úzkého kaňonu. Když viděla, že jsme jí stále v patách, zastavila se a pravila rozčileně: "Skoro se mi zdá, že chcete jít ještě dále." "Ale ovšem! To se rozumí, že chci." "Vždyť jsem vám již řekla, že Indiáni, kteří zde na mne čekají, budou na vás střilet." "Má předraha seňoro! Nemějte o nás tolik strachu. - Vždyť vidíte, že se držíme těsně za vámi. Jakmile některému z vašich rudých rytířů spustí bouchačka, uvízne vám olověný ptáček v těle. Jste naší záchranou, naší pavézou, naším štítem." Judit se strašně ulekla. „Jděte, jděte! Vraťte se! Jinak neudělání ani krok!" křičela. "Ze nepůjdete? Nu - vždyť vy si dáte říci! Bylo největším nesmyslem, jakého se Meltonové mohli dopustit, že vás k nám poslali. Jsme zdvořilými, úslužnými, přímo galantními lidmi. Neublízíme vám, ačkoli jsme zcela oprávněni nabarvit vám kůži na modro, posíláme vás do puebla, kde jste v bezpečí, ba věru přinutíme vás!" "Ne, ne a ne! Zůstanete zde!" křičela málem plačky. "Ani nás nenapadne! Je to záležitostí naší cti, je to naše povinnost, abychom vás doprovodili. Vysmívala jste se mi, když jsem

tvrdil, že snadno vniknu do soutěsky; nuže, chci vám dokázat, že jste se mi vysmívala bezdůvodně. Nabudete dnes nové zkušenosti, že pan March, pan Bothwell a pan Vinetů umějí vždy a všude vystihnout, jak by to navlékli, aby se jim podařilo to, čemu se odhodlali. A teď, prosím, pěkně pochodem - - "Ani se nehnu!" "Že ne? Donutím vás. Neračte se rdít, nejkrásnější seňoro, jestliže se má drsná pěst dostane do těsného styku s vaším labutím hrdlem." "Jen se opovažte!" "Nesmysl! Kupředu, Judit!" Popadl jsem ji za šíji, Judit však usedla rychle na zem, nic nedbala, že si pocuchá sukně, a rozkřikla se: "A kdybyste mne na místě roztrhal, ani se nehnu!" "O, vy šelmo! Neroztrhám vás a přece půjdete. Vzhůru!" Uchopil jsem pravou pěstí její šíji a levicí stiskl levé ramě, takže bolestí vykřikla a postavila se hned rovně na nohy. Pak potulovala kupředu. Jakmile jsem ji poněkud ulevil, stanula, jakmile jsem přitiskl, pospíchala. Vinetů a Emery se drželi těsně za mnou. Pochopili můj záměr a proto držel Vinetů svou pušku hlavní přes mé rameno, Emery přes levé, oba připraveni vystřelit, kdyby se někde něco hnulo. Střílet mohli pohodlně, kdežto naši protivníci, kdyby se byli odhodlali k střelbě, byli by nezbytně prostříleli dříve Judit, kterou bych teď za živý svět nepustil z rukou. Nebylo mně sice příjemné postupovat takovým pirátským způsobem, neboť Judit, i když byla mravně hluboko dole, byla přece jen ženou, ale šlo mi nejen o vysvobození Voglovo, nýbrž i o zdar celého našeho záměru a nemohl jsem se dlouho rozmýšlet, počínám-li si šetrně či nešetrně vůči pohlaví, které Judit velmi nedůstojně zastupovala. Kaňon se stále víc zužoval. Brzy jsme zahlédli Indiány, kteří čekali za velikým keřem u skalního výstupku. Mladá Indiánka letěla s pletenou lavicí vpřed jako šíp a vysvětlila jim patrně, co se děje. Indiáni, kteří nemohli střílet, spustili křik, ale nechali nás postupovat, takže jsem konečně vytáhl revolver a postrkuje stále Judit kupředu, vystřelil jsem několik ran na postrach. To již bylo Indiánům příliš hloupé. S hlučným řevem vyrazili z křovin a hnali se k soutěsce. Zatlačovali jsme je svým živým beranem stále dál, až jsem konečně viděl, jak mizejí jednotlivě za skalami v soutěsce, v té úzké šíji, kterou jsme viděli z náhorní planiny a která ústila skutečně do kotliny, kde stálo pueblo. Došli jsme až k šíji, tedy k místu, které nám mělo být dnes ráno osudným. Zde jsem oslovil Judit: "Na tomto místě jsme měli být podle plánu starého Meltona sevření. Zde na nás čekala polovice Yumů, kdežto druhý oddíl číhal v záloze u potoka s málo vděčným úkolem vtlačit nás do soutěsky. Nyní snad nahlédnete, že není snadné hrát s námi nejapnou komedii, kdežto pro nás není obtížné dostat se tam, kam chceme." "Jste ďábel, pravý ďábel!" syčela jako zmije. "Neodporuji vám, seňoro. Přiznám se upřímně, že mi bude vskutku nesmírným potěšením poslat každému kulku, kdo by se odvážil pueblo opustit touto soutěskou. Nyní je celá vaše armáda uvnitř, pěkně pod zámkem. Posadíme se pohodlně u vypadní branky a nepustíme nikoho ani tam, ani ven. Jsme ovšem jen tři, ale máme čtyři výtečné ručnice a šest dobrých revolverů. O mé opakováče by vám mohl starý Melton nebo některý starší Indián vyprávět několik pěkných kousků. Celkem máme pohotově asi šedesát výstřelů, aniž bychom museli nabíjet. To můžete říci své armádě a také jim povězte, že neušetříme ani myš, bude-li zajatci jen dost málo ukřivděno. A také nezapomeňte doložit, že máme bystrý sluch a neklamný zrak. Kdyby se k nám někdo chtěl připlížit, uslyšíme ho zдалky. Nyní se můžete odebrat do svého královského sídla. Nepotřebujeme vás, poněvadž jste si nás však objednala na zítřejší poledne, budeme zde až do té doby sedět. Budete-li mít něco na srdci, jsem vždy ochoten zvědět vaše slasti a strasti, při čemž se dovím, budete-li si i později počínat tak sebevědomě jako dnes. Váš hrdina a zachránce se s vámi loučí, královno indiánská!" Pustil jsem ji, a Judit okamžitě zmizela v soutěsce. Posadili jsme se a připravili si pušky k výstřelu. V hlubokém kaňonu padalo již šero; den se chýlil ke konci.

"U všech kozlů, Čarlí, to byl nápad!" šeptal mi Emery. "Kdo by byl řekl, že bude možno za bílého dne se zdravou kůží vniknout až do hnízda." "Pshaw! Byla to myšlenka vcelku jednoduchá." "Máme tedy vyhráno. Pueblo je naše." "Ještě dlouho ne. Ale myslím, že Meltonové se vynasnaží vyklouznout." "Kudy? To by bylo pěkné! Znovu se za nimi honit bůhví kde!" "Měli bychom jim útěk znemožnit a zatarasit cestu. Je zde pro ně jen jediný východ, právě zde, před nímž sedíme. Meltonové nyní vědí, že jsme zde a že vystřelíme na každého, kdo se odváží vyjít ze soutěsky, proto se zdá, že je máme v hrsti." "Jen aby bylo vše tak bezpečné, jak pravíš. Což když podniknou hromadný výpad." "Hromadný výpad! Jak? Tudy může ven jen jednotlivec. Pro dva není místo. A jak budou jednotlivě přicházet, tak budou také uvítáni. Není ani třeba, abychom zde byli tři. stačí z nás jediný, aby uhlídal východ." "To je pravda. Chlapi vězí teď ve vlastní léčce. Nemůžeme zde však věčně dřepět. Musíme se nějak dostat dovnitř." "Ovšem. Jakmile se setmí, odplížíme se odtud. Bohužel nemáme koně a nezbyvá tedy, než abychom se dostali na planinu pěšky." "Ale tím bychom tento východ uvolnili." "Ovšem, ale pueblané o tom nevědí. Budou se obávat, že zde sedíme, a neodvážejí se ven." "Jakmile se však spustíme po lasech do kotliny, uvidí nás a utečou." "To je možné, ale nelze tomu zabránit." "Proč? Kdyby tu jeden z nás zůstal - -" "Pravda. Co tomu říká můj bratr Vinetů?" "Náš bratr Emery hovoří dobře - odpovídal Apač. "Nechť zde setrvá. Se

svou dobrou puškou a dvěma revolvery může zadržet každého, kdo by tudy chtěl proklouznout." "Ano, a také to učiním," přizvukoval Angličan horlivě. "Nejsem příliš dobrý lezec a nezamlouvá se mi příliš váš záměr s lasy. Jděte tam sami. Zde nemám nic na práci, než stisknout spoušť a pouštět hrůzu na každého, kdo by se odvážil vystrčit nos." "Dokážeme však my dva vše, co bude v pueblu na práci?" tázal jsem se Vinetů. "Ano," pravil klidně. "Zmocníme se obou Meltonů?" "Jednoho ty, jednoho já." "Ubráníme se Yumům, kdyby nás napadli?" "Nenapadnou nás. Nebudou vůbec v pueblu. Číhají asi těsně u soutěsky, tam, kde ústí do kotliny. Právě jako střežíme zde východ, tak oni střeží vchod, abychom nemohli dovnitř." "Připouštím, ale je to přece jen smělé, odvážíme-li se jen my dva do hluboké kotliny, do pevného nepřátelského tábora. Nejhloupější kule z nejhloupější pušky srazí i nejstatečnějšího." „Yumové se vůbec nedostanou ke střelbě. Nebudou v pueblu, nýbrž u vý- chodu z kotliny. V pueblu jsou jen Meltonové a bílá squaw, a s těmito třemi budeme asi dříve vypořádání, než Yumové zpozorují náš příchod. Pak se již neodvážejí útoku, neboť nám budou naši zajatci štítem, právě jako jím byla žena bílé pleti na cestě úvozem až k tomuto místu. Pozoruji, že si můj bratr Šarlí představuje věc obtížnější než vskutku je." Něco podobného mi Vinetů dosud nerekla. Pocíťoval jsem jeho výtku, jako bych se za ni měl stydět. Pripadalo mně vskutku provedení našeho nočního

podniku obtížnějším a nebezpečnějším než jemu, neboť pueblo samo bylo pro útočníka stavbou nebezpečnou. Kdo chtěl vejít do jeho vnitřku, musel sestoupit vždy s hořejší terasy po žebříku do hloubky. Než by dosáhl poslední příčky, mohl v sobě mít deset kulí. nebo deset nožů. A předně: to šplhání po lase čtyřicet loket! Podle jasnosti oblohy jsem se obával, že budou svítit hvězdy. Jak snadno mohli jsme být zdola spatřeni, a pak stačilo srazit nás dobře mířenou kulkou do hlubiny jako dřevěný terč při sváteční střelbě! Řekl jsem Apačovi své obavy a vskutku jsem se podivil, že se usmíval. "Můj bratr má příliš velké ponětí o mužích, s nimiž se v pueblu setkáme. Yumové sedí u skaliska; jak nás mohou potmě vidět?" "Yumové nás neuvidí, protože jistě zažehnou oheň, který je oslepí. To je pravda, a potmě také nebudou střežit soutěsku, to je rovněž pravda, ale zato nás mohou upozorovat Meltonové nebo Judit, kdyby potmě seděli na některé plošině puebla." "Ano, mohli by nás upozorovat, kdyby tušili, že podnikneme útok shora," namítal Apač přesvědčivě. "Necht' nezapomíná můj bratr, že jejich pozornost je soustředěna k soutěsce. Ani je nenapadne, aby se ohlíželi po vysokých okolních skalách." Uznal jsem, že má pravdu, a brzy jsem se upokojil. Rozpaky se mne zmocnily jen proto, že se blížil rozhodný okamžik, že se blížil poslední úder, poslední útok. Kdyby se byl náš záměr nezdařil, snadno se mohlo přihodit, že bychom nepořídili nic, a kde by pak bylo ovoce celé námahy, všechno nebezpečí cest po Africe i Americe? Apačova poznámka o strážném ohni Yumů připomněla Emerymu, že i on potřebuje oheň. Povstal tedy a začal v nejbližším okolí sbírat suché dříví, v čemž jsme mu ochotně pomohli. Bylo vskutku nutné, aby Angličan zapálil oheň a to z dvojí příčiny: předně mohl jeho oheň ozářit skalní šíji, aby tamodtud nikdo neviděn nevyklouzl, a za druhé mohla planoucí hranice uvádět nepřítele v omyl, že se východ pečlivě střeží. Strážce našeho ohně nemohl být ze soutěsky vidět, když se položil opodál hranice do tmy. Připravili jsme tedy velkou hranici a dostatečnou zásobu paliva k jejímu živění. Jakmile se setmělo, vycházel k nám ze soutěsky lehký dým. Yumové již tedy zažehli hranici uvnitř kotliny. Zapálili jsme svou také. Emery si vyhledal dobré místo pro svou hlídku, takže ho nebylo za hranicí vidět. Ulehl do hustého křoviska, které rostlo těsně u skalního výstupku, takže měl úplný výhled, a náš oheň jej neoslňoval. Nyní bylo na čase, abychom vystoupili na planinu. Od Emeryho jsem si vypůjčil laso, které měl, právě jako my, smotané v kotouči u sebe. "Vezmi je," pravil. "Doufám, že se nepřetrhne. Kdy dorazíte na kraj skalí- sek?" "Doufám, že až za půl druhé hodiny, neboť musíme pěšky." "Nemůžete mně dát znamení buď tamodtud, nebo pak z plošiny puebla?" "Nemožné. Mohlo by nás to prozradit." "Ale - rád bych vám pomohl, kdyby došlo k šarvátce." "Doufejme, že to nebude třeba." "Ale kdyby přece?" "Naslouchej a podle toho jednej! Kdyby se ozval nějaký povyk, kdyby i padlo několik jednotlivých výstřelů, setrvej na svém místě a nepouštěj nikoho ven! Kdybys však uslyšel hluchou ránu mé těžké medvědobijky, pak ti to bude znamením, že jsme v nebezpečí, vraž do soutěsky, proskoč ohněm Indiánů a rozkřikni se. Jakmile tě spatřím, dám ti již znamení, jak a odkud bys nám nejlépe přispěl." "Well! Tak to uděláme! Doufejme, že nebude třeba ucpávat díry ve vašich drahocenných kožešinách." Přál jsem si totéž, když jsem mu na rozloučenou podával ruku. Potom jsem s Apačem odešel.

Kapitola pátá VPUEBLO V hlubokém kaňonu již nastala tma. Muž nezvyklý západnímu životu by byl

sotva viděl vlastní dlaň před očima. Naše zrakové orgány - řekl bych vlastně "nástroje" duše westmanovy - byly však tak vycvičeny, že jsme aspoň hlavami nenaráželi na stromy a skály, ani nezapadali do jamek a prohlubní, když jsme kráčeli rychlostí přiměřenou daným okolnostem. Ocitli jsme se mimo údolí, řekou vyhlodané, a když jsme minuli kaňon, meh jsme ovšem bezpečnější rozhled, neboť nám na cestu svítily hvězdy. Zdvojnili jsme rychlost chůze a nezastavovali se nikde a ničím, ani hovorem. Přesto trvala naše cesta hodně přes hodinu, než jsme se dostali na vrchní okraj planiny. Apač napínal zrak do dálky, vpřed i na stranu, až konečně zamířil přímo ke stromu, který strměl na samém okraji zrádné hlubiny. Na jeho mocné kořeny hodlal připevnit laso. Pod námi v hlubině, právě tam, kde šíje ústila do kotliny, planula veliká hranice, na níž snad bylo možno péci buvola; jinak byla kotlina pohřžena do úplné tmy a do úplného ticha. Aspoň odtud shora nebylo lze rozeznat, hovořili někdo u ohně dole, nebo funí-li koně odpočívající na šťavnatém palouku za pueblem. "Myslí můj bratr, abychom se spustili hned? Nebo snad ještě vyčkáme?" tážal se Vinetů. "Yumové jsou dosud velmi bdělí. Snad by bylo lépe, kdybychom vyčkali." "Zcela jak můj bratr myslí." Vykonali jsme přípravy, jichž mnoho nebylo a položili jsme se. Vyzkoušeli jsme jen pevnost las, která osvědčila znamenitou houževnatost, pak jsme je spojili dvěma řádnými, pevně utaženými uzly. Odpočívali jsme asi hodinu a protože se nestalo nic nového, přivázali jsme lasa k stromu a pustili se nejdříve

do malého sporu. Vinetů chtěl být první. Konečně získal převahu nad mými námitkami jeho důvod: "První z nás nesmí šplhat, musí být spuštěn, a poněvadž máš větší sílu, zůstaneš nahoře a spustíš mne. Já pak napnu dole laso. aby se nekymácelo." Vinetů urobil kličku, vklouzl do ní, přivázal si ji pod rameny po způsobu koňského postroje a volný konec kličky si obtočil kolem pěsti, potom poklekl na okraj propasti. Chopil jsem se lasa oběma rukama, opřel se pevně podpatky o skalisko a propouštěl zvolna lano mezi prsty. Poněvadž pevný řemen se částečně šinul po hladkém kameni, nesl část tíže, takže jsem se tolik nenamáhal. Lasa nebyla dosud v celé délce napjatá, když jsem upozoroval, že se Vinetů dostal nohama na pevnou půdu a stáhl pak laso, takže se napjalo. Bylo teď na mně, abych se spustil, což byl už úkol obtížnější. Sešplhat do hlubiny čtyřiceti loket po tlustém laně dokáže ovšem mnohý, ale spustit se do

takové hloubky po tenkém řemenu, který se zařezává do dlaní, to je výkon obtížnější. Člověk si může prodřít dlaně až na kost, kdyby se křečovitě nedržel, kdyby si občas nohama nepomohl a kdyby neuměl řádně dělat přírazy. Šlo mi to zvolna. Odpočíval jsem na obou zauzlinách, abych ulevil dlaním, a když jsem konečně stál vedle Apače na plošině puebla, neměl jsem žádné odřeniny, což bylo velikým štěstím. Rozumí se, že jsme byli úplně vyzbrojeni. Stáli jsme na nejhořejší plošině. Nedaleko nás se opíral o zeď žebřík, a několik kroků od žebříku byla díra - vchod do spodnějšího

patra, na jehož střeše nebo stropě jsme stáli. "Zpozoroval jsi něco podezřelého?" tázal jsem se Apače. "Nic." "Snad je někdo pod námi. Naslouchejme!" "Není třeba, nikdo zde není. Kdyby byl někdo pod námi, nebyl by žebřík na vnější straně, nýbrž v díře." "Pravda! Sestupme tedy na nejnížší patro." Doplížili jsme se k žebříku, sešinuli jsme se po něm, aniž jsme se dotkli přiček, což bylo rychlejší a způsobilo méně hluku. Také na této plošině jsme našli díru i žebřík, přiložený k vnější stěně. Nebyl tedy v patře pod námi, na jehož stropě jsme stáli, rovněž nikdo. A Vinetů mávl rukou k dolejšímu ohni: "Tam sedí všichni bojovníci, kteří obývají hořejší patra; proto jsou prázdná." Už jsem chtěl projevit souhlas, když nám o sluch zavádl pláč malého děcka. "Co to?" šeptal Apač. "Jsou zde tedy přece lidé?" "To je zřejmé," šeptal jsem. "Pomýšleli jsme jen na muže a zapomněli jsme na ženy a děti. Počínějme si velmi obezřetně a nedopouštějme se nejmenšího hluku, jinak se zvědavé squaw seběhnou - -" "Nemohou, neboť mužové vytáhli žebříky z příbytku, aby mohli sestoupit do spodních pater, takže členové rodin nemohou opustit podlaží, dokud se bojovníci nevrátí a žebříky nespustí do děr." Sestupovali jsme tedy bez obav od plošiny k plošině, až jsme dosáhli čtvrté plošiny zespoda, čili třetího patra, kde vězel žebřík v díře. "Nebezpečná věc," šeptal Vinetů. "Co chvíli může někdo vyjít a zpoz- rovat nás. Pryč odtud!" "Nahoru?" "Ne! Na nejbližší spodní plošinu." "Jak? Není zde žebřík a z díry jej vytáhnout nemůžeme." "Dojdeme pro některý z těch, které jsme dosud používali." "Někdo může odtud vyjít a kdyby viděl žebřík, jenž sem nepatří, měl by podezření a spustil křik." "Spustíme se tedy bez žebříku. Pomůžeme si navzájem. Pojd'." Patra ležela nad sebou necelých pět loket, v nouzi bylo možno seskočit i bez žebříku, což by bylo ovšem způsobilo hluk. Apač však pomýšlel na jiný způsob sestupu, s naprostým vyloučením skákání. Lezli jsme k obrubě plošiny, odkud jsme pohlíželi do hloubky. Z díry spodní plošiny k nám vycházely sotva pozorovatelné paprsky jakéhosi světla. "Běda!" šeptal jsem Apačovi. "Pod námi je třetí plošina, tedy strop druhého patra, v němž bydlí nyní Tomáš Melton. Je v příbytku a má světlo. To je pro nás velmi nebezpečné, zvláště když nemáme žebřík, a jakmile se hneme, způsobíme hluk." "Jen rychle dolů. Čím dříve, tím lépe. Spustím tě po pušce a ať se pak postaví můj bratr těsně ke zdi, abych mohl sestoupit na jeho ramena," řekl Apač klidně. Objal jsem pažbu své těžké rifle a spustil jsem se, zatímco Vinetů objímal pevně hlavu vleže na břiše. Dosáhl jsem botami dolejší plošiny, a poněvadž jsem chtěl Apačovi udělat ze svých sepjatých rukou stupeň, po němž by mohl z mého ramene sestoupit na zem, opřel jsem pušku o zeď. Vinetů došlápl na má ramena a sestoupil pravou nohou na mé ruce, potom chtěl levou nohou stanout na zemi, sesmekl se však a zavádl o pušku. Ta se skácela a vyvolala pádem temný, těžký hluk. A zrovna ke všemu neštěstí nad hlavou starého Meltona!

"Pryč, až na konec plošiny," šeptal jsem. "Za chvíli vyleze Melton z díry." Jako střely jsme přeběhli přístřešek až do nejzazšího kouta k skále, kde jsme se položili na břicho. Sotva jsme to udělali, již se objevil Tomáš Melton. Vylezl trupem z díry a tázal se hlasitě nářečím Yumů: "Payu ti-jí? Je zde někdo?" Neobdržel odpověď, vylezl docela z díry a kráčel zvolna po plošině, ale směrem opačným, od nás. Měl tedy podezření. Nespatřil na své obchůzce nic, vrátil se a popošel několik kroků k nám, ne však tak daleko, aby si nás všiml. Pak se obrátil a jeho tělo zvolna mizelo v díře. Jakmile zmizela jeho hlava, plížili jsme se za ním a pohlédli jsme do díry. Její otvor byl právě tak veliký, co by mohl proklouznout silný muž, takže jsme mnoho z místnosti neviděli. Do čtverhranu, který jsme mohli přehlédnout, vyčnívaly dvě nohy jakési stolice - to bylo vše. Světlo hořelo ne pod námi, nýbrž v jakémsi vedlejším prostoru. Občas se ozývalo tlumené chrchlání - jinak bylo ticho; soudili jsme tedy, že Melton je sám. "Co dělat?" tázal jsem se Apače. "Zmocnit se ho - tak či onak," pravil Vinetů určitě. "Je sám; lepší to ani nemohlo být." "Sestoupíme k němu?" "Ne. Dříve než bychom sestoupili, zpozoroval by nás a způsobil by křik

anebo by se chopil zbraně, což by bylo ještě horší." "Musíme ho tedy vyvolat ven." "Ano. Zavolej ho, ale šeptem, dušené, jinak by rozeznal zvuk cizího hlasu." "Dobrá. Doufám, že ho oklamu. Vezmi ho však dobře za krk, ale hned a tak, aby ani hlasitě nevydech. Ostatní již zvládnou." Nahnul jsem se do díry a zvolal jsem dušené, ale rychle, přičemž se jak známo, téměř všechny lidské hlasy navzájem podobají: "Otče- otče! Jsi dole?" "Ano," odpověděl, potom jsem zaslechl šramot, jako když někdo vstává se stolice. "Co mně zase chceš?" "Pojd' nahoru, ale rychle, rychle!" "Proč?" "Pojd' a neptej se! Rychle!" "Mluv přece nahlas! Nebo to snad nemá nikdo slyšet?" Při té otázce se již blížil. Vytáhl jsem hlavu z díry, a Vinetů se připravil. Klečeli jsme u díry na té straně, kam byl Melton obrácen zády, když po žebříku vystupoval. Slyšeli jsme, jak vystupuje po příčkách, pak se objevilo jeho temeno, za ním šije a ramena. "Nu, co se děje? Kde - -"

Další slova mu odumřela v hrdle, neboť mu je Vinetů sevřel jako železným svěrákem. Pěstí jsem mu zasadil do skrání dvě rány, pak jsem ho podchytil pažemi, aby se nezřítíl do příbytku, poněvadž se pustil nohama žebříku a visel jen za krk v Apačových rukou. "Omdllel," šeptal mi Vinetů, "pusť ho, aby se svezl po žebříku." "Ne, skácel by se, a podlaha by zaduněla. Jeho syn bydlí právě pod ním. Držím ho pevně, pusť ho a sestup za ním po žebříku, podporuj ho a já ti ho spustím. Tak dopadne bez hluku." To se ovšem snadno řeklo, ale těžko se dalo vykonat. Díra nestačila pro dvě mužská těla, a Melton zabíral délkou téměř celý žebřík, takže nohy Apačovy dlouho hledaly pevnou oporu. Konečně se však MRStnému synu přírody podá- řilo nalézt vhodné těžiště. Odsunul Meltona a přijal ode mne jeho bezvládné tělo, které se mu ovšem překotilo přes ramena, takže byl Melton hlavou na podlaze dřív než Vinetů chodidly. A v témž okamžiku jsem sestupoval za nimi. Sestoupil jsem a odtáhl především žebřík od díry, aby nás nikdo příchodem nerušil; pak jsem se rozhlédl. Byli jsme mezi čtyřmi holými hliněnými zdmi, a celý prostor obsahoval kromě žebříku jen hrubou stolicí bez opěradla, jejíž dvě nohy jsme shora viděli. Ale nalevo od nás byly dveře - totiž díra do druhé místnosti, a napravo jsem spatřil podobný otvor. Pohlédl jsem nejprve napravo; tytéž čtyři stěny, ale ještě starý stůl a dvě dřevěné židle, potom lůžko, totiž několik kožešin a několik houní. Celek byl smutný, ale pro člověka Meltonova rázu toto zařízení docela stačilo. Vytasil jsem nůž, rozřezal jsem jednu houni na dlouhé pruhy, a vrátil se k Meltonovi, přivázal jsem mu ruce a

nohy pevně k tělu. Pak jsem mu vložil do úst kus houně, aby nemohl křičet, až se probudí. Nyní jsme měli čas rozhlédnout se po celém příbytku. Na stole stála stará hliněná lampa, nemotorně vyrobená a naplněná špatným olejem; tou jsme si posvítili do všech koutů.

Bylo zde celkem šest místností za sebou do kruhu, špatné však zařízených tím, čemu u nás říkáme nábytek. Bylo jisté, že všechny předměty vyráběla jen a jen - sekyra. V další jizbě, která se sotva mohla nazývat jizbou, protože neměla okna a světlo sem nemohlo vniknout ani dveřmi, jsme našli zbraně Tomáše Meltona, nechali jsme je však na původním místě. Stačilo k našemu upokojení, že toto patro nemělo zevnitř žádné spojení s dolním příbytkem, kde bydlelo svorně divoké manželství, Judit a Jonatán, takže našemu zajatci se nemohlo tamodtud dostat pomoci. Vrátili jsme se a odnesli bezvládného Tomáše Meltona do místnosti, kde bylo jeho lůžko; zde jsme převrátili stůl deskou na podlahu a nohama vzhůru, položili Meltona mezi nohy stolu a pevně ho k nim přivázali. Pak jsme zhasli lampu, přiložili žebřík k díře, vystoupili na plošinu, a po žebříku jsme se spustili na spodní plošinu, kde bydlel Jonatán. Díra k jeho příbytku byla také otevřená a rozlévala se z ní záplava světla. Připlížili jsme se až k díře a naslouchali jsme. Hovořilo se; rozeznával jsem ženský a mužský hlas; majitelka puebla, paní Judit, královna-vdova, a master Jonatán byli tedy doma. V díře trčel žebřík, proto nebyl na plošině žádný, ale díra sama byla aspoň dvakrát širší, než jsme dosud viděli - proto byl také větší rozhled do spodní místnosti, než tomu bylo u příbytku Tomáše Meltona. Mimo žebřík viděl jsem však zase jen nohy, a to čtyři, nikoli však dřevěné. Jevila se mi s mé observatoře dvojice bot jezdeckých a vedle nich dvojice malých domácích trepek. Jonatán seděl se svou "squaw", která nebyla jeho "squaw", jak to dobře označil náčelník Komančů, pěkně pohromadě - snad na nějaké lavici. A z jejich hovoru zaslechli jsme právě toto: „Myslíš tedy, že ti tři sedí dosud v soutěsce?“ tázala se Judit. "Jistě," odpovídal. "Střeží východ a patrně se střídají na hlídce." "A není možné je zahnat?" "Ne. Z této kotliny se lze dostat jen jediným východem. A kdyby zde byla třeba setnina mužů, nemohli bychom podniknout nic kladného, protože šíje je příliš úzká. Stačí sotva jednotlivci. Přední lidé by hned padli jejich výstřely a zatarasili by cestu svými těly. Jedinou mou útěchou je, že máme zásoby na několik měsíců a dostatek vody. Než bychom vyhladověli, vyhladoví i naši oblehatelé, myslím však, že ti lotři nebudou mít tolik trpělivosti." "Tak dlouho přece nemusíme čekat. Pojď, můj milý, ukážu ti něco." "Co?" "Uvidíš. Sestoupíme." Slyšel jsem dobře? Sestoupit? Pak ovšem dvojice poleze po žebříku dolů z puebla. Vzdálil jsem se rychle s Apačem od díry a položil se v nejzazším koutě plošiny na zem. Cekali jsme však marně, ani Judit ani Jonatán se nám neobjevili. Z toho jsme soudili, že je možno z prvního patra sestoupit do přízemku nějakým otvorem, jenž byl v příbytku, neboť zvenčí jsme neviděli žádný otvor, kromě jediného, u něhož jsme byli na stráži. Byli bychom ovšem rádi věděli, co chce Judit Jonatánovi ukázat, a co podle všeho zdání souviselo s možným uniknutím z puebla. Teprve po delší chvíli jsme se odvážili k díře znovu. Jonatán seděl vedle Judit na dřívějším místě - aspoň tak bylo zřejmo ze skupiny jejich obuvi - a pokračoval v hovoru. Již první slova, která jsme zaslechli, nasvědčovala možnosti útěku ze skalní kotliny, proto jsem nahnul hlavu hluboko do díry, aby mi neušlo ani

slůvko. Vtom mne však Vínětů popadl za rameno, strhl mne zpět a šeptal: "Pryč! Rychle! Přichází kdosi zhora!" Byli jsme, jak jsem se zmínil, na druhé plošině odspodu, tudíž v nepatrné výši od úpatí skalisek, takže by na nás dopadal odlesk planoucí hranice, kdyby - chom se byli vztyčili. Povstát jsme nesměli, proto jsme se plížili skřením od díry, kde na nás dopadala záře světla, vycházející z příbytku Jonatánova. Neslyšel jsem sice nic, ale na bystrý Apačův sluch jsem mohl spoléhat. Odplížili jsme se do tmy, zastavili jsme se, abychom naslouchali, nebylo však slyšet nic. Proto jsem se tlumeně tázal: "Jaký hluk zaslechl můj bratr?" "Kroky nad námi a lidský hlas." "Nikdo se však neobjevuje. Nebylo to tedy bezprostředně nad námi, nýbrž na některé vyšší plošině."

"Ne. Přímě nad našimi hlavami. Vím to jistě, protože -" Zmlkl, neboť v té chvíli se ozval hlas mužského hrdla v nářečí Yumů: "Pojď tedy. Proč stojíš?"

"Protože jsem něco spatřil, co je mi nápadné," šeptal jiný hlas. "Co jsi viděl?" "Nad dírou pod námi dvě lidské hlavy." "To není nic nápadného." "Dvě hlavy, které naslouchají? To není nápadné?" "Ne. Seděly tam patrně squaw, obsluhující -" "Ne. Byly to dva muži." "Rudí? Naši bojovníci?" "Ne. Byl to Indián, jehož hlava je pokrytá dlouhými vlasy a běloch, neboť měl na hlavě klobouk." "Tedy některý náš bojovník a otec mladého bělocha -" "Ne. Otec bělochův má jiný klobouk. Byli to cizinci." "Nemožné." "Myslel bych si totéž, kdybych je nebyl zřetelně zahlédl, když jsem se díval přes okraj žebříku." "Položme se a podívejme se!" Podle šramotu jsme uhodli, že se mužové položili na zem, aby se dívali na spodní plošinu. Leželi jsme právě pod nimi v úplné tmě, a naštěstí jsme neměli na těle nic světlého, ale přesto nás mohli vidět, kdyby byli meh bystrý zrak. Po trapné chvíli, která se mi zdála nekonečnou, jsem slyšel otázku: "Vidíš něco?" "Nevidím." "Já také ne. Zmýlil jsi se asi. Jak by se dostali cizí lidé do údolí a jak do puebla?" "Nemohu si to vysvětlit." "Soutěska je obsazena našimi bojovníky." "Ale nějakí cizinci zde přece jsou." "Nevěřím ti. Sestupme a podívejme se. Přesvědčíš se, že zde nikdo není." "Ano, podíváme se." Slyšeli jsme, jak vstávají a jdou k místu, kde jsme spustili žebřík. "Sestupují k nám," šeptal Vínětů, "pospěšme na druhou stranu." Chvátali jsme k levému konci plošiny, zatím co rudoši sestupovali na pravé straně. Vtiskli jsme se do tmavého kouta ke skále a přikrčili jsme se k zemi. "Domnívali jsme se, že jsou v horních patrech jen děti a ženy, ale mýlili jsme se," šeptal Vínětů. "Doufejme, že nás tito dva neuvidí." "Ale spatří-li nás přece, co učiníme?" "Zmocníme se jich. Levou rukou za hrdlo a pravici -" "Ne, ne! Usmrtit nechci nikoho z těch ubožáků." "Pak je velmi pochybné, podaří-li se nám zmocnit se jich tak, aby nevy- křikl." "Oh - máme dostatečnou zručnost a jsme v podobných hmatech vycvičení."

"Takové hmaty se také mohou nepodařit," prohodil filosoficky a měl pravdu. Ale nezdar byl možný i tehdy,

kdybychom užili nožů, a bylo tedy přece jen lépe šetřit lidských životů. Poněvadž Indiáni kráčeli vzpřímení, ozáření strážnou hranicí, mohli jsme je vidět. Sestoupili se žebříku, šli zvolna a zkoumali opatrně okolí, nejprve napravo, potom se vrátili a zamířili nalevo - k nám. Z jejich bedlivé pochůzky se dalo s jistotou soudit, že dojdou až do nejzazšího kouta. A také se k nám ustavičně blížili; nebyli již dále než deset, osm, šest a čtyři kroky. Doufal jsem, že ještě pokročí - pak bychom byli vyskočili a popadli je za hrdla - ale rudoši se zastavili a upřeně se na nás dívali. "Co to tam leží?" tázal se jeden z nich. "To je člověk," odpovídal jeho druh.

"Ne - jsou dva! - Kdo jste?" ozval se hlasitěji. Neodpověděli jsme, protože jsme doufali, že Indiáni pokročí aspoň o krok. "Co zde chcete?" tázal se Indián a vytasil nůž. Viděl jsem jeho pohyb i stejný pohyb jeho druhů. Už se nedalo otálet, ačkoliv souboj s nimi nebyl pro nás výhodný, jak jsme doufali a přáli si. Jejich nože nás mohly nepříjemně pošramotit. Vyskočili jsme však a vrhli se na ně. Zasadil jsem Indiánovi, na něhož jsem útočil, ránu do ramene, takže pustil nůž z ruky a chápal jsem se jeho hrdla. Rudoch však uskočil a nastavil proti mně ruce, čímž jsem ztratil několik okamžiků. Zář ohně padla na mou tvář, Indián mne poznal a volal: "Tave-šala v pueblu! Pomoc!" Vtom mu dopadla na hlavu má pěst. Chlapík se skácel, a já, skloniv se hbitě, klekl jsem mu na prsa a stiskl mu hrdlo. Indián rázem umkl, ale za mnou řval jeho druh: "Náčelník Apačů v pueblu! Nahoru! Pomoc - po -" Druhý výkřik mu již uvízl v hrdle. Můj soupeř byl v mdlobách a nehýbal se, a když jsem se ohlédl na Vinetůa, spatřil jsem, že klečí na druhém Yumovi a buší do něho pěstí.

"Co s nimi?" tázal jsem se. "K spoutání není čas."

"Svrhneme je na spodní plošinu. Rychle!" V příští vteřině letěla obě bezvládná těla do hloubky asi pěti loket, kde nám už nemohla škodit. Pak jsme se hnali k díře. Tam se již objevila hlava, a to Jonatánova; stál na žebříku a rozhlížel se, aby se dopátral příčiny výkřiků. Spatřil nás a zvolal zděšeně: "Old Shatterhand - Vinetů! AU devils! Jsou -" Víc jsem neslyšel, neboť jeho hlava zmizela, a než jsme dorazili k díře, bylo již pozdě se ho zmocnit. Seskočil zatím na podlahu a právě odsouval žebřík, takže jsme k němu nemohli. Zde jsme se tedy setkali s prvním nezdarem: Jonatána Meltona jsme nezajali. Ostatně nás to příliš v té chvíli nemrzelo, neboť ani z kotliny, ba ani z puebla uniknout nemohl.

Výkřiky Indiánů vyburcovaly však celé pueblo. Nad námi vylézaly děti a ženy z děr a volaly na své muže a otce. Ti se shlukli u ohně do chomáče. Někteří stáli jakoby vtesáni do skal, kdežto jiní chvátali k pueblu, aby vylezli na plošinu a útočili na nás. A vtom se již rozlehl mocný hlas Vinetouův: "Slyšte, bojovníci Yumů! Zde stojí Vinetů a vedle něho Old Shatterhand. Necht' se nikdo z vás nehne s místa, kde právě stojí. Jakmile se na žebříku objeví první hlava, bude prostřelena kulmi z našich pušek. A nikdo ať se nepokouší, aby unikl soutěskou, neboť venku ho očekává jistá smrt. Všechny squaw a děti ihned zmizí ve svých děrách a tam se chovají tiše, jinak je postřílíme!" Po těch slovech nastalo všeobecné utišení. Nemohli jsme sice vědět, co se odehrávalo nad našimi hlavami, ale klid, který tam nastal, prozrazoval, že děti i ženy si vzaly rozkaz Apačův k srdci. Ostatně jeho břitký hlas účinkoval rovnou měrou na bojovné mužstvo, neboť nikdo se neodvažoval postoupit k dolejšímu žebříku. A nejbližším velel Apač: "Vraťte se k ohni, okamžitě! Kdo neposlechne, klesne s prostřeleným srd- Cem! Yumové znali Vinetůa a měli tak nehoráznou úctu před jeho neomylnou střelnou puškou, že se hnali k ohni, jako by jim hlavy hořely. Když se srazili do jednoho chumlu, volal jsem: "Kdo je vašim vůdcem? Necht' se přiblíží bez ostychu, neboť Old Shatterhand s ním chce hovořit." Trvalo chvíli, než se ze skupiny zdráhavě vypravil jakýsi hubený rudoch. Popošel asi pět kroků, stanul a volal: "Není zde žádný náčelník; jsme všichni zajedno a nikdo z nás není vyšším než jeho druh. Necht' mi tedy poví Old Shatterhand, co nám chce říci." "Poslyš tedy, ale nejdříve se dobře podívej, vidíš-li hořící větev, která vyčnívá z plamenů? Ta větev hned zmizí." Vzal jsem těžkou riflí a zamířil jsem. Při kmitavém, nejistém osvětlení byla ovšem rána velmi choulostivá, ale přes to vše jsem stiskl klidně. Stará med- vědobijka mistra Henryho zahřměla zhluboka, a větev zasažená a roztržštěná kulkou se skácela do hranice, kdežto její vrchní část, dříve z ohně vyčnívající, odletěla k skalisku do pozadí. "Uff, uff!" zahučely hlasy udivených rudochů. "Viděli a přesvědčili jste se, jak jistě jsou naše rány," zvolal jsem na ně. "Právě tak jistě budou zasaženy vaše hlavy a srdce nezachováte-li se tak, jak si žádáme." "Co od nás vyžaduje náš bílý bratr?" tázal se Yuma. "Málo. Nepřišli jsme, abychom vyhledávali nepřátelství a boj vami. Ne- chceme vás ani vraždit ani zranit, aniž se chceme zmocnit něčeho, co je vašim majetkem. Nežádáme na vás nic, než abyste nám vydali oba bělochy, kteří hledají záchranu ve vašem pevném úkrytu." "Proč se jich chcete zmocnit?" "Protože se dopustili těžkých zločinů, za něž se musí zodpovídat bílým otcům v kamenných vigvamech bělochii." "Tvé žádosti nemůžeme vyhovět, poněvadž jsme jim slíbili, že je nevydáme." "Nežádám, aby se bojovníci rudé pleti stah zrádci, nechci, aby porušili slib. Co jste jim slíbili ještě?" "Ještě? Nic!" "Právím vám tedy, že svému slibu dostojíte úplně, neboť nám je nevydáte - my se jich zmocníme sami. Nebo snad jste se také zavázali, že jim přispějete, že je budete bránit, kdyby se nám podařilo vniknout sem bez boje, potají?" "O podobném případě nebyla zmínka, poněvadž o něm nebylo uvažováno a nikdo jej nepokládá - - uff, uff!" Výkřiknul ustrašeně a umkl, neboť v též okamžiku se přihodilo něco, co mu vskutku mohlo nahnat strach. Emery zaslechl totiž zvenčí můj výstřel. Nechtěl jsem ho přivolávat, neboť jsme nepotřebovali jeho pomoc, ale protože se řídil mým pokynem, vedral se Angličan do šíje, vyrazil z ní do kotliny a přelétl mohutným skokem plápolající hranici, skočil do skupiny Indiánů, rozrazil ji a rázem stál mezi nimi. Rudochi ztrnuli strachem, když spatřili odvážného Brita, který se bystře rozhlédl a když nás viděl na plošině puebla, zamával puškou nad hlavou a volal: "Čarlí! Kde je pro mne práce? Střílet?" "Ne, ne! Není třeba, neboť se s nimi shodneme po dobrém. Pojď k nám, vystup po žebříku!" "Tak -? Aby mi někdo z nich vpálil kulku hřbetu, až budu mezi příčkami?" "Nikdo z nich nevystřelí, neboť kdyby se kdokoli osmělil bouchačku jen nadnést, stihla by ho má kulka. Pojď!" Té pobídce Emery vyhověl, aniž mu některý rudoch zbraňoval. Jestliže byli polekáni náhlým objevením se dvou nepřátel na plošině puebla, při smělém útoku Britově ze

soutěsky zkoprněli naprosto. Nepomysleli vůbec na to, aby použili střelných zbraní, které ostatně byly mizerné, takže zvláště nyní, za noční

tmy, nebylo třeba se jich obávat. Emery vystoupil na plošinu a hned se tázal: "Kde jsou Meltonové. Máte je? Jak vidím, dostali jste se sem bez pošra- mocení."

"Tak jest. Ale počkej, až se dohodneme tam s tím houfcem," odpověděl jsem, zesílil hlas a volal jsem na Indiány: "Moji rudí bratři viděli, že se jich nebojíte, a zajisté uznají, že jsou vlastně v naší moci. Mimoto je jim nyní známo, že žádáme pouze oba bělochy. Nechají nás s nimi odejít bez překážky?" "Nežádáš od nás nic z našeho majetku?" tázal se mluvčí rudochů. "Nic!" "Ani vydání bílé squaw, která zde bydlí?" "Nestojím o její vydání." "Byla ženou našeho náčelníka a slíbili jsme jí pomoc a ochranu." "Jak jsem pravil: nestojíme o ni a nechceme vás zbavit štěstí, které vás očekává, budete-li jí poskytovat další pomoc a ochranu." "A ponecháte jí vše, co jí náleží?" "Ovšem. Jejího majetku se vůbec nedotkneme." "Pak bychom byli ochotni ujednat s vámi smírnou smlouvu. Kde bude zažehnuta dýmka míru?" "Zde nahoře, kde stojíme." "Můžeme tedy vystoupit na plošinu?" "Ale ne všichni! Stačí, přijdeš-li sám! Mluvil jsi za své bratry a budeš také za ně jednat. Pojď a přines svůj kalumet!" Bylo by bývalo velmi neprozřetelné, kdybych byl dopustil, aby všichni Yu- mové vystoupili na plošinu. Mluvčí přišel sám a šel svou umazanou dýmku s hrdla, na němž visela na řemínku. Tabák měl ve váčku, který mu trčel v opasku. Usedli jsme do kruhu a dýmka kolovala. Ačkoliv jsme obvyklé ceremonie pokud možno zkracovali, mohli jsme být po vykouření dýmky ubezpečeni, že Yumové budou naši dohodu zcela respektovat. To také potvrdil jejich mluvčí, který povstal první a promluvil přesvědčivě: "Je tedy mír mezi námi a vámi, a my dostojíme podmínkám. Jste jen tři bojovníci, kdežto nás je valný houf; přesto byli jsme vydáni Manitouem do vašich rukou, neboť nikdo z nás nemá kouzelnou opakovačku, která by se rovnala zbraní Old Shatterhandově. Dostojí tedy moji bratři svému závazku? Neublíží nám a nevezmou nám nic?" "Dostojíme závazkům míru. Nezrušíli jsme nikdy slib." "Dokážeme vám tedy, že s vámi smýšlíme rovněž poctivě. Naši bojovníci odloží pušky a nože, aby v pueblu nedošlo k neštěstí. Pak budete mít jistotu, že jsme přátelského smýšlení."

"Jsem tomu rád. Necht' udělí můj rudý bratr rozkazy svým bratrům. Přejeme si však, aby oheň vaší strážné hranice byl udržován po celou noc a aby se nikdo z vás od něho nevzdaloval. Svoluješ?" "Ano." "Pak nám povíš, jak bychom se nejnázve zmocnili mladého bělocha, který bydlí u bílé squaw." "Nepovím ani slova, neboť jsme slíbili, že vám nevydáme ani jeho, ani jeho otce. Kdybych vyhověl tvému přání, znamenalo by to tolik, jako kdybych vám ho vydal." "Ano, máš pravdu. Zato mně však zodpovíš jiný dotaz. Kde jsou naše

koně?" "Pasou se, nebo odpočívají tam pod stromy na palouku, kde je nyní tma." "Sedlové brašny jsou vybrakovány, pravda?" "Pravda." "Kdo má předměty, které v nich byly?" "Běloši, které chcete zajmout." „S našimi koňmi zajali jste také bělocha. Je zraněn?" "Není." "Kde je?" "Zavřen v pueblu." "Kde?" "Nevím." "Tomu mám věřit? Musíš to vědět!" "Nevím. Neřekli nám o tom. Věděli jsme jen, že stoupal na druhou plošinu." "Tedy právě na tuto?" "Ano. a pak byl veden k příbytku bílé squaw." "Cožpak jsou v jejím příbytku místnosti, které se hodí za věznění zajatých?" "Vnitřní prostory jsou celé příbytkem. Snad byl mladý běloch spuštěn po žebříku do přízemku." "To byste byli přece zpozorovali." "Ne, neboť z toho patra je spojení s přízemkem derou, která je uvnitř." "Kde?" "Zcela vzhodu na pravé straně v poslední místnosti, kterou si upravila bílá squaw za kuchyň." "A kde má ložnici bílá squaw?" "V předposlední místnosti na téže straně. Teď jsi se dozvěděl vše, co jsem směl říci a nyní dám přinést zbraně." Indián odešel k svým druhům. Dobrovolné odložení zbraní mohlo vskutku rozptýlit naši nedůvěru, kdybychom ji totiž bývali měli. Při torn všem jsme také věnovali ustavičně napjatou pozornost díře, která byla vchodem do Juditina příbytku. Stáli jsme velmi blízko na číhané, neboť jsme považovali dosud za možné, že Jonatán Melton vystoupí po žebříku, aby na nás střílel. Nutno podotknout, že oba Indiáni, které jsme svrhli s druhé plošiny na přízemek puebla, dávno se již sebrali a slezli, neboť neutrpěli pádem žádná zranění. Seděli nyní u ohně a vypravovali svým druhům, jak nás objevili. Zbraně byly vskutku odloženy na hromadu. Jakmile jejich nosiči odešli, osaměli jsme na plošině a nyní jsme mohli podniknout další výpravu: osvobodit hudebníka a zmocnit se Jonatána. Především jsem zkrátka pověděl Emerymu, jak jsme se dostali do puebla a zmocnili se Tomáše Meltona. „Dobře jste to provedli," pravil. "Doufáme, že nebude obtížné popadnout za límec i synáčka." "Myslím, že se naskytne obtíže, vždyť i samo vniknutí touto dírou k Judit bude nebezpečné." "To asi bude. A co dále?" "Chtěl bys nám náhodou být v čele!" "Ovšem - a to hned!"

Statečný Brit se vskutku chystal proměnit slova v činy. Popadl jsem ho spěšně za rameno. „Počkej!" varoval jsem ho. „Myslíš snad, že Meltou, ozbrojen až po zuby, stojí dole jen proto, aby nám řekl: 'pěkně vítám'? - Myslím, že se pokusí zhasnout některému z nás svíci života." "K d'asu! To by mohl - odvahy má dost. Dolu se však dostat musíme, a poněvadž tam je světlo, je vlastně nemožností ctnost, kterou nazýváš opatrností." "Vše na světě je možné. Uvidíš sám. Především musíme určit, kdo z nás bude na plošině na stráž." "Eh! Myslíš, že je to potřebné?" "Zajisté. Jde o naši bezpečnost, o volný ústup. Pokud jde o mne, uznávám, že musím sestoupit, a poněvadž lze očekávat, že nebezpečí dole bude značné, navrhuji, aby šel se mnou Vinetů." "Hni! Jako vždy: odstrkáváte ruce, vykonáváte všecko sami. - Já jsem páté kolo u vozu. A přece mám strašnou chuť podívat se na kuchyni a ložnici indiánské královny." "Toho se ještě dočkáš. Nyní však konec hovoru. Zanecháme u tebe své pušky." "Cože? Chcete tam jít bez pušek?" "Tak jest. Očekávám totiž, že budeme prolézat různé díry, přičemž by nám byla těžká zbraň na obtíž." „A dojde-li k rvačce s panem Jonatánem?" "K té nepotřebujeme ručnice! Jsme proti němu dva a máme revolvery. Zde jsou mé pušky a nyní se podívám, jak vlastně vyhlíží bojiště." Odložil jsem klobouk, vstrčil hlavu do díry. přidržel se rukama obruby a spouštěl se zvolna, pokud jsem rukama stačil, dovnitř. Žebřík jsem nespatriil. Vinetů s Emerym ruce drželi za nohy, takže jsem se

nemohl zřítit. Vnikl jsem hlavou tak hluboko, že jsem mohl přehlédnout celou místnost. Viděl jsem lavici, na níž dříve seděl Jonatán s Juditou, pak stůl a dvě stolice. Nad stolem viselo zrcadlo, ale po umyvadle nebylo ani památky. Zařízení se dalo nazvat "jemným" a vkusným. Napravo a nalevo byly zavěšeny záclony z pestré laciné bavlněné látky, za nimiž byly díry, spojující tuto místnost s druhými "komnatami". Podle všeho bydlela Judit napravo a Jonatán nalevo. Postřehl jsem, že se pravá záclona pohybuje; objevila se útlá ženská ruka, třímající - revolver; vtáhl jsem rychle hlavu do díry a již zahučel výstřel. V příštím okamžiku byl jsem již mimo díru. "AU devils! To bylo nebezpečné! Kdo vlastně střelil?" tázal se Emery. "Madame Judit." "Mohl jsi mít v hlavě docela pěknou díru. Kdepak stojí?" "Za záclonou vedlejšího salónu." "A Jonatán?" "Neviděl jsem ho. Snad číhá na druhé straně." "Hm! Fatální situace! Nemůžeme nikam!" "Proč? - Seskočíme prostě." "A budeš z obou stran prostřelený jako cedník." "Toto malé riziko ovšem musím převzít, ale budu, doufám, hbitější než obležená dvojice. Lampa, osvětlující vnitřek, stojí na stole. Zhasím-li ji, získám výhodu, že mne neuvidí a nezasáhnou. Připravme si žebřík. Jakmile zdola zavolám, spusťte jej do díry, a Vinetů poleze za mnou."

„A pomyslel jsi také, že si můžeš při seskoku zlomit vaz?“ "Nepočítal. Díra by musela být hlubší. A nyní - pozor!" Můj pokus seskočit byl umožněn jen tím, že byla díra aspoň dvojnásobně větší než ostatní díry, které jsme viděli na hořejších plošinách. Postavil jsem se nad otvor rozkročmo, přitáhnul bradu k hrdlu a temeno mezi ramena. Abych byl ihned ozbrojen, vytáhl jsem revolver. Pak jsem vzpažil ruce nad hlavu, a letěl jsem kolmo a postavil se na prsty. Skokem jsem byl u stolu, zhasl lampu a

uskočil jsem o dva kroky zpět - směrem za otvor - a vtom již padla rána a střeby z lampy sletěly na podlahu. Judit po mně střelila a byla by mne svatosvatě zasáhla, kdybych se byl jen o chvíli zdržel u stolu. Nyní bylo nutno nastražit lest. Sklesl jsem k zemi tak, aby můj pád slyšela a zasténal jsem, čímž jsem chtěl přivábit Jonatána. Ale přivábil jsem jen Judit. "Nebesa! Mně se zdá, že jsem ho zasáhla!" vyhrkla, a dál stála za oponou. "Jste raněn?" Odpověděl jsem novým sténáním a chroptěním. "Umírá! Zastřelila jsem ho! Světlo sem! Světlo!" Ulekla se patrně svého činu, a její hlas zněl, jako by nebylo jejím úmyslem zasáhnout mne. Domníval jsem se, že přijde ke mně, ale slyšel jsem, že naopak rychle odchází. Vstal jsem a vklouzl za oponu napravo, kde dříve stála. Daleko v pozadí, jistě o několik místností dále, objevil se paprsek světla, pronikající bavlněnou oponou nejbližšího otvoru. Světélko se blížilo a stále jasnělo. Pak se opona rozhrnula a již tu stála - Judit, s jinou hliněnou lampou v ruce, s očima vytřeštěnými a ústy rozevřenými. Úžasem pustila revolver z pravé ruky. "Dobrý večer, seňoro!" pozdravil jsem ji a smeknul klobouk. "Zajisté od- pustíte, že vás vyrušuji ve vaší domácnosti, ale poněvadž byste se byla zajisté neodhodlala příbytek opustit a vystoupit na plošinu, a já s vámi nutně chtěl mluvit, nezbylo mi, než vás navštívit ve vaší svatyni."

"A - vy - stojíte na nohou!" vykřikla. „Zajisté! Přejete si snad, abych se postavil na hlavu?“ "Ale - vy jste přece ležel v přední místnosti. Slyšela jsem, že jste padl." „Ano, to jsem slyšel také, madame.“ „Domnívala jsem se, že - umíráte - a teď - teď zde stojíte! - - Což jste nebyl raněn?“ „Já? - Snad vaší krásou a něhou?“ "Ale - proč - proč jste tak chroptěl?" „Ali - promiňte! Je mým zvykem, že někdy chroptím pro vlastní zábavu.“ „Tolik jsem se lekla! - Chtěla jsem vás jen postrašit!“ "A to je zvláštní náhoda! Já vás také! - Ale mohu vám uvěřit?" „Můžete! Nechtěla jsem, abyste se vešel.“ „A proto, když jsem zde již byl, uznala jste za dobré, vystřelit mne z díry ven, není-li pravda? - Poslyšte, madame, o této zajímavé příhodě si pohovoříme později. Nyní však prosím především, abyste mi pověděla, zastihnulTi doma ctihodného pana Jonatána Meltona. Mám pro něho velice důležitý a naléhavý vzkaz.“ "Mastera Meltona zde není." "Není?" "Odcestoval, prosím." "Chcete ho zapírat? - Dobrá! Vyhledání ho sám." "Hledejte!" "Ano, učiním tak a vás prosím o laskavost, abyste mi posvětila." "Nejsem vaší služkou! Posviťte si sám!" řekla prudce a nutila mi lampu, kterou jsem ovšem nepřijal. Zavrtěl jsem hlavou a řekl jsem rázně: "Jste zde doma, já cizincem. Žádání vás proto, abyste mne prováděla." "To neučiním!" "Učiníte, a to hned!" "Pojďte tedy! Byl byste schopen dámu inzultovat a dokonce snad udeřit." "O, zajisté! To by bylo opravdu možné podle okolností očekávat. Prosím tedy, hezky kupředu! Půjdu těsně za vámi. Byl-li by někdo zde, kdo by se odvážil útočit na mne zepředu, posloužíte mi za štít. Kdyby se tak stalo zezadu, vrazím vám tento nůž do těla. Výstřelila jste na mne dvakrát, nemám tedy důvod, proč bych vás šetřil. Nůž je jako břitva." "Není zde živé duše, kromě nás dvou. Pojďte!" Řekla to s tak bezpečným přízvukem, že mne skutečně zmátla. Vždyť zde přece Melton musí být! Vedla mne napravo všemi místnostmi, které obývala. Jejich zařízení bylo pohodlné, pokud to bylo možno za těchto okolností. Doufal jsem, že za každou oponou narazím na Meltona - ale nebyl zde! Pak jsme se vrátili. Vedla mne nalevo, tedy do jeho příbytku. Chudé zařízení svědčilo o tom, že zde dříve bydlel rudý kavalír, náčelník Lstivý Had. Ale Melton, tak toužebně hledaný, nebyl ani zde, ale nebyl zde také žebřík. "Nuže?" tázala se Judit. "Vidíte?" "Vidím. Zajisté se někde ukryl, ale neodpočíná si dříve, dokud ho nevypátrám." "Pak vás ovšem velice lituji, neboť si neodpočínáte nikdy. Master Melton je již několik hodin mimo pueblo." "Kde?"

"Což vím? Není zde, v celém pueblu není a vůbec není snad již v této krajině." "Před půlhodinou jsem ho zde ještě viděl." "Není pravda." "Slyšel jsem ho s vámi mluvit, seděli jste vedle sebe na lavici pod dírou. Vraťme se tam. Dostane se vám ještě jiné návštěvy." "Kdo -?" "Vinetů." "Nádherné! zvolala ironicky. "Tonu v slasti. Dva nejznamenitější westmeni v mých komnatách! Jsem vskutku zvědavá, jaké služby vám zde prokáže váš věhlasný - čenich." "Není nám ho třeba, neboť stopu Meltonovu jsem již vypátral." „Kde? Ráda bych věděla -“ „Kde? Právě tam, kde je uschován žebřík, který před dírou není.“ "A kde je žebřík?" tázala se jízlivě - ale přece již nejistě. "Povím vám to hned." "Musel byste být vskutku vševědoucí. Vímsice, že máte znamenitý nos, ale tak dlouhý přece není, aby vlezl do díry, kde je nyní žebřík." "To teprve uvidíme, já pro radost, vy pro žalost. Pojďme nyní do vaší nádherné předsíně." Došli jsme pod díru, zastavili se a já zavolal na Vinetů. V zápětí sjel shora žebřík a po něm sklouzl na podlahu můj MRStný přítel.

Nezavadil o Judit ani pohledem, rozhlédl se a tázal se: "Jonatán Melton?" "Nemohu ho nalézt." "Hledejme znovu." Vzal jsem Judit lampu z ruky a svítíl jsem do všech koutů. Judit kráčela zvědavě za námi. Především jsme se odebrali do levého křídla, kde byl mužský příbytek, který popisovat nebudu - nebyl zajímavý. Denní světlo zde také nebylo a odkud se zde vlastně bral svěží vzduch, zůstalo mi dodnes záhadou. Nevypátrali jsme nic a vrátili jsme se tedy zas napravo. V příbytku Judit zpozoroval Apač ihned vše, co i mně bylo dříve nápadné, aniž jsem se o tom zmiňoval. Rudoch, jenž s námi umlouval mír, pravil, že bílá squaw kuchtí v poslední a přespává v předposlední místnosti. - V poslední místnosti také vskutku byla kuchyň, neboť tam stál hliněný sporák v nejzazším koutě, vlastně jen krytý krb. a nad ním byla proražena díra v stropě, kudy odcházel kouř. A bylo zde též různé nádobí, kuchyňské nářadí a jiné kuchyňské potřeby v dostatečném počtu. Vedle krbu stál veliký hliněný džbán. V protějším koutě bylo umístěno lůžko, totiž veliký prošívaný slanník. přes něj byly položeny žíněnky, prostěradla, houně i kožešiny. Zato však v ložnici samé - v místnosti předposlední - lůžko nebylo. Visely tu na různých dřevěných kolících jednotlivé kusy šatstva, na stole se válely nedbale pohozené kosmetické

pomůcky, a na zemi, na hliněné podlaze, se kupila směs prádla, špinavého i čistého. Bylo již na první pohled patrné, že tato neladná spousta, svědčící jinak o ženské nedbalosti, sem byla naházena úmyslně. "Nuže?" ozvala se Judit. "Veliký a slavný náčelník Apačů je zde také. Čeho jste se dopátrali? - Ničeho!" "Ničeho!" přisvědčil jsem nevinně. "A před chvílí jste tvrdil, že máte stopu." "Máme ji; pátrání již začalo a svůj objev vám ukážeme ihned." Stáli jsme v předposlední místnosti, tedy v ložnici. Vínětů, trochu po- drážděn Juditinými posměšky, se již nenamáhal, aby hrdě mlčel. Byl ovšem příliš pyšný, než aby židovce odpovídal, ale pravil hlasitě, takže Judit neušlo ani slůvko: "Kdyby tato squaw měla aspoň tolik ceny jako nejbídnější muž, Vínětů by jí odpověděl. Můj bratr nechť mi oodá svítílnu." Podal jsem mu lampu, Vínětů se přikrčil k podlaze a tázal se: "Myslím můj bratr, že tyto nečisté hadry zde leží stále?" "Sotva. Byly sem naházeny sotva před hodinou." "Proč?" "Aby zabraly místo, kde dříve byl jiný předmět. Neměli jsme poznat, co zde vlastně chybí." "Můj bratr promluvil správně. Nechť pohlédne do tohoto kouta. Co pozo- ruje?" "Čtverhran dvojnásobné délky proti šířce, který se svou hladkostí odráží od ostatní podlahy." "Jak dlouhý a široký je ten Čtverhran?" "Právě tak jako lůžko, které je nyní umístěno v kuchyni." "Tak je to. Lůžko bylo až dodnes na tomto místě a zde také squaw spala předešlé noci. Proč asi přenesla toto lůžko tak náhle až ke kuchyňskému krbu?" "Aby něco zakryla, co nemáme vidět." "Ovšem. Old Shatterhand nechť se mnou vejde do kuchyně!" Stanuli jsme u lůžka, a Vínětů se chápal pokrývek, aby je odhodil. Vtom k němu přiskočila Judit a chytila ho za ruce. "Co to znamená, seňorové? Doufám, že je vám lůžko slušné dámy posvát- ným?" "Slušné dámy? Zajisté. Z té příčiny chceme je také přenést tam, kde bylo

dříve. Přece zde v učené kuchyni nemůže spát dáma." "Já jsem tu spala vždy!" "Měla jste pod sebou žebřík?" "Žebřík! Jaký žebřík? Co tím chcete říci?" "Tím chci vyslovit podstatné jméno žebřík, mužského rodu, bytost neživá, tedy žebřík, po němž pátráme. Ostatně jsem dosud zapomněl tázat se vás na okolnost velmi důležitou. Kde vězí mladý muž, jehož vaši Yumové zajali?" "Nevím. Co je mi do toho. Nestarám se o záležitosti mužů." "Vždyť přece sestoupil do vašeho příbytku." "Nevím o tom." "Nevíte-li vskutku, tedy vám to povím: mladý muž je - pod vaší postelí!" Judit se rychle vrhla na lůžko, začala házet rukama a kopat a děsně ječela. "Vstaňte, seňoro, a chovejte se slušněji," napomenul jsem ji přísně. "Ne a ne! Ustoupím jen surově přesile. Vy jste mne již chtěl dát zmrskat. Máte-li chuť, učíte tak zde!" Nechtělo se mi postupovat proti ní násilím, ale co bylo možno dělat při ta- kovém nezaplněném vzdoru? Neočekávaně mi přispěl Vínětů, jemuž při veškeré vážnosti jeho povahy sloužil vždy a všude vtip. "Kdo neuskočí, bude zatopen," pravil a popadl veliký džbán, naplněný vodou, a přibližoval se k lůžku. "Nebesa!" vykřikla Judit a vyskočila rovnou na nohy. "On by mne polil!" Apač stavěl džbán klidně ke krbu, já pak, když jsem chytil slanník za cíp, odsunul jsem celé lůžko stranou. A teď se objevilo, co jsme očekávali, totiž díra, směřující do přízemku, vlastně jen její poklop, sestavený ze smrkových polen či spíše silných haluzí, jež byly spojeny řemením. "Nuže, seňoro, nemyslíte, že se hledaný žebřík vbrzku objeví?" tázal jsem se. Judit si hryzla spodní ret a mlčela. Převrátili jsme poklop a posvítili si do prohlubně. Žebřík tam vskutku vězel. "Zde je," pravil jsem. "Uznáte zajisté, drahá seňoro, že jsem již před chvílí věděl, kde nutno pátrat. Nechtěla byste nás laskavě doprovodit? Račte napřed! Jste doma!" "Ani ve snu mi nenapadne. Jděte sami, kam chcete!" "Trvám na tom, abyste šla s námi! Mohla byste nám, kdybyste zde zůstala sama, provést nějaké šibalství. Není nám známo, jak je tato hlubina rozsáhlá a jak bychom se zase vrátili." "Nepůjdu s vámi; nepůjdu nikam!" "Nutíte mne svou vzdorovitostí, abych vás zase popadl za rameno, neboť spláchnout vás dolů pouhým džbánem vody nemohu." Vztáhl jsem po ní ruku, ale Judit uskočila a kráčela k poklopu dobrovolně. "Nechtě mne!" křičela při tom. "Ani se mne nedotýkejte. Bolí mě dosud rameno po vašem stisknutí odpoledne, mám na něm řadu modřin. Jste hrozný člověk. Vždyť již jdu." A opravdu sestupovala po příčkách žebříku. Následoval jsem ji s lampou a Vínětů sestupoval za mnou. Na poslední příčce jsme cítili, že nás ovívá chladný a ztuchlý vzduch. Byli jsme v úzké, dlouhé chodbě. "Kam směřuje tato chodba, seňoro?" tázal jsem se. "Podívejte se!" odsekla mi. "Jsou zde napravo či nalevo nějaké místnosti?"

„Hleďte si je." Obě stěny chodby byly z hlíny, ale nebyly v nich otvory. Když jsme prošli chodbu asi do polovice, stanuli jsme na místě, kde byla podlaha nikoli hliněná,

nýbrž dřevěná, sestávající ze silných polen vedle sebe položených a příčnými poleny pomoci zaražených kolíků spojených, asi tak, jak se zakrývají hnojště nebo jiné jámy. Poklekl jsem, odsunul dřeva, nikoli bez námahy, a hle - pode mnou se leskla vodní hladina. Urval jsem z poklopu lať asi metr dlouhou, ponořil jsem ji do vody. abych vyzkoušel hloubku. Shledal jsem, že zde bylo vody na dva lokte, a hladina od poklopu byla vzdálena asi na loket. "Uff!" pronesl

Vinetů a pokračoval v nářečí Siouxů: "Všiml si Old Shat- terhand studny, umístěné před pueblem právě uprostřed jeho šířky?," "Ovšem." "Stojíme uprostřed chodby, která zabírá celou šířku puebla. Byla by snad studna s touto vodou spojena?" "Zdá se. Její hladina je asi v stejné výši se studnou." "Přichází tedy z řeky, a kdybychom se pustili touto podzemní strouhou, došli bychom otevřeného řečiště." "Správně! Ano - máš pravdu! A touto podzemní strouhou, tímto průplavem upláchl Jonatán Melton." "To by bylo pro nás smutné. Jistě bychom toho želeli. Musíme tuto squaw donutit, aby nám naši domněnku potvrdila." "Jenom dá-li se přinutit." "Musí, musí! A kdyby - slyš! Nezaslechl Old Shatterhand vzdech?" "Ne." "Zvuk přišel z protějšího konce chodby. Pojďme dál!" Přisunul jsem poklop nad prohlubeň a kráčel jsem za Apačem, který zatím zamířil s lampou na konec chodby. Nyní jsem i já zaslechl vzdech, či spíše chroptivé sténání. Zrychlili jsme a stanuli v okamžiku na konci chodby, nedbajíce, že jsme nechali Judit za sebou. Na mysli mi tanul nyní jen hudebník, po němž jsme tak usilovně pátrali; tím lze snad omluvit náš spěch a nedostatek opatrnosti. A vskutku: zde ležel ubožák řemením svázaný a připoutaný k hrubému dřevěnému kůlu zaraženému do země. Přes ústa a nos mu několikrát obnášeli starý šátek, takže nemohl volat, nýbrž jen sténat. Roubík jsem mu odstranil v první řadě. Mladík zalpal několikrát po dechu, oddechl si zhluboka a volal: "Bohudík! Viděl jsem, že jste se objevili v pozadí chodby a popadla mne úzkost, že nedojdete až ke mě, že mne vůbec nepozorujete a zase odejdete. Prosim vás, vyproste mne z těch prokletých řemenů." Rozumí se, že jsme vyhověli jeho prosbě. Ubožák se natahoval, prohýbal, narovnával a zároveň - hartušil.

"Vytrpěl jste asi hodně, milý hochu," pravil jsem, neboť jsem usoudil, že již obohatil slovník své mateřtiny dostatečnou zásobou silných výrazů. „Ovšem." "Mohl jste si přece pomyslet, že pro vás přijdeme." "Ó, že byste vnikli do puebla, to jsem předpokládal bez dlouhých úvah, ale že byste mne našli v této jámě, tomu jsem tak mnoho nedůvěřoval. Strachoval jsem se o život - naděje mi mizela každým okamžikem." "Ano - tak se stává, když člověk hlídá koně a sám na stráž usne." "Nemohu za to. Necítíl jsem se tak příliš unávu, ale nuda, strašlivá nuda zavinila, že jsem upadl do dřimoty. A když jsem se z ní vzpamatoval, bylo již pozdě - byl jsem spoután. Vedli mne kaňonem a soutěskou do puebla a hned mne vyslýchali." "Kdo?" "Meltonové, starý i mladý, hlavně však Judit. Myslím, že jste považovali dosud tuto ženu, tu litici, za lehkomyšlného tvora, ale pravím vám, že je horší než oba Meltonové. Ona dobře ví, že všechno bohatství Joiathanovo je ovocem celé řady zločinů, jichž se Judit neštítí, k nimž přispívá svým vtipem, vynalézavostí a intrikou. Dal jsem se uchvátit vztekem a mluvil jsem velmi neopatrně." "Řekl jste jim, že jste oprávněným dědicem." "Ano. Můžete si představit jejich úžas a pak radost nad mým zjetím! Zprvu se smlouvali, pak mi zkrátka řekli, hlavně na důrazné naléhání té ďáblice, že zemřu, a dovlékli mne do této žumpy s poznámkou, že jsem viděl slunce naposled." "Nu - tak zlé to nebylo! Chtěli vám nahnat strachu, abyste zkrotli. Nám naopak učinili skvělou nabídku, kterou jsem ovšem odmítl. Později vám povím více. Povězte mi však, zdali se vás dotazovali po mých záměrech." "Zajisté - a jak! Meltonové mermomocí chtěli vědět, co vlastně kujete, co vlastně připravujete, k jakému útoku se připravujete, abyste se dostali do puebla; já však mlčel jako dub." "Znamenitě! Zde se však již dlouho nezdržujeme, neboť nahoře můžeme hovořit pohodlněji. Pojďte. Jak vidím, šla již krásná královna Yumů napřed." Vrátili jsme se chodbou, ale když jsme ji přešli a rozhledli se, shledali jsme, že žebřík zmizel. Pohlédli jsme na sebe. "Co tomu říká můj bratr?" tázal se Vinetů a jemně se pousmál neoby- čejnému vtipu paní Judit. "Že jsme oslově," pravil jsem. "Nemůžeme nahoru!" zabědoval houslista. "Jsme zde chycení, zavření." "Ne," chlácholil ho Apač. "I když jsme na tu chvíli ve vězení, dlouho zde nepobudeme. Především se podíváme, lze-li poklop otevřít." "Vždyť zde není žebřík!" "Ah, nějaký žebřík máme vždy při sobě," odpovídal jsem, "Urobíme si jej hned. Poslyšte, příteli, studoval jste kromě hudby ještě něco?" "Dějepis, zeměpis, fyziku -" "Hni, - o to teď nestojím. Ale trochu tělocviku snad znáte." "Bylo by smutné, abych aspoň -" "Vidě! A to stačí. Člověk by mýsl, že takový nevinný předmět na školách nic neznamena, ale v praktickém životě je to věc přeužitečná." "Nerozumím, kam tím směřujete." "Kam? Přímo na ramena přítele Vinetů. Zahrajeme si trochu na Théat-re Varieté. Pokleknu - takto - pohledne, jak Vinetů chápe - tak! Už ho držím za nohy, a nyní se přítel Vinetů opře rukama o zed' a vy, nastávající milionáři, pokuste se vyšplhat se prese mne na jeho ramena. Jen odvahu - tak - pěkně se vzepřít, teď vzpor a poklek levou nohou, vzpřímít se a opřít se lehce rukama o zed', ale, probůh, netlačit dozadu, aby se náš žebřík nezvrátil. Nyní začne malé kolísání, poněvadž zvolna vstanu. Držíte se?" "Držím," zvolal Vogel. Vinetů stál na mých ramenou jako by byl přibitý. Tělocvičná zkouška dopadla skvěle, ale výsledek - ten tam. Judit vylezla a vytáhla žebřík - to bylo zřejmé, ale jakým způsobem poklop zatížila, že jím Vogel ani hnout nemohl, to jsem nechápal. Ta žena byla vskutku vynalézavá, pokud šlo o darebáctví, a v duchu jsem si nyní užíval, že ji přece potrestáme.

"Co si počneme?" tázal se Vogel. "Sotva jsem unikl z pout, již jsem znovu zajat." "Především slezte, nebo seskočte," pravil jsem, "a pak - vždyť je nahoře Emery. Bude-li mu čekání trvat dlouho, přijde pro nás." „A když ho Judit také obelstí?" "Pak nastoupíme společně podzemní cestu." "Jakou podzemní -" "Nevíte, že právě uprostřed tohoto sklepení teče voda?" "Nevím." "Ta voda je ve spojení s řekou a tedy je průplavem. Domnívám se, že tudy pan Jonatán upláchl." "Co - cože? - Jak? - Kdy se to mohlo stát?" "Asi před hodinou." "Ha!" vykřikl mladý muž a již seskočil na zem. Vinetů seskočil rovněž, a já jsem hbitě narovnával obolená ramena. "Asi před hodinou," mluvil mladík rychle, "se zde kmitlo světlo a pak jsem zaslechl tichý hovor. Nerozuměl jsem sice a také jsem nerozeznával osoby, ale podle všeho to byli dva lidé. Došli asi do středu chodby, kde stálo světlo drahnou chvíli, potom zmizelo." "Byla zde Judit v průvodu Jonatánově, který pak sestoupil do studně. Unikl nám sice, což je mrzuté, ale je to pro nás i štěstím, neboť stačila-li díra pro něho, stačí také nám. Nebudeme čekat, až nás Emery pohřeší, nýbrž dáme

se ihned na pochod průplavem. Oleje máme v lampě dost, abychom si posvětili na cestu, později bychom se třeba museli pustit neznámou cestou potmě, což je obtížnější. Souhlasí můj bratr?" Vinetů byl ovšem ihned srozuměn. Pro mne ani pro něho nebylo nijak obtížné vydat se na tuto mokrou pouť, neboť jsme se nikdy vody neobávali, a Voglovi

konečně nezbyvalo, než se podrobit, neboť neměl na výběr. Vrátili jsme se tedy do středu chodby a odsunuli celý poklop. Zuli jsme obuv a vytáhli z kapes a opasků předměty a zbraně, kterým mohla studená voda uškodit, a sestoupili jsme do vody, která nám dosahovala sotva k prsům. Rozpomněl jsem se při tom na dřívější příhodu, velmi podobnou dnešní, ale mnohem nebezpečnější. Abych zachránil unesené děvče, vnikl jsem v Egyptě do krytého průplavu, který se táhl z Nilu pod sklepem do vnitřní cisterny harémové budovy. Průplavem jsem mohl proniknout jen po strašné práci: musel jsem rozdrtit silné dřevěné mříže a prorazit těžké plechové síto, při čemž jsem pracoval pod vodou v prostoru, kde nebyl vzduch. Byl jsem již blízko zadušení a utopení - již mně nechyběla ani vteřina. Jak pohodlná byla proti tomu naše nynější situace! Kráčel jsem s lampou v čele. Abychom nenaráželi temenem do klenby, která byla z pevné hmoty, často jsme se museli shýbat. Před kolika staletími byl vlastně zbudován tento průplav? Byl stavěn většinou z cihel, které se výborně udržely, částečně též z kamene, a pod nohama jsme rovněž cítili tvrdou půdu. Vzduch byl sice hanebný, ale dal se přece dýchat. Čpěl ztuchlinou, plísní a také hnilobou, nikoli však pronikavě. Neklamal-li mne výpočet, dotýkal se průplav soutěsky a směřoval k řece napříč, patrně obloukem. Domníval jsem se, že vyjdeme někde poblíž místa, kde Emery střežil šíji a odkud vrazil do kotliny před pueblo. Cesta sama mi připadala poněkud dlouhá. Konečně však jsme vdechovali lepší vzduch, krok za krokem svěžejší a pak již dopadla zář naší lampy na hustě listnaté větve, které visely před námi. Zhasl jsem lampu, a skutečně - v průplavu se již jasně došel jsem k větvím, rozhrnul je a vkročil do volného řečiště, jehož dno se jen málo snižovalo. Větve visely z několika velmi hustých, plazivých křovin, které se pnuly po okolních skalinách a úplně zakrývaly ústí průplavu. Vinetů a náš mladý druh vykročili za mnou pod volné nebe. Pak jsme se vydrápali na břeh a rozhledli se. Ano - byli jsme v známém kaňonu na břehu Fluja Blanco nedaleko soutěsky. „Zde tedy Melton vybředl,“ zašeptal Vinetů. „Myslí můj bratr, že by mohl být dosud někde poblíž?“ „Pochybuji. Spěchal asi, aby zmizel co nejrychleji.“ „Pak asi bratr Emery nedával bedlivý pozor, jinak by ho byl zaslechl nebo dokonce spatřil.“ „Spíše myslím, že byl Emery již dávno v pueblu. na plošině u nás, než se Jonatán průplavem přebrodil.“ Oheň, prve zažehnutý Emerym, jemuž jsme snesli palivo, zatím již uhasí. Přes jeho popel jsme kráčeli k soutěsce, u jehož ústí planula hranice Indiánů, kterou nedávno Emery přeskočil. Nezbylo nám teď, než se tímž tělocvičným pokusem vrátit do puebla. Přeskočil jsem plamen, strhl dva nebo tři Indiány, u ohně sedící, na hromadu. Ostatní rudoši vyskočili poděšeně a dívali se na mne vyteřtými zraky. Vtom již za mnou letěl vzduchem Vmnetou, a nad jeho záhadným objevením se již rozkřikli úžasem. Domnívali se, že jsme v pueblu. a nyní jsme stáli mezi nimi jako šíp lukem vystřelený, soutěskou. přes ohniště! Ale za Vinietou přeskočil hranici také houslista! To bylo již překvapující. Mladý běloch vězel přece zajatý a spoutaný za silnými zdmi terasové stavby. a nyní, znenadání, byl na svobodě a ještě k tomu přicházel zvenčí, z kaňonu, přes oheň jako pták! „Uff! Uff!“ hlučely výkřiky, a mluvčí rudochů, který s námi na plošině kouřil dýmku míru. těžce polkl slinu: „Činí dnes velký Manitou zázraky? Anebo mají naši bratři dvojité tělo, že mohou být současně v pueblu i zde?“ „Nechť o tom náš rudý bratr bedlivě přemýšlí,“ ozval jsem se. „Neumí-li si ten zázrak vysvětlit, snad mu to někdy ve snu samo přijde na mysl.“ Kráčeli jsme přímo k pueblu a vystoupili po žebříku na přední a pak na druhou plošinu. Jak Emery užasl, když nás spatřil! Stál dosud na stráž před Juditinou dírou a čekal nás jen odtud, z jejího příbytku - a nyní se mu objevil v kotlině z kaňonu! Chváta nám vstříc až k žebříku a hlasitě volal:

"Vy zde, hoši? A mladý master také! Který vítr vás -" "Počkej," přerušil jsem ho, "nekřič tak! Judit nemusí vědět, že jsme zde. Viděl jsi ji od doby, kdy jsme k ní sestoupili?" "Viděl. Byla dole v příbytku. Pohlížel jsem občas dolů a zahlédl jsem ji

několikrát." "A nic ti při tom nenapadlo?" "Nic. leda že mi kručí v břiše. Naposledy přinesla novou lampu a nohou shrnula střepy do kouta." "Nezdálo se ti, že jsme taní nějak příliš dlouho?" "A tak - trochu - ano, ale myslil jsem si, že se vám naskytlo nějaké zaměstnání. Co se vlastně stalo? Patrně je dole tajný jakýsi východ, průkop, průplav, šíje ven do údolí - a vy jste tu cestu objevili." "Ano. Krásná Judit nám nastavila úklady. Domnívá se, že jsme dosud v pasti, a divím se opravdu, že se nepokusila tě nějak obelstít." Vyložil jsem mu stručně, co jsme zažili uvnitř puebla a dodal jsem: "Zatím ať nás nevidí. Jsem přesvědčen, že si brzy vymyslí nový úklad a že se objeví, aby jej provedla. Jsme zvědaví, jak to navlékne, aby se zmocnila i tebe." Pak jsem se usadil vedle Vogla a Vinetů na zemi, odkud jsme mohli díru vidět, sami neviděni. A stalo se vskutku, jak jsem se domníval. Po delší chvíli vystoupila Judit na žebřík a rozhlížela se po Emerym. Angličan stál opodál, a jakmile spatřil její hlavu, vykřikl: "Přicházíte se nalapat svěžího vzduchu, madame? Dovoluji vám to, pokud nevystřícíte ruce z díry. Kdybyste tak učinila, pošlu vás zpátky." "Nesmysl!" odsekla Judit. "Zavolejte raději toho rudocha tam, s nímž jste mluvili, a ještě asi tři Indiány, aby vešli do mého bytu." "Proč to?" "Señor Shatterhand tak poručil. Sedí dole u seňora Meltona." "A proč posílá Old Shatterhand vás? Zpyšněl snad? Proč nepřijde sám? Je už také indiánským králem?" "Master Shatterhand - rozumějte! - nemá čas. Seňorové hovoří o nějakých vážných záležitostech, jimž nerozumím. Pokud si vzpomínám, týkal se hovor dědictví -" "A rudoši budou nejspíše podepisovat smlouvu jako očití svědkové, což?" vtipkoval Emery. "Nevím," odpověděla Judit lhostejně. "Co mi po tom? Master Shatterhand vám vzkazuje, abyste si pospíšili." "Dobrá! Řekněte mu tedy, že páni Yumové přijdou za chvíli." Judit zmizela v svém královském hliněném doupěti. Emery popošel až k nám a tápal se šeptem: "Co mám udělat? Co vlastně zamýšlí?" "To lze přece snadno uhodnout. Domnívá se, že jsme pod závorou, a chce se zmocnit ještě tebe. Chce, abys přivolal rudochy, které bude přemlouvat, aby tě zajali." "Ale jaký účel by měla ta komedie?" "Neobyčejně významný. Kdyby nás zajala, poslala by hned za svým Jo-nathanem, aby se vrátil." "Pak by ovšem věděla, kde milý Jonatán vězí." "Ovšem - ví to velmi dobře." "Zounds! To kdybychom mohli zjistit!" "Dovíme se to - uskokem." "Jakým?" "Představím se jí v škrabošce staršího Meltona." "Nesmysl! Přece by si tě s ním nespletla!" "Bude mne za něho považovat, pravím. Neví dosud, že starý Melton je v naší moci; jistě ho za všech okolností uvědomí, kam se jeho syn poděl, a při té příležitosti se to dovím i já." "Nechápu dosud, jak to zařídíš?"

"Pochopíš ihned. Sestup především do jejího příbytku se mnou. Jsem zvědavý, jak se bude tvářit, až mne uvidí. Řekni jí, že chceš se mnou mluvit." Sestoupili jsme opatrně žebříkem do díry. Judit, jak se zdálo, byla ve své "šatně". Emery šel napřed a já za ním až k poslední oponě. Emery ji rozevřel a vešel. "Vy zde, seňore?" tázala se udiveně Judit. "Očekávala jsem Indiány. Kdy přijdou?" "Neřekl jsem jim dosud, že mají přijít." "Proč? Old Shatterhand má velmi naspěch." "Rád bych s ním především promluvil. Kde je?" "Na druhé straně. Ale proč neuděláte, co si přeje? Proč s ním chcete mluvit?" "Protože je mi celá ta věc podezřelá. K čemu potřebuje Indiány? Má zde přece mne, a Vinetů je u něho. Dovedte mne k nim!" "Nemohu, nesmím! Zapověděl si vyrušování." "Pshaw! Já, jeho přítel, ho nikdy nevyrušuji, ale rudoši by ho vyrušovali. Nuže, kde je?" "Na druhé straně, jak jsem již řekla." "A vy mne tam nechcete doprovodit?" "Nechci." "Dobrá! Půjdu tam sám." "Prosím. Ale nenaleznete ho." "Hned ho najdu! V tu chvíli! Chcete, abych vám to dokázal?" "Ráda bych věděla, jak!" Ten rozhovor mi byl přece jen přespříliš hloupý; rozhrnul jsem oponu a vešel. Judit zkoprněla úžasem. "Zde jsem, vždy a všude v pravou chvíli," oslovil jsem ji. "Sotva jste mne zamkla v podsvětí, už jsem zase u vás, ani jste se nemusela namáhat s těžkým žebříkem. Zajistě máte radost, že mne opět vidíte zdravého." "Ano, ano, těší mne, těší praneobyčejně," zasípala, zatínala pěsti a hryzala si

rty. "Zajistě bude vaše radost dvojnásobná, povím-li vám, že také Vinetů a master Vogel zdraví opustili nevlídnou říši podzemního božstva. Průplav totiž nebyl stavěn jen pro pana Jonatána - dovedl na svobodu také nás." Judit ukázala zuby jako kočka. "Vy - vy - vy máte tisíckrát víc štěstí, než rozumu!" syčela. "Ale neradujte se příliš! Co jsem chtěla, to jsem provedla a to s úplným zdarem." "Hm! Rád bych věděl, co vy dovedete provést." "Co? Dokázala jsem již, co dovedu. Pomohla jsem Meltonům z pasti. Jonatán o průplavu nevěděl. Nikdo na světě, kromě mne, nevěděl, že je pod pueblem průplav; já jediná jsem to věděla! Můj muž, náčelník Yumů, mi svěřil to tajemství pro případ potřeby." "A taková potřeba se naskytla právě dnes." "Ano. Právě dnes; ukázala jsem inu východisko z nouze, sotva jste se objevil. Jonatán si pospíší, aby vám uklouzl a - také vání unikl!" "I pro mne, za mne, ať utíká! Nezáleží mně na něm! Jen když zde nechal peníze." "Myslíte? Oh - jak jste chytrý! Myslel jste si, že zde jen hmátnete po miliónech, ale zatím jste šlápl do bahna! Narazil jste hlavou na zeď, můj milý! Jonatán vzal všechny peníze s sebou." "Snad jen část." "Ne - ne! Všechno! Jeho kožená tobolka byla nappána dluhopisy a bankovkami." "U kozla! To by byla směla! A jeho papá je také v prachu!" prohodil jsem v líčené zlosti. "Také?" tázala se a zabýskala zle očima. "Jak to víte?" "Jeho hnízdo je prázdné." "Věděl jste o jeho hnízdě?" "Ovšem. Bydlil o patro výše nad vaším bytem. Nepřišli jsme soutěskou; spustili jsme se po lasech do údolí shora, ze skal, a právě když dva hloupí Indiáni volali o pomoc, seděl starý Meltou u strážného ohně. Jakmile nás uviděl, již zmizel v soutěsce." "Znamenitě!" zazubila se Judit. "Za ním uprchl jeho syn průplavem; zajistě se setkali a nyní se pusť společně kupředu." "Kam?" "Kam?" opáčila posměšně. "Jen se ptejte! To byste asi velmi rád věděl." "Jsem v tomto případě právě tak zvědav jako vy sama. Přece mi nezapřete, že byste ráda věděla, kam vám vlastně upláchl váš ženich." "Mně neupláchl. mně ne!" směla se. "I jen se smějte! Mne tím nezmýlíte. Mně neutekl, ale vám - i s penězi! Už ho neuvídíte." "Já? Seňore, ručím vání za to, že se s ním setkám, kdykoli se mi zachce." "Nesmysl! Nevíte vůbec, kam se pustil." "Vím to zcela určitě a také vím, kde mne bude očekávat." "A myslíte, že to víte sama? Já to vím také." "Eh! Myslím, že třeštíte. To místo je známo jen dvěma bytostem, mně a jemu." "Třem, prosím. Mně také. Než toto pueblo opustím, povím vám to." "Nic nepovíte, pranic! Víím, co chcete. Počínáte si jako dítě. Jež by rádo něco zvědělo, a myslíte si, že jsem tak hloupá, abych se dala strhnout k hněvu a k povídavosti. Oh - přepočítáte se! Dnešek je vůbec špatný pro vaše výpočty. Jonatán vám zmizel s penězi a jeho papá utekl rovněž s penězi, které má při sobě. Oh - kdybyste byli aspoň toho čapli za límeč! Jemu jste mohli jen stáhnout boty. Zastrčil svůj podíl mezi dvojitou holínku." "U čerta!" zvolal jsem, ač není mým zvykem klít. "Mezi holínkami? A mohl jsem ho již tolikrát chytit! To je směla - to je vskutku obrovská směla!" "Ano, ano! Směla! Ani byste nevěřil, jakou z vás mám radost! Nenávídím vás každou svou žilkou, každým svým nehtem a raduji se z toho, že tady teď stojíte jako chromá liška před prázdným kurníkem. A nejlepší na věci je, že Meltony již nikdy nespátríte." "Zavěším se jim na paty a přece je dostanu!" "Ne-nikdy! Nikdy se tak nestane! O to je již postaráno! Kurník je prázdný, navždy prázdný, seňore!" "Mýlíte se. Vy jste v něm přece uvízla!" "Já? Co si na mne vezmete? Nemám nic. A kromě toho: opovažte se na mne jen sáhnout!" "Pomalu, pomalu, madame! To záleží docela na mé vůli!" "Na vaší vůli! Vy nemáte žádnou vůli a žádnou moc. Jakým způsobem jste nabyl vůbec práva mne obtěžovat? Jakým právem mne ohrožujete, proč vnikáte do mého příbytku? Proč zde násilně vystupujete? Myslím spíše, že jste se vždy jen zaměstnával cizími záležitostmi a lovil pro sebe v kalných vodách. Doufám, že jste již nahrabal dost, abyste mohl konečně přestat. Ale vy říkáte, že se ujímáte potřebných bližních, vy, vy apoštolo lásky k bližnímu!" "Ba věru, lovil jsem často a nalovím si ještě! Především se na mé udici zatřepete sama. Postarám se, abyste mi neuklouzla." "Proč?" vyhrkla vzdorně. "Jakým právem -" "Právem silnějšího, tak zvaným právem pěstním. Mohl bych říci, že jste spoluvinicí obou Meltonů, ale na to ještě v tuto chvíli nepomýšlím. Zatknu vás zde a dám vás střežit, dokud zde neskončím své záležitosti. Pak můžete táhnout, kam vás oči ponosou, třeba za vašim Jonatánem. Nyní jsem však zvědavý, jak jste zabaríkadovala díru v kuchyni, že jsme nemohli nadzvednout poklop." Sebral jsem lampu a vešel do kuchyně. Lůžko bylo zase umístěno nad poklopem, a na lůžku stál žebřík kolmo a pevně opřený o strop. Proto jsme jej nemohli nadzvednout. "Vida, to se vám podařilo." zasmál jsem se, když jsem se vrátil k Judit. "Kdyby nebylo průplavu, mohli jsme ve sklepe dřepět bůhvíjak dlouho. Budete nyní přísně střežena, aby vám zašla chuť na podobné uskoky, dokud zde budeme. Emery, počkáš zde, pokud nebudeš vystřídán, a můj krásnou seňoru dobře na zřeteli. Nebude-h se chovat rozumně, střílej!" Angličan se na mne udiveně podíval, takže jsem uznal za dobré dát mu zřetelný pokyn, že mám cosi určitého na mysli. Postavil jsem se ovšem tak, aby Judit můj posunek nepostřehla. Když jsem odcházel, volala: "Děkuji vám, seňore, že mi zde ponecháváte společníka. Kdybyste byl zůstal vy, sotva bych se byla udržela klidná. Nyní ještě dostávejte slibu, který jste před chvílí vyslovil." "Jakému slibu?" tázal jsem se a obrátil se. "Řekl jste, že mi povíte, kam Jonatán utekl a kde se s ním sejdu."

"Dobrá; tomu slibu dostojím." Vystoupil jsem na vnější plošinu a požádal jsem Apače, aby mne doprovodil k starému Meltonovi. Použili jsme žebřík z příbytku Juditina, vystoupili o patro výše, spustili žebřík do díry a sestoupili do příbytku Tomášova. Pamatoval jsem si, kam jsem postavil lampu a zapálil jsem ji, ale než se knot rozhořel, slyšeli jsme z Meltonovy ložnice hluk. Starý tropil všelijaké pokusy, aby se zbavil pout, a stůl, k němuž byl přivázán, se pohyboval, jako by zde byla schůzka spiritistů. Posvítili jsme darebovi do tváře a uvolnili jsme rnu ústa. Vzápětí se mu vydralo z hrdla pusté proklínání. "Slyšel jsem tedy přece dobře?" skuhral, "Old Shatterhand - Vinetů - ta jména byla volána!" "Ba věru- sluch máte dobrý- neklamal jste se, master," prohodil jsem. "Přišli jsme k vám jen z toho důvodu, abychom vám to dokázali." "Kdybyste byli raději zůstali u všech ďáblů!" "Kdybychom to byli učinili, seděli bychom nyní v zkameněném průplavu u mrtvol vašeho bratra, jehož jste zavraždil. Ten byl pravým ďáblem v lidské kůži, satanem vtěleným do člověka. Jemu se již dostalo náležité odměny vaší vlastní rukou, a na vás dojde zanedlouho." "Sklapněte svou nectnou tlamu! V takové situaci budete něco žvanit o vraždě! Jde-li o život, je člověk bližním jen sám sobě." "A zabijí vlastního rodného bratra, není-li pravda? Víte, jak vás umírající pojmenoval?" "Nebyl jsem při tom. Nevím." "Jidášem Iškariotem. A to jméno vám bylo uděleno již dříve. Sám Krüger bej vás tak pojmenoval, ano i nevzdělaný starý šejk Uledů Ayarských. Jak se zdá, je vašim úkolem odměňovat se svým dobrodincům jen zradou, nevděkem, loupeží a vraždou. A teď - kde jsou peníze, které jste ukradl svému umírajícímu bratru?" "Nemám nic." "Vzal jste mu je z kapsy. Viděli jsme to, a Harry Melton nám to potvrdil." "On s vámi hovořil?" "Ano. Jeho posledním dechem byla kletba na vaši hlavu. Nuže, kde jsou peníze?" "Nic vám do toho není." "Záleží nám na tom, neboť ty peníze jsou vlastnictvím právoplatného dědice po starém Hunterovi." "Přiveďte mi toho právoplatného dědice." "To můžeme." ..Totiž mohli byste, kdybyste mohli, ale nemůžete," zasmál se starý zlovolně. "Můžeme. Master Vogel je už na svobodě. Vyvedli jsme ho z podzemní chodby, kde byl přivázán ke kůlu." "Co - že? Vy jste ho - -? Vskutku?" zařval, škubal tělem a trhal pouty. "Kdo vám vyhradil to místo?" "Nikdo. Vypátrali jsme sklep sami." "To není pravda! Někdo vám to vyhradil!" "Nepotřebujeme zrádce vašeho rázu. Náš důvtip stačí na podobné hlouposti." "Vždyť jste tam nemohli vniknout jinak, než Juditiným příbytkem! Co se s ní stalo?" "S kým?" "S Judit!" "Nic. Má se dobře." "A Jonatán, můj syn?" "Má se také dobře. A poslyšte, tatíku: ti dva se mají tak rádi, že asi budou co nejdříve slavit sňatek na šibenici." "Jakže? - Jonatán je také zajat?" "Snad byste si docela nepřál, aby se mu dařilo lépe než vám?" "Zajat, zajat!" zasténal a pak, zaskřípal zuby a zamumlal: "Vždyť jste byli jen čtyři." "Jen tři; nepřepočítejte se, master. Měli jste jednoho z nás v chládku." "Samo peklo vám pomáhalo! Ale peníze nedostanete! Jsou uschovány tak jistě, že vám ani ďábel neprospěje při jejich hledání." "Oh - peníze dostaneme snadno." "Nikdy, nikdy," křičel vztekem celý zpěněný a náhle, když se utišil, dodával klidně: "Ledaže byste si počínali rozumně a zmírnili své nároky. Přijměte, co jsme vám nabízeli prostřednictvím Judit, jinak nedostanete ani zlomený cent. Můj syn ukryl peníze tak dobře, že se vám nepodaří je vypátrat. A nikdo nezná to místo, než on." "A vy." "Ano, já." "A Judit." "Nemyslím, že byl takovým hlupákem, aby ji to pověděl. Takové tajemství není radno zamykat ženským jazykem." "Oh - láska bývá sdílná." "To je vedlejší. Hlavní věc, že vy je nenaleznete. Jaký prospěch vám z toho kyne, zajímáte-li nás s prázdnou kapsou?" "Hm, tím bych se ovšem nespokojil." "Tak rozum do hrsti! Pusťte nás a spokojte se podílem! Volba je, myslím, snadná. Bud'si nás ponecháte bez peněz, nebo si vezmete peníze bez nás." "Mnoho-li?" "Nabízíme vám dvojnásob, co vám slibovala Judit." "Tak? Pak by se dostalo dědicům špetky a vám by zbyly milióny a svoboda. To by byl špatný obchod. A snad si dokonce myslíte, že vás povleču zdejšími pustinami, abych vás odevzdal spravedlnosti? Můj drahý! Proč bych na svá bedra nakládal takové břemeno." "A co tedy uděláte?" "Prostou věc! Postavíme vás na okraj skály a vpálíme vám kulku do hlavy." "Sir - to by - byla vražda!" zajíkal se. "Myslíte? Já tomu říkám spravedlivý trest. Vlastně byste zasluhoval víc. Jen počkejte! V tvrzi Uintah jste zavraždil dva vojáky a důstojníka, v Edwardově tvrzi žalařníka, v Tunisu Smála Huntera. Jak často jste ukládal o můj život? Jsem zcela oprávněn odpravit vás, a váš synek nezasluhuje nic lepšího. - A při tom jsem zapomněl na bratrovraždu, při níž jste ovšem zastupoval jen slepou lidskou spravedlnost. Ošidil jste kata o výdělek. Jste dravcem, a člověk, který vás zničí jako šelmu, vykoná vlastně dobrý skutek." "Co si koupíte za ten dobrý skutek, když nezískáte z mého jmění ani cent." "Na světě jsou ještě jiná bohatství, jiné poklady kromě zlata a bankovek; o tom však vy nemáte ani potuchy. Unikl jste často ke škodě jiných lidí; nyní vás mám v hrsti a se svobodou se již neshledáte. Poradíme se, co vlastně s vámi. ale mám zato, že se již východu slunce nedočkáte." "Proč? Nejste mými soudci." "Jsme, stojíme na půdě divokého Západu, kde má platnost zákon prerie, jediná zde možná právníká instituce. Kdybychom pominuli vše dřívější, stačí nám, že jste nás chtěl minulé noci přepadnout, že jste se dnes postavil do zálohy, kde nám šlo o kůži. A zákon prerie znáte? - Oko za oko - zub za - -" "Počkejte s tím výkladem, sir, a začněte přemýšlet! Rozdělíme se!" "Nic dělit, chceme všecko!" "A nedostanete nic! Udělal jsem poslední nabídku. Zaplatím vám polovinu a víc ani cent!" "Chceme víc. Jsme čtyři!" "Nic - nic -!" rozeřval se. "Zabte mne, mučte mne - vše je mi lhotejné! Zemřu

aspoň s vědomím, že jste a zůstanete chudáky, neboť peněz se nedopátráte. Nikdy! - Nikdy!" Svě "nikdy" volal se stupňovanou zuřivostí a lapal vyprahlými ústy po vzduchu, když jsem chladně odpovídal: "Nerozčilujte se! Ochraťte! Mohu vás ubezpečit, že jste na omylu. Vím co vím! Koženou tobolku, do níž váš syn uklidil svůj podíl, znám dokonale." "Koženou - -" vyhrkl. "Viděl jste ji?" A pohlédl na mne, jako by na mé odpovědi závisel celý jeho život. "Zdali jsem viděl? Pshaw! Co by mi prospěla, kdybych se na ni jen díval?" "Sir! Master! Človče! Máte ji snad?"

"Hm! Byla by to přece tobolka vašeho synka, do níž vám nic není. Ale vy máte také peníze, a to svůj podíl a podíl vašeho bratra." ..Mám, mám! A stokrát mám!" řval celý bez sebe. ..Ale ani k nim nepřich- nete. Jestliže vám ďábel zastrčil Jonatánovy peníze do kapes, tedy za ně pěkně poděkujte, ale mé peníze, můj majetek? Hahaha! Ten do drápů nedostanete." "Oh - master! Mohu jen vztáhnout ruce - -" Při tom jsem ukázal na jeho nohy. Meltou škubl tělem, zesinal, vyvalil oči a tázal se: „Co -? Myslíte, že jsem ztratil rozum? Že bych zastrkoval peníze do punčoch a pořídil si několik tuctů kuřích ok?" "Nemyslím do punčoch, nýbrž do bot." Tomáš Meltou spolkl namáhavě slinu a již se zase

rozesmál. "Do bot! Vyzujte mne a podívejte se! Mohl byste je vytřepávat do rána -z těch nevypadne ani zrno." "Věřím rád, protože peníze nejsou v botách, nýbrž mezi dvojitou holínkou!" Jeho hlava nakloněná kupředu sebou mrskla do týla. až hlasitě zaduněla o stůl. Jeho oči se zavřely a z úst se vydral odumírající vřesk: "Mezi - - ho - lín - kou!" Ale již v příštím okamžiku zvedl trup. a s tváří do modra zrudlou řval: "Opovažte se. ty pse. dotknout se mých bot! Jen se opovaž! Roztrhnu provazy a tebe i toho červeného apačského pomahače na tisíc kusů!" "Eh! To je vyti šakala! Ponecháme ti peníze, ale jen tak dlouho, pokud uznáme za dobré. Teď tě odvážeme. Půjdeš s námi." "Kam?" tázal se pokojněji. poněvadž jsme mu zatím ponechali jeho poklad. "Uvidíš! A po cestě se chovej klidně, jinak ti při prvním pokusu, při prvním chybném kroku pomohu nožem." Odvázali jsme ho od stolu a sňali mu pouta s nohou. Musel se s námi vydrápat z díry, načež jsme ho spustili na dolejší plošinu a vnesli do příbytku Judit. Zde jsme mu opět nohy svázali a položili ho do kouta prvního prostoru přímo pod dírou, kde byl stín. Judit strážena Angličanem, byla o tři "komnaty" dále napravo. Šel jsem k Emerymu. Judit seděla na stoličce zády k němu a tvářila se, jako by můj příchod nepozorovala. "Přeješ si, abys byl vystřídán?" tázal jsem se Brita, zamhouřil oči a přiklonil hlavou k ohnutému lokti pravé ruky, což bylo posunkem, označující spánek. Emery pochopil hned, kam mířím. "No!" prohodil líčenou nevolností. "Jsem znavený - rád bych se prospal." "Ale kdo tě může vystřídat, člověče? Mám ještě plné ruce práce, Vinetů rovněž, a tomu mládenci bych nerad svěřil tak důležitou stráž." "Důležitou? Snad přece uhlídá ženskou!" "Mohli by, ale máme zase nového zajatce. Dopadli jsme starého Meltona." Madame Judit vyskočila, jako by ji píchla jehla. "Jakže?" vříska sopránem. "Řekl jste, že vám utekl. Tvrdil jste tak před chvílí." "Ano, ale padl nám přece do rukou. Ubožák!" litoval jsem ho útrpně. "Oh -! Vy jste diábel - skutečný ďábel! Co s ním uděláte?" "Především mu stáhneme boty a prohlédneme jeho holínky. Jak vidíte, seňoro, byla vaše dřívější radost přece jen ukvapená - ale váš posměšek nebyl semenem padlým na skálu." "O, kdybych byla mlčela! Kéž bych byla nic neříkala! Tolik peněz pryč! A já - já - žvatlala, aniž jsem byla nucena -" "Jste na omylu, madame! Byla jste povzbuzena, a to mnou." "Nevěděla bych -" odsekla. "Oh, zajisté! Budu upřímným a povím vám raději hned, že nám starý zákeřník z rodu Meltonova padl do rukou hned po našem příchodu do puebla, dříve než jste věděla, že jsme zde. Přepadli jsme ho v jeho bytě, spoutali a podváděli mu jazyk. Věděli jsme jistě, že má peníze, ale kde? Byli bychom rádi věděli, kde je skrývá a to jsme se mohli nejpohodlněji dovědět - od vás!" Judit zaťala pěsti, pokročila ke mně a tázala se rozechvěle: "Vy jste mne oklamal?"

"Tak jest, dovolíte-li. Řekl jsem vám, že nám utekl a tvářil jsem se zkormou- ceně, nad čímž, jak jsem bezpečně očekával, jste vybuchla v nadšení; přimísil jsem do rozmluvy několik povzbuzujících slůvek, vy jste se cítila povznesena nade mne, jazyk se vám rozvázal a již jste vyrazila ze sebe poznámku o dvojitých holínkách. Tím jsem ovšem dosáhl, po čem jsem toužil." Judit stála chvíli v rozpacích; pak vykřikla a šermovala mně rukama před obličejem, zatínala a napínala prsty. "Lháři, podvodníku, netvore!" sípěla, "takto se opovažujete klamat dámu! Skrýváte pod nejhloupější tváří úskočnost a zradu, jakou ani nelze vyslovit. Nejraději bych vám vydrápala obě oči!" Blýskajíc očima jako tygřice naznačovala, jakou radost by jí působilo, kdyby se nebála přejít od pohrůzek k činům. Usmíval jsem se zdvořile, uklonil se, a když si řádně oddechla, prohodil jsem: "O, prosím; potřebuji jen chtít, madame, a provedete ještě větší hloupost, než tu, o níž jsme právě hovořili." "Oh - mýlíte se, nikdy, pravím! Té radosti se již nedomá, abyste mne oklamal. Tak mazaná, tak prohnaná jako vy jsem také! - Domníváte se patrně, že nevím, co máte za lubem? Chcete zase něco ze mne vylákat a zahájil jste za tím účelem rozhovor velkolepou lží." "Velkolepou lží!" zvolal jsem a užasl. "Smím vědět, jakou lží?" "Ze jste dopadli Jonatána otce!" To byla právě odpověď, kterou jsem chtěl slyšet. Ani netušila, že jsem ji uvedl na náleži, že nemohlo být pro ni nebezpečnější. Byla na nejlepším místě provést druhou, větší a osudnější hloupost, jak jsem ji předpovídal. "To že bylo lží?" tázal jsem se. "Rád bych věděl, proč bych vás podobnou nepravdivostí oslňoval?" "Oh - víte, dobře víte - a já také. Snad byste mi nechtěl docela tvrdit, že můžete dokázat pravdivost svých úmyslů." "Nechci vám nic tvrdit, ale dokázat vám mohu -" "Dokažte, dokažte! Kde je Melton? Ukažte mi ho!" "Snad byste nechtěla, abych vám ho sem nosil. - Je spoután." "Výmluvy! Dovedte mne k němu! Nedovolíte ovšem, není to pravda?" "Proč bych nedovolil? Ze srdce rád!" "Nuže pojdte!" "Ano, pojdme!" Kráčeli jsme s Judit v patách, do předního prostoru pod otvorem, kde Melton ležel v poutech. Jakmile dopadla zář lampy na jeho tvář, vykřikla Judit: "Nebesa! Přece pravda! Seňoro - seňoro! Jak jste se mohl dát zajmout?" "Co je na tom divného? Vy jste také chycena!" ozval se Melton zlostně. "To je něco zcela jiného! Vy jste muž, měl jste zbraně, kdežto já -" "Ticho!" přerušil jsem ji, "vyhověl jsem vašemu přání, ukázal jsem vám vězně, ale nemohu strpět, abyste s ním hovořila. Zůstane zde až do rána. Jakmile se rozední, připravíme vám kratochvilné divadlo, a jsme zvědaví, jak se budete tvářit, až ho budeme zouvat z bot. A teď pojdte, madame!" Obrátil jsem se a šel jsem napřed, dodávaje si bezstarostného vzezření, ale přesto jsem zpozoroval, že za mými zády dávala Judit Meltonovi znamení. Co jiného to mohlo být, než že k němu přijde, jakmile bude moci? "Nu, považujete mne ještě za lháře?" tázal jsem se jí, když jsme stanuli v předposlední místnosti. "Oh - tentokrát jste se zmýlil a mluvil jste pravdu, ale budu se již mít na pozor. Již na mne nástrahu nepolícíte." "Jen se tím těš. A ty, Emery, prosím, měj tuto dámu bedlivě na zřeteli, aby se snad nedorozumívala s vězněm. Seňora by byla vskutku schopná mu ještě dopomoci k útěku. Asi za dvě hodiny přijdu, abych tě vystřídal; dříve to sotva bude možné." "Well- vykonám svou povinnost, udržím-li se na nohou." Pokynul jsem mu, krácel jsem ven, a Brit, zvednuv se, mne doprovázel. "Co vlastně chceš? Mám usnout? Proč mám předstírat ospalost?" "Chci dosáhnout, aby Judit navštívila Meltona. Hovoř s ní hlasitě asi deset minut, hodně hlasitě, aby neslyšela, co se zde děje; pak mlč, tluč špačky, předstírej ospalost a schrupni si a neprobouzej se dříve, až přijdu." "A když odejde?" "Nepřekážej jí." "Mohla by vskutku Meltona rozvázat!" "Nepodaří se jí to. Odtáhnu Meltona jinam a položím se na jeho místo." "Uff! řekl by Vinetů! Famos! pravím já. Jsem neobyčejně zvědavý, podaří-li se ti ta eskamotáž."

Pak se vrátil k Judit, aby ji střezil. Vystoupil jsem na žebřík, pokynul jsem Apačovi, který zatím odešel na plošinu, a spustil jsem se s ním k Meltonovi. Nacpali jsme mu roubík do úst a zabalili mu hlavu do houní, aby jeho sténání nebylo

slyšitelné a zavlekli jsme ho hluboko do Jonatánova příbytku. Pak mne Vinetů svázal na témž místě, kde dříve ležel Melton, odepjal mi opasek a urovnal oděv takovým způsobem, abych se aspoň ve stínu podobal Meltonovi. Jakmile Apač vystoupil na plošinu, očekával jsem napjatě výsledek komedie. Ze Judit přijde, o tom jsem nepochyboval, ale nebylo tak jisté, poví-li, po čem jsem dychtil. Slyšel jsem, že s Emerym hovoří; po nějaké době hovor však jakoby utál. Pak plynula v úplném tichu minuta za minutou, čtvrt hodina za čtvrt hodinou, až konečně jsem zaslechl slabý šumot ženských šatů. Královna Yumů se tedy blížila k svému tchánovi. Pak se lehce dotkla čísi ruka mé nohy. Trhl jsem týlem, jako bych se byl polekal, a vtom se již ozval šepot: "Ticho, seňore Meltone - ticho! To jsem já!" "Kdo?" šeptal jsem. Spoléhaje jako vždy, že šeptající hlasy jsou všechny stejné. "Já. Judit! Chcete odtud?" "Zda chci! Jen kdybych mohl." "Můžete. Pomohu vám. Zpozoroval jste prve můj pokyn?" "Ano." "Old Shatterhand je hlupák, jemuž bych ráda provedla tento kousek. Pro- hlédla jsem již dříve vaše pouta. Zvedněte ruce, mám nůž." Poslechl jsem. Judit přerázla rázem proužky houně a pak mi uvolnila též nohy. Posadil jsem se, při čemž jsem úmyslně způsobil šramot, neboť jsem chtěl, aby mne napomenula k opatrnosti, takže jsem pak mohl stručně odpovídat, aniž pojala podezření. Mnoho řečnit jsem nesměl, poněvadž mne mohla snadno poznat. "Tiše," napomínala mne, "nebo se vzbudí Angličan. Vypravte se rychle za Jonatánem." "Není zde?" "Ne!" "Bohudík! Namluvili mi, že je zajatý." "Nesmysl! Utekl! Pomohla jsem mu. Chvátá nyní do hor k Indiánům mo- golkmským, jejichž náčelník se jmenuje Bicil- Ildžech, Silný Vitr. Byl přítelem nebožtíka muže a přijme Jonatána pod svou ochranu. Pustíte-li se za ním a řeknete-li náčelníkovi, že vás posílám, pohostí vás rovněž. Přijdu pak za vámi." "Kdy?" "Jakmile odejdou tito čtyři chlapi, kteří se zde roztahují, jako by vládli světem. Setrvám a vyzvím, co hodlají podniknout a kam se pustí. Pak pojedu za vámi a setkám se s Jonatánem u Klekje-Ce, Bílých skal, kde mne očekává. Nyní si však pospěšte, ale střežte se, abyste nebyl dopaden. Zde je nůž, jinou zbraň nemám." Pak se vrátila do šatny. Vyčkal jsem chvíli. Pak jsem vstal a vystoupil na plošinu, kde seděl Vinet- tou s houslistou. "Je mému bratru znám náčelník Mogollonů, Bicil-Ildžech?" tázal jsem se. "Je dobrým bojovníkem, jenž nikdy nezrušil slibu a smlouvy," odpovídal Vinetů. „A je v jeho území místo, zvané Klekje-Ce?" "Zajisté. Znáš to místo. Proč se ptáš bratr?" "Poněvadž tam Jonatán utekl." "Uff! Kdo to řekl?" Vyprávěl jsem mu, co se přihodilo. Apač se usmíval. "Můj bratr," pravil žertovně, "vyniká chytrostí nejen nad lišku, nýbrž i nad každou squaw, což o sobě Vinetů nemůže tvrdit. Pojedeme k Bílým skalám." Když uplynuly dvě hodiny, které jsem určil k zdánlivému střídání stráže, sestoupil jsem do Juditina příbytku. Emery seděl na stoličce, opíral hlavu o loket a zdánlivě spal. Judit seděla na druhé stoličce a její zrak zářil zas vítězně a vyzývavě - řekl bych drze. "člověče!" zvolal jsem. "Tys. myslím, usnul." Emery trhl hlavou, promnul si oči, jevil rozpačitost a brumlal: "Zdá se. Byl jsem nějak nudou zmožen, ale spal jsem sotva několik minut." "Několik minut!" smála se Judit. "Seňore, bavil jste mne svým neomaleným chrápáním téměř dvě hodiny." "Dvě hodiny!" zvolal jsem. "A co jste dělala po tu dobu?" "Různé věci." "Nejspíše jste navštívila také Meltona?" "Zajisté. Mohu vám dokonce říci, že shledáte v jeho vězení malé - prázdniny." "Máte všech pět -" "Docela! Melton senior uznal za dobré odebrat se tam, kam odešel Melton junior!"

"Oh - přesvědčím se hned -" Hrál jsem rozhořčení. Popadl jsem lampu a chvátal k Meltonovi. Judit se hnala za mnou a smála se. Emery krácel pohodlně za námi. Sehnul jsem se k zemi, zvedl jsem prořiznuté pruhy houně. "Někdo mu byl nápomocen!" zvolal jsem. "Sám nemohl tyto proužky pře- řezat. Kdybych věděl - oh, seňore! Domnívám se, že víte nejlépe, kdo mu pomohl!" "Domníváte se?" tázala se vznešeně. "Budu tak upřímná, že se přiznám. Samozřejmě jsem to udělala sama, seňore!" "Vy? Vy jste se odvážila -" "Zajisté, nikdo jiný! Teď již víte, kdo tropí hlouposti, zda já, či vy. Nuže, kde je vámi prorokovaná druhá hloupost, kterou jste ode mne očekával? Do- stůjte přece svému slibu a povězte, kde je Jonatán Melton! Ano," smála se, "taková tvář - jako vaše - přímo ideál duchaplnosti! Táhněte k řasu, seňore, a polepšete se!" "Slibuji. Učiním tak, seňore, ale prosím vás, pojdte se mnou, abyste viděla, jak se polepšuji." "Té radosti vám ještě dopřeji. Jděte napřed!" Nebylo pochybnosti o tom, že byla nyní uchválena, abych se vyslovil v podobenství, slavomamem, a cítila nade mnou rozhodnou převahu. Vedl jsem ji před místnost, za jejíž oponou ležel Melton. Emery docházel za námi, cpal si kapesník do úst, aby potlačil smích, a v jeho tváři spočíval nevyčísitelný výraz. "Nuže, co?" tázala se Judit, když se zastavila za mnou před oponou. "Vejděte přece!" "Seňore, zde je mé polepšení a současně druhá hloupost, kterou jsem vám prorokoval. Hle - zde leží obojí pěkně pohromadě."

Rozhrnul jsem záclonu, zvedl jsem lampu; Judit vešla, rozhlédla se a zvolala ustrašeně: "Melton! Zde leží Melton!" Její oči zmateně bloudily. "Ano, Melton, zcela správně," odpovídal jsem jí. "Očekávala jste, že zde uvidíte někoho jiného?" "Melton!" opakovala. "To je přece nemožné! To hraničí s čarodějnictvím! Mohu s ním promluvit, seňore?" "Ani slůvka, madame!" pravil jsem výhružně. "Pojdte za mnou do své ložnice." Došla tam, skácela se do židle téměř bez dechu a vytřeštila na mne oči. Vítězný výraz jí s tváře zmizel. "Dostojím svého slibu vždy a všude," pravi jsem. "Slibil jsem, že vám povím, kam Jonatán Melton utekl. Je nyní na cestě k Silnému Větru, náčelníku Mogollonů. Později se vypravíte za ním, abyste se s ním setkala u Bílých skal. Je tomu tak?" Judit vyskočila a již stála těsně přede mnou. "Kdo vám to řekl? Kdo vám to prozradil?" sípěla. "Vy sama přece. Kdo jiný?" pravil jsem táhle a napodobil přitom její vlastní posunky. "Já - já - -?" "Ovšem! Snad si ještě rozpomenete na vlastní slova: Old Shatterhand je hlupák, jemuž bych ráda provedla tento kousek. Bylo mně příjemné způsobit vám toto potěšení a proto jsem si počínal trochu hloupě. Přejí si, abyste stále prováděla podobné kousky." Dívala se na mne, jako bych byl spadl z měsíce, zajíkala se a konečně vykoktala: "Ale - já - vám - naprosto - nerozumím!" "A já zase nerozumím vám, proč mi nerozumíte. Tak bychom se nedorozu- měli. Pomohu vám. Víte komu jste rozřízla pouta?" "Komu? - Meltonovi přece." "Chyba lávky! Vždyť jste viděla, že je dosud spoután. Měla jste však tolik cituplnosti, že jste z pout vyprostila svým nožem - mne." "Vás?" "Mne, za což vám poníženě děkuji. A teď dochází na hloupost, které jste se chtěla vystříhat. Jonatán Melton práskl do bot, on hlavní viník, se všemi penězi. Věděla jste dobře kam, ale já nevěděl a proto jsem to chtěl vědět. Ukázal jsem vám jeho papírka, pak jsem ho odnesl a položil se, Vinetouem svázán, na jeho místo. Věděl jsem, že přijdete, neboť jsem

zahlédl, jak jste Meltonovi pokynula. Sir Emery sehrál svou úlohu rozespalého žalárníka znamenitě, protože jste se dala ošálit. Pak jste se potmě doplížila ke mně, rozřízla jste má pouta a ve své uznalosti jste mi pověřila vše, co jsem si přál. Nyní snad také pochopíte, proč byla má tvář tak divná. Lituji vás, neboť není zajisté příjemné, vypravují-li se takové nejapné anekdoty citlivé dámě. Přerušuji hovor a končím poznámkou, že vás dám nyní pevně svázat, poněvadž by vám mohlo přijít na mysl poskytnout skutečnému Meltonovi pomoc při útěku." "Svázat? Mne svázat? To nesnesu!" křičela. "Chtěl byste se dopustit tak neslýchané surovosti? Chtěl byste vložit ruku na dámu jemného vychování?" "Prosím. Nejsme v divadle. Váš poměr k Jonatánovi a Tomášovi ze cti- hodného rodu Meltonů naráží na trestní zákony v mnohém ohledu. Víte, že váš milenec je podvodníkem, zlodějem a vrahem, zkrátka šibeničnickem, který již dávno propadl žaláři a katu, a přece mu pomáháte k útěku, skrýváte ho, pod- porujete ho a přijímáte vědomě podíl na jeho loupeži - jste tedy jeho spoluviníci a propadáte spravedlnosti. Nejednám se žádnou dámou, nýbrž s podvodnicí a zlodějkou, a jestli že jí zabraňuji, aby mi nadále škodila, pak není mé jednání surovosti, nýbrž ospravedlněným pokusem zbavit se nepohodlí, které byste mi ještě mohla způsobit. Co se nyní stane, připište na vlastní vrub." "Ale vždyť vám již nemohu škodit!" "Můžete! Mohl bych vás sice naprosto zneškodnit, aniž bych vás musel poutat, a byl bych také ochoten se podle toho zachovat, ale jen s podmínkou, že zodpovíte několik mých dotazů správně a pravdivě." "Dobrá. Ptejte se!" "Především vás upozorňuji, že se vám nepodaří oklamat mne. Zpozoruji hned, když zalžete a pak, pravím vám, dostanete dvojnásob pevná pouta!" "Tažte se jen. Budu upřímná." "Doufám tak ve vašem zájmu. Předně mi povězte, má-li Melton koně." "Vzal si ho z chatrče, kde jste včera nocovali." "Jak je ozbrojen?" "Puškou, revolvery a nožem." "Ale pokud vím, nebyl nikdy v této krajině. Jak najde cestu k Mogollo- nům?" "Snadno. Pustí se vzhůru proti Flujo Blanco, odkud se obrátí na Sierra Blanka, jejíž hřebeny uvidí před sebou a zastihne Mogollony zcela jistě." "A kde jsou Bílé skály, u kterých se chcete setkat s Jonatánem?" "Také v pohoří zvaném Sierra Blanka." "Jak vlastně dospěl Melton na myšlenku, aby se uchýlil k Mogollonům?" "Myšlenka vyšla ode mne. Sama jsem také navrhla schůzku u Bílých skal. Mohu mluvit upřímněji?" "Mohla byste." "Jak to? Ví přece, že ho budete pronásledovat a přece vám prozrazuji, kam se

obrátil a kde mne bude očekávat. Uvádím ho v nebezpečí, že ho dostihnete. Můžete na mně žádat větší obět? " "Proč ne? Ostatně jsem již vyslovil své přání. Žádal jsem pravdu a vy mně malujete straky na vrbě." "Není pravda! Pravdou je a zůstane, že se pustil k Mogollonům a že mne bude očekávat - -" "U Bílých skal. Ano. To jste nemohla pQpřít a zamlčet, protože jste mi to již řekla v domněnce, že jsem starým Meltonem. Ze jste byla nucena tuto pravdivou výpověď opakovat, nesmíte si přičítat za ctnost. Ale vaše údaje, kde jsou Mogollonové a kde jsou Bílé skály, jsou vylhány." "Ne, ne, jsou správné." "Má zlatá! Mne přece neoklamete! Nejsem žádný hejl! Na můj dotaz, kam se Melton pustil, jste udala nepravý směr, zcela opačný, abychom ztratili čas a Melton jej získal. V oblasti Sierra Blanka bydlí Nijorové, k nimž bychom dorazili, kdybychom se přidržovali směru, který jste nám udala, totiž na východ od pramenů Fluja Blanka. Chceme-li za Meltonem k Mogollonům, musíme se pustit na západ k pohoří Mogollonskému, které zdědilo svůj název po tamním obyvatelstvu. Nyní snad nahlížíte, že mni nelze nic nalhávat." "Jsou-li vaše zprávy v pořádku, seňore, pak jsem byla já špatně zpravena." "Není třeba, abyste lhala ještě víc! Chcete nás zmýlit, a poněvadž jste nedbala mé výstrahy, okamžitě vás spoutám." "To neučiníte!" rozkřikla se. "Nestrpím to!" Vtom se ozval Emery: „To je okolků a slov, jako bys byl advokátem! Tam jsou řemeny. Pojd'!" Přiskočil k Judit, popadl ji za lokte, přitiskl je hodně nazad a pevně držel.

Judit byla jeho rychlým zákrokem zmatena a příliš se nebránila, uznala marnost své obrany. Ale jazykem sekala jako saň. Strhl jsem se zdi několik řemenů, svázal Judit ruce na zádech, protáhl konce řemenů pod pažemi a převázal hrud' i boky, druhým řemenem jsme jí svázali nohy, zabalili její tělo do pokrývky, převázali řemenem a položili bezvládnou nepřítelkyni na lůžko. Pak jsme vystoupili na plošinu k Apačovi. Virinetou na můj dotaz potvrdil, že Bílé skály jsou v pohoří Mogollonském, nikoli v Sierra Blanka. Judit tedy ukřivděno nebylo. Na plošině jsme vyčkali prvního denního úsvitu. Yumové nechali oheň uhas- nout, ale nepřišli k nám. Nýbrž zůstali u spáleniště, považující nás nyní za pány puebla. Pak jsme vytáhli spoutaného Meltona. Zatajili jsme mu, že nám jeho syn utekl a kam zamířil. Chtěli jsme ho vyzout z bot, ale zákeřník řval a mlátil nohama, takže jsme uznali za dobré odejmout mu veškerou možnost pohybu. Popadli jsme žebřík, položili jej na plošinu a přivázali k němu pevně Meltona s nohama rozkročmo. I pak se ještě vzpouzel za hrozného křiku a kladl houževnatý odpor, až se žebřík rozkolísal, takže Vinetů s Emerym byli nuceni si na vzpurníka kleknout. Pak teprve jsem mu s velikou námahou zul boty. Holinky měly výplň z tenké teletiny. Ohmatal jsem celý vnitřek a cítil, že mezi vrchní a spodní kůží je dutina, vyplněná cizími předměty. Šev, táhnoucí se na vrchní kůži, byl nový; peníze byly Ede uschovány teprve před nedávným. Podle všeho pomáhala asi paní Judit při tomto soukromém švecování - jinak by byla sotva znala hluboké tajemství těchto bot. Vypáral jsem stehy nožem a rozložil holinky. Melton přestal řvát; smířil se se situací, ale oči se mu třeptily a neodvracel je od mých rukou. Pravá bota obsahovala tenké papírové pouzdro po způsobu obálky, v levé botě jsem našel dvě podobné obálky stejné velikosti. Rozevřel jsem ty dvě obálky. Každá z nich obsahovala anglické bankovky za úhrnný obnos deseti tisíc liber. Z obálky uschované v pravé botě jsem vybral amerických bankovek za patnáct tisíc dolarů. "Master Melton," zvolal jsem, „nechtěl byste nám laskavě říci, jak jste nabyt těchto peněz? " "Vezmi vás d'as!" zařval. "Nic se nedovíte." "Oh, jen si nemyslete! Známe prostředky, které vám otevrou ústa. A poně- vadž, nám velice na tom záleží, odkud a jak se dostaly tyto peníze do vašich bot, použijeme těch prostředků, odepřete-li nám vysvětlení, a třeba se pak celý svět bude divit způsobu mého soudního vyšetřování." "Zkuste to!" "Zajisté. Předem vás však upozorňuji, že to nebude zvláštní pocta pro bývalého důstojníka z Tunisu, dostane-li se jeho hřbetu výprasku." "K smíchu! Třeba byste mne umlátili, budu mlčet." "Hm. Vlastně ani nepotřebujeme vaše vysvětlení. Jsme již dostatečně ro- zumní, abychom si vysvětlili, co a jak, ale chceme slyšet z vašich úst potvrzení, že se nemýlíme, a budete-li se zdráhat, rozvážeme vám jazyk." "Jste-li vskutku tak

rozumní, povězte mi to sami." "Vy a váš bratr jste obdrželi po padesáti tisících podílů z uloupeného Hunterova dědictví v dolarech, ale Jonatán vám je vyplatil anglickými penězi." "Padesát tisíc dolarů! Sňupka, kde běží o milióny! Myslíte, že bychom se byli s takovou almužnou spokojili?" "To si nemyslím. Jisté bylo pro každého z vás rozvrženo více, ale tento obnos jste přijali na splátku, protože jste se s Jonatánem loučili velmi kvapně." "Podívejme se! Jak jste přes noc vychytral, master Shatterhand! A kde se tu vzalo těch patnáct tisíc?" "Patřily vašemu bratru. Měl jste vždy dost peněz, ovšem jen nakradených. Těchto patnáct tisíc jste mu vybral z náprsní kapsy současně s jeho podílem." "Ne! Tyto peníze jsou mé a nikdy mu nenáležely." "Je mi to lhostejné. Naučíme vás již mluvit. Zde je dědic, jehož jste okradli. Master Vogel! Sestupte s plošiny a nařežte tam z těch křovisek pěkné, dlouhé a pružné pruty, silné asi jako váš palec. Mohou být sukovité." Mladý muž sestoupil, a než se vrátil s mírnou náručí prutů, odepjali jsme Meltona z žebříku a položili břichem k zemi, pak jsme ho k žebříku přivázali znovu. Emery přiřízal několik prutů, zbavil je větviček a listů, načež jimi hvízdavě švihal ve vzduchu. "Nuže? Chcete mluvit?" tázal jsem se Meltona. "Dělejte co chcete," skřípěl mezi zuby, "ale pamatujte si, že to zaplatíte životem." "Pshaw! Pohrůzkami mne strašit nemusíte. Kdo by mi ještě ukládal o život? Vždyť jste v našich rukou a váš bratr z mrtvých nevstane." "Můj syn - -" "Neoddávejte se klamným nadějím." "Jen zapirejte!" zvolal. "Vím, že vám utekl. Kdybyste se ho byli zmocnili, byl by nyní zde a vy byste se neptal mne, nýbrž jeho." "Snad. Ale poněvadž se ptáme vás, budete za něho odpovídat. Master Vogel! Ráz - dva - tři!" Houslista se rozpřáhl a počal sázet ze všech sil, ale - bez výsledku. Melton jen zaťal zuby a pěsti, ale ani nevzdychl. Vtom se ozval Emery: "To nic není! Náš mladý druh nemá náležitý cvik v kostech. Dejte sem tu hračku! Sázím se, že ho naučím nejen mluvit, ale i zpívat." Melton již při druhém Angličanově úderu vyrazil výkřik, neboť mu kůže na hrbetě praskla, třetí úder měl týž výsledek, a když zajel čtvrtý úder do obnaženého svalstva, křičel: "Zadržte! Povím vše!" "Tedy! Těch deset tisíc liber?" tázal jsem se. "Je podíl z dědictví." "Druhých deset tisíc jste vzal svému bratru?" "Ne!" Emery mu zasadil nové dvě rány, a Melton řval: "Ano - ano! Náležely mému bratru." "A patnáct tisíc dolarů?" "Jsou mým majetkem, zahospodařeným v Tunisu." "Bídna lež!" Angličan sekl prutem znovu, a tu konečně skuhral Melton: "Zadržte! Byly rovněž Harryho majetkem. Teď víte vše. Přestaňte!" "Dobrá! Ověřil jste si, že vás umíme donutit k řečnictví a je jen vaše vina, způsobí-li vám teď jízda na koni malou nepříjemnost."

"Jaká jízda? Nikam nepojedu! Snad mne nechcete odtud vléci? Vždyť máte peníze! Co ještě chcete? Nechtě mne zde!" "Zbláznil jste se, master, po těchto několika ranách? Nechat vás zde!" "Máte, co jste chtěli mít, a také víte, co jste chtěli vědět. Čím bych vám ještě mohl být prospěšný?" "Jaká otázka! Honili jsme se za vámi třemi díly světa pro několikerou vraždu, pátrali jsme po vás na severu, na jihu, v pouštích a na mořích, ve věčném sněhu a téměř na rovníku. Kdekoliv jsme se po vás ocitli, všude jsme slyšeli zprávu o nové vraždě, vámi spáchané. V Tunisu jste spáchal svůj zločin posledně a pak jste se znovu odvážil do Spojených států, abyste se zmocnil miliónového dědictví. Nyní vás ženeme od jihu na sever, do New-Orleansu až do Arizony, nasazujeme svůj život a konečně, konečně vás popadáme za límec. A vy se domíváte, že to bylo všechno žertem - celá ta honba, to nebezpečí, svízele - a že vás necháme běžet! Poslyšte, master - rozumíme - to je trochu hloupé!" "Chcete mne tedy zavraždit?" "Já? - My? - Ne. Odevzdáme vás prostě vašemu soudci." "U všech ďáblů! Snad byste mne zase vydali jako tehdy v Edwardově tvr-zi..." "Ano - ano! Právě tak - ale tentokrát se postaráme, abyste znovu nepráskl do bot." "Ale - mějte přece rozum, sir! Co vám to prospěje, přijdu-li do houpačky?" "Nic, pravda! Ale viset přesto musíte, neboť jen vaše smrt nás může ubezpečit, že jste neškodný." "Nuže - dobrá! Nemáte-li ke mně důvěru, vykoupím se velikým obnosem." "Vždyť nemáte peníze." "Oho! Ještě tu je celé dědictví." "Nesmysl. Dědictví dostaneme, aniž bychom vás pustili. Propadl jste po- pravišti, a kdybychom vás pustili, sami bychom se dopouštěli zločinu. Ne, ne, drahý master, půjdete pěkně s námi, abychom vás vydali do rukou, do nichž dávno patříte." "Nuže, dělejte, co chcete, psi! - a buďte prokleti!" „Dost řečí! Zde master Vogel, přijměte své peníze, více než čtvrt miliónu v našich penězích.“ „Nechť se tím čtvrtmiliónkrát zadává.“ zvolal Melton. Mladík zbledl. Držel obálky, ale ruce se mu třáslly. "Nebesa! Tolik!" šeptal. „Krev se mi sráží v srdci! To je příliš mnoho! A bez nejmenší zásluhy!“ Chtěl se s námi najednou o peníze dělit, ale Emery se dal do smíchu a já řekl: "Netropte hlouposti, mladý muži a zastrčte tuto maličkost pěkně do kapsy, aby vám při jízdě nevypadla." "A - a - vy byste nepřijal?" "Já? Ani mi nenapadne!" "Tedy - já - já to zatím - nechám - u sebe," vykoktal rozpačitě a náhle, horlivě vykřikl: "ale později si o tom ještě promluvíme." "Dobrá! Zatím podržte žebřík." Melton byl odvázan a sváděn zvolna po žebříku. Hřbet ho asi pátil důkladně, neboť při každém kroku sténal. Sestoupili jsme do přízemku na trávu a rozvázali jsme mu nohy, aby mohl dojít ke koním. Pospíchali jsme, abychom záhy měli za zády osudné pueblo, neboť nám zbývala ještě honba za hlavním podvodníkem. Jonatánem.

Kapitola šestá BÍLÉ SKÁLY Do Puebla jsme se již nevrátili, abychom se rozloučili s Juditou. Yumové nám ochotně ukázali Meltonova koně a sami jej osedlali. Naše koně nám byli vráceni se vším všudy. Koupili jsme od Yurnů zásobu sušeného masa. vyjeli jsme z kotliny a oznámili Indiánům, že si přijdeme pro lasa a žádali jsme, aby nám je nepoškodili. Nechali nás volně odjet, ale přesto jsme viděli v jejich tvářích zlost a zármutek, že byli nuceni uzavřít s námi smírnou smlouvu. Věru. loučení s námi jim nešlo ze srdce. Kdyby se jim byla naskytla možnost setkat se s námi, byli by s námi asi jednali pramálo přívětivě a přátelsky. - To bylo jisté. Nejlepší cestou pro nás byl vlastně kaňon proti proudům Fluja Blanka, my však jsme se dříve chtěli zastavit v chatrči Indiánky, abychom dostáli svému slibu, a pak odnést svá lasa, věc velmi potřebnou. Proto jsme se pustili zprvu po proudu říčky a zabočili pak na východ k náhorní planině, kde stála chata. Dorazili jsme tam asi za dvě hodiny. Indiánka seděla na prahu, měla nohy zkřížené a hlavu skloněnou: když nás zaslechla, vstala. "Navštívil dnes v noci někdo naši rudou sestru?" tázal jsem se. "Ano," odpovídala, "byl zde mladý běloch, muž bílé squaw, kterého jste hodlali zajmout. Přišel si pro mého koně." "Tys mu jej dala?" "Vzal si jej sám. Chtěla jsem tomu zabránit, on mi však pohrozil smrtí." "Odjel bez sedla?" "Vzal mi sedlo i uzdu." "A nenařídil ti nic?" "Mám oznámit bílé squaw, že se šťastně přebrodil průplavem a že chce, aby se brzy za ním pustila. Pak odejel na jih;

dívala jsem se za ním." „Víme, kam jel. Jsme s tebou spokojeni a dáme ti, co jsme slíbili." Obdarovali jsme ji všichni. Měla nyní tolik peněz, že mohla být svým pří- buzenstvem, k němuž se hodlala vrátit, považována za zámožnou. Pak jsme vyjeli na náhorní planinu, abychom sebrali svá lasa. Když jsme dojeli k známému stromu na obrubě propasti, viděli jsme pod sebou celé shromáždění pueblanů. Yumové nás očekávali, a na nejhořejší plošině stála jejich bílá náčelnice, madame Judit. Byla tedy po našem odchodu zbavena pout. Lačnost po pomstě vnukla podnikavé paničce strašlivou myšlenku. Uřízla totiž kus lasa pokud mohla dosáhnout a mávala jím nyní ve vzduchu - věru, strašná pomsta! Emery se položil na břicho a namířil na ni pušku přes okraj skal. Judit, pokud jí dech i nohy stačily, letěla za strašného pokřiku k nejbližší díře a vklouzla tam. Vytáhli jsme lasa a shledali, že máme jen dvě celá a jedno poloviční; nad tím jsme ovšem nezoufali. Pak jsme pokračovali ve své bludné pouti. Od této chvíle, kdy jsme opustili pueblo, minuly již čtyři hodiny. Z toho jsme soudili, že Melton má před námi náskok aspoň osmi hodin. Na mou otázku, jak daleko máme k Bílým skalám, odpověděl Apač: "Poněvadž máme dobré koně, pojedeme tam jen třicet hodin, jestliže se totiž nepříhoda něco neočekávaného." "Počítejte raději více hodin, protože kiii starého Meltona nemůže stačit našim zvířatům. Denně dvanáct hodin - tedy tam přibudeme pozítří večer. Myslí Vinetou, že nás Silný Větr přivítá vlídně?" "Mogollonové sice nežijí s Apači v přátelství, ale já sám jsem jim nikdy nezpůsobil příkoří. Proč by nás tedy vítali nevlídně?" "Melton je asi proti nám poštve." "Zajisté. Přijde-li k nim totiž dříve než my." "Přijde dříve. Vynaloží na to všechny síly." "Proč by tak chváta? Je si přece jistý tím, že ho Judit neprozradí." "Může však mít něco za lubem, co by nám uškodilo. Bude snad mít za to, že se před pueblem zdržíme a pohne Mogollony, aby se tam vypravili a napadli nás." "To je možné. V tom případě se s nimi setkáme a pak nás ovšem budou považovat za protivníky." Rozhovor jsme vedli tak, aby jej starý Melton nemohl slyšet. Do této chvíle nás nepočítal jediným pohledem. Byly to jistě myšlenky zasmušilé, které chmuřily jeho tvář? Občas jen zhluboka zasténal nebo zaklel. Rozšlehaný díl jeho těla, jímž seděl v sedle, ho zajisté velice bolel. Zakrátko jsme uznali, že se nedá ani mluvit o tom, abychom Jonátana dohonili. Koně, na nichž jeli Vogel a Melton, nestačili našim koním komanč- ského chovu, a Melton mimoto se všemožně snažil, aby nám působil obtíže a zastávky, protože se jistě dovítal, že jsme se pustili za jeho zdárným synem; dělal vše co mohl, aby naši rychlé jízdy překážel.

Vinetů znal krajinu, a byl, jak již často, velmi spolehlivým vůdcem. Jo- nathanovu stopu jsme měli stále před sebou. Mladý Melton zde dosud nikdy nebyl a řídil se jen Juditinými pokyny, ale přesto uhodl vždy správný směr, jako by tudy byl již dlouho jezdil. Cesta ustavičně stoupala, až jsme konečně k večeru dorazili na planinu, která se prostírá mezi Sierrou Blankou a Mogollonskými horami. Jeli jsme po rovině, která nebyla zalesněná. Její půda byla porostlá nízkou trávou, která připomínala známá místa v peruánských Kordillerách, kterým se říká "puna". A totéž připomínal i vítr, studený a ostrý, vanoucí od západu. Chvěli jsme se chladem, neboť jsme v teplém koloradském podnebí svěžímu vánku poněkud odvykli. Kdybychom byli jen tři, Vinetů, Emery a já, nebyli bychom se ještě zasta- vovali, nýbrž jeli celou noc, abychom dohonili Meltona. Ale náš virtuos nebyl tak vytrvalým jezdcem a starý Melton seděl celý zkroutený, jako by se chtěl skácat z koně. Částečně nás ovšem klamal, částečně doopravdy trpěl bolestmi. "Zastavíme ještě před úplnou tmou?" tázal se Emery. "Nerad bych," odpovídal Vinetů. "Až do rána nemůžeme přece cválat, a v tom případě by bylo lépe, kdy- bychom si vyhledali ještě za světla vhodné místo na nocleh, neboť za tmy musíme zastavit tam, kam právě dorazíme." "Můj bratr má pravdu. Znáš takové místo." "Musí nám poskytnout ochranu proti větru, který se mi málem již dere do kostí." "Znáš skálu, o níž se vítr rozráží. Budeme tam v závětrí. Za čtvrt hodiny k ní dorazíme." Právě v udanou dobu jsme spatřili chlum, vystupující přímo z planin, se svažem proti západu a s rovnou stěnou proti východu; tato stěna byla uprostřed vyhloubena, takže do ní vítr nemohl. Rostlo tam mnoho stromů a keřů, tedy palivo na oheň, který jsme už nutně potřebovali. Slezli jsme z koní a snažili jsme i starého Meltona se sedla. Byl jízdu tak ztuhlý, že nemohl hnout ani údem. Uložili jsme ho do největší prohlubeniny skály, protože sám jít nemohl, ale snad to byla jen přetvářka. Nabírali jsme suché dříví a zažehli oheň, k němuž jsme se položili. Pak jsme večeřeli. Melton dostal také svůj díl masa, který jsem rozřezal na nudle, jimiž jsme ho krmil; nechtěli jsme mu totiž uvolnit ruce k jídlu. "Budeme bdít?" tázal se Emery. "Snad není třeba," odpověděl Vinetů. "Nemáme zde nepřátele." "Dobře, uložme se tedy všichni. Však spánek potřebujeme." "Přece jen bude lépe, budeme-li bdít," pravil jsem. "Především je nutné střežit Meltona, a pak nevěřím jeho synovi. Není sice westman, ale také ne hlupák. Všecka čest jiným domněnkám, ale Jonátan si také může pomyslet, že jsme se dověděli, kam se poděl; vždyť již něco podobného zažil. I v tomto případě zajisté ví, že ho pronásledujeme. Což aby mu přišlo na mysl očekávat nás v záloze?" "Hm," mumlal Emery, "nemyslím, že by byl tak zkušený." "Nikoli zkušený, nýbrž zchytralý." "A nejen zchytralý, nýbrž i smělý a drzý." "Zbabělcem není, a že by mohl být drzý, to se dá předpokládat. Chce-li se vám spát, nenamítám nic, uznávám potřebu spánku, já však budu bdít po celou noc." "Nesmysl! Máš-li tolik starostí, budeme se střídát jako vždy." Losovali jsme. První hlídka připadla Vinetůvi, druhá Everymu, třetí mně a pak houslistovi se střídáním po půldruhé hodině. Bylo to celkem šest hodin, potom jsme chtěli pokračovat v další jízdě. Mohlo být asi devět hodin večer. Po událostech posledních dní, po všem bdění a namáhání dnem i nocí jsem usnul tak pevně, že mne musel Emery dvakrát burcovat, než jsem procitl. Pak se uložil on, a já přihodil na oheň nové dříví, abych spáče náležitě ohřál. Všude bylo ticho, ale po obou stranách naší skalní ochranné stěny fičel hvízdavě vítr. Abych si udržel bdělost, vstal jsem a procházel se. Čas míjel nudně, ale když byla má hlídka skončená a mohl jsem vzbudit Vogla, bylo mi ho líto. Nebyl zvyklý cestovatelským svízelům a spánek ho posiloval. Nechal jsem ho tedy ležet a střežil jsem za něho. Docházelo mi kleslí, proto jsem obcházel tábor, sbíral haluze, větévky a šišky, ale poněvadž jsme již v nejbližším okolí vše vysbírali, pustil jsem se dále, do tmy, kde jsem se spíše musel spoléhat na hmat než na zrak. Pátral jsem po kleslí rukama i nohama, plížil se houštinami a vzdaloval se od ohniště stále víc. Bez šramotu se to ovšem neobešlo, kleslí mi praskalo pod nohama, ale přesto jsem zaslechl najednou cizí zvuk, který nebyl v souladu s panujícím tichem. Nebyl to praskot větví, ani vrzání kmenů, ani hvizd větru. Zvuk byl cizí - spíše zvířecí, snad slabé říčení koně. Naslouchal jsem. Zvuk se neopakoval, ale stal jsem se přece pozornějším, neboť jsem pojal podezření. Jestliže mne neklamal sluch, donesl se ten záhadný zvuk ke mně z pravé strany. Odložil

jsem hromádku klestí, položil se na břicho a plazil jsem se za zvukem. Musel jsem se proplétat houštinami, a to bylo obtížné. Bylo-li opravdu poblíž něco nepřátelského, mohl jsem to ve tmě nalézt jen tehdy, prohledám-li okolí křížem krážem a prohlédnu-li každé křovisko zvlášť; to mohlo ovšem trvat několik hodin. Jinak by však nebylo mé pátrání nic platné, a proto jsem lezl hned napravo až ke skále a odtud zase nalevo až ke konci houštiny. Postupoval jsem velmi zvolna, až konečně - - Tentýž zvuk! Stejný, jaký se ozval dříve, a tentokrát jsem již rozpoznával dušené funění koně a také jsem uhodl směr, odkud je ke mně vítr přivánil. Nepřícházel zvenčí, z otevřené planiny, nýbrž zblízka, se svahu chlumu, patrně z podobného závětří, jakým bylo naše skrovné tábořiště. Majitel koně si patrně vyhledal zátíší, aby se chránil od útoků studeného povětří.

Kdo to mohl být zde - v této pustině? Kdyby sem byl dorazil před námi, byl by nás zpozoroval. Proč se neohlásil? Proč k nám nepřišel, anebo, jestliže se bál, proč neujel dále? Nebo sem snad dorazil později než my? V tom případě by byl spatřil naše ohniště a viděl-li je, jistě se plížil k němu, aby se přesvědčil, kdo jsme a co děláme. A že i pak setrval poblíž, bylo známkou - čeho? Co jsem mohl soudit z tohoto jednání? To i ono - buď mírumilovnost, nebo nepřátelství. A co kdyby nebyl zde člověk osamělý, jediný, nýbrž více lidí. celá společnost? Pak by to ovšem pro nás mohlo znamenat nebezpečí! Život westmana nemá na podobné záhady jiné odpovědi než: pozor na kůži a rozhlédnoit se! Nezbylo mi než zjednat si jistotu, kdo, jak, proč a kde? Proto jsem se vrátil ke skále a plížil se podle jejího úpatí. Neklamal-li mne zvuk, nemohl jsem být dále od funícího koně, než nejvýše stopadesát. snad dvě stě kroků. Po dlaních a po kolenou jsem se šinul vpřed, až jsem konečně mohl urazit, asi takovou vzdálenost, kterou jsem si v duchu vypočítal. Spatřil jsem před sebou, poněkud vlevo, obrysy koně, ale ne jediného: byli dva. tři, čtyři - a víc. Tmavé obrysy se pravidelně skláněly, zůstávaly na místě - koně byli tedy uvázaní. A kde jsou koně, tam bývají jezdcí - k tomu není třeba důvtipu. Plížil jsem se tedy dál. mezi skálou a koňmi, a pak jsem zahlédl mezi dvěma

keři ve vysoké trávě těsně před sebou jakýsi podélný, tlustý předmět. Co to mohlo být? Poražený kmen. kamenný sloup, nebo cestovní zavazadlo? Bylo odvážné se hnout, ale plazil jsem se přece kupředu, až jsem se mohl dotknout záhadného předmětu. Ohmatl jsem předmět po délce i po šířce a přesvědčil jsem se, že jeho povrch se skládá z několika pokrývek a že uvnitř je - bytost lidská, živočich, jemuž přírodověda udělila zvukný název homo sapiens. Taková lidská bytost v pokrývkách zabalená, s tolika koňmi, nebývá sama ani na americkém Západě. Kde jsou ostatní lidské bytosti, alespoň tolik, kolik bylo koní? Poněvadž jsem nemohl proklouznout mezi živým zavazadlem a skálou, musel jsem udělat okliku a plížil jsem se k méně porostlému místu, kde seděli ti, které jsem hledal. Viděl jsem je a také slyšel: bavili se tlumeně, úsečně, jednoslabičně. Bylo třeba vyrozumět, o čem hovoří, a kdyby se to podařilo, mohl jsem uhodnout právě ono záhadné: "kdo, jak, proč a kde?" Odvážil jsem se ještě popolezt, ještě více se přiblížit, až konečně jsem dorazil k balvanu, před nímž seděli dva lidé. A hned vedle rostl hustý keř, takže jsem měl velmi dobrý úkryt a nebylo třeba se obávat, že budu pozorován. Prostrčil jsem hlavu mezi balvanem a keřem a naslouchal. Žádná angličtina ani latina! To bylo nářečí Yumů! Zde - v Arizoně! Pustili se tedy obyvatelé puebla za námi, komonstvo indiánské náčelnice Judit? Jaká to myšlenka! - A přece to bylo možné - proč by ne? Však jsem se přesvědčil z hovoru, že jsem se nemýlil. "Neměli jsme čekat, nýbrž napadnout je hned," rozumoval právě jeden z nich, a jakkoliv nemluvil hlasitě, z mrzutého přízvuku jeho hlasu jsem poznal - našeho zamračeného hostitele z hlíněné chaty, jehož squaw jsme pomáhali penězi k rozvodu. Moje domněnka byla správná! - byli zde pueblané. "Nebyli bychom jednali správně," namítl kdosi, "naše kule mohly zabít také zajatého bělocha, právě toho, koho jsme chtěli vysvobodit." "Nebyly by ho zasáhly, protože hranice jasně hořela. Bylo přece vidět, kam mířit a střelit." "Ale stráž -! Kdyby alespoň nebyl Old Shatterhand u ohně. Jeho a náčelníka Apačů je nutné obávat se nejvíce." "Vždyť tě neslyšel, ačkoliv jsi byl velmi blízko ohně." "Neměl dosud hlídku. Právě byl vzbuzen, když jsem přišel. Chvilí seděl na zemi, pak vstal a kráčel přímo proti mně. Nezbylo mi, než rychle klouzat po zemi zpět, jinak by mne byl viděl. A na štěstí mne neslyšel, protože mu praskalo klestí pod nohama. Kdyby nás však bylo více, byl by nás jistě slyšel. Nezbyvá než čekat, až bude mít hlídku mladý běloch." Vtom se ozval třetí Yuma, jehož jsem neviděl: "Učiníme, jak pravila bílá squaw. Vyčkáme s útokem až do úsvitu. Pak uvidíme, na koho střilet. Jsou jen čtyři; spatříme-li je, budeme s nimi záhy hotovi. Kdybychom je napadli za noční tmy, zmýlil by nás plápol ohně, naše kule by nebyly jisté, a kdybychom je neusmrtili, nýbrž jen poranili, byla by naše výprava zbytečná - snad i nám na škodu." "Bojíte se jich příliš," namítal náš zrádný hostitel. "Není to strach, nýbrž opatrnost. Rozpomeň se na stříbrnou Apačovu pušku, na kouzelnou opakovačku Tavě Šaly! Ne! Udeříme na ně až za ranního úsvitu. Bílá squaw chce vidět, jak její nepřátelé klesají k zemi. Přeje si to, a jsme povinni být jí po vůli, neboť byla ženou našeho náčelníka." "Pravdu díš," zaslechl jsem ještě třetí hlas bílé squaw a viděl jsem také, odkud se objevila. K mé hrůze se rozmotalo pokrývkové zavazadlo, v němž jsem vypátral živočicha, o němž jsem se domníval, že je homo sapiens a - zatím to byla naše známá madame Judit! Vstala, narovнала pomačkané sukně, zajisté podle pravidel arizonské dvorní etikety, protáhla své královské údy, poněkud nekrálovsky si vymnula oči a

postoupila k balvanu.

"Ano - chci vidět, jak se budou ti lotři válet po vašich střelách," řekla líně, "proto jsem jela s vámi, obětovala pohodlí a spánek. Dostane se vám velké odměny, poslechnete-li mne. Osvobodíme-li otce mého manžela a pobijeme-li jeho nepřátele, obdržíte jejich skalpy, zajisté nejcennější ze všech, které máte. Ale také vám budou náležet jejich zbraně a vše, co mají u sebe i s koňmi. Pak pojedeme dále k Bílým skalám za mým manželem, který vám dá tolik, kolik neměl celý váš kmen nikdy dohromady. Jste srozuměni?" "Jsme - jsme," bzučelo to okolo. "Jak daleko je odtud k ohni, u něhož ti lidé sedí?" "Asi tři sta kroků," pravil muž, který byl již prve na zvědách. A já ho neviděl - ani netušil! "Doplížím se tam; chci je vidět." "To je nebezpečné." "Pro mne ne. Vím, jak si počínat, abych nebyla viděna a slyšena. Náčelník mne tomu

naučil." Chudák Lstivý Had! Sám toho mnoho neuměl, pomyslel jsem si. "Bdí-li dosud Old Shatterhand, uslyší tě," namítal zvěd, který asi své věci dobře rozuměl. "Neuslyší mne. Vždyť tebe také neslyšel." "Dovol aspoň, abych tě doprovodil," ohlásil se náš bývalý hostitel. "Není to třeba; obejdu se bez tvého průvodu." "Nemohu tě nechat samotnou. Půjdu s tebou, poněvadž nejde jen o tvou, nýbrž i o naši bezpečnost." "Pojď tedy!", pravila Judit v nářečí Yumů a prohodila tiše v hantýrce své staré vlasti: "Dotěro! Tebe jsem tak potřebovala." Věděl jsem dost a nastoupil jsem zpáteční cestu - po břiše, po dlaních a po kolenou. To bylo již více než zběsilé! Tato žena nás pronásledovala s Indiány, aby viděla, jak umíráme! Aby mohla jízdu podniknout, musela být dobrou jezdkyň. Její nebožtík manžel byl jejím učitelem a štolbou. Ale jaká míra nenávisti, jaká žhavá touha po pomstě ji za námi poháněla! A nejen nenávisť! Hlavně lakota, ziskuchtivost, touha po bohatství, nádheře, pohodlí, marnotratná svévolnost! Ovšem, kdybychom padli v této pustině, mohl mít její milý Jonatán volné ruce! Jakým štěstím bylo, že naše klestí došlo a že jsem se vypravil sbírat novou zásobu! Kdybych byl měl dostatek, zůstal bych sedět a vůbec bych netušil, jak jsme blízcí smrti. Klouzal jsem se po břiše zpět, plazil se po kolenou stále dál a dál a konečně jsem povstal, abych zbytek cesty uběhl a předešel vzácné návštěvníky, vládkyni a ministra vnitřních záležitostí. Když jsem se již mohl domnívat, že se mi to podařilo, zastavil jsem se a čekal. Stál jsem na místě, vedle kterého museli jít, aby viděli náš oheň. Zanedlouho jsem zaslechl šelestem větviček: přicházeli. Přikrčil jsem se, přimhouřil oči a nechal je projít podle sebe, pak jsem se plížil za nimi. Dorazili asi na třicet kroků k našemu ohni, téměř již uhaslému. Zde se rozdělili, aby si při dalším postupu nepřekáželi. Indián se plazil nalevo ode mne, Judit mířila víc k pravé straně. Především jsem se musel zmocnit rudocha a pak se vrhnout na podnikavou madame. Hopkoval jsem za ním, ovšem mírnou oklikou, a nadskočil jsem si, ale ne bez hluku. Indián zarazil postup a naslouchal - to byl právě okamžik pro můj záměr příznivý. Skok - a již jsem mu sevřel hrdlo, pak pěstí tři, čtyři rány do skráně, a chlapík byl jako prut. Když jsem ho pustil, klesla mu hlava k zemi jako kámen. Dokud se nepřeval z mrákot, nemohl nám uškodit. S "ministrem" jsem byl hotov a nyní za královnou. Patrně si myslila, že nemusí dbát videl opatrnosti, poněvadž přes kopec ustavičně skučela vichřice, nyní k jitra silnější než zvečera. Její kroky byly vskutku málo slyšitelné. A bezděky jsem se jí přece jen obdivoval, neboť prováděla svou lotrovinu téměř dokonale westmánsky. Používala stínu každého keře, každé zvýšeniny půdy tak obratně, že bych ji byl nezpozoroval, kdybych byl dřepěl při ohni. Doplížila se již tak blízko, že mohla vidět mé druhy pohřížené do spánku. Poklekla do trávy, prostrkovala hlavu křoviskem. Doplížil jsem se k ní až na vzdálenost dvou pídí a čekal jsem. Madame vnikala do křoviska stále víc hlavou i hrdlem a rozhlížela se. Patrně postrádala svého přítelíčka, Old Shatterhanda, a nezbylo mi tedy než ji galantně upozornit na její nepatrný omyl. „Tam nejsem, seňoro. Sem se podívejte," pravil jsem. Mrskla sebou a podívala se na mne. Ještě jsem neviděl strašnější zkoprnělost v její tváři, než v tuto chvíli. Její rysy mi připomínaly mumii se skleněnými očima, a rty a jazyk jako by ji byl někdo natřel vápnem. Zprahlé hrdlo jí svíralo hrůza. Nasadil jsem jí hrot nože pod bradu a zašeptal jsem hrozivě: "Ani slovo! Mrknete-li okem, vrazím vám nůž hrdlem až do žaludku! Při- plížila jste se. abyste viděla psy a lotry. Uvidíte je! Vstát a se mnou!" Vztyčil jsem se. ale Judit klečela a zírala na mne s otevřenými ústy. "Ohluchla jste?" pravil jsem. "Vy - vy - zde?" zašeptala a těžce polkla. "Já, ano! Vstát a jít!" "Co - bych - proč?" "Co byste? Přišla jste. abyste nás viděla umírat, až na nás budou vaši pitomí Yumové střilet. Toto divadlo vání připravím co možná nejpohodlnější. Budete sedět pěkně mezi námi, až začnou hvízdát kule. A nyní - k ohni!" Toto jsem již hovořil hlasitě. Vinetů vyskočil. Popadl jsem Judit za šíji a postrčil jsem ji přes křovisko. "Uff!" pravil Vinetů s úžasem. „Toť bílá squaw!" "Bílá zmije, která přišla se svými Yumy. aby nás postřílela." vysvětloval jsem a přitiskl Judit k zemi. takže seděla nyní těsně u omně, do něhož jsem kopl, aby víc zaplápolal. Emery procítl a Vogel také. Starý Melton také již nespál. Jeho zrak visel

zoufale na nešťastné ochránkyni. „Kdopak je to vlastně?" tázal se Angličan a promnul si hbitě oči. „I hledme! Krásná a vznešená paní Judit. Cožpak se nemůže od nás odloučit? Nějak přespříliš jsme jí přirostli k srdci." Vysvětlil jsem druhům stručně situaci, doběhl jsem pro odloženou hromádku klestí, přihodil na oheň a došel jsem pro svého zajatce, omráčeného Yumu. "Nebylo by lépe oheň vůbec udupat?" tázal se Emery. "Dosud ne!" „Ale přijdou-li rudoši. mohou nás pohodlně postřílet." "Tak hned nepřijdou. Poradme se, co dělat!" "Pravda! A zvlášť, co si počneme a tou ženou, nebo spíše s touto divokou kočkou?" "Co tomu říká můj bratr Vinetů?" tázal jsem se. "Nic," pravil chladně. "Vinetů vskutku neví, jak by se o takové zdivočelé squaw vyslovil. Snad ji zničit, jako se ničí chřestýš." "Nesouhlasím," odporoval jsem, "je přece jen ženou, na kterou čeká jiný trest. Nechme ji běžet. Nyní víme, čeho se od ní můžeme nadít. Navrhují, abychom odjeli." "Nesouhlasím, protože nerozumím," hlásil Emery, "a což Yumové? Nedáme jim poučení?" "Nemělo by to účinek. Jsou nepolepšitelní. Raději na koně! Prosím, posta- rejte se o Meltona!" "A co s tou tady, která si osobuje název "dáma". Je neuvěřitelné, že při ženskosti - " "Prosím tě, nestarej se nyní o její ženskost! Přivaž raději Meltona k sedlu a přiveď pak koně!" "Ah - hm! Chápu!" zahučel Angličan a ušklíbl se. Uspokojil se tím, že jsem u Judit stál a pevně ji držel; z toho usoudil, že bez trestu propuštěna nebude. Odepjal jsem polovičku lasa, která mi zbyla po strašné pomstě Juditině, přivázal jsem jí ruce pevně k tělu, obtočil konce průvlekem přes hruď a bedra a přehodiv si pušku přes plece, vyšvihl jsem se do sedla. Vinetů s Emerym stáli poblíž. "Tak," pravil jsem, "a nyní mně podejte mou přítelkyni. Poněvadž se jí tak líbí v naší společnosti, že stále po nás touží, pojede s námi. Vezmu ji do náruče." Emery a Vinetů ji popadli a zvedli. Judit začala třepat nohama a křičet, ale Emery jí zacpal docela negalantně ústa trávou. Položil jsem ji napříč přes sedlo. Vinetů se chopil uzdy Meltonova koně, a již jsme klusali podél skalní stěny na volnou planinu za strašného skučení vichřice. Na nebi se válely pod olověnou slitinou mlhy husté chumáče mračen. Dosud byla tma jako v pytli. Ale Vinetů byl v čele a mohli jsme na něj spoléhat. Judit nemohla hýbat rukama, zato však třepala nohama a vyplivávala trávu z úst, obávala se však možného příkoří, a tak držela jazyk za zuby a za chvíli přestala i klátit nohama. Ležela nyní jako zavazadlo. Moji druzi nevěděli, proč vlastně ji unáším, jen Apač, jenž mně rozuměl, dokázal i nyní, že uhodl můj záměr. "Oklikou, aby se zmýlila?" tázal se mne v nářečí Sioxi. "Ano - až nebude hora viditelná." "Howgh!" Oho! - Pověstné howgh! Zabloudíš, má královno, zabloudíš a budeš se potit strachem v pustině! Tím howgh mi dal

Vinetů na srozuměnou, že se řádně postará, aby Judit důkladně zabloudila. Ačkoli byla dosud čirá tma, poznal jsem přece, že Vinetů z původního přímého směru, jehož se držel již od Fluja Blanka, uhnul stranou. Byla již čtvrtá hodina po půlnoci a dosud panovala taková tma, jaká nebývá v těchto krajinách v této roční době. Konečně, když již svítalo, mohli jsme se poněkud rozhlédnout. Od svého tábořiště u skály jsme nyní byli vzdáleni aspoň dvě hodiny jízdy. Jeli jsme po náhorní rovině, vroubené po naší levé straně, tedy ve směru jižním, rozsáhlým, do dálky mizícím lesem, ztrácejícím se našim zrakům někde na západním obzoru. Zamířili jsme pak přímo k jihu a zajeli hluboko do lesa. Vinetů zarazil koně a my rovněž. Spustil jsem Judit na zemi a když jsem slezl, odvázal jsem jí laso od těla. Mlčela. "Víte, kde jste, seňoro?" tázal jsem se. Neodpověděla.

"V lese, který je pověstný množstvím jaguárů a medvědů. Ubráníte se jim nejlépe, vylezete-li na strom. Snad vás tomu Lstivý Had naučil právě tak dobře, jako výzvědné službě a jízdě koňmo. V nezměrné touze po pomstě jste přefízla mé laso, ale zajisté jste dobře cítila, že zbylá polovice také ještě dobře posloužila. Víme sice, že jste ráda u nás, litujeme však, že se toho významného štěstí musíme vzdát. Žijte blaze!" Vsedl jsem na koně a jeli jsme dále. Ohlédl jsem se po několika minutách a viděl jsem, že Judit stojí na stejném místě. "Neví opravdu, kde je?" ptal se Emery. "Neví. To bylo právě vhod mému záměru."

"A nezabloudí?" "Snad zabloudí, ale jen svou vinou. Bude-li moudrá, počká, kde je. Její komonstvo rudé pleti ji bude hledat, nejdříve ovšem směrem k Mogollonským horám. Jakmile však pozná, že jsme tam nejeli, vrátí se, poběží po naší stopě a najdou ji dříve nebo později. Strach, že je opuštěna v pustině a že na ni zde číhá nebezpečí, je pro ni dostatečným trestem, i když ne takovým, jak vlastně zasloužila." "A což nebude-li nalezena a bídně zhyne?" "Neboj se! Mráz kopřivu nespálí ani v Arizoně. Rudoši ztratí pátráním po své královně nejvýše den. Snad jim zatím zajde chuť pronásledovat nás." Později jsme se přesvědčili, že jsem se v této poslední věci zmýlil. Jeli jsme napříč lesem a zajeli pak do druhého, který se táhl rovněž napříč naším směrem. Naši jízdu však neztěžoval, poněvadž stromy rostly dost řídké. Někdy k polednímu jsme jím projeli a vnikli do travnaté, rovné stepi, z níž se jen tu a tam pozdvihl pahorek. Zastavili jsme na hodinu, aby si koně oddechli. Po odpočinku, právě když jsme chtěli vsednout na koně, se v dále před námi objevili jezdcí. Vklouzli jsme rychle do lesního stínu, aby nás neviděli. Zprvu jsme je nerozeznávali, později jsme poznali, že jsou to Indiáni, a když se ještě více přiblížili, viděli jsme, že nemají ani pušky, ani luky, ani oštěpy. Pouze rukojeti nožů se jim blýskaly v opascích. "Zvědové!" pravil Vinetů a já mu přisvědčil. Indiánští zvědové jezdí na vybraných dobrých koních, aby se hbitěji pohybovali. Při výzvědných jízdách by jim zbraň byla jen na překážku; proto ji zpravidla nechávají doma. "Zvědové?" tázal se Emery, „ti se objevují jen tehdy, vypukne-li nepřátelství. Je vám snad známo, že by některý zdejší kmen vykopal tomahawk?" "Nevím o ničem," pravil Vinetů, "ale na tomto území se stýká více kmenů. Nešvarů a hádek je zde vždy dost a snadno s dá některý kmen strhnout k nájezdu na kmen sousední." "Ubožáci!" vzdychl Emery. "Jako by nestačilo, že je hubí bílé plemeno ve prospěch tak zvané kultury, pouštějí si ještě žilou navzájem. Co tomu jednou řeknou kritikové dějin?" "Jsou čtyři a nemají válečné barvy," pravil jsem jen tak ledabyly, abych rozptýlil Vinetův smutek, jenž se mu zřejmě obraceł ve tváři. "Nerozeznávám, kterému kmeni patří!" "Brzy přijedou blíže," prohodil Apač, když silou vůle potlačil stísněnost. "Jak se zdá, jsou tři z nich mladšími bojovníky, kdežto čtvrtý je již starší. Snad ho znám." Indiáni sice nesměřovali přímo k nám, ale přiblížili se, takže jsme mohli rozeznat jejich tváře. Tři byli zcela mladí. - "Uff!" zvolal Vinetů. „To je přece můj bratr Rychlý Šíp, náčelník Nijorů! Tomu se můžeme ukázat." Pobídl koně, vyjel mezi stromy na rovinu a zamířil k nim. Byli jsme mu v patách. Indiáni, jakmile nás spatřili, zarazili koně, ale v příštím okamžiku zvolal ten starší: "Uff! Můj přítel Vinetů! Velký náčelník Apačů se zjevuje jako paprsek nemocnému, který touží po jeho teple." "Pohled bystrých očí Rychlého Šípu je pro mne jako pramen čisté vody pro žízničho. Můj bratr zanechal pušku ve svém stanu? Pustil se snad na stezku zvědů?" "Ano. Rychlý Šíp vyjel s těmito mladými bojovníky, aby vyzvěděl, kterým směrem hodlají štkat mogollonští psi." "Je snad nepřátelství mezi Mogollony a statečnými Nijory?" "Teprve začne. Tři naši bojovníci vjeli do Veliké řeky na území těch šakalů a byli usmrceni. Vyslal jsem posly, aby se tázali, proč byli povražděni, ale poselstvo se nevrátilo. Vypravil jsem tedy zvědy, kteří oznámili, že mezi koni Mogollonů vypukl mor a že se Mogollonové strojí vzít si naše koně. Vypravil jsem se tedy sám, abych se tázal vlastního zraku, co o tom soudit." "Jakou zvěst přináší můj bratr svým bojovníkům?" Rychlý Šíp otevřel ústa, aby odpověděl, ale zas je zavřel a polkl slinu. Pak nás pokradmu změřil od paty k hlavě a ozval se: "Náčelník Apačů má ve svém průvodu bledé tváře a dokonce též spoutaného zajatce. Jak mu mohu dát odpověď?" Vinetů mávl rukou směrem, kde stál Vogel. "Mladý tento muž není dosud bojovníkem, ještě nikdy s nepřáteli nebojoval, je však náčelníkem krásných zvuků, které zotročují ucho a obveselují srdce. Hmátne-li do strun svého nástroje, jsou uši všech, kdož poslouchají, naplněny rozkoší. Vinetů mu věnoval své přátelství a ochranu." Pak ukázal na Emery Bothwella a pokračoval: "Tento velký běloch je silným, neohroženým a hrozným bojovníkem, jehož věhlas je rozšířen po celém severu. Jeho kamenné stany jsou za velikou vodou na východ. Má mnoho stád a jiné bohatství. Ale přece opustil viggam, aby vykonal velké činy. Vinetů je jeho přítelem; seznámil se s ním v sněžných horách a bloudil s ním u velikých jezer a po savanách. Před několika měsíci jsme spolu bojovali v cizí vzdálené zemi, která se prostírá za dvěma velkými vodami. Tam dokázal mnohé hrdinství." "A ten zde?" tázal se Rychlý Šíp a ukázal na mne hrotem svého nože. Již již jsem se v duchu trochu zlobil, že Vinetů spustí obvyklý indiánský chvalozpěv, ale klidný Apač pravil: "To je Old Shatterhand." Zrak Nijorův se zaleskl jako hrot kostelní věže v prvním slunečním paprsku. Seděl do té chvíle na koni. a teď seskočil, zarazil svůj nůž do země až po jílec, posadil se vedle něho a volal: "Manilou vyplnil mé přání! Vidím Old Shatterhanda! Nechť sestoupí moji slavní bratři z koní a posadí se vedle mne! Svého zajatce mohou odevzdat mým mladým bojovníkům, kteří ho budou střežit jako oko v hlavě." Tomu lze říci zdvořilost, že? Co jiného jsme mohli udělat, než sestoupit? Neměli jsme ovšem času nazbyt a Rychlý Šíp nemohl rovněž časem plýtvat, ale bylo by bývalo urážkou, kdybychom jeho přání nevyhověli. Usedli jsme tedy na zem, a to do kruhu,

jehož středem byl zaražený nůž. Mladí Nijorové zatím odpoutali Meltona od koně, složili ho do trávy - na pokyn Apačův dost daleko od nás, aby nám nerozuměl - vytasili nože a nastoupili strážní službu. V Meltonovi zajisté hrklo. Rychlý Šíp odepjal kalumet z řemene, nacpal, zažehl tabák a známá cere- monie dýmky míru začala. Myslím, že není třeba zmiňovat se o jejich podrobnostech. Dokouřili jsme a stali se přáteli a nyní teprve zodpověděl náčelník Nijorů Vinetůvi otázku. "Psi mogollonští vylezou teprve za čtyři dny ze svých brlohů, aby táhli nepřátelsky proti stanům našeho kmene." "Jak se dověděl můj bratr o tak určité lhůtě?" tázal se Vinetů. "Viděl jsem, že opravují své talismany. Pomínou tedy plně tři dny než se vypraví." "Privítá je můj bratr ve svých stanech nebo se vypraví proti nim?" "Ještě nevím. Nechť tu věc určí porada starších! Můj bratr Vinetů půjde se mnou a promluví se staršími našeho kmene. Hrud' jejich se naplní hrdostí, až uslyší jeho hlas a srdce jejich zaplesá, až uvidí a uslyší Old Shatterhanda a jeho druhy." Apač mlčel. Bylo tedy na mně, abych odpověděl a neváhal jsem tedy: "Rádi bychom jeli s tebou do tvých stanů, ale především musíme navštívit Mogollony." "Mogollony, kteří jsou nepřáteli mého kmene?" tázal se rudoch udiveně. Vysvětlil jsem inu krátce, oč nám jde. Rudoch se zadumal, hleděl chvíli do země, zvedl pak hlavu a pravil: "Moji bratři mohou přece jet se mnou. Jestliže zlý běloch, který se jmenuje Melton, se vskutku odevzdal v ochranu Mogollonů, setrvá při nich ve válce." "A což neposkytnou-li mu ochranu?" "Půjde k Bílým skalám, aby tam čekal na svou squaw." "Ta je již na cestě a snad se s ním setká zítra nebo pozítří. Nahlédneš jistě, že nesmíme mařit čas." "Nahlížím. Můj bratr Old Shatterhand pravil, že Melton opustil pueblo koňmo?" "Ano." "Nikoli v povozu?" "Nikoli." "Je u něho jakási bílá squaw?" "Dosud nikoli." "A běloch, který řídí čtyřspřeží?" Ne "nt." "A bílý lovec, stopař, který byl jejich vůdcem?" "Také ne. Proč pronáší Rychlý Šíp tyto otázky?" "Poněvadž jsem viděl, že Mogollonové přepadli povoz. Muže, který řídil koně, zastřelili, bílého lovce strhli z koně a z povozu vytáhli bělocha a bílou squaw." "Proč přepadli vůz, když žijí s bělochy v míru?" "Protože vyhrabali tomahawky proti nám. Jakmile ti psi vstoupí na válečnou stezku proti rudým mužům, považují vždy za své nepřátele také všechny bělochy." "Není možné, aby v tomto případě šlo o bělocha Meltona. Jsou to jiní běloši, ale to zde nerozhoduje. Nesmíme otálet ani chvíli, neboť život přepadených visí na nitce. Nelze nám jinak, než rozloučit se s udatným náčelníkem Nijorů. Snad nás opět zakrátko uvidí." "Má snad Old Shatterhand důvod, že vyslovuje tuto naději?" "Ano. Je docela možné, že tě požádáme o pomoc, abychom se mohli zmocnit Meltona. Smíme pak spoléhat na tvé přispění?" "Kouřili jste se mnou dýmku míru, jste mými přáteli a vaši nepřátelé jsou mými nepřáteli. Budete-li mé pomoci potřebovat, přijďte nebo vzkazte. Propůjčí-li nám Vinetů a Old Shatterhand své paže a svůj důvtip, získáme více, než kdyby nám na pomoc přitáhlo dvě stě bojovníků cizích kmenů. Budete nám vítáni! Váš příchod rozpoutá v našem táboře jásot." "Tuší Mogollonové, že jsou vám známy jejich nepřátelské záměry?" "Vědí, že známe jejich úmysly, ale nevědí, že známe i dobu, kdy se proti nám vypraví." "To je pro vás výhoda, neboť tím větší bude jejich hrůza, až poznají, že jste připraveni k boji. Který kmen je silnější, vy nebo oni?" "Počet bojovníků je skoro stejný na obou stranách."

"Doufám, že ti prospějeme. Mohl bys nám prokázat přátelskou službu, za kterou bych ti byl vděčen." "Mluv, co si přeješ!" "Má prosba je důkazem velké důvěry, které jsem k tobě nabyl. Nevíme, čeho se dočkáme v příštích dnech. Podle všeho budeme nuceni jednat odvážně. Kdybychom při sobě měli zajatého, sotva bychom mohli doufat v úspěch." "Mám ho vzít do opatrování?" "Přál bych si to." "Vyhovím tvé žádosti. Rád vidím tento důkaz tvé důvěry a těší mne, že ti záleží na mém přátelství. Zajatec bude u nás tak bezpečně strážný, jako bys ho pozoroval vlastním zrakem." "Děkuji ti. A pohled' na tohoto mladého muže, který sedí po mém boku. Náčelník Apačů se ti již zmínil, že není dosud bojovníkem. Mladý běloch se nevyzná v nebezpečích, jinž asi budeme čelit. Smí se odebrat s tebou do tvých stanů? Chceš ho vzít do ochrany? Přijde si pak pro něho k tobě." "Necht' žije v našich vigvamech, jako by byl mým vlastním synem, zvláště když pravíš, že si pro něho přijdeš. Tím aspoň mám jistotu, že se s vámi setkám. Mají naši bratři ještě nějaká přání?" "Nikoliv. Za tvou dobrotu ti chci říci, že budeme od této chvíle pa-mětliví tvého prospěchu a zároveň prospěchu tvého kmene. Připlížíme se k Mogollonům, vyzvíme jejich úmysly a postavení a vůbec vše, co ti bude prospěšné." "Učiníte-li to, vykonáte tolik, jako bych vyslal desetkrát deset zvědů, kteří by za nás hleděli, slyšeli a jednali. Blahorečím velikému Manitouovi, že vás přivedl na mou cestu. Manitou zařídí již ve své moudrosti, abych se brzy pokochal pohledem na vaše tváře! Howgh!" Starý Melton se tvářil ovšem zkoprněle, když zjistil, že pocestuje s Nijory, ale pak se uklidnil a jeho tvář prozrazovala spokojenost. Od nás se nemohl nadít smilování, to věděl dokonale; Nijorům neublížil a doufal zajisté, že ho nebudou tak přísně střežit a že je snad přesvědčí o své nevině a nalezne pak mezi nimi někoho, kdo by se dal nějakým svůdným slibem pohnout, aby mu k útěku pomohl - zkrátka nahlédl, že touto výměnou stráží se jeho situace nezhoršila. Proto se tvářil úplně spokojeně, když ho přivazovali na koně. Já však byl přesvědčen, že Nijové nezklamou naši důvěru a že se naopak vynasnaží, aby se té důvěry stali hodnými. Bylo by pro ně velkou hanbou, kdyby

nám nemohli na naši žádost zajatce vydat, protože jim utekl. Melton byl u nich v bezpečnějším zajetí než u nás, ačkoliv šel s nimi rád, mnohem raději než náš mladý přítel, "bílý náčelník krásných zvuků". Když totiž pochopil, že mu nastává rozluka s námi, vynaložil milý houslista veškerou výmluvnost, aby mé vyjednávání s Rychlým Šípem zvrátil. Marně jsem ho upozorňoval na nebezpečí, která nás očekávají, na svízele, které nedovedl zdolat; durdil se na nás, když jsme tvrdili, že má ještě daleko do znalosti westmanského řemesla a že vlastně ze života západního ničemu nerozumí. Konečně hrozil, že za námi pojede potají, třeba proti naší vůli. Konečně mi kmitla mozkem myšlenka. Řekl jsem mu, že je nezbytně třeba, aby byl Meltonovi nablízku, aby ho střežil, poněvadž bdělosti Nijorů příliš nedůvěřuji. Upokojil se, neboť uvěřil. Pokládal jsem ho za chytřejšího. Patrně ho naplňovalo hrdost, že mu svěřuji úkol žalárnika, že mu důvěřuji více než Nijorům, a svolil, abychom se na krátkou dobu od něho odloučili. Loučení bylo krátké, ale srdečné. Posléze zmizeli naši noví přátelé v lese a my tři, Vinetů, Emery a já jsme si zhluboka oddechli. Vyjeli jsme na rovinu, přes níž Nijorové přijeli. Byli jsme zase bez kohokoli cizího a nepotřebovali se starat o nikoho, jen o sebe. Nebyl mezi námi

nikdo, na něhož bychom se nemohli spolehnout a jehož kůň by našim zdatným hřebcům nestačil. A to byla velická výhoda. Letěli jsme jako bouře přes zelenou step a bezpečně jsme věděli, že dorazíme za časného jitra na vytčené místo. Nejkratší cestu nám ukazovala stopa, kterou zde zanechali Nijorové; jeli jsme po ní, dokud nezmizela, poněvadž se Nijorové poblíž nepřátel všemožně snažili ji zakrýt. Než nastal večer, mohli jsme směle tvrdit, že jsme vykonali dobrou jízdu, neboť jsme urazili od rozchodu s Rychlým Šípem aspoň třicet tisíc sáhů a nyní bylo třeba se rozhlédnout po náležitém noclehu. Nalevo před námi se vztyčovalo návrší porostlé řadami křovin, někam do dálky směřujících, z čehož jsme soudili, že se tam dopátráme vody. Vyjeli jsme tedy po mírném svahu na hřeben tohoto návrší, projeli první řady křovin a spatřili před sebou veliký, rozložitý keř, z něhož - na nás zahřměl strašlivý hlas: "Stop, gent's! Ani krok dál nebo hvízdnou koule!" S něčím podobným není radno žertovat. Řeč jsme slyšeli, řeči jsme rozuměli, ale řečníka jsme neviděli; vězel v křoví - a snad tam bylo řečníků více, kteří neřečnili, ale mřili na nás svými zbraněmi. Výslovnost prozrazovala bělocha, a to bělocha, jenž nebyl španělského původu. "Stojíme podle rozkazu, ale tážeme se, kde vlastně vězí vládce a pán této volné prerie?" promluvil jsem. "Zde vězí, právě tady, a to za keřem divoké višně, z níž vyčuhuje hlaveň jeho neomylné karabiny," hřměl na nás neznámý polobůh. "A proč nás tak nevlídně ohrožujete karabinou a kulkou, patrně olověnou?" "Ovšemže - olověnou, poněvadž nechci, abyste se přiblížili mému tělu, dokud se nedovím, jste-li lotry nebo gentlemany." "Těmi poslednějšími, nejvzácnější sir; můžete být jist, že těmi druhými." "To by mohl říci každý d'áblův dědeček; prokažte se mi, kdo jste." "Činpak, nejdražší sir? Myslíte snad, že nosíme na svých kratochvilných výletech Západem očkovací vysvědčení nebo snad potvrzení, že jsme zaplatili daň ze psa?" "Hm. Jsem velkomyslný chlap. Povězte svá jména. Kdo je na příklad štíhlý rudý master, který je mezi vámi." "Jmenuje se Vínětů a je náčelníkem -" "Apač!" přerušil mne hromovým hlasem obhájce divokých višní. "To jméno lahodí mému sluchu. A kdo jste vy, mnohořečný bělochu?" "Skromný cestovatel, který se obdivuje síle vašich hlasivek. Na Západě mi říkají Old Shatterhand." "U sta d'áblů! Shatterhand! Vínětů! Jaká to náhoda! Jaké setkání! Přijdu a hned se představím. U sta d'áblů a hromů!" Spletité větve divokých višní se rozhrnuly jako opona královské opery a jimi se protáhl dlouhán vyhublý a vyzáblý, na jehož rozviklaných údech visel cár na cáru. Hlavu měl nekrytou a v ruce třmal herkulovský obušek. Měl štěstí, že zde nebyla středoevropská silnice s celníkem - byli by ho hned zavřeli jako pravzor všech tuláků. Zamával rukou, jako by s hlavy strhával neviditelný klobouk, ukláněl se, div se v páteři nepřelomil a řval: "Velká čest, proklatě náramná čest, gentlemen! Přicházíte mi do rány v pravou chvíli. Věru, už jsem si nevěděl rady, kde bych vás hledal a našel." "Vy jste nás hledal?" tázal jsem se udiveně. "Až dosud ne, ale od této chvíle bylo mým pevným úmyslem to udělat." "Tomu nerozumím. Jste zde sám?" "Nikolivěk." "S kým tedy?"

"S tímto obuškem." "Tedy sám?" „Yes, master." "A jak vás mám jmenovat?" "No, docela podle blahosklonného uznání. Volají na mne všelijak. Jste-li však vskutku Old Shatterhand - a vy podle toho vypadáte - pak jste již snad někdy něco slyšel o honorabel gentlemanovi, který je úředně zaznamenán jako Will Dunker." "Will Dunker? Slavný scout generála Granta?" "Yes. Jinak mi taký říkají Dlouhý Dunker nebo Dlouhý Will." A zase smekal svůj neviditelný klobouk. "A vy jste nás chtěl vyhledat?" "Yes. Totiž vás. Vínětů a mladého muzikanta, který se jmenuje Vogel. Aha! To bude asi tohle slonbidlo!" ukázal prstem na Emeryho Bothwella.

"Nikoli. To je sir Emery Bothwell a jednak žádné slonbidlo, jednak ani muzikant," hájil se Emery. "Ah - oh - strašlivě náramná čest pro mne," řval Dunker, lámaje se v páteři a smekaje z hlavy své nic, "proklatě ohromná čest!" "Co tomu říkáte?" tázal jsem se Apače i Brita, ale místo nich odpovídal mi sám Dunker. "Co tomu říkáte? Nic. Vždyť slyšíte. Proto jsem zde, abych vám to vysvětlil. Sestupte z koní a pojdte za mnou k vodě." "Smíme už?" "Nu ovšem! Ostatně jste se toho mohli odvážit hned a nedbat mé střelby," chechtal se d'ábelsky, zvedl obušek a dodával: "To je má neomylná karabina." "Nemáte pušku?" "Nemám. Prostrčil jsem tento obušek tenčím koncem keřem, abych vás zmýlil." "Ale Will Dunker, jak vím, nosí zbraň." "Nosil, nosil a jakou! Ale teď ji na chvíli půjčil rudým gentlemanům kmene mogollonského." "Holá! Byl jste jimi přepaden?" "Přesně podle pravidel, master -" "Byl jste průvodcem čtyřspřeží, jehož vozku zastřelili?" "Yes. Ale vy to víte, jako byste se byl na to díval! Jak to, master?" "Povězte dříve, kdo byla dáma, která seděla v povoze." "Povím, povím. Ale především pojdte k vodě a učiňte si pohodlí. Budte vítáni, strašlivě vítáni. Velká čest pro mne, proklatě velká," hovořil, vlastně řval, smekaje ustavičně klobouk, jímž se asi v té chvíli zdobil některý Mogollon. Slychal jsem často o tomto podivuhodném muži, ale viděl jsem ho poprvé. Prokazoval v občanské válce Severu proti Jihu znamenité služby generálu Grantovi, ale žádnou odměnu nepřijal. A teď v takových hadrech, bez klobouku a beze zbraní! Tak osud zahrává s člověkem na Západě! Sestoupili jsme z koní a vedli je za uzdu skrze křoviny k pěknému prameni, který prýštil ze země čistý, jasný a chladný a tvořil pak bystřinku, stékající mezi křovinami do údolí. U pramene stál nádherný, indiánský sedlány kůň. "Ten kůň je váš, master Dunker?" tázal jsem se. "Můj," odpovídal a vycenil zuby, "zní-li vám to však líbezněji, musíte vědět, že jsem si jej namátkou vypůjčil od Silného Větru, máte-li potěšení znát tohoto lidumíla." "Ah - náčelník Mogollonů! Jak to, že vám půjčil tak nádherné zvíře?" "Beg your pardon - on to neví sám. Přišel k tomu asi tak, jako slepý k pohlavku. Byla to půjčka proti jeho vůli. Zapomněl jsem se zeptat - prosím vás - takový spěch!" "Neslyšel jsem nikdy, že by byl Will Dunker koňským zlodějem." "A také jím dosud není, tím buďte bezpečeni, master! Páni Mogolloni si vypůjčili ode mne všecko, pušku, revolver, nůž, klobouk a když jsem je pohlavky ubezpečoval, že jsou přece gentlemany, roztrhali mi poslední oděv - master! - mohl jsem v něm jít v tu chvíli na svatbu! Chtěli se mne totiž zmocnit zaživa. - Nuže, za to jsem si vypůjčil od jejich náčelníka koně." "Hm - dobrodružství jako v knize! Vypravujte -" "Milerád. Ale prosím vás, půjčte mi nějakou zbraň, máte-li něco zbytečného, abych se trochu cítil člověkem." Podal jsem mu jeden ze svých revolverů. Dunker jej popadl, prohlížel, zkoušel, podíval se na známku a hlučel jako bouře: "Oh - oh! Znamenité zboží ze znamenité továrny, sir! Teď ať přijdou ti darebové! Privítám je! A ještě něco! Máte při sobě snad sousto masa nebo raději dvě? Neměl jsem od včerejšího jitra mezi čelistmi nic než prázdný vzduch a podívejte se! Můj chrup zasluhuje práci a také po ní dychtí.

Jen se dobře podívejte, sir!" Rozevřel ústa a ukázal nám nádherné dvojité osmispréží úplně zdravých zubů. "Dostanete masa, co sníte. Emery, dej mu nudli!" Nudle, kterou obdržel, i když byla sušená, vážila jistě půl kilogramu. Ale v jeho zubech zmizela jako křepelčí vejce. Měl ten člověk hlad! Pak nabral do dlaně několik hltů vody, zamlaskal a řval: "To mi lahodilo! Nebyl bych uvěřil, že se mi tak brzy octne něco v žaludku. Na útěku pustinou, beze zbraně, a všude plno zvířet - to je zlá věc, proklaté šlakovitá! Nevím, přihodilo-li se vám kdy něco podobného a také vám to nepřeji. Štěstí, že jsem na vás narazil a nejen pro mne, nýbrž i pro zajatce Mogollonů, neboť vy jste praví mužové, kteří je dovedou brzy vytáhnout z bahna." "Kdo jsou ti zajatci?" "Kdo? Podivíte se, vše se dovíte, to se rozumí! Ale čte-li se pěkná knížka. Začne se od začátku, nikoli zprostředka nebo zezadu. To se dělá jen v pensionátech. Vše na světě musí mít svůj přísný pořádek, sir. A již spouštím, už se hrne voda do mlýna. Sedím tedy, docela pohodlně sedím v Belknarské tvrzi a popíjím sklenici mintjulepu - povídám vám, byl to ten nejdelikátnější julep, jaký znám - a rozvažuji v bázni boží, kam bych měl svými jedenáctkami vyšlápnout, zda proti proudu Red Riveru nebo tak trochu přes Estacado na západ. A vtom hrrrr - bum! Přede dvěma zarazí kočár tažený čtyřmi. Leze z něj muž, z něhož čpělo gentlemanství na sto kroků a již klopýtá do dveří, hrne se dovnitř, posadí se k nejbližšímu stolu a rozhlíží se jako každý gentlas, který neví, co by pil. Rozumí se, že jsem mu zdvořile poradil, aby si poručil mintjulep a nastavoval jsem sklenici na zkoušku. Pak jsme si spolu pořádně přihnuli, přičemž se tázal, kdo a

co jsem. Vytáhl jsem z úst svůj křestní list a gentleman hned na to, zda nevím o nějakém řádném a spolehlivém průvodčím nahoru - do Nového Mexika a dál přes hory. Ten člověk se totiž rozběhl až do Friska a nevěděl kudy kam. Takovou procházku jsem podnikl již několikrát a znám cestu jako svou čepici, která zůstala u Injunů. Nabídl jsem se, přijal mne, vstali jsme a hrnuli se ven. Najal čerstvé koně, a za hodinu jsme jeli. A víte, kdo byl ten gentleman? Znáte ho dobře!" "Skutečně? To je náhoda!" "Nikoliv. Náhoda se nejmenuje, nýbrž Murphy, Fred Murphy, řemeslem advokát s dílnou v New Orleansu." "Advokát Murphy! Je to možné?" zvolal jsem. "Mluvte dále!"

"Ano, dále. Stále dále jsme jeli, ale ne tak rychle, jak chcete, abych vám vyprávěl. Kvůli vám to však přece zkrátím."

"Víte snad, co chtěl ve Frisku?" "Tehdy jsem nevěděl, teď vím. Naslouchal jsem občas, neboť jsem jel na koni vedle povozu. On o tom hovořil s naší lady." "Lady? Jakou lady? Kdo byla ta lady? Kde jste našli tu lady?" "Rád byste to věděl, eh? Well! Dovíte se, nyní však nikoliv, tam jsme ještě nedojeli. Každá věc musí mít svůj pořádek! Dříve než začnu mluvit o lady, musím dorazit s povozem do Albuquerque!" "Muži, člověče, nenapínejte mne na skřípec! Vyprávějte rychle!" "Ne tak zprudka, sir! Dorazíte na místo a dohoníte svou lady, aniž se při tom zadýcháte a zapotíte. Tedy - už jsme v Albuquerque, ale tam jsme čekali celý den, protože se nám svařila náprava předních kol a kovář povídal, že to rychleji nespraví jak za celý den. Celý den - to je dlouho pro toho, kdo pospíchá a Fred Murphy pospíchal. Seděli a jedli jsme v salóne, kde se říká "u Plenera" nebo tak nějak. Jiní seděli a jedli také, ale nikdo nepřeshlapoval tak netrpělivě z nohy na nohu jako gentleman Fred Murphy, protože tuze pospíchal. Ti druzí nepospíchali - a vy na mne nepospíchejte, už to přijde! - a mluvili o koncertech, které se tam pořádaly před nedávným. Jakýsi virtuos tam zdímal slzy z violiny a jedna lady - vidíte? už je tady lady! - třískala do klavíru, jako by chtěla stloukat máslo a zpívala přitom písničky. A jaké písničky! Dala si španělské jméno, ale Španělkou nebyla. To asi bylo pěkné! - Ale důmyslní občané v Albuquerque kápli tomu na zub, že to jsou bratr a sestra z Evropy a paní domácí, u které bydlili, vyžvanila to také." "Jmenovali je hosté v salónu pravým jménem?" "Ovšem. Houslista byl Vogel a zpěvačka se jmenovala MRS Vernerová - podle cestovních dokladů, jak potvrdil magistrát. Ale tohle slyšet a vyskočit - k tomu stačilo mému advokátovi jedno okamžení." "To si myslím! Dál!" "Nic dál! Pěkně sedět u Plenera, jíst a pít. Totiž já. Fred Murphy ale vyskočil tak prudce, že si již nemohl sednout. Honem se ptal, kde zpěvačka bydlí a břík! bouch! bac! už byl ze dveří. Kdyby nebyl advokátem, byl bych si pomyslel, že mu narostl pod lebkou bláznivý nádor, ale smutná zkušenost učí, že nejsou blázni advokáti, nýbrž ti, kdo jejich pomoci vyhledávají. Či jste snad přece již viděl advokáta, který by byl praštěný pytle, sir?" "Ne - ano - ano - ne, ne! Jen vypravujte!" "Rychle! Nemohu říci nic jiného než to, že MRS Vernerová se objevila příštího jitra před vozem jako Venuše po západu slunce a vklouzla do vozu jako Venuše po východu slunce. A jelo se. Jeli jsme pravidelnou cestou, pěkně nahoru k Saň José, pak přes Sierra Madre do New Wingate, a odtamtud dolů po Rio Puerco, pak přes Colorado na známou silnici Cerbatskou. Ale najednou lady, že prý ne a ne a že s námi nepojede dále. A už jsme stáli. Začala hovořit o svém bratru, že prý se tu někde potlouká v pustině s Old Shatterhandem, s Vinetům a s jakýmsi panem Emerym - Angličanem - aha - tak to jste vy, hehehe - teď jsem na to kápl!" "Ano, ano, sir Emery sedí vedle vás." "Well! Strašná čest pro mne, proklaté jemná čest, sir!" A zase smekal neviditelnou pokrývkou svého skalpu, lámal se v kříži a klapal jako mlýn: "Vyrozuměl jsem z hovoru obou svých lidiček, že kdosi kdesi provedl velkolepé zločinství, zkrátka že otočil několik miliónů. Zpěvačka a její bratr byli okradeni, a umělci v "otáčení" byla jakási trojice Meltonů, jestli se nemýlím. Ale snad to budete také vědět, master Shatterhand. Tak. A Vinetů s Old Shatterhandem a Emerym se prý vypravili, aby 'umělcům' hmatli na límec a vytřepali jim z kapsy ukradené milióny. Ale Meltonové prý se odstěhovali do letního zátíší, někde na nějaký přítok Malého Colorada - "Flujo Blanka," podotkl jsem. "Well - může být. Nekoupal jsem se tam nikdy, ale naše lady, že prý se tam koupat musí a musí, a že při tom pomůže držet Meltony za límec. Nyní že prý je poblíž a jinak ne, a že bratra vyhledá. Advokát spustil dlouhou řeč - ale kdepak on proti naší lady! Nebyl mně prisouzen při jejich poradě rozhodovací hlas a mimoto mi bylo lhostejno, dostanu-li se do Friska přes Kamčatku nebo přes Patagonii - ani jsem jim do toho nepromluvil. Advokát asi uznal, byť i byl advokátem, že se musí každé lady vyhovět, a tak se stalo, že nám dosavadní

cesta zmizela naprosto a my se pustili nalevo - k Mogollonskému pohoří, čert je vem!" "Proč právě tam?" "Protože

Malé Colorado nemá nikde tolik přítoků jako právě tam. A já? - Proč bych si lámal hlavu? Takové zátiší najdu všude." "Ale, master Dunker, s nějakou lady cestovat do takové divočiny! A povozem, který se nikam nedostane! To jste nemohl přece zodpovědět!" "Well! Ani jsem se nenamáhal myslet na podobnou zodpovědnost! Lady chtěla a my - museli; co bychom byli zmohli proti ní? Myslím, kdyby se byl někdo zeptal advokáta, co by raději studoval, zákoník nebo krásné oči naší lady, že by byl dal přednost tomu druhému paragrafu. A jaká zodpovědnost by tady padla na mne? Byl jsem najat bez rozumu. Rozum si najal advokát jinde. Zkrátka a moudře, jakmile jsme sjeli ze silnice, začaly svízele. Brzy z kopce, brzy do kopce, roklemi a stržemi, div se vůz padesátkrát nepřekotil, a pak zase po svahu vzhůru, že jsme museli koním pomáhat. Pak nějaký ten vodopád nebo bystřina, která nám strhla vůz do jámy mezi skály. A lady? Všem se smála, brodila se, pomáhala tlačit. V takové díře jsme uvázli také včera o polednách a byli jsme šťastně přepadeni. Sto rudochů proti mně samotnému! - Vozka byl sestřelen z kozlíku a pan advokát protestoval holýma rukama a jazykem. Na revolver nepomyslel. Než jsem se řádně puškou rozpráhl, popadlo mne dvacet, třicet pěstí. Mlátil jsem sice do chumáče pěstmi, ale nic to nepomohlo. Roztrhali mi svatební roucho, přitlačili mne k zemi. svázali a odvěkli do krásného údolíčka, které se jmenuje Klekje Cé, totiž Bílé skály - " "Tam právě chceme!" "Já také, a to s vámi. Zapomněl jsem tam pušku, revolver, nůž a různé maličkosti. A též lady a master Murphy čekají tam na vás s povozem. Byli jste někdy u Bílých skal?" "Nebyli." "Představte si malou horu! Postavíte-li se na její vrchol a podíváte-li se dolů, spatříte pěkný okrouhlý zámek s bílými zdmi, okny, portály, sloupky, koridory, schody, arkýři a věžičkami. Pomyslíte si, který znamenitý architekt stavěl asi to rozkošné hnízdečko! A zatím je to jen skála, přirozená skála z bílého vápence, rozmanitě, ale pravidelně vydlabaného znenáhla deštěm. Podél tohoto přírodou vystavěného zámečku plyne říčka, dotýkající se břehem úpatí skaliska, kdežto druhý břeh je porostlý houštinami. Odtamtud k hoře, o níž mluvím, se prostírá travnatý palouk, na němž Mogollonové rozbili nyní své stany." "Válečné?" "Ne. Bydlí tam se všemi svými squaw a dětmi v hoganech. Tedy tam do té krásné krajinky nás zavlekli. Byli jsme spoutáni a leželi jsme svorně pohromadě. Advokát hned chtěl prasknout vztekem, hned nařikal strachem - je to zaječí oháňka. Lady mlčela a byla celkem klidná. Myslela, že byste přišel a Mogollonům napohlavkoval, kdybyste věděl, že je zajatá." "To se také stane." "Po večeri, kterou nám zapomněli dát, nás rozdělili. Dali mne do stanu, kde mne střežil mladý rudoch a podobně se dařilo lawyerovi. Lady dostala pěkný stan docela pro sebe a bez Indiána. Na noc jí sňali pouta, aby se neotlačila ve spaní. Ráno jí dovolili chodit po ležení. Mně se zdá, že ač je zajatá, že i Silný Větr je zajatcem jejích krásných očí. A dnes, právě v poledne, přihodilo se to, co vás bude zajímat. Vytáhli mne ze stanu a mastera Murphyho také, aby s námi zavedli protokol bez inkoustu. Seděli jsme vedle sebe. Před námi i za námi dřepěli nejvznešenější bojovníci. Náhle přiváděli rudochové jezdce, který chtěl rozhodně mluvit s náčelníkem. Chlapík měl bílou pleť a jakmile ho lawyer spatřil, dal se do křiku." "Jmenoval ho?" "Ano. Dal mu dvě jména, nejdřív Smál Huiiter, pak Jonatán Melton." "Jak se k tomu tvářil jezdec?" "Zprvu kysele; potom ledabyle. Nedbaje tuze lawyera, spustil na náčelníka sáhodlouhou řeč, které jsme však nerozuměli. Chlapík asi přijel zdaleka a jel jistě celou noc, neboť klesal únavou a jeho kůň byl celý zpocený a třásl se slabostí." "Co náčelník?" "Byl zasmušilý, dokud běloch mluvil, když mu však došla pára, kouřil s ním přívětivě dýmku míru." "Ó, běda!" "Věru, běda! Víme, že tento dareba je členem oné trojice Meltonů. Murphy mi to řekl." "Měl Melton při sobě brašnu?" "Ano, černou, koženou. Visela mu přes rameno na řemeni. Náčelník mu vykázal stan." "Víte kde?" "Ano, stojí právě vedle toho stanu, v němž jsem přenocoval. Melton tam vešel a za chvíli kráčel přímo k nám." "S brašnou?" "Bez. Odložil ji ve stanu. Přišel k nám, posmíval se advokátovi a řekl mu, že zemře na mučednickém kůlu, jakmile se Mogollonové vrátí z válečné výpravy." "Mluvil se již o válce a o pochodu?" "Nevěděl bych. Jediné slůvko o tom jsem slyšel právě od Meltona, ale podle ruchu v táboře jsem soudil, že se připravuje něco neobyčejného. "Mogollonové chtějí napadnout Nijory a sebrat jim koně - " "A Nijorové nic netuší, master?" "Vědí o tom a pilně zbírají." "Well! Naše akcie stoupají. Rozběhneme se k Nijorům, přivedeme je, roz- prášíme Mogollony, osvobodíme lady a Murphyho a čapneme Meltona. - Mám žízeň." "Zvolna, master Dunker. Rozmyslíme si to." "Proč, sir?" "Musíme především znát polohu mogollonského tábořiště. Ale povězte mi teď, jak jste se dostal z kličky." "Už jsem vám řekl, sir, že mne vytáhli ze stanu i s lawyerem a že pak

přišel Melton. Ten ovšem zaměstnal náčelníka na dlouhou dobu, pro nás čas nebyl. Za tu dobu nebyli jsme příliš střežení a nohy jsme neměli svázány. Jen na rukou jsme měli pouta. Vřel jsem již pracoval v noci a jak! V mém stanu byl starý hrnec s vodou. Já odjakživa vodu nerad - raději jsem napájel řemínky. Změkly a staly se poddajnými. Mohl jsem již vyprostit pravou ruku, ale vyčkával jsem vhodné chvíle, abych se mohl Mogollonům odporoučet. Po rozmluvě s Meltonem poručil náčelník, aby nás zavedli zase do stanu. Vedli mne vedle náčelníkova stanu, u něhož stál jeho kůň. Drahý sir! Náramně skvostné zvíře! Okamžik byl příznivý. Vyškubl jsem se, uvolnil ruce, rozdál několik ran, hup na koně a již jsem pelášil." "Ah - strhl se pekelný křik." "Zprvu pranic, gentlemen! Hoši z kmene Mogollonů mlčeli zdvořile asi pět vteřin, obdivující mou pružnost, takže jsem proletěl tábořištěm nikým neobtě- žován. Ale pak to začalo, nastalo vytí, skučení a výskání. Několik olovených kolibříků zahvízdlo mi podél uší, ale příliš pozdě. Nežraněný jsem vyrazil od posledních stanů podle zdřevěnělých stráží. Hnal jsem se tryskem až k tomuto prameni, kde jsem koně napojil a pak jsem chtěl zase kupředu. Vtom tady vy, gentlemen! Tak! Nyní víte vše." "Jak dlouho vám trvala jízda až sem?" "Asi tři hodiny." "Zpozaroval jste, že jste pronásledován?" "Yes, sir. To se rozumí, že se za mnou hnali - celý roj. Na mně, starém, kostnatém chlapovi, jim asi málo záleželo, ale na koni, kterého jsem si vypůjčil, na mém koníčku. Dali si práci, aby mne dohonili, ale starý Will Dunker má ještě v kostech morek." "Hm. Ženou se tedy po vaší stopě. Přijdou sem, ale protože slunce již zašlo, nastane tma dříve než sem dorazí. Pak ovšem stopu nerozeznají, ale přesto se zde nezdržujeme zbytečně! Vypravíme se k Bílým skalám." "Well, pojedu s vámi," hlomozil Dunker svými hroznými hlasivkami. "Není to od vás trochu opovážlivé?" "Hoho, drahý sir! Nyní již ne. Kde začnou koncertovat Old Shatterhand a Vinetů, tam mohu také tlouci na buben. Pojedu, miláčkové! Či snad chcete v některé krčmě vyprávět o starém Dunkerovi, že se bál několika Indiánů?" "To, co jsem se dosud o vás doslechl, nepřipouští, abyste byl považován za bázlivce." "Holá!

Dokonce se o mně také hovoří? Vida, vida! A to mne těší, starýho kluka mých vzácných rodičů, to mi dělá dobře - tady - u srdce. Pojedu, meššůrs, pojedu s vámi ať vám to je vhod či není. Ale nemůžete tou cestou, kterou jsem přijel. Vrazil bychom do pronásledovatelů." "Pravda. Vinetů však zná krajinu; povede nás." "Vinetů vás povede tak," ozval se Apač, "že za dvě hodiny uvidíte Bílé skály." Napojili jsme koně, povečeřeli jsme - Dunker znovu pohltit podivuhodně velký kus masa - a vyjeli jsme z houštin právě když poslední záblesk dne zmizel na západě. Obloha byla dnes zase zamračená. Brzy nastala noc, rovnající se včerejší egyptské tmě, ale Vinetů nás vedl tak bezpečně, jako by svítilo slunce. Smyslem pro orientaci se mu snad nikdo nevyrovnal. A jak předpověděl, stalo se. Sotvaže minuly dvě hodiny, zastavil koně a ukázal vpřed, kde se před námi černala ohromná hmota. "Hora, o níž se zmínil statečný scout Dunker," pravil skromně. "Co - cože?" ozval se stopař. "Věru, v té egyptské tmě bych ji nebyl poznal." "Je to ona. Kdo vystoupí na její vrchol, spatří ve dne pod sebou Bílé skály." "Tak tedy - vzhůru! Jedme!" horlil scout. "Počkat!" varoval jsem. "Ležení je v údolí pod touto horou?" "Ano." "Hora tedy tábor ovládá a divil bych se, kdyby tam nebyly hlídky. Vinetů raději sleze vrchol sám a rozhlédne se." Apač seskočil z koně a již byl ten tam. Trvalo půl hodiny než se vrátil. "Mějme se na pozoru," pravil, "nahore jsou dva muži na hlídce." "Nemůžeme tedy na vrchol?" "Můžeme, ale bez koní." "Pak je ovšem raději dopravíme zpět. Mohli by nás prozradit." Vrátili jsme se kus cesty a zanechali tam koně pod stráží. Emery musel hlídat. My tři jsme šli pěšky k hoře a vystoupili opatrně na její vrchol. Mo- gollonská hlídka tu měla hraničku, při níž bylo oba bojovníky zřetelně vidět. Zasluhovali za to výprask. Zastavili jsme se opodál a doplížili se ke skalisku, odkud se nám naskytl pohled do údolí. Bílé skály jsme ovšem rozeznávali nezřetelně, neboť potmě je i nejbělejší skála černá. V tábořišti planulo několik ohňů, ale hogany byly shluknuty do temné hmoty nezřetelných obrysů. "Well, zde bychom tedy byli," pravil Dunker, "a co teď?" "Nedá se nic rozeznat," odpověděl jsem. "Ach - kdyby svítil měsíc a my viděli všechny nutné podrobnosti, pak bychom mohli něco podniknout." "Noční tma také má své světlé stránky." "Zajisté. Mně však jde především o to, abych věděl, v kterém stanu leží Melton a kde je umístěná lada." "Vím to naprosto určitě, ale nemohu vám to říci ani ukázat. A kdybych mohl, co byste dělal?" "Šel bych do ležení." "Proč a nač?" "Abych promluvil s lady a případně ji i vyvedl z tábora." "Oh - sir! To by byl ovšem kousek, jaký se často vypravuje o vás nebo o Vinetůvi. Ale ležení je obklopeno strážemi. Jak se tam dostanete?" "Nejpřirozenější cestou, totiž řekou. Neodejdu odtud, dokud se nepokusím promluvit s lady. Bydlí ve stanu?" "Ano." "Daleko od vody?" "Tone! Zcela blízko." "Dobrá! Půjdu tedy. Vraťte se ke koním a počkejte, až se vrátím. Odevzdám vám své pušky, opasek a vůbec všechny předměty, které nesnesou mokro." "Neodvažuje se můj dobrý bratr nebezpečného činu?" ozval se Vinetů, "Vinetů půjde raději s ním." "Ne - to by nám neprospělo. Ah - kdybys aspoň znal stany!" "Tuším, že se chcete brodit vodou," ozval se Dunker. "Správně. U tohoto břehu je skála, na druhém rostou keře. V jejich stínu se vplížím mezi stany nepozorovaně." "To je odvážné, proklatě odvážné, ale - zamlouvá se mi to, sir, u sta hromů a d'áblů! A co tomu řeknete, povím-li vám, že půjdu s vámi?" "Hm! Hezká věc, ale neznám vás dostatečně. Umíte plavat, potápět se?" "Bylo by smutné, abych to neuměl." "Je říčka bystrá? Prudká?" "Ne příliš." "Jaká byla dnes voda? Jasná, kalná?" "Kalná; po hladině plavala servaná tráva, rákos, větve -" "Velmi dobře; to nám bude prospěšné. Vystavíme si ostrůvky, pod nimiž se ukryjeme, abychom nebyli vidět." "Ostrůvky? Proč to?" tázal se udiveně. "Nechápu -" "Je to zcela jednoduché a praktické. Svážeme rákosí, třtinu, větve, haluze, vůbec vše, co plave na vodě a dáme tomu podobu urvaného kusu břehu, který je unášen vodou. Bude to ostrůvek jako pro námořnickou výstavu. Uprostřed uděláme vyvýšením, ovšem dutou a z několika stran děravou. Člověk se přikrčí pod ostrůvek a prostrčí hlavu, takže je nosem pod vodou, může pohodlně dýchat a rozhlížet se na všechny strany. Vidí a slyší, aniž je viděn a slyšen, protože stojí pod vodou." "A - a - poslouchajte, vy čarodějníku - toto - to - to je moudrá řeč! Ba věru, u vás si i našinec může něčemu přiučit!" "Člověk musí být trochu vynalézavý, master Dunker, protože se může přihodit, že se octne v okolnostech, kde závisí na zdaru každé myšlenky jeho život, a to je drahocenné zboží. Mně aspoň zachránily podobné ostrůvky život již několikrát." "Ostrůvky ovšem poplavou, tu je třeba plavat s nimi." "Je-li voda hluboká, je nutno plavat, je-li mělká, brodit se, což je obtížnější, neboť tělo se musí krčit a natahovat podle hloubky. V hlubině je možno plavat kolmo, čili šlapat vodu, což není těžké. Hlavu vzhůru, nohama třít ke dnu, povytahovat kolena a stoupat obdobně, jako byste dělali kroky na místě. A při tom rozepjatýma rukama nadnášet hrud', ale pod hladinou, abyste nebyl spatřen. Nesmí být rozvlněna hladina, ba ani rozčeřena pohybem těla, poněvadž strážce na břehu snadno by si domyslel, co se děje a buď by do ostrůvku pálil z pušky nebo by způsobil povyk. Rozumíte, master?" "Yes! Velmi rozumím. A důvěřuji si, že to všechno dobře provedu." "Počkejte! Ještě nejsem u konce. Je nutné si povšimnout všeho jiného, neboť se vždy dá očekávat, že je nablízku pozorovatel. Člověk se ve vodě pohybuje a zastaví se na místě, odkud chce vyzvídat. Přitom se však nesmí pohybovat rychleji nebo volněji než voda sama a ostatní plovoucí předměty, které plovou vedle. Rozumí se tedy, že se nesmí pustit proti proudu; to mějme hlavně na zřeteli. Uprostřed proudu nebo v otevřené zátocce se nesmí plavec zastavit, poněvadž by to bylo v rozporu s přírodními zákony! V místech, kde se tvoří vír, musí se otáčet a chce-li plavec přistát u břehu, aby naslouchal a vyzvídal, může to

provést jen na místě, kde se proudění ztíší nebo kde je převlaka, poloostrov, výběžek, jazyk, spára - zkrátka břeh, který plovoucí předměty zachycuje." "Hm! Vida! Ono to přece není tak prosté, jak jsem se domníval." "Není! - Jen trochu cviku, dobré vůle, rozvahy, odvahy a úvahy. Máte do toho chuť?" "Mám! To se rozumí! Proklatou chuť! Těším se na to!" "Dobrá! Považuji však za svou povinnost vás upozornit, že vydáváte svůj život v nebezpečí. Budeme-li zpozorováni, vznikne-li podezření, jsme asi ztra- ceni." "No - no! Tak rychle se nedáme a zbytečně Indiánům nepoletíme do náruče. Snad se ubráníme několika rudochům." "Čimpak? Střelných zbraní použít nemůžeme - budeme mít v ruce jen nože. Při prvním výstražném pokřiku se nahneme k břehu několik set Indiánů, třeba s puškami. I když vyskočíme z vody a vrhneme se na ně s noži, může nás některá kulka provrtat dříve než někoho skolíme." "A cožpak mají hned v ruce své bouchačky?" "I kdyby neměl ani jediný, přece bychom stáli proti přesile, která by nás umačkala. Mluvím upřímně: rozmyslete si to."

"Pshaw! Už jsem si rozmyslil. Půjdu s vámi. Chci také jednou v životě dřepět pod plovoucím ostrůvkem a vyprávět po krčmách, že mne tomu naučil Old Shatterhand. Dosud jsem to nezažil a protože se to dnes hodí, chci si to užít." "Dobrá! Víte snad, jak daleko jsou rozestaveny hlídky v údolí, po proudu i proti němu?" "Vím, jestliže se to odpoledne nezměnilo." "Povedete mne tedy. Rozumí se, že vlezeme do vody nahoře a vyplujeme pod tábořištěm. Poněvadž nám na to nezbude čas, povím vám hned, jak se zachovat. Tlumené mlasknutí jazykem budiž znamením, že druh druhovi chce něco říci. Pak se ostrůvky k sobě přiblíží, aby bylo rozumět slovům. Mimoto se držte stále za mnou a dělejte vše tak jako já. Přirazím-li ke břehu, přirazíte také, odrazím-li se, odrazíte. Jen v jediné věci mne nesmíte napodobit; když totiž opustím ostrůvek a vylezu na břeh, abych zašel do stanů." "AU devils! Odvážil byste se toho?" "Snad - aspoň chci a je možné, že to učiním. Upozorníte mne na stany, které jste mi jmenoval, ještě než k nim dorazíme, poněvadž zpět nemůžeme. Ostatně pro vaše povzbuzení podotýkám, že podnik sám je méně nebezpečným než se vám jeví. Na tomto břehu, kde jsou Bílé skály, nejsou hlídky; odtud tedy netřeba se obávat útoku. A na druhém břehu jsou keře, které stíní řeku a slouží nám za dobrý úkryt. Nyní se podívejme na nebe plné mračen, na tmou, která už nastala a na plápolání hranic, které se zvláště na vodě rozptýluje a nedopouští rozeznávat určité plovoucí předměty. Kupředu tedy! Především oznámím siru Emerymu svůj úmysl a pak může zajímavá plavba pod ostrůvky začít." "A nebylo by lépe vyčkat, až ohně vyhasnou a rudoši se uloží k spánku?" "Ne. Co bychom tam pak dělali? Chci přece pohovořit s lady, bude-li to jen poněkud možno, a pozorovat Indiány, abych se něco dověděl o jejich výpravě proti Nijorům. Bud' se toho odvážíme, dokud je v táboře živo nebo toho necháme vůbec." Sestoupili jsme, vrátili se k Emerymu a odložili vše, co jsme nepotřebovali a co se nesmělo namočit. Ponechal jsem si jen nůž, a poněvadž Dunker nůž neměl, půjčil mu jej Apač. Ale Vinetů si nedal zabránit a doprovodil nás aspoň k řece. Pomáhal při stavbě ostrůvku, což mi bylo vítáno již pro úsporu času. Bylo ovšem třeba počínat si opatrně. Vyzvěděli jsme stanoviště nejvzdálenější hlídky proti proudu, obešli ji značnou oklikou a postupovali jsme pak po břehu vzhůru, až jsme došli do místa, kde rostlo rákosí. To jsme ovšem

uřezávali pod vodou, aby příštího jitra nebyla naše dílna zpozorována. Mezi blízkými keři bylo dost suchých větví, takže jsme brzy meh spoustu stavebních hmot. Bylo nutno sestavit ostrovy lehké a pevné, aby se ve vodě neroztrhaly a nerozplynuly, čímž by ovšem byl plavec prozrazen. A jejich zevnějšek nesměl být nápadný; celek se musel jevit jako jednotlivé útržky, které se ve vodě shlukly a na sebe navázaly zcela přirozeně. Asi za hodinu jsme zhotovili dva ostrůvky a Dunker vlezl do vody, aby složil zkoušku své dovednosti. Starý stopař obstál znamenitě a zasluhoval téměř vyznamenání. Vinetů pak odešel, ale dříve nám řekl, že bude pro každý případ pohotov, aby nám přispěl. Nato jsem vlezl do vody, podlehl ostrůvek, prostrčil hlavu a - noční dobrodružná plavba byla zahájena. Není v žádném případě příjemný pocit vězet v studené vodě v obleku. Vlhké šaty, bavlněné, vlněné, plátěné i kožené se lepí na tělo, svírají údy a znesnadňují pohyby. Odložili jsme všechno, co jsme nezbytně nepotřebovali, ale přesto ponechal jsem si aspoň tolik na těle, abych mohl mluvit s Martou. Proto mi tedy plavba brzy vadila až dost. Říčka nebyla ani příliš široká, ani hluboká, ale jakmile jsme se pustili břehu, zmizelo nám dno pod nohama, a bylo třeba plavat. Zařídil jsem svou rychlost podle proudu, a můj druh se za mnou držel na několik loket. Byla sice tma, ale přece jsme zahlédli první, od tábora nejvzdálenější hlídku, když jsme se pustili o hon cesty po proudu. Dorazili jsme až k rudochovi; stál tvář k řece, díval se na oba plynoucí ostrůvky z větví a rákosu, ale setrval v klidu - nebyly mu podezřelé. Měl jsem tedy teď důkaz, že ostrůvky jsou přirozeného vzezření a mohl jsem doufat, že nebudou ani později prozrazeny. Minuli jsme druhou hlídku s týměž výsledkem. Pak již byl břeh opuštěn až k tábořišti a příští hlídka byla asi až někde dole pod tábořem. Brzy jsme spatřili zář ohňů a pak jsme již rozeznávali i stany. Byly postaveny na levém, křovina-mi porostlém břehu. Kdybychom byli pluli podél tohoto břehu, byly by nám keře bránily v rozhledu, proto jsme se přidržovali břehu pravého, odkud jsme viděli i přes keře k táboru. Tím jsme získali jistotu, že na levém břehu nikdo nestojí, kdo by nám mohl věnovat svou málo příjemnou, ale spíše nebezpečnou pozornost. Pojednou se proud mírnil, poněvadž řeka tvořila zátoku napravo - přímo k Bílým skalám. Tím právě vznikl palouk na postavení stanů těsně při břehu, aby byla voda po ruce. Minuli jsme již deset, dvanáct, čtrnáct stanů, když mi Dunker dal znamení, že chce se mnou mluvit. Poněvadž byl blízko, nemusel jsem zastavovat; napjal jsem jen sluch a zaslechl jsem: "Velký stan - před vchodem dvě kopí - náčelníkův." Nezajímalo mne to příliš, ale věnoval jsem stanu přece pozornost a seznal jsem, že mne Dunker upozorňoval dobře. Před stanem byla hranice již uhasí-nající, za to však u vedlejšího stanu, kde bylo více volného prostoru, zažihali právě jinou hranici, při níž sedělo několik rudochů takovým způsobem, že bylo zřejmé, že se jich sem asi sejde ještě více. A pěkně v kruhu - to je známka nastávající porady. Zde tedy bylo možno něco vyzvědět. Proto jsem přirazil k pravému břehu, opatrně proudem poněkud napříč. Dunker tiše ke mne do-razil a ostrůvky se srazily v celek, takže jsme se mohli dorozumět, i když jsme šeptali. Abychom však mohli naslouchat poradě, bylo třeba navštívit levý břeh. Tam nám však vadily keře v rozhledu, a proto jsem zatím setrval při pravém břehu, abychom aspoň zrakem pozorovali, co se v táboře děje. Naše nohy se setkaly opět se dnem a o krok dále bylo již tak mělko, že jsme se mohli posadit do hebkého, proudem zde nakupeného písku. Udělali jsme si tedy všemožné pohodlí, v němž jsme mohli setrvat tak dlouho, jak jsme chtěli a uznali za nutné. "Proč jste vlastně přistál k pravému břehu?" tázal se Dunker. "Nevidíte, že konají přípravy k poradě?" "Zajisté. Chtěl byste se jí zúčastnit?" "Ovšem, jako posluchač, ale až se začne. Zatím počkáme zde, poněvadž můžeme vidět, kdo se porady účastní. Lze odtud vidět stan, který byl vykázán Meltonovi?" "Není vidět, ale je šestý v řadě od stanu náčelníkovy." "A stan zajaté lady?" "Čtvrtý od Meltonova." "Nemusíte mně tedy ukazovat tyto stany, jestliže jste totiž správně počítal. Dopátrám se jich. Vyčkejme nyní, co se bude dít na protějším břehu." Porada se patrně týkala záležitosti velmi důležité, to bylo zřejmé z velikosti vnitřního okruhu zasedajících a neobyčejného počtu prostých bojovníků, kteří

usedali v okruhu vnějším obklopujícím poradní vnitřek. Bojovné mužstvo se účastní porad jen v nejdůležitějších všeobecných věcech.

Těšilo nás, že jsme nečekali dlouho. Byli jsme zakotveni sotva hodinu - vlastně jsme na kotvě seděli - když vyšel z náčelnického stanu vysoký, urostlý a svalnatý Indián a zamířil přímo do vnitřního kruhu. "To je Silný Vitr - ten darebák!" - šeptal Dunker. Tedy náčelník. A za ním - bůhpomoz! - jako střízlík za orlem se hrabal Jonatán Melton, po zuby ozbrojen. Posadil se zcela směle vedle náčelníka a nebyl tedy ani zajatcem ani nepřítelem Mogollonů, nýbrž spojencem, jemuž bylo uděleno právo poradního hlasu. Zajisté už měl s náčelníkem porad u stanu. Porada tedy začala. Opustili jsme pravý břeh a pluli jsme napříč proudem k levému břehu, ovšem zvolna a nenápadně, jako by proud sám naše ostrůvky unášel tím směrem. Pak jsme zase zakotvili těsně vedle sebe. Trvalo chvíli, než jsme pevně a pohodlně zakotvili, takže zatím již porada

začala. Protože jsme nemohli pro zvýšený břeh a bujnou vegetaci nikoho vidět, aspoň jsme naslouchali. Mužně silný hlas přednášel delší řeč, z níž jsme zaslechli asi toto - bez úvodu: " - ačkoli moji rudí bratři chtěli vyrazit teprve za čtyři dny, navrhuji, abychom se vypravili již zítra. A mimoto mně oznámil tento udatný běloch, že můžeme cestou zajmout tři věhlasné muže. Jsou-li jeho slova pravdivá, bude se ve všech stanech a údolích, při všech táborových ohnících u řek i na horách, poblíž a daleko vyprávět o statečnosti Mogollonů. Ti tři bojovníci jsou Vinetů, náčelník Apačů, Old Shatterhand a ještě jeden veliký běloch, který pobil mnoho rudých mužů." "Víte, kdo to mluví?" tázal se mne Dunker. "Náčelník." "Uff, uff, uff!" hulákali všichni rudoši, patrně ve vnitřním i vnějším kruhu, poněvadž Bílé skály odrážely hlasitou ozvěnu. "Náš bílý bratr," pokračoval náčelník, "oznámí nyní mým rudým bratrům, co vlastně se mnou o této věci mluvil." Jeho úvodní řeč byla tedy u konce. Přednášel vstoje, a jak jsem se domníval, nyní se posadil. Po několika okamžicích se ozval master Jonatán Melton a přednášel dlouhou, důraznými slovy prospěkovanou, proti nám namířenou filipiku. Vyprávěl, že jsme ho navštívili v pueblu a zlořečili tam Mogollonům, tvrdili jsme prý, že se vydáme na pochod k Nijorům, abychom je poštváli k válečné výpravě do Mogollonských hor. Poněvadž on je přítelem Mogollonů, vsedl na koně, aby je před hrozcím nebezpečím varoval, a že by vůbec mohli jeho dobré smýšlení poznat již z toho, že se k nim přihnul na koni skoro vyčerpaném. Nyní slyší, že již bylo rozhodnuto o válečné výpravě proti Nijorům, která má být nastoupena až za čtyři dny a to že je naprosto chybné, poněvadž podle všech známek budou sami do té doby Nijory přepadeni. Nutno prý se vypravit hned, zvláště když se dnes starému bílému lovcovi podařilo z ležení uniknout. Lovec prý mohl zaslechnout, že se podniká válečné tažení proti Nijorům a nyní jim dá výstrahu. Chlapík měl po ruce ještě celou řadu jiných důvodů a lživých údajů a vy- slovil je tak bystře a přesvědčivě, že jsem uhlodl, dříve než svou řeč dokončil, jak se Indiáni rozhodnou. A vskutku - sotva umkl, zabroukali a zahlučeli rudí pochvalně, pak zavládlo na chvíli ticho a konečně spustil náčelník: "Můj bratr bílé tváře dokázal, že je přítelem našeho kmene. Děkujeme mu za to; a nyní nechť mně zodpoví několik dotazů. Old Shatterhand a Vinetů prodlévali ještě v pueblu bílé squaw, když můj bratr odtamtud odejel. Táže se,

zdali ví můj bratr, kdy tito dva bojovníci pueblo opustili?" "Nevím." "A vědí, kam můj bratr odjel?" "Nevědí." "Nelze tedy očekávat, že by se byli hned pustili za tebou. Snad tam ještě jsou." "To je ovšem možné." "V tom případě jim můžeme zabránit v jízdě k Nijorům. Treba jen vyslat četnu bojovníků a zajmout je: pak se ovšem nebudou moci s Nijory dorozumět." "A což kdyby tam již byli zatím dorazili?" tázal se Jonatán jako zkušený vojevůdce. "Pak bychom ovšem byli nuceni hned zrána vyrazit odtud. Hodlají-li nás Nijorové napadnout, nemohou přijít jinudy než přes Tik Nastla, Temné údolí, nechtějí-li jet velikou oklikou. Můžeme tam na ně čekat, obklíčit je a potříť. Svolí-li stařešina, vypravím padesát bojovníků ihned, aby Old Shatterhanda a

Vinetů zaskočili a zajali. Druzí bojovníci zde vyčkají do úsvitu, pak potáhnou se mnou do Tik Nastla, kde setrváme v záloze až do konečného výsledku. Domluvil jsem. Necht' se nyní starší kmene poradí a rozhodnou." "Pojďte, poplaveme," zašeptal jsem Dunkerovi. "Nu - teď snad přece ne, můj nejsladší!" namítal. "Když už jsme na zvědách, počkejme do konce - nyní přijdou nejdůležitější..." "Co by mohlo přijít?" "Rozhodnutí, jak to vlastně navléknou." "Rozhodnutí jsem již uhlodl. Ostatně je u ohně tolik bojovníků, že v okolí Meltonova stanu bude asi prázdné. Podívám se tam dříve než se porada rozejde. Kupředu, master! Zastavíme se proti šestému stanu a já vylezu na břeh." Zdvihli jsme "kotvy" a plavili jsme se dál. Meltonův stan stál blízko a vrhal pěkný stín přes křoviska až do řeky. V jeho stínu jsme "zakotvili" znovu. "Setrváte zde, master, než se vrátím," pravil jsem, "a ať se děje cokoliv, nevylézejte na břeh." "A kdybyste se nevrátil, sir?" "Pak uslyšíte hřímavou hudbu z Vinetůvých pušek." "A kdyby nestřílel?" "Nedám se jen tak potichu popadnout za límec. Hřmot, který by vznikl při nezbytné šarvátce, poví Apačovi, že jsem v nebezpečí a můžete si být jist, že nezůstane pak v klidu na hlídce. Jakmile začnou hvízdát jeho kulky, prasknete do bot. Dáte se odplavit řekou dolů mimo tábor až za nejzazšího strážného rudocha, vylezete na břeh, pospíšíte k Emerymu a společně s ním vyhledáte Apače. On vám pak již poví, co a jak." "A co vy a jak vy?" "To ponechte už na starosti mně a Vinetůvi." "Hm, sir, to se to povídá. A já abych tedy vzal do zaječích, když vám poteče do bot -" "Mějte rozum. Vaše přispění by mně nepomohlo, spíše uškodilo a zbytečně bychom zeslabili svou čtyřčlennou armádu. Ostatně na nejhorší, o němž hovoříme, nedojde. Počkejte jen klidně zde! Vráť se k vám brzy." "Well! Ale povídám vám, že se budu trást jako huspenina z antilopích

paznehtů - nikoli o sebe, nýbrž o vás." Upevnil jsem ostrůvek ke křovině, kde jsme odpočívali, aby mi neuplaval a vyklouzl jsem z něj. Pak jsem se opatrně proplétal a posouval mezi křovisky po svahu dna. Přitom nebylo valné nebezpečí, neboť z protějšího břehu nás nikdo nepozoroval, po obou stranách jsem měl křoviny a před sebou stan.

Doplížil jsem se na hřeben svahu a rozhlédl se: nikde nebyla ani myš. Nyní bylo třeba zjistit, zda je někdo ve stanu. Připlížil jsem se až k plátnu a naslouchal - neslyšel jsem nic. Vytáhl jsem zvolna kolík ze země a nadzvedl opatrně spodní cíp. Přímě proti mně byl vchod napolo rozevřený. Odlesk z ohně dopadal dovnitř; viděl jsem, že stan je opuštěn. Srdce mi zabušilo. Melton měl uloupené miliónové dědictví u sebe v kožené brašně, ale při poradě ji neměl zavěšenou na sobě; byla tedy zde - ve stanu, ale neviděl jsem ji. Proto jsem se podplížil pod plátnem. Ale brašna nikde - nikde. Byl by ji snad svěřil náčelníkovi? Zamítl jsem tu domněnku hned, byla příliš nepravděpodobná. Dolezl jsem až k lůžku z nastlaného listí a trávy, přes něž bylo přehozeno několik houní. Ohmatal jsem houně, vstrčil jsem pod ně ruku a hledal. Byla tady! Cítil jsem ji. Ruka se mi zachvěla. Odtáhl jsem ji a přemítal, ačkoli situace nebyla taková, aby mi popřála času k přemítání; byla naopak velmi nebezpečná. Zmocnilo se mne rozčilení. Zde byly ty milióny, po nichž jsme pátrali třemi díly světa! Směl jsem je vzít? V uších mi zahučelo, před očima se mi dělaly kruhy. Takovým dojmem asi podléhá lupič, který sahá s nebezpečím života po cizím majetku! Ale já nejsem loupežníkem, pomyslel jsem si a přinutil se ke klidu; již jsem se rozhodl. Kdybych brašnu odnesl, byl by ji Melton jistě ihned pohřešil a spustil křik; bylo by pátráno, byly by nalezeny mé stopy, snad stopy mých druhů; tím bychom se ocitli v nebezpečí, a i kdyby nás Indiáni nebyli dopadli, byli bychom sice měli peníze, nikoli však zloděje - a právě zloděje jsme chtěli mít. Brašnu jsem tedy vzít nemohl, ale mohl jsem ji ulehčit a vložit do ní něco jiného, aby se Melton domníval, že uvnitř je všechno v pořádku; to ovšem vyžadovalo více času než jsem měl, bylo však nutné odvážit se toho. Vytáhl jsem brašnu a prohlížel ji. Napadlo mi, že snad lotr cenné vybral a nastrkal do kapes a v tom případě by bylo celé mé nebezpečné podnikání marné. Brašna byla však dost těžká; měla dobré železné kování s odsunovatel-nou stěžejkou a zámkem. Prožluklá příhoda! Ovšem - na několik miliónů se nekupuje brašna, kterou zavíráme tkaničkou! Popadl jsem nůž, vrazil jsem jej pod stěžku, stiskl, zakroutil a cvak! -zámek povolil. Ta práce byla snadná, ale přece mne mrzela, neboť jsem nevěděl, zdali zámek zase zaklapne a na prohlídku mechanismu čas nebyl. Rozevřel jsem brašnu a hmátl dovnitř. Cítil jsem měkké předměty - patrně prádlo, snad dokonce

batistové kapesníky s vyšívanými monogramy - kdož ví? - a různé jiné předměty menší a větší; to však nebylo to, po čem jsem pátral. Tedy více dospodu - ah! Zde byla silná, tlustá kožená tobolka a pod ní již jen dno. Vytáhl jsem tobolku, úplně černou a abych dodal brašně dřívějšího objemu, uřízl jsem nožem proužek houně, sbalil a složil jej čtvermo a vtlačil na dno brašny, kde ležela tobolka, načež jsem svůj výrobek ukryl ostatními předměty. Pak jsem vzal brašnu mezi kolena, jezdil nožem po zámku, přitiskl stěžku, stiskl silně a - hurá! zámek sklapl. Kdo by si žádal podrobnější vysvětlení, tomu odpovídám, že nejsem zámečník ani mechanik a vysvětluji rád zvědavcům jen to, čemu rozumím. A pak zase račím pochodem do vody, což nebylo také jen tak

bezpečné; musel jsem všemožně zahlazovat stopy. Můj oděv byl sice promočen, ale nekapalo z něj tolik, abych po sobě ve stanu nechal louži. Vzal jsem tobolku do zubů, vstrčil zase brašnu pod houně a vyplíživ se, zarazil jsem kolík do země. A pak jako rak po kolenou a dlaních jsem se ubíral k vodě pozpátku, narovnával trávu. Byla noc a poněvadž brzy spadne rosa, nemohla být za jitra má stopa znatelná. Narovnával jsem trávu jen proto, aby pátrání bylo ztíženo, kdyby Melton ještě dnes zpozoroval ztrátu a pátral s pochodní po stopách zloděje. Konečně jsem přišel k Dunkerovi a když jsem k němu vklouzl do vody a vsadil zase na hlavu svůj ostrůvek jako dobrý klobouk, zaslechl jsem jeho hlas: "Proklátě dobře, že jste přišel. To bylo čekání. Proklátě věčné! Samou starostí mi naběhlo tolik husích kůží, že bych mohl do smrti popíjet sto sklenic mintjulepu denně, kdybych na ně nalezl kupce." "Snad ještě nějakou minutku sečkáte," pravil jsem tiše. "Proč - u všech kozlů? " "Přinesl jsem něco a musíme to odtud odnést tak, aby to nezvlhlo. Nezbyvá než to upevnit na vrcholek ostrůvku, pěkně do sucha." "A jaká je to hloupost?" "Maličkost. Několik miliónů -" "Mili -" "Nekřičte. Jen několik miliónů dolarů." Master Dunker slyšitelně odplivl. "Snad ne to dědictví?" "Ano." "Máte štěstí, jako byste měl z oběšeného provaz. Víte jistě, že milióny jsou v té tobolce?" "Ano." "Tak ji dobře přivažte, aby neuplavala." "Upravím si nad hlavou na ostrůvku kopeček z trávy, podložím větévkami, zabalím tobolku do trávy a připevním třtinou. Od té chvíle nemějte na zřeteli nic jiného než právě ten kopeček." Z křovisek jsem nesměl řezat haluzky, poněvadž bělavá plošinka řezu mohla být ve dne nápadná. Na štěstí zde bylo dost suchých větviček, z nichž jsem pomocí trávy a třtiny spletl pro Meltonovy milióny pevné hnízdečko. Připevnil jsem je na vršek ostrůvku, vklouzl znovu pod své plavidlo a pak jsem se pustil po proudu. Před čtvrtým stanem jsme zarazili. "Mějte se na pozoru," varoval mne Dunker. "Pochybuji, že by byla naše krásná lady ponechána o samotě." "Snad bude sedět před stanem." "Tak! - A proč?" "Protože taková lady ráda dýchá na svěžím vzduchu a nebude se tlačit mezi staré squaws v zakouřeném stanu." Vysunul jsem se nad svah a - vskutku! Má domněnka se potvrdila. Asi tři kroky přede mnou byl stan, vedle něhož seděla Marta, asi na krok od vchodu, kde sedělo několik žen. Poněvadž jsem vchod neviděl, nemohl jsem rozeznat, kolik jich tam sedí, ale nezáleželo na tom. Bylo třeba Martu nenápadně oslovit, abych ji nepolekal a tu bylo nejlépe použít křestního jména. "Nelekat se, Marto!" zašeptal jsem k ní. Trhla tělem a pohodila hlavou směrem zvuku; našťástí nevykřikla. Zvedl jsem hlavu z trávy, v níž jsem ležel natažen jako prut, takže mi do tváře padla zář z plápolajícího ohně a zašeptal jsem rychle: "Ticho! Poznala jste mne?" "Ano!" zašeptala a posunula se ke mně, takže jsme mohli tiše rozmlouvat. Indiánky soustřeďovaly svou pozornost k velkému ohništi, kde dosud neskončila válečná porada. "Přicházím vám jen říci, že jsem nablízku," šeptal jsem. "Bohudík!" hlesla tiše a sepjala ruce. "Povězte mi, jak s vámi jednájí." "Snesitelně." "Váš život není tedy ohrožen?" "Snad přece. Kdyby totiž Jonatán - ale vy snad ani nevíte -" "Vím," přerušil jsem ji. "Dunker, váš průvodce -" "Utekl -" pronesla mrzutě. "Aby mne vyhledal. Leží za mnou ve vodě." "Nebesa! Jaká to smělost! A František, můj bratr?" "V teple. V bezpečí. V táboře Nijorů." "Tam není v bezpečí. Nijorové budou Mogollony napadeni. Melton mi řekl, že se toho válečného tažení zúčastní." "Očekává, že přijdeme?" "Zdá se. Vyhrožoval mi. Jakmile lapue vás, Vínětua a sira Emeryho, dojde prý na mne." "Výborně! Zatím vám tedy nehrozí nic. Můžete klidně spát. Pokud jde o výpravu proti Nijorům, již se postaráme, aby se nezdařila." "Ale šetřte se,

prosím vás! Jak jste se mohl opovážit až sem? Jak odtud? Zemřu o vás strachem -" "Tiše, tiše, nebo nás Indiánky uslyší. Jsem ve větším bezpečí než doporučený dopis v schránce evropské pošty. V tuto chvíli vás nemohu vysvobodit; proto přicházím, abych vám aspoň řekl, že vaše zajetí dlouho nepotrvá. Kde je Murphy, ten advokát?"

"O něco dále. Na Meltonovu žádost se mu dostalo stráže. Jak vám se dařilo? Myslím, že jste nenalezli 'letohrádek', po němž jste pátrali." "Nalezli. Později povím víc; nyní je hlavní: Harry Meltou je mrtev, zavražděn Tomášem, jehož jsme se zmocnili. Jen Jonatán uklouzl, ale v několika dnech budeme i jeho mít ve skřipci." "A peníze? -" "Jsou v mých rukou -" "Máte -" "Ticho!" přerušil jsem její údiv. "Mluvil jsem mnoho a zdržel jsem se příliš. Jen abyste věděla: navštívil jsem Meltonův stan a vypátral jeho toboleku, v níž asi všechno je. To je hlavní věc; na darebáka ještě dojde. Ať se děje cokoli, neprozradte, že něco víte. A nyní malou prosbu!" "Mileráda -" "Procházejte se chvíli po mém odchodu zde po břehu, abyste zahladila mou stopu. Bude-li upozorováno, že je tráva sešlapána, ať se domnívají, že to pochází od vás." "Udělám to ráda. Ale vyhovte i vy mé prosbě. Nenasazujte tak odvážně život. Pozbudete-li ho, budu rovněž zničená a ztracená." "Nesmysl. Jsou zde ještě Emery a Vinetů. Ubezpečuji vás, že se příliš neodvažují. Jen vy si zachovejte statečnost v jakékoliv situaci a buďte ubezpečena, že vás vyvedeme ze zajetí -" Zarazil jsem, neboť táborem se rozlehl pronikavý výkřik. Staré squaw vyskočily a chvátaly k ohništi, takže jsem mohl pohodlněji mluvit. "Co to znamená?" tákala se Marta. "Shromážděvací výkřik. Náčelník svolává stráž. Poznávám z toho, že budou postupovat podle Meltonových návrhů. Podle všeho se odtud brzy vypraví četa, aby nás zaskočila a zajala. Šťastnou cestu! - Ale teď musím pryč! Tedy -odvahu a zase odvahu! Žijte blaze!" Bylo štěstí, že jsme mohli hovořit tak dlouho nerušené. Marta mi podala ruku a pak jsem se svezl do vody. Když jsem vzkouzl pod svůj "milionový" ostrůvek, slyšel jsem z místa, kde jsem s Martou hovořil, velmi známý hlas: "MRS Vernerová, přicházím, abych se vám zdvořile poroučel. Jsem sice přesvědčen, že vám bude loučení se mnou těžké, ale mohu vám dát potěšitelnou zprávu, že vás velmi záhy zase spatřím." Rečníkem byl ovšem Jonatán a hovořil s přízvukem tak výsměšným, že bych byl nejraději skočil na břeh, popadl ho z krk a stáhl na chvíli pod vodu. Protože jsem však byl v tom okamžiku strážcem milionové toboleky, setrval jsem ve svém bezpečném úkrytu a naslouchal. "Nejsem jediným, který odtud odejde," pokračoval Melton, "naše ctěná lady bude rovněž požádána, aby opustila tábořiště." Ah, pomyslel jsem si, jen kdyby si teď Marta počínala chytře! Kéž by nemlčela! Kéž by inu odpověděla! A ona byla vskutku prozíravá, pomyslela si patrně, že bych rád slyšel, co asi Melton poví, a tákala se hlasitě: "Já? Kam? A kdy?" "Hned za rozbřesku v průvodu Indiánů, kteří potáhnou proti Nijorům. Chci vám dokázat, že se nebojím ani vás, ani té cházky, kterou nazýváte svými přáteli. Má upřímnost vám zajisté potvrdí, že již pro mne vůbec nejsou na světě. Rudý Vinetů a tak zvaný Old Shatterhand vyjeli za námi, aby nás zajali. Vy a váš chytrý advokát jste se nemohli dočkat výsledku a gustili jste se za nimi. To byla hloupost od vás všech, neboť Meltonové dokázali již několikrát, že je nikdo se svou moudrostí nepřebije. Ted' jste mi padla i s advokátem do rukou; mám vás v hrsti a za čtvrt hodiny se vypravím s padesáti Mogollony na nový lov; tentokrát uvízne v mé smyčce Shatterhand, sir Bothwell a rudý gentleman Vinetů. Jsou-li dosud v "letohrádce", do něhož jste měla také namířeno, dobrá; pojedeme tam za nimi; jsou-li již odtamtud pryč, setkáme se s nimi cestou, ale v obou případech, jako bych je už měl. Vás a mastera Murphyho zatím rudoši připojí ke své výpravě, abych si nemusel na zpáteční cestě zajíždět. Setkám se s nimi v překrásné a velmi zajímavé krajině, která se nazývá "Temné údolí". Tam se také setkám s vámi. Co myslíte, že se pak stane?" ~ "Propustíte nás," pronesla Marta s mrazivým klidem. "No - víte! Tak můžete ovšem žvanit jen vy. Já, rozumějte, já jediný jsem a budu dědicem starého Huntera! Slyšela jste? Nesmí být jiný dědic! - Víte, co to znamená? Zmizíte a musíte zmizet!" "Poslyšte, master, může se přihodit i něco jiného, zvlášť jestliže se s Old Shatterhandem a Vinetům vůbec nesetkáte?" "Nemožné, nejdražší lady, nemožné! Buď jsou v pueblu a pak jsou v léčce nebo se již odtamtud vypravili, a pak sem vede jen jediná cesta, na které se s nimi nezbytně setkám. Ti chlapi nebudou tentokrát příliš uvažovat, poněvadž pospíchají a nemají mimoto ani potuchy, že bych já, uprchlík, připadl na myšlenku obrátit se a jít jim vstříc." "Není však vyloučeno, že se Nijorové nedají přepadnout, nýbrž dokonce sami nad Mogollony zvítězí. Pak ovšem padnu do rukou vítězů a vy -" "Pshaw! Docela žensky uvažováno! Nijorové netuší, že Mogolloni proti nim táhnou. Padneme na ně jako jestřáb na holuby. Nařídil jsem, abyste byli stále dobře hlídáni, advokát i vaše spanilomyslnost. Budete přivázáni ke koním, nebo snad bude zachvácen náčelník divokou myšlenkou zavřít vás do vaší káry, poněvadž jezdit neumíte a zbytečně byste zdržovali pochod, ale ať již tak či jinak, neupláchnete nám. - Vypusťte také z hlavy naději, že by se vašim přátelům podařilo uniknout mne a přijít vám na pomoc. Je to nemožné. Jděte nyní do stanu! Strážcům byl dán rozkaz, aby vás do jitra ze stanu nepouštěli." ., Marta, jak se zdálo, výzvě vyhověla, neboť jsme již nic nezaslechli. Počkali jsme ještě chvíli, pak jsme odrazili od břehu, abychom se plavili dále. Mohl jsem se sice domnívat, že všechny hlídky se shromáždily v táboře na náčelníkovu znamení a že řeka není tedy střežená, ale přesto jsme se plavili hodně daleko pod tábor, takže jsme vystoupili z řeky teprve mimo dosah strážného řetězu. Sundal jsem toboleku z ostrůvku a přesvědčil jsem se, že je úplně suchá. Na cestu jsme dost viděli a rozpoznávali jsme také, kde jsme, neboť nad námi v mírné výšce zářil táborový oheň. Byl nám nyní ukazatelem pravého směru, neboť za ním nás očekával Emery. "Sir," ozval se Dunker, když jsme vedle sebe chvíli kráčeli, "tohle bylo proklatě pěkné dobrodružství. Lépe se nám ani nemohlo dařit." "Tedy jste byl spokojen?" "A jak! Ah - óh! O čem jste s mandlookou lady mluvil jsem neslyšel, protože to bylo šepem, a co je šepem, to je - s čertem, ale master Melton vyžvatlal mi všechno nahlas. To bylo proklatě fraškovité, s jakou jistotou žvanil. A co my vlastně? Přece nepůjdeme spát." "Aspoň silně pochybuji. O tom však nepřísluší rozhodovat jen nám dvěma. Je zcela v pořádku, že jsme se tolik věcí dověděli, ale ze všeho nejvíc mne těší nabitá toboleka. Melton se zakrátko vypraví na lov; neočekávám, že by prohlížel svou brašnu a upozoroval ztrátu. Sám jsem nepovažoval za možné, že bych se tak snadno zmocnil peněz. Aspoň je již postaráno o ty, jimž jmění připadne." "Nevíte ještě, vězí-li skutečně milióny v černé kůžičce?" "Hm! Byl bych strašně zklamán, kdyby to bylo jinak. Jakmile se rozední, přesvědčíme se -" Umlkl jsem, neboť se mi zdálo, jako bych před sebou spatřil tmavou lidskou postavu. Mohl to být některý Mogollon. Ale již jsem zaslechl Vinetův hlas:

"Nechť moji bratři popojdou vpřed. Není zde nepřítel." Držel v ruce mou opakovačku a hovořil: "Moji bratři vešli nahore do vody. Poněvadž pluli po proudu, postupoval jsem s nimi podél břehu a zde jsem na ně čekal. Půjdemě nyní k Emerymu." "Nenarazíme na hlídky?" "Ne. Strážcové se vesměs odebrali do tábora." Emeryho ovšem velice těšilo, když jsme se vrátili se zdravou kůží. Vyždímalí jsme oděvy, navlékli na sebe suché oblečení, nastrkali do kapes, co jsme dříve odložili a vyprávěli při tom, co jsme zažili. Jakmile jsem se zmínil o tobolce, Apač zvažněl: "Můj bratr ji neměl brát," řekl. "Melton ztrátu zpozoruje a pozná, že jsme zde byli." "Jen ať si drobet láme hlavu! Ale snad ještě dnes brašnu nerozevře, snad až zítra nebo jindy. Nač zde potřebuje peníze? A zpozoruje-li ztrátu přece dříve, proč by se měl domnívat, že my jsme zavínili ztrátu? Což ho nemohl okrást některý Mogollon, když nechává tak lehkomyšlně brašnu ve stanu? A kdo ví, jak dlouho se již na peníze nedíval. Uvykl jim. Konečně se také může domýšlet, že mu byly peníze již dříve sebrány, že snad jeho roztomilý otec nebo sličná ženuška udělala tchoře. A i kdyby měl podezření na nás, přece je lépe, jsou-li peníze v našich rukou, než aby byly u něho vydány různému nebezpečí." "Snad uznám pravdu těch slov, až uslyším vše, co se v táboře stalo." Vyprávěl jsem tedy vše, i to, co řekl Jonatán zpěvače. Jakmile jsem skončil, ozval se Apač: "Vinětů považoval toho člověka za většího chytráka, než jak se nyní jeví. Posměšek, to je svůdce, jímž se nemá nikdo dát strhnout k pošetilostem. Vypraví se tedy s padesáti Mogollony, aby nás zajal. Co tomu říká můj bratr?" "Je to hloupost. Předpokládal-li možnost, že jsme zjistili, kam z puebla uprchl a že jsme se za ním pustili, mohl přece rovněž předpokládat, že se tak stalo ihned. V tom případě, poněvadž sem dorazil tak brzy, mohl si pomyslet, že nebudeme daleko za ním. Dopouští se nesmyslné chyby, že se žene nyní proti nám za tmy, když může s jistotou předpokládat, že se s námi mine. Měl vůbec počkat na ráno a především pozorně propátrat okolí." "Správně hovoří můj bratr. A pak, jakmile se rozední, vypraví se Mogollo-nové proti Nijorům. Jsou snad již vyzbrojeni? Výprava měla být podniknuta teprve za tři dny." "K vyzbrojení Indiánů není třeba tolik času jako k vyzbrojení stejného počtu bílých vojáků." "Nechť Old Shatterhand nezapomíná, že je třeba zásobit se nejen zbraněmi, nýbrž i potravou. Jsou Mogollonové dostatečně zásobeni masem? Viděli moji bratři, že by se bylo sušilo maso?" "Nikde jsem nespátřil natažené řemeny nebo provazy." "To je opět chyba, neboť na pochodu a tam, kam směřují, maso nebude." "Není snad v okolí Temného údolí zvěř?" "Bud' vůbec žádná nebo jen skromně. A mají snad bojovníci, kteří co chvíli očekávají příchod nepřátel, tolik času, aby se rozběhli po zvěři a shromážďovali zásoby?" "Máš pravdu. Ale jen ať se dopouštějí Mogollonové chyb - nám to může být jen na prospěch. Tmavé údolí je mému bratru známe?" "Ano." "Jak je odtud daleko?" "Vypraví-li se jezdec zrána a přespi-li noc na pochodu, dorazí tam příštího dne o polednách." "Mně by se však zamlouvalo setrvat zde a osvobodit zajatce, jakmile mužstvo odejde." "Pomyslel můj bratra na následky?" "Ano; je třeba vše rozvážit. Nyní Mogollonové dosud nevědí, kde jsme; později to mohou zjistit." "Tak jest; poslové by se hned pustili za bojovníky se zprávou, co se přihodilo. Ale ještě něco jiného by se mohlo stát: nemohli bychom pak již spoléhat na rychlost svých koní." „Pravda! Lady a její právní přítel by nám překáželi." "Ano. Nemohli bychom dát Nijorům rychlou zprávu a pak - nemohli bychom

se vyhnout Mogolloiim, kteří by ihned po obdržení zprávy vyslali za námi četu pronásledovatelů. Myslí si snad můj bratr, že by se mohlo zajatým v nepřítomnosti bojovného mužstva ublížit?" "Ne. Jejich situace bude povážlivá až po Meltonově návratu." "Mohou tedy klidně počkat v zajetí. Odtamtud nám neutečou a jsou tam ve větším bezpečí, než kdybychom je vlekli těmito krajinami a snad museli bránit proti přesile nepřátel." "Pojedeme k Nijorum. abychom jim přispěli proti nájezdu Mogollonů. Bu- dou-li tyto poražení, donutíme je. aby nám vydali nejen bílou lady s advokátem, nýbrž i Meltona." "Dobrá. Kdy se vypravíme?" "Jakmile Melton se svou četou vyrazí. Kdybychom se hnuli dříve, mohli by narazit na naši stopu a pátrat po nás." "Pojedeme jiným směrem -" "Mohli bychom, ale není snad lépe, zůstaneme-li. abychom se přesvědčili, že

se četa padesáti bojovníků vypravila a že je Melton s nimi?" "Jsem úplně přesvědčen, že s nimi bude. Kdybychom se vypravili až po nich, byli bychom nuceni za nimi také zůstat, což by nás velice zdrželo, neboť Mogollonové nepojedou tak rychle jako bychom jeli my, kdybychom chtěli Nijo-ry na nebezpečí upozornit. Navrhují proto, abychom toto místo opustili anebo setrvali jen proto, abychom zajatce osvobodili, jestliže se bojovné mužstvo za svítání vypraví z tábora." "Můj bratr Old Shatterhand má pravdu. Co tomu říká bratr Emery?" "Hned pryč!" odpověděl rozhodně Brit. "Peníze máme a nyní ještě lap-nout milého Jonathaii. Zajatci nebudou zatím snášet žádné příkoří. Budou-li Mogolloni přemoženi, donutíme je, aby nám je vydali, a kdyby snad náhodou bitka dopadla v náš neprospěch, můžeme se vždy ještě tajně vrátit, abychom napravili, co jsme nyní zanedbali." Pak byl také tázan Dunker. Starý stopař souhlasil, podotkl však zcela důvodně: "Nezapomínejme na ty rudochy, kteří byli vysláni, aby mne pronásledovali." "Oni se dosud nevrátili?" tázal se udiveně Emery. "Nevím, ale spíše bych odpověděl záporně. Pokud bylo denní světlo, hnali se po mé stopě a jistě také dorazili ještě za dne k prameni, kde jsme se setkali. Zde

jistě zpozorovali, že jsem se s vámi setkal a společně s vámi zamířil k Bílým skalám. S touto zprávou se vrátí do tábora, a jakou pozornost vzbudí, můžete si vypočítat na prstech."

"Tu zprávu vůbec nedonesou," ozval jsem se. "Pozorujte povětrí, master Dunker! Již asi čtvrt hodiny fičí fítr a mlha již počíná houstnout do kapek. Mimoto uvažte, že jsme se od pramene pustili, když se již šerilo. Do té doby tam pronásledovatelé nebyli, a než tam dorazili, nastala noc. Aby neztratili vaše stopy, zůstali tam, kde je noc překvapila a jestliže se dopustili té chyby, že přece došli až k prameni - proto snad, že vás tam chtěli dopadnout, neboť tam je napajedlo pro koně - nemohli již vypožorovat naše stopy. Také nemyslím, že by tam zapálili oheň. Mimoto nezapomeňte, že kůň, na němž jste jim ujel, byl nejrychlejší ze všech běhounů v tábořišti, jak se alespoň domýšlím, takže si jistě řekli, že je nemožné vás dohonit. Vyplývá z toho dvojí: buď obrátili a jsou již dávno v táboře nebo jsou

dosud na cestě za vaší stopou a táboří v širém poli, aby se zítra s nepořízenou vrátili, protože zatím děšť vaši stopu dokonale zahladí." "Well, uznávám, sir." "Myslím tedy, že vaši námitku můžeme pustit se zřetele." „Je to tak, jak praví Old Shatterhand," přivukoval mi Vinetů. „Za čtvrt hodiny se spustí prudký déšť, který zahladí také stopy, které jsme nadělali zde. Můžeme klidně vsednout na koně." "A povede nás Vinetů takovým způsobem, aby se nám Mogollonové nedostali do zad?" „Ano. Pojedou stejnou cestou, kudy jsme včera jeli až k prameni. Budeme-li se držet více vpravo, nezpozorují nás." Apač tedy navrhoval, abychom jeli tak, že by byla naše cesta s Mogollony rovnoběžná a podle toho jsme se také vsledku zachovali. Byla asi druhá hodina po půlnoci, když jsme usedli do sedel. Jízda sama nám ovšem příjemná nebyla, neboť vítr mohutněl a brzy přšlo tak silně, že jsme zakrátko promokli na kůži. Mně a Dunkerovi byla tato okolnost lhostejná, neboť jsme se dosud neosušili z první lázně, a dál než na kůži nevníká ani nejsilnější liják.

Kapitola sedmá ZACHRÁNĚNÉ MILIÓNY Žádali jsme opravdu hodně od našich koní, když jsme podnikali tuto jízdu, ale jejich pánům se nedařilo o nic lépe. Zvířata si odpočinula aspoň v pueblu a také cestou měla své chvílky oddechu, kdežto my sami jsme sotva zamhouřili oči. V pueblu jsme nespali vůbec a za noční vichřice na planině u skály, kde nás chtěla Judit se svými Yumy přepadnout, jsme spali pramálo, poslední noci jsme nespali vůbec a v nynějším chvatu bylo opět pochybné, zda se vůbec budeme moci uložit k odpočinku. Déšť, jako každá věc na světě, má své nepříjemné, ale i prospěšné stránky. Zmáčel nás důkladně, udržoval však naše koně svěží. My jezdci jsme byli ovšem osvěženi až příliš. Může-li mít povětrí značný vliv na pecivála, že je při pěkném počasí v růžové náladě, při špatném pak je rozladěný, lze si domyslet, že i lidé, kteří si v pustině zvykli na trampoty a svízele, mohou také vlivem počasí poněkud utrpět na náladě. Jeli jsme zamlkle a mrzutě za Apačem, který přes všechnen déšť, při němž za noční tmy nebylo vidět na pět kroků, se ani jedenkrát nezastavil, aby se orientoval. Já sám bych byl asi velmi dlouho a marně přemýšlel, kdybych se byl chtěl rozpomenout, že se někdy zmýlil, tvrdil-li, že krajinu zná; a takových krajin, které by neznal, bylo zase v severní Americe tuze málo. Jakmile se rozednilo, měli jsme pohoří za zády a před sebou prérii. Vinetů ukazoval k východu a pravil: "Tam tím směrem, půl hodiny jízdy odtud, je cesta, kterou jsme jeli včera, než jsme se setkali s naším bratrem Dunkerem. Nyní se vyjasnilo. Můžeme jet rychleji." Pobídlí jsme koně a jeli jsme pak rychlostí čtyř tisíc sáhů v hodině. Vítr se k našemu potěšení v průběhu dopoledne utišil a také přestalo pršet; mračna zřídla, trhala se, a boží slunce je konečně rozptýlilo docela. Teplo na nás účinkovalo blahodárně; déšť vykonal svou povinnost tím, že zahladil naše stopy. Dařilo se tedy vše podle našeho přání. Chybělo ještě mnoho do poledne, když Vinetů znovu ukázal k východu. "Na hodinu jízdy tímto směrem se prostírá les, na jehož okraji jsme se sešli s náčelníkem Nijorů. Moji bratři mně dají za pravdu, že jsme jeli velmi rychle." Jak se zdálo, šířil se les jižním směrem, neboť jsme jej vbrzku spatřili před sebou. Vjeli jsme do jeho stínu a zadrželi k polednímu koně téměř již na jeho protilehlém konci. Popřáli jsme koním dvě hodiny oddechu a k pastvě, a pak jsme pokračovali v jízdě, nikoli však přímým směrem jako dosud. Vinetů zabočil k jihovýchodu. Na náš dotaz odpovídal: "Dostali jsme se značně kupředu a musíme se obávat, že by Mogollono-vé dnes narazili na naši stopu, proto jsem zabočil k cestě, po níž nezbytně potáhnou proti Nijorům a bude tedy výhodné, jestliže moji bratři tuto cestu poznají." Mluví-li za takových okolností o "cestě", nesmí si ovšem nikdo představovat stezku, pěšinu, úvoz nebo silnici. Je to, řekl bych zkrátka, řada nejschůdnějších míst v divokém horstvu, pusté planině nebo prérii, kde je především nutno pátrat aspoň jednou denně po prameni, neboť žízeň je největší překážkou při cestování. Dorazili jsme na zvýšenou štěpní planinu, kde bylo mnoho písku a šterku, ale málo trávy. Občas jsme dojeli k návrší, které bylo třeba objet; skutečné hory nebylo však vidět, ačkoli jsme měli za sebou na severozápad Mogollonské pohoří a na severovýchod Sierru Blanku. Aniž jsme to valně pozorovali, postupovali jsme z hor do roviny k oblasti hořejšího toku řeky Gily, ale nikde jsme nedostihli její řečiště. Teprve k večeru ukázala prérie podstatné známky, že dorazíme do vlhčí krajiny. Brzy nato jsme spatřili jednotlivá křoviska, kterých přibývalo, až se již tvořily obsáhlé houštiny; pak jsme spatřili na úpatí mírného návrší pramen a zanedlouho jsme dosáhli místa, které by se bylo velmi dobře hodilo k táboření. "Bratři," ozval se Emery, "nebylo by dobře zde zastavit?" "Ne," odpověděl Vinetů. "Mohli bychom napojit koně." "Tomu se Vinetů nehodlá vzpírat, ale pak pojedeme dále, abychom ještě před úplným setměním projeli lesem, který vidíte tam na jihu před sebou - uff! Z koní!" Poněvadž hovořil o lese na jihu, upěl v tu stranu pohled, právě jako my - a vtom jsme spatřili pět jezdců, kteří směřovali přímo k místu, kde jsme stáli. Dosud nás asi nezpозorovali, poněvadž byli příliš vzdálení a protože jsme byli zakryti houštinami, které obklopovaly pramen. Seskočili jsme z koní a chopili se pušek. Očekávali jsme je ukrytí v houštinách. Jezdci měli dobré koně, za sedlem jim visely měšce potravin, ale pušky neměli. "Zvědové," pravil jsme. "Nijorové," podotkl souhlasně Vinetů. "Nemají barvy, ale k jinému kmeni náležet nemohou. Jsou našimi přáteli, ale povinnost nám velí, dát jim poučení." Měl pravdu. Zvědové si mají počínat opatrně, ale tito? I když již přijeli docela blízko, nezpозorovali nás a nedbali, že by vůbec mohli být nějakí lidé u pramene. A i když nás nemohli vidět, mohli si aspoň všimnout podstatné známky blízkosti lidí. Jeli jsme sem po mírném, krátkou trávou porostlém svahu, v němž mohlo bystré oko při denním světle dobře pozorovat tmavý pruh, vyšlapaný kopyty našich koní. A tito zvědové sem přicházeli tak bezstarostně, jako by se procházeli z nudy v nejbližším a nejbezpečnějším okolí svých vigvamů! Když se přiblížili k houštinám asi na dvacet kroků, prostrčili jsme keři hlavně pušek, a Vinetů zvolal v nářečí Mogollonském: "Stát! Ani krok vpřed, ani vzad nebo střelíme!" Indiáni zarazili koně a bezradně se dívali do křovin. "Kdo se z vás odváží obrátit koně, bude střelen první," hrozil Vinetů, "seskočte a odhodte nože!" Viděli hlavně našich pušek - prostrčil jsem obě - a jeden z nich se tázal: "Kdo se vlastně ukrývá zbaběle za křovisky?" "Jsme bojovníci Mogollonů. O naši statečnosti se brzy přesvědčíte. Máme dobré pušky. Jste ztraceni, neumíte-li poslechnout. Nemůžete ani postoupit ani ustoupit, naše kule vás všude zasáhnou." "Uff! Velký Manitou na nás zanevřel! Dopustil, abychom upadli do zajetí Mogollonů, ale naši bratři nás vysvobodí anebo pomstí naši smrt." Mluvíci Nijorů seskočil se sedla, vytasil nůž a MRStil jím vztekla k houštině; druzí se řídili podle něho a zachovali se stejně. Nyní stáli před koňmi a vyčkávali odevzdaně, co vlastně skrytý nepřítel proti nim podnikne. Z houštiny vystoupil Vinetů, urostlý jako bůh války. Držel pušku skloněnou k zemi, vztyčil hlavu a přísně se tázal:

"Možno zvat bojovníky nezkušené muže, kteří tak slepě vbíhají do náruče smrti? Lze jich vůbec použít pro výzvědnou službu?" "Uff!" vykřikl jeden z Nijorů. "To je Vinetů, velký náčelník Apačů!" "Bylo vám uloženo vyzvědět, co podnikají Mogollonové, a vy jste zamkli oči a jedete slepě." "Víme, že Mogollonové proti nám vytáhnou teprve za tři dny."

"A toto vědomí je snad důvodem vaší slepoty? I když dosud nemohou být v těchto místech zástupy Mogollonů, přece si můžete pomyslet, že také vypravili zvědy. Jednáte jako chlapci, jimž se dosud nedostalo bojovnícké školy. Kdybychom vskutku byli nepřáteli vašeho kmene, nikdy byste se nebyli vrátili k svým rodinám. Postříleli bychom vás nebo donutili jít s námi, abyste zemřeli na kulech." "Ať nás náš velký bratr usmrtí. Smrt bude lepší než jeho slova." To ovšem nebyla fráze, nýbrž vážná řeč. Být dopaden a pokárán Vinne-touem, daleko široko věhlasným bojovníkem, při takové nedbalosti na výzvědách - to byla strašná hanba! Ubožáci se neodvážili ani pozvednout oči, takže se i přísný Apač nad nimi slitoval. "Vinetů není vaším náčelníkem," prohodil mírněji, "a nepřísluší mu právo vytýkat vám vaše jednání. Upozorňuje vás jen na to, že i v míru, ano, i v blízkosti domácích stanů se bojovníkům sluší, aby měli oči otevřeny. Kdo vás vypravil na zvědy?" "Rychlý Šíp, náš válečný náčelník." "Přivedl někoho do stanu?" "Mladého bělocha, který je náčelníkem krásných zvuků a starého bělocha v poutech. Ten je přísně střežen bojovníky." "Je vám známo, kdo mu ty bělochy odevzdal?" "Ano." "Tedy také víte, kdo je se mnou v těchto křovinách?" "Old Shatterhand a ještě jeden statečný bílý bojovník." "Dobře jsi řekl. A mimoto se k nám přidružil ještě jeden bojovník bílé pleti, který umí vypátrat i nejskrytější stopy. Zvedněte nože a přijďte s koňmi k pramenu." Indiáni tomuto pokynu vyhověli. Spatřili nás, pozdravili uctivým pokynem ruky a hlavy a čekali, jak je přivítáme. Byli zahanbeni, proto jsem uznal za dobré je povzbudit. Podal jsem všem ruku a uvítal je: "Moji bratři nám budete vítáni; ať se k nám posadí a povědí, jakých pokynů se jim dostalo od jejich statečného a moudrého náčelníka, Rychlého Šípu." Moje přátelské oslovení je povzbudilo. Uvolnili koním uzdy, pustili je na pastvu, a mluvčí rudochů odpovídal za všechny: "Naše oči spatřují nejslavnější lovec a bojovníky, jejichž sláva se rozléhá po horách a savanách. Nesmíme sedět po jejich boku, ale ať nám dovolí posadit se od nich opodál, abychom jim mohli hledět do tváří a slyšet moudrost jejich hlasů." "Moji bratři budou brzy stejně proslulí udatností a moudrostí; proto nyní usednou pokojně mezi námi, jinak bychom měli zato, že nás považují za své nepřátele."

Nyní se ovšem již nezdráhali. Usedli jsme u pramene a rudochi se posadili proti nám. Vinetů opakoval mou otázku, pokud se týkalo rozkazu jejich náčelníka, a rudoch vysvětloval: "Rychlý Šíp nám nedal podrobné rozkazy. Měli jsme jen jet k Bílým skalám anebo, kdybychom tam již Mogollony nezastihli, vypátrat jejich pohyby, táboření a přípravy k výpadu, pak jsme meň o tom podat bezpečné zprávy."

"Měli jste tedy za každých okolností setrvat poblíž Mogollonů?" "Ano - a jeden z nás měl vždy být vyslán se zprávou, takže čím blíže by postoupili Mogollonové k Tmavému údolí, tím méně by nás bylo zůstalo po- hromadě."

"Vaši poslové by ovšem byli také chvátili jen k Tmavému údolí, nikoli do vigvamů?" "Ano. Neboť tam náčelník čeká." "S kolika bojovníky?" "Jeho zástupy nejsou dosud četné. Naši bojovníci se rozjeli na lov, aby výpravu zásobili masem, jiní pak opravují svou válečnou výzbroj a medicíny. Rychlý šíp pravil, že naši slavní spojenci k nám přitřhnou a budou bojovat s námi." Poněvadž na mne při tom tázavě pohlížel, odpovídal jsem: "Ano, jsme na pochodu k synům Nijorů. Chtěli jsme vám podat zprávy a zároveň vám propůjčit své ruce a hlavy, neboť jsme vykouřili s Rychlým Šípem dýmku přátelství. Poněvadž jsme vás však zastihli zde, není třeba, abychom došli až Tmavého údolí. Jeden z vás se může vrátit, aby oznámil náčelníkovi, co jsme mu sami chtěli říci. Sami se nyní obrátíme na sever, abychom vyslídili Mogollony a vyzvěděli jejich záměry. Kolik bojovníků má váš kmen celkem?" "Desetkrát deset čtyři." "Jestliže mne oko neklamalo, nedosáhnou Mogollonové tohoto počtu. Ne- znám Tmavé údolí, kde na ně vyčkáváte v záloze, myslím však, že když zvolil náčelník toto místo k srážce, že zajisté se mu hodí." "Místo je velmi vhodné, nikoli však za nynějších okolností," ozval se Vin- netou. "Mogollonové se tam hodlají pevně usadit, a proto vyšlou zvědy, aby propátrali krajinu. Proto by bylo lépe přepadnout je již dříve a blíže, dokud nebudou předvídat srážku s Nijory." "A znáš podobné vhodné místo?" "Znám. Jmenuje se Rovina kaňonu a je před Tmavým údolím asi na dvě hodiny jízdy. Rovina je trojhran, jehož půdu tvoří pevná, hladká skála. Na jedné straně hraničí s hlubokým kaňonem, jehož stěny jsou tak srázné, že se nedají slézt. Při druhé straně vystupuje skalní stěna, příkrá jako zeď vysokého kamenného vigvamů bělochů. Je možno po ní sice šplhat, ne však jezdit na koni. Kdo se dostane na rovinu, má vedle sebe napravo kaňon, před sebou příkrý skalní sráz a nalevo třetí stranu trojhranu, kterou tvoří pahrbek, porostlý lesem, jehož okraj je vroubený hustými křovisky. Kdo by chtěl sestoupit z roviny do kaňonu, musí dojet až k soutěsce, kde se skalní stěna sklání nad kaňonem. Jen touto soutěskou je možno se dostat do Tmavého údolí. Moji bratři uznají, že se to místo výborně hodí k rozestavení zálohy i k obklíčení nepřítele." "Souhlasím," pravil jsem. "Neznám ani Rovinu kaňonu ani Tmavé údolí, doporučuje-li však můj rudý bratr Rovinu, jsem přesvědčen, že je vhodnějším

místem než údolí. Jaký návrh podává Vinetů se zřetelem k tomu, jak máme postupovat?" "Jeden z nijorských bojovníků, kteří tu s námi sedí, se vrátí k náčelníkovi, aby mu řekl, že je nutno Mogollony napadnout nikoli v Tmavém údolí, nýbrž v Rovině kaňonu. Náčelník sebere bojovné mužstvo a rozloží je v rovině, a to tak, aby jich se polovina uložila v lese nalevo, druhá polovina se rozestavila do úkrytů za skaliska při srázu." "Potom nemohou Nijorové koňmo -" "Nemohou. Jejich koně zůstanou v Tmavém údolí pod stráží několika mužů. Ostatní vystoupí do Roviny a rozloží se: sto padesát za skaliska, sto padesát v lese. Počet stačí. Pak mají Mogollonové, jakmile z této strany dosáhnou Roviny, nalevo nepřítele, před sebou nepřítele a napravo hlubokou propast." "Výborně! Kupředu nemohou, ale což kdyby se

obrátili?" "Za sebou budou mít roklinu, žlab, kudy jen s námahou proniknou z prerie k Rovině." "Mohou-li však tudy k Rovině, proč by nemohli odtamtud?" "Protože nemohou," pronesl Vínětů zkrátka. "Ale proč?" tázal jsem se celý zaražený. "Proč se ptá můj bratr? Nemůže to uhodnout?" Rozbřesklo se mi! Sto padesát pod skálou, sto padesát v lese, to je tři sta. Nijorové však měli čtyři sta bojovníků. Co bude dělat tato stovka mužů? "Ano, už vím, co Vínětů zamýšlí," pravil jsem. "Dosud se náčelník zmínil jen o třech stech bojovníků, takže zbývá ještě sto. Tato čtvrtá stovka se jistě ukrývá v úžlabině a sevře ji, aby Mogollonové nemohli ustoupit." "Můj bratr sice uhodl, ale myslí snad, že se může takové množství bojovníků před příchodem zvědě ukrýt na podobném místě?" "Pravda. Jejich stopy byly by příliš zřetelné. Ledaže bychom té setnině veleli sami -" "To právě je mým úmyslem. Nyní se vrátíme, abychom Mogollony pozorovali, a vzkážeme Rychlému Šípů, aby nám poslal sto mužů na koních. Stačí i devadesát, osmdesát jezdců. Můžeme jejich sílu s velikou výhodou použít."

"Souhlasím. Nesmějí se však za námi pustit tudy, kudy potáhnou Mogollo- nové, neboť by na ně mohli znenadání vrazit, utrpět ztráty a při nejmenším se prozradit." "Správně mluví můj bratr. Půjdou jinou cestou." "Třeba také udat místo, kde se s námi setkají." "To místo je známé," pravil klidně Apač a tázal se Nijorů: "Je mým rudým bratrům známo místo Pinnu-Tota?" "Úplně," odpověděl jejich mluvčí, "Pinnu-Tota je hora, po které se vinou vzhůru mnohé klikaté stezky, jako by tudy prolézali hadi. Proto se nazývá Hadí hora."

"Nuže, tam at' odešle Rychlý Šíp asi sto bojovníků a to hned, jakmile mu náš posel vyřídí zprávu. Rozuměli moji bratři všemu, o čem jsme se radili?" "Všemu." "At' tedy zvolí posla, který vsedne na koně a vrátí se k náčelníkovi." Poněvadž se zdálo, že Vínětů nic více už Rychlému Šípů nevzkáže, znal jsem za dobré doplnit tento vzkaz: "Kdokoliv se vypraví s poselstvím, vyřídí ještě toto," pravil jsem Nijorům. "Mogollonové již vyrazili a nezbývá proto mnoho času k opravám zbroje a k zásobování. Přichvátáme k Rovině za nimi, jakmile se spojíme s vašimi bojovníky u Hadí hory a jakmile Mogollonové vniknou do rokle pod Rovinou, zavěme jim ústup. Jak se jmenuje místo, kde jsme nyní?" "Pramen Stínů." "Pověz tedy náčelníkovi, že jsme se s vámi setkali u Prameny Stínů, aby mohl správně vypočítat dobu. Zároveň připomínám, aby zajatého, kterého jsem mu odevzdal, nařídil přísně střežit. Kdyby unikl, museli bychom se velmi namáhat, abychom ho znovu dopadli. A jak daleko je odtud k Hadí hoře?" "Naši koně nás tam po náležitém odpočinku donesou za tři hodiny," pravil Vínětů. "A směr?" "Na severovýchod." "A my přijíždíme ze severozápadu. Podle toho je Hadí hora v přímé směru k pueblu, od něhož jsme přijeli." "Ovšem." "A Jonatán Melton se hodlá vypravit se svými padesáti jezdci právě tím směrem, aby nás zajal. Hm! Cosi mne při tom napadá. Jak daleko je odtud k Tmavému údolí, kde je nyní Rychlý Šíp?" "Pět, spíše však šest hodin jízdy." "Vypravme se k Hadí hoře ihned. Za šest hodin nejdéle jistě dorazí posel k náčelníkovi! Hodinu počítám na vybraní pomocné setniny až do chvíle jejího odjezdu; za třináct hodin mohou určitě dorazit sem, k Prameni Stínů, a za další tři hodiny k Hadí hoře." "Jízda, nejsou-li koně unavení, může trvat jen čtrnáct hodin. Ale proč má Old Shatterhand takový spěch?" tázal se Vínětů. "Poněvadž je možné, že Jonatána Meltona chytíme i s jeho padesáti jezdci." "Pak bychom za ním museli až do puebla," namítl Emery. "Proč? Myslíš, že se rozběhne tak daleko?" "Jistě! Chce nás přece zajmout; jede nám vstříc a poněvadž se s námi nesetká, zabloudí až k pueblu, kde se doví, že jsme již dávno pryč. Než se

obráti a vrátí, budeme s Mogollony hotovi a na něho si pak počiháme." "Ah! - Zapomněl jsi již na krásnou indiánskou královnu?" „Na madame Judit? - Hm! Ta se již asi také protahuje v pueblu a maže si klouby lihem." "Nevěřím. Spíše mám zato, že oblažila svou návštěvou Bílé skály." "Myslíš, že se shledala se svým komonstvem?" "Zajisté! Jejím úmyslem přece bylo setkat se s Meltonem co nejdříve. Považ! Co kdyby ho přece napadlo utéci s milióny i ji! Kdepak by sebrala podobného kavalíra? Hnala se za ním hned, jakmile jsme opustili pueblo, na cestě jsme ji trochu zdrželi a měla tedy o důvod víc si pospíšet. Za prvé již urazila značný kus cesty, takže zpáteční pochod by byl právě tak daleký, za druhé ji pobízí kupředu touha po Jonatánovi a jeho miliónech a za třetí ví, že mu chceme šlápnout na krk. Má tedy o něho několikerou starost a chce mu dát při nejmenším výstrahu. To jsou důvody tak závažné, že jistě v jízdě pokračovala." "At' pokračuje - co dál?" "Setká se s Meltonem a poví mu, že jsme se už také vypravili k Bílým skalám. Melton ovšem honem obrátí a požene se, aby to oznámil Mogollonům, kteří zatím od Bílých skal již také odtáhli. Dáš mi již za pravdu?" "Ještě nevím. Pokračuj!" "Jsou-li mé úsudky správné, setká se Melton s námi dříve, než dohoní Mogollony. Budou-li zatím s námi nijorští bojovníci, dopadneme ho snadno i s jeho padesáti Mogollony. V tom případě získáme dvojí výhodu: Meltona máme v chládku a zároveň zeslabíme mogollonskou armádu o zadní voj." "To zní náramně krásně, ale přece pochybuji, jsou-li to vesměs výhody pro nás, jak tvrdíš. Zajmeme-li padesát Mogollonů, nezeslabíme jen nepřítele, nýbrž i sebe, poněvadž část mužstva musíme zanechat u zajatých." "Připouštím - a co dále?" "A jaká výhoda pro nás vznikne, lapneme-li Jonatána o den dříve? Nechá- me-li ho běžet ještě zítra, přizene se za Mogollony na Rovinu a tam ho sevřeme s ostatními. To je přece lepší než když ho budeme stíhat po horách a kopcích, zbytečně se při tom plahočit a vyčerpávat střežením zajatých." "Povídáš věci, které mají patu i hlavu, ale nemůžeš mně zaručit, zdali tento zrádce, jakmile bude mít u sebe svou Judit, která se na něho lepí jako klíště,

dorazí také na Rovinu za Mogollony. Co když nechá Mogollonské na holičkách a uteče jim? Tolikrát nám již unikl, že bych ho nejraději polapil co možno nejdříve. A kdyby ho vskutku napadlo - přece víš, jak se nás bojí - aby nechal Mogollony osudu a postaral se o své vlastní bezpečí, kde ho budeš hledat, a jak se ho zmocníš?" "Tolik však přece připustíš, že se tím oslabujeme." "Ne tak, jak se domníváš. Sto zajatců lze přece střežit třiceti lidmi. Zbývá nám stále ještě sedmdesát -" "To stačí?" "Aby ne! Muži! Příteli! Pane! Stačí úplně! Nám přece nezbývá vykonat víc, než zavřít Mogollonům zadní dvířka před nosem, jakmile se vydrápou na

Rovinu. Takový žlab nebývá širší než co by vedle sebe proklouzli dva jezdcí a i kdyby byl dvojnásob široký, lze jej zatarasit hrstkou lidí ozbrojených puškami, takže ostatní ani nepřijdou ke střelbě. Neznám sice ani polohu, ani rozlohu, ale podle Vinetůva popisu si troufám úvoz nebo rokli nebo žlab - ať to vyhlíží jakkoliv - s tuctem Nijorů bránit proti celé armádě Mogollonů. O nějakém oslabení se nedá mnoho mluvit." "Aby tě ďábel!" - bručel Angličan a dobrácky se pochechtával. "Můj bratr Shatterhand mluvil správně," hájil mne Vinetů, "pojedeme hned k Hadí hoře a bojovníci Nijorů si pospíší, aby tam dorazili záhy za námi. Snad ještě vypravíme cestou nového posla k Rychlému Šípů, kdyby to bylo třeba, ale žádáme ho, aby se v každém případě řídil naším přáním. Howgh!" Strašlivé "howgh!" jen doznělo na rtech Apačových a již jeden z Nijorů vyletěl na koně jako šíp a ten tam! Jeho druzi nás ubezpečili, že správně vyřídí naše vzkazy.

Snad se zdá čtenáři podivné, že dosud nepadla zmínka o tobolce, kterou jsem "nalezl" v Meltonově stanu. Byl jsem ovšem nadmíru zvědavý, čím je tak nabitá - proč bych se k té lidské slabosti nepřiznal? - ale přičilo se mi ukojit tuto zvědavost v nepřítomnosti oprávněných dědiců, o nichž jsme věděli, kde jsou. Moji druzi byli asi - až na Vinetů - stejně tak zvědaví, ale mlčeli celý den, nejspíš z podobných důvodů jako já. Nyní však, když jsme napojili koně a povečeřeli, ozval se starý stopař:

"A - sir - proklátá věc! Na vše myslíte, o vše se staráte, ale na hlavní věc jste zapomněl!" A zadíval se na mne při tom tak ztrnule, že mne opravdu uvedl do rozpaků. "Nač?" ozval jsem se a rychle spokl sousto, které by mně bylo leknutím skoro uvízlo v krku. "Na tobolku! Na těch několik znamenitých miliónek. Přece by bylo radno podívat se, nejsou-li tam uložena ještěřčí vajíčka nebo jed na myši." "Na obsahu cizí tobolky nám příliš nezáleží." "Správně, a také se mi nesbíhají sliny v ústech, pomyslí-li na cizí peníze. To už je starostí dědiců, jak je hodlají rozkutálet, ale snad také smíme být proklaté trochu zvědaví na to, zdali jste nepodstoupil studenou lázeň pro - zajíce v pytli. Melton mohl svou sbírku zajímavých pohlednic uložit také jinde." "Hm! Tu možnost nelze ovšem popírat." "Obdivuji váš ostrovtip! Uznáváte-li však tu možnost, připouštíte také nutnost aspoň se přesvědčit, nechýl-li jste za ocas starou krysu. Přece nám nenamluvíte, že je lhostejné, odevzdáte-li krásné lady milióny nebo pecky." "Ano, ano - ale rád bych řekl pravým dědicům upřímně a podle pravdy, že jsem tobolku neotevřel." "Nesmysl, sir, obrovský nesmysl! Nevyrábějme na divokém Západě předpo- topní spartánskou politiku. Považovali by nás snad MRS Vernerová a master Vogel za podvodníky a krysaře? Jednejte moudře a podívejte se! Mám-li v kapse ořech, je rozumné, abych zjistil, má-li v sobě jádro nebo červa. - A což - popadl-li jste skutečně nepravé pouzdro? Jakou škodu tím natropíte, jakou blamáž sobě a radost zlodějovi, až se přesvědčí, že jste hmatl - vedle. Podle mého rozumu je přece slušné vědět, proč se vlastně plahočíte! Chcete snad předvádět nějaké právnícké frášky a naparovat se divadelními ctnostmi jen proto, abyste se někdy mohl posluchačům pochlubit, jakým jste byl ohromným poctivcem, a zatím vám třeba utíkají milióny s padesáti Mogollony přes hory a doly. A jestliže nakrásně odevzdáte tobolku neotevřenou do zarůžově- lých prstíků mandlooké lady a ona v nich najde vystřižené inzeráty amerických mastiček, nevím, nevím, drahý sir, jak se na vás pověstné mandlové oči zadívají! Nechtěl bych pak vězet ve vaši kůži, kterou jste nasazoval právě pro ty hamízní milióny tolikerému dešti vodních kapek i olověných pecek. - Co tomu říká bratr Vinetů?" lišácky dodával. Vinetů mávl lhostejně rukou. Jemu byly milióny něčím tak vedlejším, že ani neuznal starého scouta za hodná odpovědi. Ale stopař měl přece jen pravdu, a na můj tázavý pohled pokývl Emery hlavou, což jsem mohl považovat za souhlas s mým nebo Dunkerovým náhledem. Z toho bylo patrné, že nikdo z nás o cizí milióny nestál, ale jinak jsme všichni uznávali jejich cenu. Vytáhl jsem tobolku a rozevřel ji. Byl to jakýsi druh kožené "tahací harmo- niky", jakou u nás nosívali koňari, dobytkaři, číšníci a vůbec lidé, kteří vyplácejí nebo přijímají větší sumy hotových peněz. Měla spoustu přihrádek - k chvále amerického zboží dlužno podotknout: vesměs navrch i vespod kožených - a v každé přihrádce byla kožená obálka s koženou svorkou. Vytáhl jsem svorky jednotlivých obálek a spatřil hrůzu různých bankovek a státovek vyříděných

podle jednotlivých států i spoustu jiných cenných papírů vysokých číslic. Byly zde obrázky "blahobytu" anglického, francouzského, amerického, německého, ruského, dlužní úpisy rakouské, italské, holandské, španělské - zkrátka - člověk se mohl s tou koženou tobolkou pustit do celého světa. Bylo to jmění, jaké se dostane zřídka kdy komukoliv najednou do rukou, leda snad bankovním po- kladníkům, jimž ovšem nenáleží. Byl bych blázen, abych se s tím byl počítal. Zasunul jsem svorky, nacípal obálky do přihrádek a tobolku vložil do kapsy. "AU devils!" vykřikl Dunker, "za tento pakátylek by byl kvadrilion mintjule-pů. Škoda, že nebožtík starý Hunter nebyl také strýcem syna mého poctivého tatíka! Máte pravdu, sir, že se s tím nepočítáte. Dědic by byl také blázen, kdyby počítal. Zbytečně by se zdržoval od utrácení." "Je docela jasné, že jsme nehmátli vedle, příteli," pravil jsem vesele. "Ať si to přepočítají dědicové sami." "Tak jest, sir. Ale rád bych, ohromně rád bych věděl, kolik těch miliónů tam asi je." "Proč byste to rád věděl?" "Abych to věděl; abych se nemusel tázat krásné lady, mnoho-li milionářů se bude ucházet o její ruku. Povězte mi to sám." "Nevím, ale myslím - asi tak patnáct -" "Patnáct!" zahromoval starý chlap, spráskl jako ve svrchovaném úžasu ruce nad hlavou, luskl prsty, prohnul pravý palec, přiložil k němu levý ukazováček a jako by chtěl rozluštit těžkou matematickou záhadu, prohodil bručivě: "Jsme zde zrovna čtyři! Kdyby jich tam bylo šestnáct, bylo by tam o jeden víc!" Kromě peněz jsem zahlédl v tobolce i svazek jiných papírů, patrně dopisů, ale ten nález jsem zamlčel, obávaje se nového výbuchu Dunkerovy zvědavosti. Ten chlapík uměl dodat nejvážnější záležitosti kratochvilný nádech a já neměl náladu na předvádění kabaretu. Opustili jsme s Indiány Pramen Stínů a pustili se na severovýchod. Vinne- tou se zase ujal velení. O povaze krajiny, kterou jsme bystře projeli, nelze nic pozoruhodného říci. Setmělo se, nastala noc, ale Vinetů, bystrozraký jako ve dne, neuhnul od přímého směru ani napravo ani nalevo. Později se nebe vyjasnilo, propustilo hvězdičky a vzduch se vyčistil, takže se náš obzor značně rozšířil. Po třech hodinách jízdy jsme

před sebou spatřili vysoký, stále vzrůstající útvar. "Vím, co se nyní stane," pronesl starý Dunker bručivě. "Vinětů se ohlédne, abychom se mu ve tmě nerozutekli a řekne, že nám Hadí hora říká: "pěkně vítám, gent's!" "To je Hadí hora," pravil v té chvíli Vinětů a mávl rukou před sebe. "Uhodl jsem," dodal chladně Dunker, "doba souhlasí." Zabočili jsme podél východního nízkého výběžku hory, dorazili k úpatí její severní stěny a měli jsme nyní horu s lesnatým svahem po levé ruce. Les vysílal odtud do roviny zcela podle povahy půdy různé výběžky, které jsme museli objíždět, abychom dorazili k prameni. Právě vyřkl Vinětů poznámku, že jsme již blízko pramene - ale vtom už zarazil koně. "Ticho!" šeptal. Naklonili jsme se v sedlech a přiložili koním ploché dlaně na tlamy, aby nefuněli. "Co se děje?" tázal jsem se. "Viděl jsi -?" "Nic. Ale cítil jsem." Vtáhl do sebe nosem doušek vzduchu a pravil: "Oheň!" "Směrem?" "Přímě před námi. Patrně u pramene. Moji bratři necht' počkají." Sestoupil a podal mi otěže svého koně. "Je pramen tak blízko, že by bylo funění našich koní slyšitelné?" "Bystrý sluch by to mohl slyšet. Obraťte a jeďte několik minut zpět!" Pak zmizel jako duch v houštině, kterou jsme právě chtěli objet. Vrátili jsme se a zastavili jsme koně, když jsme měli dojem, že jsme se dostatečně vzdálili z doslechu a trvalo značnou chvíli, než se Vinětů zase vynořil ze tmy před námi jako strašidlo. Necítili jsme vskutku nic, on však, volný syn přírody, měl mnohem bystřejší a vycvičenější smysly. Nyní se objevil vzpřímený jako svíce - to bylo znamení, že není třeba něčeho se obávat. "Moji bratři budou potěšeni až se dozví, koho jsem spatřil," promluvil. "Nuže, koho?" vydechl Dunker, nejzvědavější z nás. "Bílou squaw, která se jmenuje Judit." "Čertova ženská! S tou bych se rád seznámil! Už jste se tolik namluvili o té podivuhodné lady, že bych měl vskutku patnáct miliónů chutí podívat se jí na chrup." "Dočkáte se, master Dunker," vzdychl Emery a sevřel pěsti. "Nejen že ji uvidíte, ale také uslyšíte." "Jak to, mylord?" "Je upovídáná - jako - ehm - skoro jako vy sám, drahý master, bez urážky. Dokud bude na svobodě, natropí nám na sta svízeli." "Nyní již sotva," opravil jsem Brita, kterému patrně ležela Judit hluboko v žaludku. "A proč bychom ji zajímali? Chceme raději Meltona." "Zajisté." "Opakuji, co jsem již dříve řekl. Melton nám chce uniknout. Nesetká-li se na cestě s nikým, pomyslí si, že jsme dosud v pueblu a poženě se až tam. Pustíme-li ho tak daleko, může nám pak uniknout snadno. Setká-li se však s Judit a doví-li se, že jsme zde, nepojede do puebla, nýbrž setrvá zde, aby nás i s Mogollony zajal. Souhlasíš?" "Mohl bych to předpokládat, kdyby se uskutečnil tvůj názor, že se s ní setká. To však není dosud jisté." "Pravda." "Bude tedy lépe, zmocníme-li se jeho tak zvané 'squaw'." "Ne!" odporoval Vinětů. "Nesmíme proti ní podniknout zatím nic, neboť se s Meltonem setká." Apač se vyjádřil tak určitě, že jsem se podivil. "Můj bratr o tom nepochybuje?" tázal jsem se. "Připouštím dosud možnost, že se nesetkají." "Není-li Jonatán úplně slepý a mají-li vůbec jeho Mogollonové oči, setkají se s bílou squaw. Řekl jsem již, že cesta do puebla je asi půl hodiny cesty odtud. Krajina je plochá - na celé pláni nevyčnívají ani skaliska ani stromy. Bílá squaw dala však u pramene zažehnout tak veliký oheň, že na něm lze péci celého buvola. Oheň je ohromný a plápolá tak vysoko, že jej lze vidět zdaleka." „Well! Pojede-li Melton tudy anebo aspoň poblíž, spatří jej a pozdraví svou krásku. A což, není-li zde dosud anebo již dávno přejel?" "Minout toto místo ještě nemohl. Byli jsme sice daleko, až u Pramene Stínů - ale naše koně běželi dobře. Melton takové zvíře nemá a Mogolloni také nemají, myslím, z čeho si vybrat. Mimoto je nikdo nepobízí, nikdo jim neporoučí, aby koně trmáceli rychlou jízdou. Jestliže se rozjeli, jak doufám, obyčejným tempem, zajisté se nedostali dále, než do těchto míst. A poněvadž pramen, u něhož bílá squaw táboří, je znám v okolí nejlepší vodou a Mogollonové sem asi dorazí právě na noc, je pravděpodobné, že se shluknou u pramene, aby zde přenocovali." "To by bylo gaudium!" ozval se Brit. „obklíčit rázem celou sebranku, Judit, Jonatána, Yuray a Mogollony." „Mírní své nadšení. Emery!" přerušil jsem ho. "Dosud zde nejsou ti, které chceš zajmout a také je pochybné, přijdou-li vůbec." "A co se tedy stane? Co budeme dělat?" tázal se. "Cekat; co jiného? Především se podívám k ohni i já. Vinětů tam již byl a povede mne. Jakmile se vrátíme, budeme snad moci lépe zodpovědět dotaz, co dělat." „A my zde zatím počkáme?" "Lépe by bylo, kdybychom popojeli ještě dále. Člověk neví, co se zde může přihodit a nutná opatrnost velí, abychom si zvolili bezpečnější místo." Obrátili jsme se a vraceli se, až jsme dosáhli zmíněného východního cípu Hadí hory. Objeli jsme jej a nyní, když jsme byli při jižní straně hory, jsme se cítili v bezpečí. Sestoupili jsme z koní a Dunker s Emerym usedli opodál Indiánů, kteří drželi svá i naše zvířata pohotově. Vrátil jsem se s Vinětům k místu, kde ho zarazil dým. Tentokrát mne však nevedl houštinou, do níž prve vnikl, nýbrž uhnul více nalevo k sráznému úpatí hory, kde rostly vysoké stromy. Tam jsme byli obklopeni hustou tmou. Proto Apač kráčel vpředu a já za ním. Takovým způsobem jsme postupovali asi čtvrt hodiny, odměřující opatrně každou píď země. Konečně jsme dorazili na místo, kam již slabá zář ohně pronikala stromovým. Viděli jsme nyní lépe a mohli jsme postupovat rychleji, sami chráněni tmou; museli jsme však dbát na hlídky, které zde mohly být rozestaveny. Plížili jsme se po zemi, všemožně se krčíce do stínu stromů. Pohlédl jsem se po Vinětůvi, který se nyní plížil vedle mne a upozoroval jsem, že na mne také pohlíží. "Můj bratr se zaraduje," pošeptal mi, "až ho přivedu na místo, odkud budeme bílou squaw pozorovat, neboť zřídka se nalezne místo vhodnější k naslou- chání." Doplížili jsme se k svahu vyvýšenému nad ohništěm asi čtyři lokte. Pramen vyvěral pod námi z úpatí stráně, a v prvním okamžiku se mi zdálo, že bych nemohl z místa, kde jsem ležel, po tomto svahu sejít dolů. Ale byl to dojem vskutku jen zdánlivý, neboť zde byla mladá a hustá jedlová porostlina, dosa- hující svými větvemi až k půdě a pod těmi větvemi bylo přirozené loubí, zvenčí neprůhledné. Opravdu, lepší úkryt nemohl být.

Vinětů vklouzl do loubí jako užovka. Namáhal jsem se, abych při tomto podlézání nezavadil o větve a nezpůsobil šramot a podařilo se mi to. Přidržovali jsme se mladých kmenů a spouštěli se zvolna po hladkém jehličí, až jsme dosáhli úplného úkrytu. Posadit jsme se ovšem nemohli. Nalevo od nás prýštil pramen, napravo vystupovalo skalisko. Loubí samo bylo tak úzké, že se sem mohli vtlačit právě dva lidé. Pramen tvořil, než se měnil v bystřinku, malou nádrž, vlastně studánku, sotva tři lokte širokou a loket dlouhou. Těsně u studánky proti nám sedělo její krásné indiánské veličenstvo, madame Judit, před jakousi chatřičí, vlastně budkou, kterou pro ni její dvorní stavitelé narychlo zřídili z větví šikmo překlenutých a na vrcholu svázaných jedlovým chvojím. Vedle ní dřepěl na bobku rudoch, jenž s ní hovořil. Opodál plápolala hranice tak široká, že jsem uznal znovu pravdivost Apačových přirovnání: na tom ohni si mohla paní Judit

pohodlně upéci buvola. To byla neopatrnost na Západě nezvyklá a jen tím vysvětlitelná, že se tito Yumové za několik let pobytu v pueblu již zřekli praktických bojovníckých návyků. Civilizovali se a pohodlněli. Nyní seděli klidně okolo ohně, který chrlil plameny jako soptící hora svatého Eliáše. Judit nehovořila sice se svým rudým důvěrníkem hlasitě, ale slyšeli jsme ji dobře, neboť jsme byli od ní nejdále na sáh. A jejím důvěrníkem byl náš bývalý hostitel z hliněné chatrče před pueblem, týž, jemuž jsem předevčírem pomačkal tak znenadání límec. „Znal jsi již z dřívějšího toto pěkné místočko?“ šeptal jsem Vinetúovi. „Ne. Před chvílí jsem ležel právě naproti za ohněm v křovisku. Viděl jsem tyto nízké jedle a dověděl jsem se, že pod nimi bude dobrý úkryt. Pramen jsem znal již z dřívější doby, ale když jsem zde byl před lety, rostlo zde jen řídké jedlové mlázi.“ Věru; to místo bylo jako stvořené pro vyzvědače, ale přece bylo pro nás částečně nebezpečné: větve, jinž jsme se dali do ochrany, vyrůstaly z kmenů velmi nízko, takže jsme se ani nemohli převalit z boku na bok, abychom o ně nezavadili. Bylo uměním udržet se zde potichu, ale Apač neznal ve svém stopařském urnění slovo nemožnost. Z místa, kde jsme leželi, jsme dobře slyšeli a záhy se nám dostalo i pro oči divadla nadmíru radostného. Zprvu ovšem nám bylo popřáno dívat se jen do královské tváře Judit a do nekrálovské tváře jejího ministra války, ale už jejich hovor stál za poslechnutí. „Señor Melton dobře neporadil,“ rozumoval Yuma, „ti psi neměli být napadeni v mé chatrči. Zdi jim poskytly ochranu, mohli se bránit a dostalo se jim výstrahy, aby se měli na pozoru. Pak ovšem jednali opatrně.“ „Chtěli jsme se jich zmocnit živých.“ prohlásila Judit. „A to byla chyba. Hned je usmrtit! Proč se s tím otálelo?“ „Máš pravdu. Později jsem toho litovala. Unikli nám právě jen svou velikou opatrností, ke které jsme je svedli. Dopadneme-li je však znovu, nevyváznou.“ „Mohlo by se nám dařit tak, jako předevčírem u skály. Jak dobře by se bylo hodilo postřílet je! Ale druzi chtěli počkat, až usnou. To byla nová chyba. Byla úplná tma a vichřice skučela tak hlasitě, že by byli naše přiblížení nezpovozovali. Mohli jsme se k nim připlížit až na několik kroků a pak by byly naše kule nechybily terče. To jsme zanedbali pro zbytečnou opatrnost. - Zatím nás oni sami zvětřili a vypátrali.“ „Ale nic vám neudělali.“ „Měli příliš mnoho strachu; nemohou se dívat na tekoucí krev. Doufám, že se s nimi ještě setkáme, neboť zcela jistě jeli k Bílým skalám a my tam jedeme také. Pak ať moji druzi namítají cokoli; nebudu toho dbát a dojdou si pro skalp Vinetúův i jeho bílých společníků.“ Rudoch mluvil zcela vážně a rozhořčeně! Čím jsme mu vlastně ublížili? Ničím. Jediná příčina jeho strašné zášti se mohla vysvětlit jen tím, že jsme tehdy v Sonoře pomohli hacienderovi a ubohým polským vystěhovalcům proti Velké Hubě. Od té doby uplynulo však již mnoho vody: všemožně jsme Yumy šetřili a kouřili s nimi dýmku míru. Tento chlap byl podle indiánského normálu děsným krvežíznivcem, a když jsem se díval do jeho potměšilé, vztekem zkrou- cené tváře, chápal jsem, proč ani jeho squaw s ním nechtěla sdílet stůl a lože. U rudochů bylo něco neslýchaného, aby žena mužovi utekla. „Dostane se ti jich asi sotva,“ prohodila jeho milostivá vrchnost, která mu byla velmi podobná v nesvědomitosti a nelidskosti. „Proč?“ „Protože tu jsou jiní, kteří mají nárok na jejich skalpy. Jakmile dorazíme k Bílým skalám a povíme Meltonovi a Mogollonům, že nám zase unikli a jeli k jejich táboru, vypukne zajisté velká štvance, při níž budou ti lidé asi dopadeni. Pak ovšem seberou skalpy Mogolloni.“ „Budu spokojen, jen když uvidím majitele skalpů u kůlu! Přeji si, aby -“ Zmlkl, neboť byl přerušen výkřiky. „Uff, uff, uff!“ ozvalo se od ohně. Yumové, kteří zde pohodlně tábořili, vyskočili a dívali se upřeně, zprvu bázně, pak radostně na člověka, který vystoupil z houštiny. Spatřili jsme ho také - pana Meltona. „Jonatáne!“ vzkřikla Judit s přízvukem silně divadelním. „Judit!“ zvolal master Melton nadšeně a již si leželi v náručí. Po něžně dojemném přivítání nastala křížová rychlopalba otázek! „Odkud?“ „Z puebla; a ty?“ „Od Bílých skal. A kam?“ „K Mogollonům. A ty?“ „Od nich do puebla k tobě!“ „Proč? Proč tam chceš, sotva jsi odtamtud zdrav unikl?“ „Protože chci dostat hlavy, kterým jsem utekl.“ „Už tam nejsou. Jeli k Bílým skalám.“ „Blesky boží! Jsou před vámi nebo za vámi?“ „Před námi.“ „Výjeli z puebla dříve než vy?“ „Ano.“ „Jak dlouho?“ „Vypravili jsme se za nimi velmi rychle, protože jsem měla o tebe starost.“ „To je v pořádku. Aspoň nemají značný náskok a nemohli tedy dosud k Bílým skalám dorazit.“ „Získali náskok, a to značný. Dopadli mne cestou a zavlékli do pustiny, kde mne opustili. Nevyznala jsem se v krajině a bloudila jsem celý den, pak jsem ležela v noci bez přístřeší - hrůza! - až mne konečně šťastně našli Yumové. Tím získali ti darebáci výhodu celého dne.“

„Podle toho by tedy byli mohli dorazit k Bílým skalám již dnes ráno! U ďábla! Kdo by si to byl pomyslel! Nebylo po nich nikde ani stopy. To mně musíš vypravovat podrobně. Cítím v tom čertovinu. Především pověz: Vogel sedí dosud v pueblu?“ „Vypátrali ho a vysvobodili.“ Melton zadupal oběma nohama a rozkřikl se: „Sám ďábel jim ukázal cestu - nebo jsi zase neopatrně žvatlala!“ Master Melton byl zřejmě výborným znalcem ženského jazyka. „Ah, vymýšlela jsem si stále nové a nové vytáčky. Ani bys nevěřil, jak se mnou zacházeli! Vypátrali nejen průchod z kuchyně do přízemní chodby, nýbrž i průplav.“ „Musím se jich zmocnit, musím! Zemřou s tím tajemstvím, jinak bych neměl na celé zeměkouli místočka, kde bych se ukryl, nebyl bych snad ani na měsíci před nimi bezpečný! A kde vězí tatík? Proč není u tebe?“ „Je u nich. Přepadli ho v jeho ložnici, svázali a odvěkli!“ „Tohle - to je ovšem nehoda, na kterou - jsem byl - málo připraven. Otec je mazaný chlap! - Hm! Škoda!“ skřípěl mezi zuby. „Ještě štěstí, že se mu kmitlo

kotrbo, aby zastrkal peníze do bot.“ „Boty mu svlékli a peníze našli,“ přiznávala Judit. „U všech! - Pak jsou - ti darebáci ve spolku se všemi zloduchy! - Já - já se musím posadit!“ Ztráta peněz ho asi hnětla mnohem silněji než okolnost, že jsme mu sebrali jeho výtečného tatíka. Judit ho dovedla k boudě, Melton se posadil a ona usedla vedle něho, aniž si toho povšiml. Opřel lokty o kolena, podložil bradu dlaněmi, odplivl si a zadíval se do země. Judit mu něžně domlouvala, aby se vzmužil, Jonatán však neodpovídal a jen prudce pohazoval ramenem. Přitiskl jsem hlavu k Apačově tváři a šeptal jsem: „Což abychom ho smetli? Není to těžké. Vyskočíme, přeletíme studánku, popadneme ho a zmizíme s ním v lese dříve než se Yumové proberou z úžasu.“ „Nebylo by to nesnadné, ale nesmíme to učinit. Jakmile by Mogollonové věděli, že jsme jim v patách, počínali by si opatrně a náš záměr obklíčit je by se nezdařil.“ „Pravda, bohužel!“ „Ostatně padne nám záhy do rukou. Vinetú již ví, kde a jak. Zmocníme se nejen jeho, nýbrž i padesáti Mogollonu. kteří jsou s ním. Či snad myslí můj bratr, že šel do těchto míst bez jejich průvodu?“ „To ovšem nemyslím.

Přišel sem s celou svou četou, spatřil oheň a - slyš!" Melton se za našeho tichého rozhovoru vymanil ze své skleslosti. Dal si vyprávět, co se přihodilo v pueblu po jeho útěku. Judit zmiňujíc se o nás užívala výrazů a řečnických obrátů, které nelze opakovat. Jonatán pozorně poslouchal aniž ji přerušil, ale díval na ni, jako by vše, co jí vycházelo z úst, chtěl přímo pohltit. "Udělalá jsi, co jsi mohla a dovedla," zahovořil pak tlumeně, „nemohu ti nic vytýkat. Jsou to lišáci, s nimiž je nutno zacházet a počítat zcela jinak než s jinými lidmi. Jednali jsme všichni, otec. já i strýc, chybně a hrozně hloupě, neboť jinak bychom byli již dávno užívali Hunterova jmění v klidu a bezpečí. Jestliže jsme se jim nemohli dostat na kůži v Tunisu, bylo naší povinností vynaložit později vše, abychom se s nimi vypořádali. Apač v Anglii téměř umíral. Proč jsme se tam nepřeplovili? Ani kohout by tam nebyl po nich zakokřhal! Ano, i později, kdybychom byli počkali v New Orleansu, mohli jsme je uklidit navždy! Měli jsme je rozdělit a za všech okolností se zbavit nejdříve toho bílého stopaře a pak Apače. Že jsme to neudělali, že jsme se jim vyhýbali, že jsme před nimi utíkali, to se nám nyní pěkně vymstilo." "Nemluv tak!" povzbuzovala ho, "co je vlastně ztraceno? Nic, pranic!" "Přinejmenším suma, kterou měl otec u sebe." "Ani ta ještě není ztracená. Jakmile je chytíme, dostaneš peníze zpět. Otce musíš vysvobodit, musíš!" Jonatán se na ni udiveně zadíval a tázal se:

"Záleží ti na něm?" "Na něm ne, ale na tobě a na penězích." "Správně! S ním ať naloží, jak se jim líbí. Myslíš, že se v jeho blízkosti cítím bezpečně?" "Snad - -?" tázala se ve svrchovaném úžasu. "Oh! Nepřiznal se mi sice a svaluje svůj zločin na bedra pronásledovatelů, ale dám si uříznout krk, že jen on zavraždil strýce Harryho, aby se zachránil a dostal jeho peníze. Jemu je lidský život žízalou!" "Nebesa!" vykřikla. "Považoval bys to za možné?" "Jsem o tom přesvědčen! Kdybys znala mé dětství! Můj tatík je schopen všeho. Nebyl by se rozpokoval sebrat mi peníze a zmizet, kdyby mohl. Proto jsem se také přidržoval raději tebe, nikoli jeho, proto jsem je oba nechal z New Orleansu odejet jinudy a proto také přesně nevěděl, kde mám peníze uschová-ny. Nebyl bych mohl ani hodinu klidně spát ve společné domácnosti se svým papinkem. Osvobodím ho sice, poněvadž jinak jednat nemohu, dopadnu-li své Protivníky, ale pak se od něho odloučím navždy, rozumíš? Dám mu tolik, aby mohl být pohodlně živ, ale nesmím mu poskytnout ani nejmenší příležitost, aby si nabral více. O tom zatím dost! Hlavní je, že jsou naši pronásledovatelé na cestě k Bílým skalám. Dobře jsme udělali, že jsme tam nenechali ani advokáta, ani zpěvačku." "Jakého advokáta? Co to mluvíš?" "Nemůžeš to ovšem vědět! Považ, Murphy se za námi pustil také." "Co - cože? Ten hlupák! Zbláznil se?" "Patrně. Jinak by se byl sotva odvážil na Západ. V Albuquerque se setkal s Voglovou sestrou a vzal ji s sebou na výpravu." "A - ona šla? Kde jsi se s nimi sešel?" "V táboře Mogollonů, kteří je zajali. Rozumí se, že se již ani Vernerová, ani advokát na východ nevrátí. Zprvu měli počkat u Bílých skal, dokud bychom se nevrátili z výpravy -" "Z jaké výpravy?" přerušila ho. "Mogollonové podnikají výpravu proti Nijorům; ženy a děti ovšem zůstaly doma a s nimi měli zůstat oba zajatci, ale já jsem přece přemluvil náčelníka, div jsem se k smrti neumluvil, aby je vzal s výpravou. Nemohou tedy být vysvobozeni Apačem a jeho čistou společností, přijdou-li ti lidé k Bílým skalám. Zajatci měli povoz, když je Mogollonové chňapli a do toho povozu byli zase naloženi. Náčelník se zprvu zdráhal, ale konečně přece povolil. Silný Vitr byl jistě dobrým přítelem tvého nebožtíka, to jsem poznal z toho, jak mne na tvé doporučení přivítal. Nemá sice vlastnosti, které by se hodily pro mé záměry, a spíše se mi jeví jako dobromyslný, přihloupě poctivý chlap. Namáhal jsem se velice, než jsem ho popíchnul proti Apačovi a Shatterhandovi, kterých si váží, ale konečně se přece dopálil, když jsem mu nahučel do uší, že zosnovali proti němu spiknutí a že ho napadnou s Nijory." "Nevezme je tedy do ochrany, budou-li zajati?" "Nevezme. Stálo mne to spoustu práce, fantazie a vynalézavosti, než jsem jeho dobré mínění o nich vyvrátil. Čerti vědí, jaké pověsti se Tito proklateci těší - i u kmenů nepřátelských, takže si mohou dovolit víc než jiní lidé. Silný Vitr byl sice poněkud znepokojen, když jsem mu líčil jejich zrádné jednání a nechtěl hned uvěřit, proto jsem pletichání stále víc a důrazněji a pak jsem již pozoroval účinek. Nevěděl jsem ovšem, přijedou-li za mnou, ale je známo, že ti chlapi dovedou vyčenichat i nejskrytější stopu, neboť mají ohromné štěstí, takže jsem bezpečně předpokládal, že vypátrají také šlépěje mého koně a že se pustí k

Bílým skalám. Musel jsem se tedy postarat, aby nebyli uvítáni přátelsky." "Jak jsem ti již řekla, oni vědí, že jsi tam zamířil. Co tedy udělají, když tě tam nenajdou?" "Pojedou za mnou." "Vždyť nevědí, kam jsi se poděl." "Nevědí? No, věříš-li tomu, hrozně se mýlíš. Není nad tyto dva bystřejších a schopnějších stopařů." "Myslíš snad, že se v táboře Mogollonů vyptávali?" "Ani je to nenapadne, neboť v podobném případě by se hned sebral kte- rýkoliv, třeba jen chlapec a hnal by se za náčelníkem, aby mu oznámil, kdo byl v táboře. Ta společnost se nebude nikoho dotazovat. Stéblo, větvička, oblá-zek, vyšlápnutá loužička jim hned poví, co vědět potřebují, můžeš tomu věřit; o tom se již přesvědčilo mnoho zkušených mužů. A ke všemu se snad již s nimi dokonce setkal Dlouhý Dunker." „Jaký Dunker? Co je to zase za strašidlo?" "Dlouhý Dunker? - Famózní chlap. Všeobecně proslulý scout, jehož si najal Murphy za průvodce. Byl rovněž zajat, ale nedbale střežen, takže se mu podařilo za bílého dne se protlouci celým táborem a ještě sebrat nejlepšího náčelníkova koně. Stíhali ho až do noci, ale vrátili se s nepořízenou. Setkal-li se Dunker na útěku - a je to možno - s Vinetüem a těmi druhými, pověděl jim všechno, a v tom případě vůbec již k Bílým skalám nešli, nýbrž obrátili se na jih." "Aby Mogollony pronásledovali?" "Snad ne, neboť proti takové přesile by nic nepořídili. Spíše předpokládám, jestliže se s Dunkerem setkali, že se pustili k Nijorům, aby jim dali výstrahu před Mogollony." "A myslíš, že by tím něco získali?" "Jen něco? Povídám ti, že by tím dosáhli mnoho, snad všeho, totiž kdybych byl tak hloupý a nedal zase Mogollonům rychlou výstrahu. Chtějí mne zajmout a zpěvačku i lawyera osvobodit. Při velkém počtu Mogollonů nemohou však nic podniknout bez cizího přispění a toho se jim dostane od Nijorů. Naštěstí nemohou tak rychle kupředu, jak by si přáli, protože vlekou mého tatíka v poutech a ten jim ovšem nadělá tolik překážek, kolik jen bude moci. Anebo snad myslíš, že se ho již zbavili? Jak s ním zacházeli v pueblu?" "Oh - zle! Namrskali mu, protože lhal! Ale nevěřím, že by ho už byli zbavili života." "Hm! Takoví jsou. Poslyš, musím se zmocnit Shatterhandových pušek. Na hloupé povídačky o těch zázračných zbraních nic nedám, ale přesto ty pušky znamenají

celé jmění, dokud se člověk potlouká v pustinách Západu. Ale ať už otec žije či ne, za úsvitu se vypravím, abych dal Mogollonům výstrahu. Pojedeš ovšem se mnou, jinak bych se musel stále bát, že uvázneš znovu v lécce, a pak by tě asi nepotrestali pouhým zavlčením do pustiny." "Znáš cestu a směr, kudy Mogollonové -" "To se rozumí! Táhnou od Bílých skal k Hluboké vodě a zítra večer se utáboří u Pramene Stínů. Tam je dohoním." "Vždyť ani nevíš, kde je ten pramen. Nebyl jsi nikdy v těchto končinách." "Mogollonové tu znají každý kámen; nepotřebuji nic vědět. Náčelník mi dal padesát jezdců, abych Vinnetoua s jeho druhy zajal, kdybych je vypátral. Daleko odtud již asi nebudou a moji Mogollonové čekají na mne tam - na planině

před lesem. Chtěli jsme zde přenocovat a zahlédli jsme váš oheň. Stanuli

jsem a vyslali zvěda. Vrátil se a oznamoval, že viděl bílou squaw v průvodu rudochů. Uhodl jsem hned, co a jak, a šel jsem, abych se přesvědčil. Teď se vrátím k Mogollonům a přivedu je." Melton vstal; Judit také a pravila: "Přived je! Chovají se k tobě vskutku přívětivě?" "Zajisté." "Je tedy tvé jmění u nich v bezpečí?" "Ovšem!" "Tolik peněz by mohlo i rudocha svést k poštilosti." Melton udeřil rukou na brašnu zavěšenou přes rameno - tutéž brašnu, z níž jsem mu vylovil tobolku - a sebevědomě řekl: "Zde jsou! O tom ovšem nikdo z Mogollonů neví, poněvadž jsem jim dal nahlédnout jen navrch, na věci, které by jim k užtku nebyly." Pak odešel. Mluvili anglicky a mnoho se před Yumy neostýchali, ačkoli ho- vořili o věcech soukromých. Věděli patrně, že rudochi z jihu angličtině nerozumějí ani tolik, aby pochopili podstatu hovoru. Dotkl jsem se loktem Apače a tázal se, půjdeme-li také. "Ne!" šeptal. "Počkáme až přijdou Mogollonové. Vznikne při tom hluk, takže nikoho nenapadne dívat se sem." Nevyrovnatelný Vinetů pomýšlel vždy na vše a dovedl používat ve svůj prospěch i nejmenší výhodu a nejnepatrnější okolnost v každé situaci. Vbrzku jsme zaslechli dunění četných kopyt; Mogollonové se objevili a pak nastal kolem ohniště čilý táborový život, takže jsme se mohli pod mladými jedlemi posunovat vzhůru na svah bez obavy, že by nás i nejbystřejší slídič za studánkou mohl zvěřit. Vraceli jsme se toutéž cestou mezi stromy. Minuli jsme les a houštiny a když jsme volně kráčeli podél horského úpatí, navázali jsme hovor. "Rozuměl můj bratr všemu?" tázal jsem se Vinetů. "Zajisté." "Bílá squaw a Melton byli navzájem upřímnější, než jsem vůbec považoval za možné." "Ano. Jonatán jí prozradil i to, co se stalo v Tunisu. Je jako dětská klepačka, která stále klope." "A ona je právě taková jako on." "Ještě horší, neboť dopouští-li se zločinů žena, je to dvojnásob hnusné. Pro nás bylo však prospěšné, že se zde setkali právě dnes." "Zajisté. Všechno se zběhlo právě tak, jak můj bratr Vinetů předvídal. Mogollonové zde chtěli tábořit a zahlédli oheň. Právil jsi však, že je pochytáme. Myslíš dosud, že se nám to podaří?" "Ano, u Hluboké vody. Je však nutné si pospíšet, abychom tam dorazili dříve než oni."

"Musíme přece vyčkat příjezdu Nijorů! Tím zmaříme mnoho času a Melton chce za úsvitu "Uděláme totéž, ale o něco dříve. Vypravíme se totiž ihned a pojedeme Nijorům vstříc. Jestliže se Rychlý Šíp řídil mým rozkazem, setkáme se s nimi v pravou chvíli, abychom před Meltonem dorazili k Hluboké vodě." "Ta voda - to je patrně jezero." "Kdysi stávala v těch místech vysoká hora, která chrlila oheň; v Novém Mexiku a také v Arizoně je takových hor několik. Hora se asi propadla za nějakého zemětřesení a zanechala díru, v níž se průběhem doby shromáždila voda. Její hloubka je nezměrná." "A to jezero se prostírá někde směrem k Prameni Stínů, takže Mogollonové nezbytně pojednou okolo něj?" "Nemuseli by. Jezero je mírně směr a mohli by se mu vyhnout buď napravo nebo nalevo, ale neučiní tak, neboť odtud až k Prameni Stínů není jiná voda, kde by mohli napájet koně." "Můžeme se tam skrýt aniž nás předčasně zpozorují?" "Ano. Můj bratr se o tom přesvědčí." Došli jsme zatím až k jazyčku východního výběžku Hadí hory a právě jsme zahýbali na jih, když jsme proti sobě spatřili dva muže. Bylo již dost jasno, takže jsme poznali, že přichází Američan s Břitem. Poznali nás rovněž a Emery, který si zhluboka oddechl a prohodil: "Dobře, že jste zde! Již jsme se obávali - -" "Zbytečně!" smál jsem se. "Vše se dovíte. Pojďme ke koním." Nijorové seděli dosud u osedlaných koní, drželi jim uzdy na dlouho. Došli jsme k nim a já se posadil, abych vypravoval, ale Vinetů, který myslel na vše, mne zadržel. "Můj bratr nechť chvíli sečká. Důležitějším než jeho zpráva je rozkaz, který udělím tomuto mladému, bystrému bojovníku." A položil ruku na rameno mladého rudocha, který se hned rovnýma nohama vyMRStil a tázal se: "Můj mladý bratr zná cestu, kudy pojedou jeho bratři, které očekáváme?" "Ano," pravil mladík. "Pojede jim okamžitě vstříc. Uvidí je již zdálky. Jakmile se s nimi setká, řekne jejich veliteli, aby se rozjeli co možno nejrychleji sem, neboť je potře- bujeme, abychom zajali asi šedesát nepřátel. Ještě před úsvitem opustíme toto místo a pojedeme jim vstříc; nechť tedy vědí, že se s nimi na cestě setkáme. Jakmile jim toto oznámení můj mladý bratr vyřídí, pojedou cvalet k svému náčelníkovi Rychlému Šípu a vyřídí mu, že bojovníci mogollonští budou zítra Večer tábořit u Pramene Stínů a dorazí pozití na Rovinu kaňonu. Rychlý Šíp nechť je do té doby na místě a postaví své bojovníky do zálohy tak, jak mu již bylo vzkázáno. Howgh!" Indián se otočil, skočil do sedla a mlčky odjel přímo na jihozápad, odkud jsme přišli. Nyní jsem vyprávěl druhým, co jsme viděli a slyšeli. Těšili se tomu, že byl Vinetůův předpoklad správný a ještě více je těšilo, když vyslovil nezvratné přesvědčení, že nám Jonatán padne zítra do rukou. Spánek byl nám však již velmi potřebný. Mladí Nijorové jistě neprobudili tolik předešlých nocí jako my, proto jsme se svěřili jejich bdělosti a hned se uložili do trávy. Vinetů nařídil tomu, na koho připadla hlídka před úsvitem, aby nás přesně podle postavení hvězd probudil. Usnul jsem tak pevně, jako zřídka kdy; rudoch, který mne budil, mi později pověděl, že mne hodnou chvíli převaloval v houni jako kládu, než jsem procitl. Jaký také div? Člověk je přece jen tvorem křehkým a nikdy spánku neodvykne. Nebyli jsme ovšem dostatečně vyspalí, neboť do úsvitu chyběly ještě dvě hodiny, když jsme vstávali. Rychle jsme posnídali a pustili jsme se cvalet stejnou cestou, kudy jsme sem dorazili. Než se rozednilo, urazili jsme více než deset tisíc sáhů; teprve pak Vinetů

navrhl volnější jízdu. Po další hodině zarazil koně, mávl rukou napravo a pravil: „Tímto směrem je Hluboká voda. Dál již

nesmíme; je nutné zde vyčkat až přijedou Nijorové." "A což dorazí-li sem pozdě?" tázal se Emery. "Tedy nám Mogollonové přece neuniknou, neboť je přepadneme v údolí mezi Hlubokou vodou a Pramenem Stínů. Ale Vinetů je přesvědčen, že Nijorové sem dorazí včas." Nezklamal se; dorazili včas. Již zakrátko se vynořili na jihozápadním obzoru pohyblivé body, shlukly se v čáry, čáry v plochy a již jsme rozeznávali tlupu jezdců, kteří se k nám rozeznali tryskem vpravdě indiánským. Byla to naše výpomocná setnina. Nevěděli jsme to sice, ale naši nijorstí pmvodci nám to potvrdili. Jakmile nás spatřili, pobídli Nijorové znovu koně, přiletěli rozvinutou čarou jako vichřice a stanuli před námi rázem z největšího trysku jako zkameněli. Z jejich středu vyrazil svižný jezdec, postoupil až k nám a ohlásil se: "Jsem Bystré Oko, mladší bratr Rychlého Šípu. Náčelník posílá Vinetů-vi a jeho bílému bratru Old Shatterhandovi desetkrát deset jezdců, jak si naši slovní bratři přáli." "Bystré Oko je dobrým bojovníkem," odpovídal Vinetů, „a jeho věhlas se rozšíří po horách i savanách mnohem dříve než se mu objeví na skráních první šediny. Rádi bychom uvítali svého mladého bratra dýmku, nyní však na to času nezbývá, protože je nutno se ihned vypravit na lov padesáti Mogollonů a deseti Yumů, kteří se s nimi spojili proti Nijorům. Dověděli se to naši bratři?" "Ano. Posel nás zastihl na pochodu a vyřídil vzkaz velkého náčelníka. Mogollonští psi nás naleznou připravené." "Dobře. Dopadneme je a pak budeme mít dost času, abychom kouřili ka-

lumet jako vítězové. Zná můj mladý bratr jezero, které se nazývá Hluboká voda?" Znam. Prostírá se tam, kam právě dnes zapadne slunce." Ať tedy tvoji bojovníci nastoupí pochod a Bystré Oko pojede po mém boku." To bylo ovšem pro podnáčelníka Nijorů vyznamenání, a on je také uměl ocenit, neboť zabočil sice koněm k Vinetůvi, ale držel se za ním o celou koňskou hlavu. Mužstvo mělo podnikavé vzezření, a když jsem jejich řadu přelétl zrakem, shledal jsem, že byli dobře ozbrojeni. Valná většina z nich znala Vinetů, z nás bělochů neznali však nikoho, a proto si nás pokradmo prohlíželi velice zvědavě. Jakmile jsme pobídli koně, zabočili za nás jednotlivě v "husím pochodu", což je obvyčej při válečných výpravách, neboť tím vzniká jen úzká šlépěj a nepřítel na stopě nemůže vypočítat, kolik jezdců tudy jelo. Čím hlubší stopa, tím více koní, to je sice pravda, ale počet mohou uhodnout jen nejzkušenější znalci. Při podobných prohlídkách jsem často obdivoval Vinetův důvtip, neboť on i při takových stopách se mýlil jen o několik koní. Jel jsem po jeho pravém boku. Bystré Oko po levém. Apač mlčel. Byl-li hovor nevyhnutelným, ponechával jej mně; já. běloch, nebyl jsem povinen řídit se přísnou mlčelivostí rudých bojovníků. A poněvadž zde bylo dost podrobností, které bych se byl rád dověděl, přerušil jsem po chvíli mlčení a oslovil mladého nijorského rytíře: "Můj bratr Vinetů nazval Bystré Oko statečným bojovníkem. Vím, že jsou všichni Nijorové udatní a z toho nabývám přesvědčení, že nad Mogollony zvítězíme. Jsou dosud synové Nijorů zaměstnání opravami medicín a výzbroje?" "Ne," odpověděl. "Slavnosti byly zkráceny a skončeny, jakmile se objevil posel, kterého vyslali moji bratři." "Správně! Oprava medicín vyžaduje delší dobu, ale čas, který nám byl Manitouem vyměřen, je drahocenný, neboť Mogollonové dorazí již dnes večer k Prameni Stínů. Je znám Bystrému Oku obsah poselství, které jsme vzkázali

náčelníkovi?" "Ano." "A bude podle toho Rychlý Šíp jednat?" "Je mu známo, že Vinetů a Old Shatterhand jsou velkými bojovníky; proto učiní, co navrhovali." "Kdy dorazí na Rovinu kaňonu?" "Zítřka na úsvitě, než se úplně rozední." "Stane-li se tak, budou všichni jeho nepřátelé vydáni do rukou Nijorů." "Vím o tom. Každý Mogollon, který se nevzdá, bude zastřelen." "A co se stane těm, kteří se vzdají?" "Zemřou u kůlů.u

"Mnoho kůlů spotřebují moji bratři! Přepadneme a přemůžeme čtyři sta Mogollonů. Chtěl by Rychlý Šíp vskutku vyvraždit celý kmen?" Bystré Oko se zasmušile zadíval do prázdna. Nejraději by nebyl vůbec odpovídal, ale to by bylo vůči mně velmi urážlivé, a proto volil z dvojího zla opatrně menší. "Mogollonové jsou naši nepřátelé! Co jiného vlastně zasluhují? Žili jsme s nimi v míru, jezdili jsme k nim, oni k nám a dělili jsme se o pastviny.

Znenadání vykopali tomahawky, aniž jsme je něčím urazili, aniž jsme jim ublížili." "Stane-li se však, jak právě můj bratr řekl, bude Rovina kaňonu nazvána na věčné časy rovinou vraždění. Slyšel již někdy můj bratr, že by Vinetů nebo Old Shatterhand schvalovali přelévání krve?" "Každý rudý i bílý bojovník, který jen jedenkrát slyšel něco o těchto dvou bojovnících, ví, že je nemilují." "Tedy i tobě bylo zajisté řečeno, že nikdy nepropůjčím některému kmeni svou pomoc, hodlá-li krutě odsuzovat zajaté. Pokud se boje na Rovině kaňonu týče, promluvíím ještě se svým velkým bratrem Rychlým Šípem; s tebou mohu jen promluvit o šarvátce, kterou podnikneme u Hluboké vody. Přijedou tam mogollonští jezdci o padesáti koních, s nimi je bílý muž, bílá squaw a několik Yurnů ze Sonory, kteří nejsou vašimi nepřáteli. Pomůžeš mi tyto lidi zajmout?" "Old Shatterhand si to přeje, bude tedy podle jeho přání. Ale Mogollonové za to náležejí nám." "S podmínkou, že nebudou zabíjeni. Dnes budu vůdcem a náčelníkem, neboť jsem s vaším náčelníkem kouřil dýmku míru; jsem jeho bratrem; vyžádal jsem si vás od něho a on vás ke mně vyslal: proto žádám, aby bylo jednáno tak, jak uznám za dobré. Jen s tou podmínkou vydám do vašich rukou Mogollony, které hodlám zajmout." Rudoch sražil čelo, klopl zrak a mlčel. Můj požadavek mu nebyl po chuti, tím méně pak odpovídal jeho ustáleným názorům "Proč mlčí můj bratr? Proč mi neodpovídá?" naléhal jsem. Indián mávl rukou jako by chtěl zaplašit hmyz. "Poněvadž Old Shatterhand smýšlí poctivě s bojovníky Nijorů, chci být rovněž poctivý a povím tedy, že mi náčelník uložil, abych poslouchal tebe i Vinetů." "Učiníš-li tak, budou dnes dána do vašich rukou dvě slavná vítězství, aniž obětujete jediný život svého bojovníka. Moudrost je mocnější než násilí a mírnost je prospěšnější než vražda." "Je s tím i Vinetů srozuměn? Mám poslouchat i jeho, ne jen tebe." "Co praví nebo činí Old Shatterhand. je totéž jako bych mluvil nebo konal já sám," ozval se Apač. "Nechť se zatím moji bratři dohodnou o společném postupu; o věci samé nebude hovořeno dříve, dokud Old Shatterhand nespátí

Hluboké vodv." Měl zajisté dobrý důvod, vyžadoval-li to, proto jsem mlčel. Ostatně jsem dosáhl svého účelu; zjistil

jsem totiž, jak je to s humanitou pánů Nijorů. Dlouhý had našeho pochodu se vlekl přímou čarou bez oklik značnou rychlostí po holé, místy skalnaté nebo písčité, ale málo travnaté půdě. Místy nebylo ani stéblo. Proto jsem se divil, když takřka bez přechodu se před námi vynořil lesík, jehož okraj tvořil podlouhlou elipsu. "To je Hluboká voda," pravil Apač a ukázal na lesík. "Jezero se prostírá ve vnitřním obvodu tohoto lesíku?" tázal jsem se. "Tak jest." "Pak je toto celé okolí, pokud mohu soudit z jeho tvaru, zbytkem bývalého sopečného jícnu." Dojžděli jsme k lesu od východu. Pojednou zahrnul Vinetů se zřejmým úmyslem dorazit do lesa od jihu. "Proč ta oklika?" tázal jsem se. "Poněvadž Mbogollonové přijedou od severu a není třeba, aby hned uviděli naše stopy." Bylo vskutku podivné, že lesní stromy na tomto místě jen něco málo nad rovinu zvýšeném rostly skoro stejně vysoko. Jinde se přece před lesem prostírají trávníky, bažinky s rákosím, houštiny různých keřů, mlází, trnitá a úponkovitá křoviska, zde však byla tak určitá, tak dobře narysovaná hranice vegetace, jak jsem to dosud nikde neviděl. Jen okraj lesíku byl o něco řidší než jeho vnitřek a právě tam, kde jsme k němu dorazili, rostly stromy řidčeji než opodál. "Tudy se dostaneme přímo k Hluboké vodě," pravil Vinetů. "Koně však s námi nemohou a také se nemohou pást na okraji, poněvadž by prozradili naši přítomnost. Deset nijorských bojovníků s nimi odjede přímo na jih, a to tak daleko, aby odtud nebyli vidět. Tam setrvají na pastvě, až jim vzkážeme." Bystré Oko ustanovil rychle deset mužů, ostatní bez koní vnikli do lesíku. Po krátkém pochodu jsme se dostali na místo, které vzbudilo můj úžas. Spatřil jsem kruhovitě jezírko o průměru asi padesáti loket. Voda byla čistá a průhledná jako křišťál. Hladina jezera byla aspoň o dvanáct loket hlouběji v kotlině, jejíž břehy se dělily na dvě terasy. Pod spodní terasou byl břeh této podivuhodné vody porostlý hustou trávou, od níž se k nám zvedal travnatý svah, deset loket vysoký. Hořejší terasa, na níž jsme stáli, byla vroubena hustým a šťavnatým porostem, stýkajícím se bezprostředně s lesem. Celek působil dojmem hluboké mísy nebo nálevky s dvojitým krajem, jejíž dno až k spodnímu kraji bylo naplněno vodou. Všechna tráva okolo nahoře i dole byla řádně sešlapána. Vinetů mne na tu okolnost upozornil. "Může si můj bratr domyslet, kdo zde byl a trávu sešlapal?" "Kdo jiný než Silný Větr s Mogollony." "Kdy opustil toto místo?" Podrobil jsem trávu krátké prohlídce a pravil: "Asi před dvěma hodinami." „Ano. Nepřišli jsme tedy ani příliš pozdě, ani příliš brzy. Před námi i za námi jsou Mogollonové. Ti zadní padnou do našeho zajetí. Nyní Old Shatterhand rozhodne, jakým způsobem se jich zmocníme." Tento úkol byl tak snadný, že by jej bylo i dítě provedlo bezvadně. Mogollo- nové, kteří přijdou s Jonatánem Meltonem, by zde napájeli koně a sestoupili by tedy s nimi až na spodní terasu. Odtamtud by ovšem neviděli, co se děje na hořejším okraji v houštinách. Věc byla prostá: ukrýt se v lesíku a houštinách nad jezírkem a čekat až přijedou a svedou koně k vodě, pak se doplízit až ke kraji hořejší terasy a připravit devadesát pušek k výstřelu. Na odpor v takové situaci by pak mohl pomyslet pouze sebevrah. Padesát Mogollonů a průvod Juditin sotva dvacet mužů - a nás bylo téměř sto! - skoro dva výstřely na každého z nich. Mimoto by stáli volně, bez úkrytu, těsně před hlavními našimi puškami, kdežto z nás by nebylo vidět nic kromě hlavní pušky. Bylo hračkou sesypat na ně déšť olova - ale ta věc se mohla zvrhnout v pouhé vraždění, proto bylo nutno zabezpečit si přísnou disciplínu. Proto jsem řekl Bystrému Oku, který stál vedle mne a Vinetů: "Můj bratr je zmužilý bojovník, stejně odvážný jako rozvážný; na tomto místě však nebude možno odvahu dokázat příkladem. Zde lze jen osvědčit klid, jenž je důstojný každého náčelníka. Prosím, aby můj bratr poručil svým bojovníkům obklíčit jezero v stejné vzdálenosti od muže k muži na rozpětí obou paží, odtud pak ustoupit k lesu, skrýt se v houštinách a vyčkat příchodu Mogollonů. Povedou zajisté koně, aby je napojili. Objeví se asi první mezi stromy, ale naši bojovníci ať zůstanou na svých místech. Jakmile zvednu ruku, postoupí přikrčeně kupředu, obsadí kraj této hořejší terasy a zamíří na nejbližší Mogollony. Střílet však necht' se neodváží nikdo z nich ani tehdy, kdybych střílel já sám nebo Vinetů. Teprve až bys jim dal znamení ty sám na můj nebo Vinetův pokyn, mohou zahájit střelbu. Ani jediný Mogollon, který se nebude bránit, nesmí být raněn! Kdo by jednal proti mému rozkazu, bude potrestán, neboť se postaráme, aby byl u svého kmene považován za zbabělce. Je ti to vhodné?" "Můj bratr tak řekl!" pravil mrazivě. "Život Mogollonů budiž nijorským bojovníkům posvátný; vše ostatní i jejich medicíny budou jejich kořistí." "A co si vlastně ponechají moji bratři?" "Nepřišli jsme válčit proti rudým mužům a obohacovat se kořistí." Teprve nyní se tvář mladého náčelníka vyjasnila. Indián raději pozbude života a skalpu než medicíny, která je jeho nejsvětějším majetkem. Čtenář jistě ví, co se rozumí pod pojmem "medicíny", nikoli lék, nýbrž předmět, který je rudochovi talismanem, získaným za těžkých okolností, jejíž rudoch hájí do poslední krůpěje krve. Kdo pozbude medicíny, je u rudochů pokládán za beze- ctného a je vylučován z porady mužů i z celého kmene, dokud se mu nepodaří proslavit se ukořistěním medicíny některého znamenitého nepřítele. Proto se tedy radoval Bystré Oko, když jsem mu řekl, že jemu a jeho bojovníkům budou náležet i medicíny Mogollonu. Bylo mu to milejší, než kdybych mu byl přislíbil jejich skalpy. "Vidím teď, že můj bratr s námi smýšlí dobře!" zvolal. "Mogollonové se vypravili, aby nás rozsápali, nyní však budou výt hanbou, až se vrátí bez medicín do svých vigvámů. Co nám zbývá na práci?" "Obklíčení jezírka; ostatní rozhodnu podle okolností. Pověz však svým bojovníkům, aby dbali každého mého slova a řídili se jím. Ty sám mně buď stále nablízku!" Bystré Oko svolal svůj lid a udělil jim rozkazy, které byly hned vykonány. Vbrzku se Indiáni skryli v lesíku, takže nikoho z nich nebylo vidět. Právě jako z jihu bylo možno dospět k jezírku také od severu mezi řídce rostoucími stromy. odkud jsme očekávali příchod Mogollonu. Jinde nemohli jezdec s koněm proniknout. Abychom oba příchody obsadili nejspolehlivěji, odebral se Vinetů s Emerym k mýtině jižní. Dunker s Bystrým Okem k mýtině severní. Nebylo třeba obávat se, že bychom se prozradili šlépějemi, neboť jsme trávu nesešlapali huře, než jak byla před naším příchodem. Rekl-li Vinetů před chvílí, že jsme nepřišli ani příliš pozdě, ani příliš záhy, měl přesně pravdu, neboť sotva byly naše přípravy ukončeny a já vykonal malou obchůzku podél jezera, oznamoval Dunkerův hvizd, že se na rovině směrem k severu objevila tlupa jezdců. Byla ovšem, jak jsem se zakrátko přesvědčil, dosud tak daleko, že nebylo možno rozeznávat jednotlivé jezdce; shodli jsme se na tom, že jich je asi šedesát. Pospíšil jsme k jezírku a vykřikl, aby rne všichni slyšeli: "Mogollonové přijíždějí! Ať se nikdo z nijorských bojovníků neobjevuje, dokud nebude dáno znamení." Emery s Vinetům, kteří dosud stáli mimo houštinu, zcela viditelně zmizeli. Dunker, jenž se vrátil s Bystrým Okem ke mně, oznamoval: "Přibližují se rychle, již je lze rozeznat. Lady jede s Meltonem v čele. Nyní se asi zastaví, aby vyslali zvěda." "Pochybují. Jsou to neopatrní lidé. A

také by bylo již pozdě, neboť zajisté uznají, že by je byli nepřátelé dávno spatřili, kdyby zde byli." "Well! Dovědí se dost záhy, jací nepřátelé je zde očekávají. Nyní však pojďme - je třeba vyhledat si řádný úkryt." Podlezli jsme s Bystrým Okem křoviny a plazili se tak daleko, že jsme zepředu nemohli být viděni, sami však jsme neztratili rozhled. Pak jsme zaslechli dunění kopyt. Mogollonové přijížděli. Zastavili se u hustých stromů a seskakovali, poněvadž koňmo k jezeru nemohli. Pak vedli koně rychle vpřed. Sestupovali jednotlivě z hořejší terasy ke břehu, druh vedle druhá a hlasitě hovořili. Skoro poslední se objevili Melton s Judit. Zprvu byli v čele tlupy, ale před esikem se zastavili a nechali jezdce postoupit. Melton podporoval Judit v chůzi. "Cítíš únavu?" tážal se. "Oh! Seděla jsem často za života Lstivého Hada třeba celý den v sedle." "Zůstaň zde, svedu tvého koně k vodě sám," řekl ještě Jonatán. "Musíme je řádně napojit, poněvadž se zde dlouho nezdržíme a odtud až k Prameni Stínu není vůbec voda." Sestupoval zvolna s oběma oři ze svahu, kdežto Judit zůstala na hořejší terase. Byla nyní jedinou osobou, která byla nahoře. Voda byla tak hluboko, že od hladiny vzhůru nikdo Judit vidět nemohl. Vyplížil jsem se proto z houštiny a stanul těsně za ní, drže v levici opakovačku. "Dobré jitro, señoro," pravil jsem. Trhla sebou, otočila se. Viděl jsem, že by byla ráda vykřikla, ale strach jí sevřel hrdlo a otevřel ústa. Oči se jí zděšením rozšířily a nabyly skelného lesku. "Díváte se na mne, jako byste mne neznala, señoro. Doufám, že se na mne dobrotivě rozpomenete. Není tomu ještě příliš dávno, co jsme se viděli naposled." "Old - Old - Shatter - hand!" vyjekla. "Ano, jmenuji se tak. někdy též Firefoot nebo March. Těší mne velice, že jste mé jméno dosud nezapomněla!" "A - co - co - zde - chcete?" "Co? Vás a vašeho milovaného Jonatána." "To je - to je - šílenství! Nevíte, že máme s sebou padesát, ba ještě více Indiánů?" "Vím, vím velmi dobře. Vím vůbec všechno." "Mějte se na pozoru! Jste ztracen!" Chopila se mého ramene, aby mne zadržela a tváří se obracela k vodě. aby volala o pomoc, ale než jí z úst mohl vyjít zvuk, přidržel jsem jí hlavě opakovačky k bradě a pohrozil: "Ani slova, señoro, nebo hvízdne kulka! Master Dunker!" Dlouhý Yankee vylezl z křoviska jako hroznýš. "Tak jakou si zahrajeme, sir?" tážal se. "Dejte bedlivý pozor na tuto lady, aby se neprocházela tuze daleko. Jednejte s ní však zdvořile -" "Well, bude mi pyramidální útěchou! - Tak co? Vidíte tohle párátko na střevo, rnylady?" tážal se, svrátil čelo a vytasil nůž. "Jakmile ceknete nebo se hnete z místa jen o píď, uřežu vám obě uši od skalpu. Na Západě mi říkají Will Dunker a vědí, že udělám, co řeknu." A zašermoval jí nožem těsně u nosu. Obrátil jsem se a zvedl ruku. Vzápětí se plazili Nijořové ke svahu a když se zde bez nejmenšího hluku rozložili, vystrčili pušky přes okraj terasy proti Mogollonům. V témž okamžiku se od jezera rozlehl Meltouum hlas: "U čerta! Co to? Kdo to?" Chtěl právě vystoupit po svahu a upozoroval pušky. Vztýčil jsem se, aby mne viděl a volal jsem: Devadesát pět nabitých pušek, sir! Dobré jitro!" "Ola. Shatterhand!" Strhl puškou z ramene, zamlčel a vypálil. Měl jsem právě tolik času, abych se vrhl na zem, kule hvízdla vysoko nade mnou a projela vzduchem. Pak jsem zas vyskočil já, namířil na něho a vykřikl: "Zahod' bouchačku, chlape, nebo máš kulku v těle!" Melton neposlechl a hleděl na mne vyteřštěně. "Pusť to z ruky, nečekám! - Ráz - dva -!" Puška mu vyklouzla. Jeho výstřel byl ovšem znamením pro rudochy, aby se rozhlédli. Spatřili mne a zároveň také i pušky Nijorů. Mogollonové mne ovšem neznali, zato vykřiklo několik Yumů mé jméno. Rozléhalo se nyní odevšad. "Zde stojí Old Shatterhand!" volal jsem. "Tam je Vinetů, náčelník Apačů a zde Bystré Oko. náčelník Nijorů - oba se zvedli z trávy - "a okolo jezera je rozloženo sto nijorských bojovníků. Vstaňte, bojovníci!" Nijorové vstali a utvořili železný řetěz těl, z něhož vyčnívaly hlavně pušek. A za Apačem se v té chvíli ozval ryčný hlas: "A já mám dřepět v trávě? Zde je Emery Bothwell, Englishman! Ukáži vám, jak se to dělá u nás." Seskočil na dolejší terasu, vytrhl nejbližšímu Mogollonovi pušku a podal ji nahoru Nijorovi, přičemž se rozkřikl: "Mogollonové ať podají své pušky nijorským bojovníkům, jinak začneme střílet! Nože zahodit do trávy!" Přistoupil k druhému Mogollonovi a zahromoval: "Nahoru s tím klackem! Tak co? Bude to?" Vytáhl revolver a přistrčil jej k uchu rudochovi, který podal ihned pušku na hořejší terasu. Účinkoval-li tento příklad nebo smělé zakročení Britovo či snad hrozivé postavení Nijorů - zkrátka a moudře - Mogollonové se neodvážili odporu a tím méně výstřelu. Podávali pušky Nijorům a zahazovali nože. Jak se zdálo, byli schopni jen jediné myšlenky: poslouchat. Tím více zuřil Jonatán. Pokřikoval na Mogollony, aby neposlouchali, po- roučel jim, aby stříleli, zuřil a klel, ale sám se neodvážil pozvednout pušku a postavit se na odpor. Emery odstrčil hbitě několik rudochů, kteří stáli mezi mm a

Jonatánem, napřáhl proti němu pažbu své pušky a pohrozil: "Umlkni, hlupáku, nebo ti jazyk okamžitě zdřevění! Ještě písmeno a budeš niit dořečně! Sem s tou špuntovkou - nebudeš ji už potřebovat." Kopl do jeho pušky a vytrhl mu z opasku revolver. "iAl right, generále," volal pak na mne. "Otázka odzbrojení vyřízena. Co teď s tou bandou? Do vody s nimi?" "Spoutat! Jednotlivě nahoru po svahu, druh za druhem a zde dostanou Pouta!" volal jsem. "Well! A kdo nepůjde pořádně, dostane pardus!" hrozil Angličan. Vinetů a Dunker spěchali k němu, aby ho podporovali. Dunker odevzdal Judit statnému nijorskému bojovníku a chvátil kupředu, aby řídil poutání. Bystré Oko seskočil na břeh k vodě, aby liknavé a zdráhavé nepřátele pobízel pohrůzkami. Ostatně většina Mogollonů se chovala moudře; nahlédli, že by odpor byl šílenstvím a odevzdávali se svému osudu. Několik málo vzdorovitě- ších bylo rychle umlčeno. Každý zajatec byl svázán vlastním laseem na rukou i nohou a položen do trávy. Posledním, protože jsme ho úmyslně pomíjeli, byl Jonatán. Zprvu se pod- nikavě rozhlédl, kudy by mohl vzít do zaječích, záhy však uznal, že jen slepec by nebyl jeho útěk zpozoroval. Konečně učinil odhodlaně asi tři kroky kupředu směrem ke svahu, ale zarazil se hned, neboť Judit na něho úzkostlivě vykřikla: "Stůj! Stůj! Zůstaň nebo budeš zastřelen! Vzdej se raději! Vidím odtud lépe než ty, že nelze pomýšlet na záchranu. Jsou to strašní lidé!" Melton se obrátil, popošel ke břehu, posadil se a hleděl ztrnule do vody. Po chvíli vstal, popadl větší kámen a zase se posadil. Co s kamenem? tážal jsem se v duchu, aniž jsem si mohl dát uspokojivou odpověď. Chtěl jej snad použít k obraně? Směšné! Seděl zadumán, až konečně poslední Yuma i poslední Mogollon byli svázáni. Pak k němu přistoupil Emery a volal nahoru: „Tento gentleman bude přece také svázán?" "Zajisté!" volal jsem. „A kdyby se bránil?" "Sraz ho k zemi pažbou!" Vtom Melton vyskočil jako bodnutý sídlem, odskočil od Emeryho a řval: "Mne nesvázete! To se vám nepodaří!" "Nereptejte, master. Poručil jsem to a na tom nelze nic změnit. Nevzdáte-li se dobrovolně, omráčíme vás; to není tak nesnadné a vyznáme se v tom. Než se z toho

proberete, budete v pytlí." "Mogollonové mne vysvobodí." "Nenalhávejte si báchoroky. Čtyři sta Nijorů sleduje dychtivě okamžik, aby je řádně přivítalo. Zde vidíte - v jejich zádech - záložní setninu, která jim zabráni v vítěku -" "V tom poznávám tvé drápy, ty ďáble!" zasyčel - "a co chceš se mnou -?" "Odevzdám vás nejspolehlivějším rukám: policii, která již po vás toužebně rozpíná náruč." "Kde je můj otec?" "Dobře uložen do pevné schránky - právě na cestě do rukou policie." "A jeho peníze?" ..V kapsách toho, komu náležely." "Prokletý slídile!" zařval, div mu hlasivky nepřeskočily. Pak odskočil ke břehu, jako by se chtěl vrhnout do jezera, zase však uskočil, neboť asi neměl

tolik odvahy. Zato strhl přes hlavu svou "milionovou" brašnu, kterou měl na řemeni přes rameno, rozevřel ji, vložil do ní kámen a než tomu mohl Emery zabránit, sklapl zámek a MRStil brašnou daleko do vody. Brašna pleskla o vodu a potopila se. Vzápětí pronikavě vykřikla Judit, přiložila dlaně k očím a zaječela: "Pryč - pryč! Ztraceny! Navždy ztraceny!" Pak se vyškubla Nijorovi, který ji držel, pleskla ho přes ústa, seskočila ze svahu a rozječela se na Meltoia, sápadě se nehty po jeho tváři: "Lotře! Zrádce! Podvodníku! Zloději! Peníze patřily také mně! Bylo to také mé jmění! Kdo ti dovolil - teď je pryč - pryč -!" "Ano, pryč - navždy!" opakoval Melton ztrnule. "Ale bylo to moje jako tvoje! Rozumíš? Tys mi to slíbil! To byla cena za mne! Myslíš, že bych tě byla milovala bez peněz, ty hlupáku? A - on to zahodí, nicema, uličník, slaboch, zbabělec -!" Popadla ho za ramena a cloumala jím. Konečně ji Melton přestí odrazil a volal: "Táhni k řasu, jedovatá zmije! Tys mne vehnala do záhuby, ty jediná! Kdybych nebyl s tebou vešel do tvého mizerného puebla, byl bych teď měl vše, bohatství i lásku i svobodu, kterou jsem nyní ztratil. Jsem zajat - zajat!" "Dobře ti tak!" ječela, znovu se na něho vrhla a cloumala jím, "okradl jsi mne! Nenávídím tě! Jsem ráda, přejí ti to, smějí se ti, že jsi zajat a rozplynou se nadšením, až uslyším, že tě kat -" "Více neřekla, neboť něžný holoubek uchvátil něžnou holubici za hrdlo a rozkřikl se strašlivě: "O kom krákoráš? O katovi, ty? Předědeš mne dřív než mi sváží ruce; jdi k čertu, sestřenice satanova, do pekel s tebou, odkud tě vyprskla jedovatá slina ďáblová a kam dávno patříš!" A napjal všechnu sílu, zvedl ji a hodil jako zavazadlo do hlubiny. Pak se nachýlil nad hladinu a šileně volal: "Tam dole, tam je brašna! Hledej ji! Slíbil jsem ti ji, vezmi si ji! Přeji šťastnou cestu do pekel!" Judit vlétla do vody, pleskala se okamžik nad hladinou a pak se potápěla, polykala andělíčky a strašlivě vzlykala. Skočil jsem z hořejší terasy, abych ji zachránil, ale Vinetů mne předešel. Vrhle se střemhlav do hlubiny jako šíp, podplaval tonoucí, vyplul na hladinu, rozhlédl se a potopil se znovu obratným Hirsknutím nohou, popadl Judit a šlapal vodu ke břehu, kde se proti němu rázem vztáhly paže několika Indiánů. Meltonovi ani nenapadlo podívat se na tento vzrušující výjev; chytil mne však za rameno a zasyčel: "Honil jste se za mnou po celé zeměkouli, abyste se zmocnil peněz; pravda, sir?" ">Pravda!" opáčil jsem chladně. "Vskočte tedy do jezera a vylovte si je. Hodil jsem je tam." "A to zas pravda není!" odpovídal jsem ještě mrazivěji. "Hodil jste tam Judit." "Co? Že to není pravda? Proč by nebyla? Človče! Měl jsem peníze v brašně, v brašně, která zmizela pod vodou. Zmizela! Víte, co to znamená? Chápete? Člověk se zbaví cti, pokoje a blaženosti, otupí svědomí, uloží vězení svému duchu, mučí se dnem i nocí strachem i hrůzou před světskou i božskou spravedlností, šlape zákony nohama - - člověk činí vše - vše, jen aby dosáhl peněz. A když se zmocní bohatství, utíká s ním do divočiny jako vzteklý pes, utíká tam, kde nelze peněz užít, blázní za ženskou, kterou se dal omámit, která by se dělila jen o peníze, nikoli však o duševní muka, skrývá se jako štvanec a nakonec - nakonec je donucen hodit svou kořist do bezedné tůně, do tůně, do propasti! - Ještě nechápete - nevíte -?" Tento výjev mne naplnil takovým hnusem, že jej nemohu vyličít. Setřásl jsem chlapa, požádal jsem Emeryho, aby ho dal pevně spoutat a odešel jsem na trávník, kde se válela Judit v mldlobách - v pouhých mldlobách, neboť za tu chvíli, co byla v studené lázni, se nemohla zalknout. Ostatně ji položili hlavou dolů. Okolo ní byla velká louže vody. Objal jsem její zápěstí, tepna bušila zvolna a slabě, ale přece jen pozorovatelně. Judit tedy vesele žila a veškeré obavy o ni byly naprosto zbytečné. Ostatně mne čekaly důležitější věci. Především bylo třeba uvědomit Nijory, že jsme již mogollonský zadní voj zajali. Vyslal jsem tedy na doporučení Bystrého Oka obratného mladého nijor- ského bojovníka, aby náčelníkovi vyřídil můj vzkaz o poslední události, přičemž jsem ho ovšem důtklivě napomenul, aby se nedal Mogollony spatřit. Ti byli nyní na pochodu k Prameni Stínů, proto bylo třeba, aby se tomuto místu oklikou vyhnul a zároveň se postaral o zahlazení stop. Pak bych se byl rád dověděl, zda Mogollonové ke své výpravě připojili zajatce anebo je snad zanechali i Bílých skal; o tom jsem se mohl přesvědčit pátráním po stopě. U Hluboké vody nebylo možno stopy nalézt, neboť půda byla zdupaná; proto jsem se vypravil s Vinetům do nejbližšího okolního lesíka. Opravdu! Na jeho západním okraji jsme našli koleje a místo, kde se asi zastavil povoz. Ze šlépějí bylo zřejmé, že koně byli vypraženi a odvedeni k vodě. Odtud se táhla kolej podél okraje a splývala dále v rovině se stopami koňských kopyt. Poněvadž Mogolloni vlekli své zajatce na válečnou výpravu, byli jistě přesvědčeni, že se jim podaří Nijory dokonale potřit. Na tuto okolnost mne upozornil sám Vinetů a povážlivě potřásl hlavou: "Silný Vitr si je úplně jist svým vítězstvím," pravil, "jinak by nevěkl zajatce s sebou. Proč to vlastně udělal? Vždyť jsou jeho postupu jen na překážku. Měl asi na mysli jen to, aby se uchránil jejich ztráty, neboť užítku z toho mít nemohl." Obával se asi, že by mu uprchli." Ano. Sebral všechny spolehlivé bojovníky a nechal v táboře jen starce, ženy chlape a dívky. Tito lidé se mu však nehodili k střežení zajatých, kteří mohli velmi snadno utéci z tábora." To je ovšem jediný důvod, na který jsem promýšlel, ale nemohu jej při nejlepší vůli považovat za tak důležitý, aby se jim byl Silný Vitr výhradně musel řídit. I když má zajatce u sebe, musí je střežit dnem i nocí. Kdyby je však byl ponechal s malou četou bojovníků v táboře u Bílých skal, byli by v bezpečí, v dobré ochraně a hlavní tlupa se mohla za pochodu pohybovat volněji." "Můj bratr promluvil správně, ale tento důvod je přece jen jediným, na jaký můžeme připadnout, až není zrovna nejmoudřejší podle něj jednat."

"A ještě k tomu půda, po níž táhnou Mogollonové! Pomysli na úvoz, vedoucí na Rovinu kaňonu a na soutěsku odtamtud. Jak se tam dostanou s povozem?" "Snad neznají cestu. Domnívají se, že se tudy mohou s povozem prodat." "Pak jsou velice neprozřetelní. Chtějí-li přepadnout nepřátelský cizí kmen, mají se rozhlédnout po cestách, kudy se lze k němu dostat. Z tvého popisu krajiny soudím, že s povozem se nemohou dostat dále než k Prameni Stínů. Tam se podle

všeho utáboří na noc. Nemyslíš, že by bylo třeba je tam pozorovat?" "Zajisté." "Nelze to však podniknout jinak než za večerní tmy." "Přiblížit se k nim ovšem můžeme pouze v noci, ale lépe by bylo vydat se na cestu za nimi již ve dne. Můj bratr Sarlí by se mohl později pustit za mnou a zařídit se tak, aby ke mně dorazil za večerního šera." "Dobrá! Kde se tedy setkáme?" "Byl jsi již u Pramene Stínů a znáš tedy okolí. Pojedu ti vstříc na deset výstřelů z pušky a počkám na tebe. Přiblížíš se asi na patnáct výstřelů a necháš promluvit svou medvědí riflí, načež ti odpovím stříbrnou puškou. Známe zvuky obou pušek a setkáme se snadno." "Dobrá. Rozhodně se již do těchto míst nevrátíme." "Nevrátíme. Naši spojenci potáhnou za námi. Vypraví se odtud za večerního šera i se zajatými a zařídí se tak, aby se s námi srazili asi hodinu před úsvitem, tedy asi v tu dobu, kdy Mogollonové vytrhnou od Pramene Stínů k Rovině kaňonu. Napojím svého koně, potom odjedu." "Pověz tedy Nijorům, aby i druhé koně přivedli k napajedlům." "Apač odešel směrem na jih, kaní jsme odeslali koně a záhy odjel. Byl nej- lepším zvědem, jakého jsme mohli za Mogollony vyslat. Poněvadž náš pobyt u Hluboké vody měl být dost dlouhý, udělali jsme si pohodlí. Vykoupali jsme se, vařili jsme, pekli a jedli. Méně pohodlí bylo ovšem dopřáno zajatcům, poněvadž byli spoutáni. Také Judit byla svázána, jakmile se probrala z mdlob. O její zabezpečení se postaral Dlouhý Dunker, který s ní příliš okolků netropil. Ale dovolil si aspoň malou zlomyslnost: uložil ji spoutanou, ovinutou lasem vedle Jonatána do trávy. Když jsem mu to vytkl, tázal se mne: "Myslíte, že by jim to mohlo být na škodu?" "Jim ne, ale nám. Kdopak by dovolil takovým zajatcům, aby spolu hovořili?"

Mohli by se snadno dohodnout o nějakém útěku nebo aspoň o vytáčkách -" "I nechtě je! Nepotřebujeme jejich výmluvy; máme důkazů dost. Což neví- díte, proč jsem je vlastně uložil druhu ke druhu?" "Ze zlomyslnosti, z čisté a pouhé zlomyslnosti, milý master!" "Ne, ne; to přece nelze nazvat zlomyslností - nanejvýš malým šelmovstvím - docela proklatě nevinným! Po nejnovějších událostech mám zato, že spolu nebudou hovořit příliš něžně. Rád bych, aby se trochu poškorčili. Jen se podívejte! Ty pohledy, jakými na sebe stílejí! Ty jedovaté posunky! Well! Půjdu se k nim posadit, abych lépe viděl a slyšel." Vskutku - starý lišák, čertovinou podšitý, se k nim oklikou přiblížil a posadil se za jejich hlavy, takže ho neviděli. Z posunků, jimiž se jeho tvář jen tetelila, bylo zřejmé, že ho výtečně baví peprné poznámky, jimiž se něžní milenci častovali. Zatím jsem se uložil do stínu stromů a vbrzku také usnul, neboť jsem očekával, že mně příští noc sotva dovolí spát. Naši spojenci byli tak rozumní, že mne nechali na pokoji. Probudili mne teprve asi dvě hodiny před západem slunce. Cítil jsem se teď posilněn k dalším svízelným naší cesty. Snad by mne byli nechali spát déle, kdyby se nebyli Jo- nathan a Judit horlivě po mně vyptávali. Když jsem k nim přistoupil, oslovila mne Judit velmi zhurta: "Pane, jak jste mohl dopustit, aby mne uložili vedle tohoto člověka? To je hrubá nešetnost! Tento vrah, tento podvodník, který z bázně zahodil do vody tolik peněz jen aby mne ošidil o můj krvavě zasloužený podíl, musí pryč, daleko ode mne, jinak se zalknu rozhořčením. Horší urážky mé osoby nemohl jste se ani dopustit -" "To je zvláštní, madame! Včera večer jste se o něm vyjadřovala docela jinak a rozmlouvala jste s ním také jinak." "Co o tom můžete vědět - vy - vy!" pronesla opovržlivě. "Oh - přece víte, že vím vždy všechno." "Nesmysl! Nic nevíte! Nu, kde jsem byla včera večer?" "zasmála se a pohr- davě ohrnula nos i rty. "U pramene na Hadí hoře," odpovídal jsem nedbale. "Vystavěli vám tam z větví a chvoje boudu, před níž jste velebně seděla vedle ctihodného majitele hliněné boudy nedaleko vašeho puebla. Víím, že jste s ním hovořila také o mně a mých družích, ale nemám chuť, abych vám to opakoval. A pak přišel váš roztomilý Jonatán -" "Ten. -! Odkudpak, prosím?" "Od Bílých skal. Vypravil se na lov s padesáti Mogollony, chtěl nás zajmout, ale protože se mu nedostává obratnosti, přihodilo se to naopak: chňaplí jsme ho sami i s jeho náhončími v cizím revíru. Máte snad chuť zapřít, o čem se právě zmiňuji?"

"Ano, protože jen hádáte a malujete straky na vrbě." ,Neklamte se! Pan Jonatán si chtěl u pramene se svými Mogollony odpočinout, ale spatřil váš oheň. který plápolal, jako byste tam chtěla slévat železnou rudu. Zastavil a vypravil se na zvědy, aby vypátral, kdo u pramene tak pohodlně sedí. Škoda, že vám nemohu poradit, neboť se již do podobné situace nedostanete, jaká to byla neprozřetelnost nechat hořet v pustině strážný oheň tak vysoko. Vždyť se tím člověk ihned prozradí! Snad se však ještě rozpomenete, s jakým nadšením jste svého snoubence přivítala," "Vy - vy - vy jste byl zase - na zvědách?" vyjekla, přiznávajíc se nepřímě. "Kde jste vězel?" "U studánky proti vám pod nízkými jedlemi. Slyšel jsem každé slůvko, které jste pronesli a rozumí se, že jsem si umínil přát vám na dnešek dobrého jitra." Judit se kroutila v poutech, jako by ji vztekem chytaly křeče, zdvihala hlavu. prskala a metala na mne blesky hněvu. Meltou rozezlený, že se dala Judit znovu oklamat, jí neobyčejně jízlivě vytýkal její ..zálesácké" zkušenosti, jimiž se asi nesmírně vychloubala, potom prohodil velmi sebevědomě: "Ke mně se nepřiblíží žádný zvěd, aby mohl slyšet, hovořím-li." "Mýlíte se, milý pane, velice se mýlíte. Mohl bych vám to dokázat." "Jsem velice zvědav." "Nezbývá času. Upozorním vás jen na jediný případ. Tehdy na lodi. na cestě z Egypta do Tunisu, otevřel domnělý Ben Asr, takto Viunetou, ve vaší přítomnosti váš kufr a přinesl nám vaši toboleku s tajnými dopisy, které jsme si ovšem v kajutě přečetli. Aby to mohl dokázat, musel vylovit klíč z kalhot, jimiž jste byl oděn -" "Nemožné! Není pravda-" "Nikoliv nemožné, nýbrž skutečné a pravdivé. Když jsme si přečetli vaši zajímavou korespondenci s Kalafem ben Urik. jakož také se ctihodným mor- monem Harrym Meltonem, nacpali jsme ji zas do toboleky a Viunetě ji uložil do kufru, zavřel jej a zastrčil vám klíč do kapsy. To byl obtížnější úkol než naslouchat vašemu hovoru v americkém pralese. Mohl bych vám napovídat více případů, ale nechrne toho. Ani zdaleka nás neznáte tak, jak se domníváte." "Oh, oh - znám vás více než dost! Jste výlupky pekla v lidské kůži, kteří neznají smilování a milosrdenství! Dosud se vám všechno dařilo, ale nebudte příliš sebevědomí, nezpyšněte příliš, neboť i vás mohou jiní přemistrovat." "Snad dokonce vy?" "Já? Ne. Se mnou je konec, to nahlížím." "Již nahlížíte? Škoda, že jste k tomu náhledu dospěl tak pozdě. Mohl jste si na prstech vypočítat, že každé darebáctví má krátké nohy. Získal jste přece vzdělání a mohl jste si tedy představit, že se chodí se džbánekem jen tak -" Melton vypadal opravdu zdrceně jako člověk zbavený veškeré naděje. Tvářil se tak jen? Chtěl mne oklamat? Chtěl tím zmírnit mou obezřetnost? "Do toho vám nic není!" rozkřikl se nyní vztekle. "Starejte se o své záležitosti! Víím, že jsem dohrál a prohrál. Unikl jsem vám sice několikrát, ale vždy obtížněji a s většími ztrátami. Z puebla jsem

vyklouzl jen tak tak, nuzně a ne- bezpečně a již cestou k Mogollonům jsem si povídal, že budu ztracen, podaří-li se vám znovu mne dopadnout. To se nyní přihodilo -" "Nenahlížím, proč by se vám nemohlo i teď podařit upláchnout. V nouzi člověk usilovněji přemýšlí -" "Nevysmívejte se! Vidím tam dlouhého Dunkera, stopaře. Ušel Mogollonům a spojil se s vámi. Jistě vám řekl, koho Mogollonové zajali." "Tak jest." "A že Mogolloni podnikají válečnou výpravu -" "Proti Nijorům. Ovšem! Dali jsme jim výstrahu." "Vidím důsledky. Máte sto Nijorů. Přepadnete Mogollony a Vernerovou i Murphyho osvobodíte?" "Ovšem." "Jak tedy můžete žvanit o možnosti mého vyvážnutí? Vím, že nemohu doufat v pranic." "Zbabělce!" zasípěla Judit potupně. "Umlkni!" osopil se na ni. "Vběhla jsi mi do cesty jen pro neštěstí. Kdybych se byl s tebou neseznámil, byl bych nyní na tom lépe. Jen kvůli tobě stíhala mne nehoda za nehodu! Ale mám přece útěchu. Byl jsem donucen zřeknout se své kořisti, ale není na světě člověka, jemuž by padla do rukou." "Nemýlíte se?" tázal jsem se. "Zdali se mýlím? Nesmysl! Snad jste měl oči v hlavě, abyste viděl, že jsem hodil milióny - povídám! - milióny do vody!" "Mohli bychom je vylovit, kdyby tam byly." "Z této vody, jejíž dna se dosud nedotkla lidská ruka?" "Nesmysl! Každá voda má dostupné dno - i moře." "Ponořte se tedy ke dnu! Nevím, na jak dlouho se může člověk potopit, ale kdybyste i nakrásně dosáhl největší hlubiny této podzemní propasti, kdybyste se potopil právě tam, kde nyní odpočívá brašna, našel byste jen zničený bezcenný papír."

"Nevěřím." "Že ne? Myslíte snad, že voda nevnikne do brašny?" "Vnikne. Proč by nevnikla? A nejen do brašny, nýbrž i do tobolky, která je v ní uložena a v níž jsou vaše papíry a cizí bankovky." "Nu, tak! He - - co - co - víte - o tobolece?" vyhrkl. "Je černá a kožená! Přece jsem vám již řekl, že vím všechno, třeba byste tvrdil, že je nemožné se k vám vetřít nepozorovaně. Ale, master Meltone, věřte mi, že jste velmi neopatrný človíček. Vždyť jste ani nevěděl, co máte ve své brašně, lépe řečeno, nevěděl jste, co v ní nemáte." "Nerozumím." "Porozumíte hned. Zná každého centík, který zastrčím do svých kapes a vždy o něm vím. Vy jste nosil milióny, ale staral jste se o tolik peněz mnohem

méně, než já se starám o svých několik dolarů." "Šíjí s vámi čerti, člověče?" "Poslyšte! Uložil jste vsutku ty peníze, loupeží, vraždou a podvodem nabyté, do kožené brašny, která vám visela přes rameno? Byly tam?" "Ano. Mohu to klidně říci, neboť peníze jsou pryč a nikdo se jich již ne- zmocní." "Upokojte se! Není pravda, že by ležely na dně jezera." "A kde tedy?" "V mé kapse," pravil jsem chladně a poklepal jsem prstem na kapsu. "Oh! Chcete mne dopálit, ale nemyslete, že se vám to podaří." "Nechci vás dopalovat, ale peníze mám v kapse." "Ukažte mi je tedy!" zvolal dychtivě v zřejmých rozpacích. "Hm. Znáte snad tuhle tobolku?" Vytáhl jsem černou koženou tobolku a přistrčil jsem mu ji k nosu. Meltou vyvalil oči a vykřikl: "AU devils! To - je přece - má tobolka!" "Vaše bývalá tobolka!" potvrdil jsem. "Ne - ne! Věc nemožná a neslýchaná! Nesmí to být!" zvolal. „To je mizerná kůže, která se trochu podobá -! Nedám se zmýlit hloupým vtípem!" "Hleďte, že mluvím pravdu." Rozevřel jsem tobolku a ukazoval mu obsah jednotlivých přihrádek. Mel-ton, hltaje tobolku očima, teprve teď pochopil, že mám jeho miliónovou kořist v rukou. Byl spoután na rukou i na nohou, přesto vyskočil ze země mocným napětím svalů, ale zas padl. Přitom skuhral jako šilenec: "Má tobolka! Milióny! Mé peníze! Zloději, lotře, pse! Jak se ti dostaly do drápů?" Nemohl jsem mu odpovědět, kdybych i byl chtěl, neboť Judit mu příšerně pomáhala všemi hlasivkami. Vidět tolik peněz v mých rukou, to již ovšem mohlo oba lakotné a ziskuchtivé sobce dohnat k šílenství. Nekřičeli již, nýbrž skučeli, skuhrali a řvali, váleli se ke mně, popadali mne zkřivenými prsty za boty, za ostruhy, kde jen mohli a ženština přitom ječela: "Sem s penězi! To jsou mé peníze! Sem s nimi, zloději, padouchu, bidáku, loupežníku!" Byl to hnusný pohled. Melton i Judit prozrazovali svou pravou duševní úroveň: nechovali se už nijak lidsky. Odkopával jsem je, oni se však znovu pře- valovali, takže jsem byl nucen dát je svázat tak, aby se nemohli hnout z místa. Bránili se tomu jako zuřivci. Nemohl jsem se již dívat na to řádění a chvátal jsem raději k svému komančskému koni, abych byl připraven k odjezdu. Ale když jsem již seděl v sedle, přichvátal ke mně Dunker a oznamoval, že se Melton již utišil a že chce se mnou mluvit. Vyhověl jsem. Melton na mne zíral se svrchovaným zájmem, zoufale se snažil zachovat klid a tázal se: "Sir, jakým způsobem jste se vlastně zmocnil mé tobolky? Kdy a kde vám padla do rukou?" "V noci než jste se vypravil se svými padesáti z tábořiště od Bílých skal." "Kdo vám ji přinesl?" "Já sám!" "Není pravda!" "Pshaw! Zatím co jste všichni seděli s náčelníkem u ohně a radili se o vý- pravě proti Nijorům, naslouchal jsem vám -" "Nemožné! Jak byste byl vnikl do samého středu tábora? Jak byste byl mohl naslouchat, aniž jste byl pozorován? Musel byste se udělat neviditelným." "Nebudte směšný! Vězel jsem ve vodě. Plul jsem po proudu až mezi vaše stany a není mou vinou, jestliže vaše stráže byly raněné slepotou. Dobrý west-man ví, jak to navléknout. Vaše nezkušenost a neprozřetelnost mi ovšem velice prospěly." "Byl jste bezpochyby i v mém stanu." "Zajisté. Prohledal jsem vaše lůžko, vypátral brašnu, vyňal z ní tobolku a vložil do brašny uříznutý kus houně, aby brašna neutrpěla na objemu - rozu- mějte! - pořádek nade všechno!" "Oh, vy d'áble! Kéž bych mohl, co bych si přál! Roztrhal bych vás na kusy!" A škubal údy, aby přetrhl pevná pouta. "Nenamáhejte se, master, zadýcháte se! Řeměny jsou pevné. Ostatně, kdybych se nebyl vplížil do tábora Mogollonů a kdybych nebyl tobolku sebral..." "Ležela by na dně jezera!" přerušil mne. "Ne - to jsem říci nechtěl. Kdybyste byl měl až do této chvíle tobolku při sobě, nebylo by se vám podařilo hodit ji do vody. Byl bych vás držel více na zřeteli a byl bych nařídil hned, abyste byl svázan. Stál jsem ostatně zcela blízko a byl bych asi okamžitě přiskočil, abych vám vaše svrchované darebáctví překazil. Takto však jsem mohl s úplným klidem pozorovat výbuchy vaší malomocné běsnosti, které mne znamenitě pobavily. Pro mne a za mne mohl jste hodit do jezera deset Judit a dvacet brašen, já jsem již měl milióny v kapse. Pravil jste prve, že je již nikdo nedostane; ale dostane je přece někdo, a to zákonitý dědic." "Ať se jimi zadává! Byl jsem si tak penězi jistý, že jsem se na tobolku v posledních dnech ani nedíval. A jsou uvnitř - jsou tam kromě peněz - ještě jiné předměty?" "Tak jest. Někjaké dopisy, jak se zdá." "Četl jste je?" "Ne. Je to záležitost dědiců a ti ať s nimi naloží podle svého uznání." "Sir - poslyšte, co vám nyní povím a запиšte si to za uši! Peníze jsou na světě a já dosud také. Nemyslete, že již máte zabezpečený výsledek. Nyní, když jsem tobolku viděl, nevzdávám se. Jedná se o milióny - a já o ně budu bojovat do posledního dechu!" "Jen bojujte, master Melton, bojujte o čcete a s kýmkoli! Zatím ovšem

nebude váš boj snadný a mimoto se již pečlivě postaráme, abyste v svých hrdinských výkonech nemohl pokračovat, abyste nerozvíjel přílišnou činnost - loupežného rytíře. Máte však pravdu: jde o milióny; mám je konečně ve svých rukou a vás také a ujišťuji vás svou ctí, že ani milióny, ani vy mi již nevyklouznete." Pak jsem zajel k Emerymu a Dunkerovi a důtklivě jsem je žádal, aby zajatce střežili s největší ostražitostí. "Žádné strachy, sir," pravil Dunker. "Prosedím u té zmije a jejího miláčka celou noc. Jen ať se opováží ona nebo on hnout jen prstem!" "Spoléhám na vás. Melton mne právě ubezpečoval, že se vynasnaží, aby se peněz znovu zmocnil; předpokládá tedy, že se mu podaří upláchnout. Musím teď odejít, doufám však, že ho zanechávám spolehlivým rukám." "Sir, jen zubatá s kosou by mně ho mohla vyrvat. Můžete klidně podniknout svou večerní procházku." Zajel jsem ještě k Bystřému Oku, s nímž jsem se smluvil na dalším postupu jeho oddílu v určité ranní dobu. potom jsem opustil místo, které se stalo tak smutně osudným podvodnému dědici miliónů. Chtěl-li jsem se dostat včas k Vinetůvi, musel jsem si pospíšet. Můj kůň si důkladně odpočinul, popásl se i dostatečně napojil, takže jsem si mohl na jeho hbitost a sílu činit přiměřený nárok. Směr, kterým jsem měl Apače hledat, mi byl znám a mimoto jsem si zvolil za průvodce mladého Nijora, jenž měl dobrého koně a jehož jsem hodlal vypravit později k náčelníkovi Rychlému Sípu se zprávou, jak se mi dařilo na zvědách v táboře Mogollonů.

Kapitola osmá SPRAVEDLNOST PŘÍCHÁZÍ Z NEBES Den minul. Nad krajinou se snášel soumrak. Nastal krásný večer, jaký člověk spatří jen na širých stepích ve volné, lidskou civilizací neznešvažené přírodě. Hvězdy svítily plným leskem a uzounký srpek měsíce v první čtvrti se zvolna skláněl k obzoru, neboť svítil již skromňoučce za slunečního dne. Noční jas mi té noci ovšem nebyl příliš vhod, ale poněvadž na východě vystupoval mrak a večerní vánek přelétal step na západ, mohl jsem doufat, že se mlha znenáhla rozestře po obloze a zastíní několik miliónů nebeských svítlen, které mi dnes poněkud překážely. Pro dnešek bych si byl opravdu přál domácí čepičku doktora Fausta nebo plášť doktora Twardowského - aby mne Mogollonové neviděli. Aniž jsme promluvili slova, hnali jsme koně po rozlehlé planině. Rudoch se držel skromně za mnou. Jen jednou jsem ho oslovil. Znal krajinu, já však nikoli, neboť jsme včera přišli k Prameni Stínů od Bílých skal a ne od Hluboké vody. Ptal jsem se ho: "Můj mladý bratr nechává mne hledat cestu. Ubíráme se vskutku správně k Prameni Stínů?"

"Old Shatterhand najde vždy cestu, i když ji vůbec nezná," promluvil. "Myslím, že dorazíme k cíli asi za čtvrt hodiny, pojedeme-li stále tak rychle jako dosud. Pravda?" "Je tomu tak, jak můj bílý bratr pravil." Jeli jsme tedy ještě několik minut, pak jsem zarazil koně a vystřelil z těžké medvědí pušky. Vyčkával jsem okamžik, ozve-li se Apačův výstřel, ale místo něho se rozlehl z nedaleká hlas: ..Zde jsem! Poznal jsem zvuk pušky svého bratra Šarlí."

Karel May

Supové Mexika 3 Obálka Petr Súkeriík Odpovědný redaktor Tomáš Jirkovský Jazvkový redaktor Helena Šebestová
Vydalo Nakladatelství I jako svou 16. publikaci. 4< Plzeň 1992 Náklad 20 000 výtisků. Prodejní cena 48 Kčs.